

1864 г. Париж

ЕВАНГЕЛИЕТО

СПОРЕД СПИРИТИЗМА

с

ОБЯСНЕНИЕ НА МОРАЛНИТЕ МАКСИМИ НА
ХРИСТОС В СЪОТВЕТСТВИЕ СЪС
СПИРИТИЗМА И ТЕХНИТЕ ПРИЛОЖЕНИЯ
КЪМ РАЗЛИЧНИТЕ ОБСТОЯТЕЛСТВА НА
ЖИВОТА.

Алан Кардек

ЕВАНГЕЛИЕТО

СПОРЕД СПИРИТИЗМА

с

**ОБЯСНЕНИЕ НА МОРАЛНИТЕ МАКСИМИ НА ХРИСТОС В СЪОТВЕТСТВИЕ СЪС СПИРИТИЗМА И
ТЕХНИТЕ ПРИЛОЖЕНИЯ КЪМ РАЗЛИЧНИТЕ ОБСТОЯТЕЛСТВА НА ЖИВОТА**

*Непоклатимата вяра е единствената, която може да се изправи лице в лице с разума
през всички епохи на човечеството.*

Алан Кардек

Оригинално заглавие:

L'Évangile selon le spiritisme, Allan Kardec

(Paris, abril 1864)

Превод: ПАВЛИНА НИКОЛОВА

СЪДЪРЖАНИЕ

Предговор	8
Въведение	9
I - Целта на тази творба.....	9
II - Авторитет на Спиритистката Доктрина. Универсален Тест на Ученията на Духовете..	11
III - Исторически Факти.....	15
IV - Сократ и Платон: Предшественици на Християнската идея и Спиритизма.....	18
Резюме на доктрината на Сократ и Платон.....	19
Глава 1 - Не дойдох да разруша закона	24
Трите Откровения. Моисей.....	24
Христос.....	25
Спиритизъм.....	25
Съюза между Наука и Религия.....	26
Указания от Духовете	
Новата ера.....	27
Глава 2 - Царството ми не е от този свят	30
Бъдещият живот.....	30
Царуването на Исус.....	31
Гледната точка.....	31
Указания от духовете	
Едно земно царство.....	32
Глава 3 - В дома на Отца ми има много обиталища	34
Различните състояния на душата в Блуждаещо Състояние.....	34
Различните категории населени светове.....	34
Съдбата на Земята. Причини за човешкото нещастие	35
Указания от Духовете	
Нисши и Висши Светове.....	36
Светове на Изпитания и Изкупление.....	38
Светове на Регенерация.....	39
Прогресия на Световете.....	40
Глава 4 - Ако не се роди някой отново, не може да види Божието царство	41
Възкресение и Реинкарнация.....	41
Семейните връзки – укрепват от прераждането, но са унищожени – от теорията за единственото съществуване.....	44
Указания от духовете	
Ограничения на инкарнациите.....	46
Нуждата от инкарнация.....	47
Глава 5 - Блажени са страдащите	48
Справедливост на страданията.....	48
Настоящи причини за страданията.....	49
Минали причини за страданията.....	50
Забрава на миналото.....	52
Подбуди за Смирение.....	53
Самоубийство и лудост.....	54
Указания от Духовете	

Да страдаш добре или зле.....	56
Злото и неговия лек.....	56
Щастието не е от този свят.....	58
Загуба на любими хора. Преждевременна смърт.....	59
Ако той беше добър човек, той щеше да умре.....	60
Доброволни мъки.....	61
Истинско нещастие.....	61
Меланхолия.....	62
Доброволни изпитания. Истинската власеница.....	63
Да прекратим ли изпитанията на ближния си.....	64
Позволено ли е да съкратим живота на един пациент, който страда без никаква надежда за изцеление.....	65
Жертване на собствения живот.....	65
Да направиш собственото си страдание от полза за другите.....	66
Глава 6 - Христос Утешителят.....	67
Лесното иго.....	67
Обещаният Утешител.....	67
Указания от Духовете	
Идването на Духа на Истината.....	68
Глава 7 - Блажени бедните по дух.....	70
Какво трябва да се разбира от думите „Бедните по дух“.....	70
Онзи, който величае себе си ще бъде понижен.....	71
Мистериите скрити от учените и разумните.....	72
Указания от Духовете	
Гордост и смирение.....	73
Мисия на интелегентния човек на Земята.....	76
Глава 8 – Блажени чистите по сърце.....	77
Простота и чистота на сърцето.....	77
Съгрешаване в средствата на мисълта. Прелюбодаяние.....	78
Истинската чистота. Не измитите ръце.....	79
Съблазън. Ако ръката ти е причина за съблазън, отрежи я.....	80
Указания от духовете	
Пуснете децата да дойдат при мене.....	81
Блажени са онези, чиито очи са затворени.....	82
Глава 9 - Блажени кротките и миротворците.....	84
Оскърбления и насилие.....	84
Указания от духовете	
Приветливост и кротост.....	85
Търпение.....	85
Послушание и смирение.....	86
ГНЯВ.....	86
Глава 10 - Блажени са милостивите.....	88
Прости на другите, за да ти прости Господ на теб.....	88
Помирение с противниците.....	89
Саможертвата, която най-много радва Бог.....	89
Сламката и гредата в окоето.....	90

Не съди другите, за да не бъдеш съден. Нека онзи, който няма грях пръв да хвърли камък.....	90
Указания на Духовете	
Прошка за обидите.....	91
Снизхождение.....	93
Глава 11 - Обичай ближния си като себе си.....	96
Най-голямата заповед.....	96
Отдавайте Цезаревото на Цезаря.....	97
Указания от Духовете	
Закона за Любовта.....	97
ЕГОИЗЪМ.....	100
Вяра и Милосърдие.....	101
Милосърдие към Престъпници.....	102
Трябва ли човек да рискува собствения си живот заради един престъпник?.....	102
Глава 12 - Обичайте враговете си.....	104
Отвърни на злото с добро.....	104
Дезинкарнирани врагове.....	105
Ако те удари някой по дясната буза, обърни му и другата.....	106
Указания от Духовете	
Отмъщение.....	107
Омраза.....	108
Дуелиране.....	108
Глава 13 - Не позволявайте лявата ви ръка да знае какво прави дясната.....	112
Прави добро без показност.....	112
Скрити нещастия.....	113
Лептата на бедната вдовица.....	114
Поканете бедните и сакатите. Давайте без Очакване за Отплата	115
Указания от духовете	
Материално милосърдие и морално милосърдие.....	116
Благотворителност	117
Състрадание.....	122
Сираци.....	122
Помощ, на която е платено с неблагодарност	123
Изключителна благотворителност.....	124
Глава 14 - Почитай майка си и баща си.....	125
Синовна преданост.....	125
Коя е майка Ми и кои са братята Ми?.....	126
Телесно родство и духовно родство.....	127
Указания от духовете	
Неблагодарността на децата и семейните връзки.....	128
Глава 15 - Без милосърдие няма спасение.....	131
Какво е Нужно, за да Бъдеш Спасен. Притчата за добрия Самарянин.....	131
Най-голямата заповед	133
Нуждата от милосърдие, според апостол Павел.....	133
ИЗВЪН ЦЪРКВАТА НЯМА СПАСЕНИЕ. ИЗВЪН ИСТИНАТА НЯМА СПАСЕНИЕ.....	134
Указание от духовете	
Без милосърдие няма спасение.....	134

Глава 16 - Не можете да служите на Бога и на мамона.....	136
Спасението на богатите.....	136
Пазете себе си от скъперничество.....	136
Исус в къщата на Закхей.....	137
Притча за злия богаташ.....	137
Притчата за талантите.....	138
Провиденческата полезност на богатствата. Испитанията на богатството и бедността	138
Неравенство на богатството.....	139
Указания от духовете	
Истинската собственост.....	140
Приложение на богатството.....	142
Непривързаност към земни притежания.....	143
Предаване на Богатството.....	145
Глава 17 - Бъдете съвършени.....	147
Характеристика на съвършенството.....	147
Морални хора.....	147
Добрите Спиритисти.....	149
Притча за сеяча.....	150
Указания на Духовете	
Дълг.....	151
Добродетел.....	151
Висшестоящи и Подчинени.....	152
Индивидът в света.....	153
Грижа за тялото и духа.....	154
Глава 18 - Мнозина са призовани, но малцина са избрани.....	156
Притчата за сватбата.....	156
Тясната порта.....	157
Не всички, които казват "Господи, Господи" ще влязат в Божието царство.....	158
Който е получил много, от него много ще се изисква.....	159
Указания на Духовете	
На този, който има, повече ще му се даде.....	160
Християните ще бъдат разпознати по своите дела.....	161
Глава 19 – Вярата премества планини.....	163
Силата на вярата.....	163
Религиозна вяра. Състоянието на Непоклатима Вяра.....	164
Притча за изсъхналото смокиново дърво.....	165
Указания на Духовете	
Вярата: Майка на Надеждата и Милосърдието.....	166
Божествена Вяра и Човешка Вяра.....	166
Глава 20 - Работници от последния час.....	168
Указания на Духовете	
Последните ще бъдат първи.....	168
Мисията на Спиритистите.....	170
Работниците на Господ.....	171
Глава 21 – Ще има фалшиви месии и фалшиви пророци.....	172
Дървото се познава по плодовете му.....	172

Мисията на пророците.....	172
Чудеса изпълнени от лъжепророците.....	173
Не вярвайте на всички духове.....	173
Указания от Духовете	
Лъжепророци.....	174
Характеристики на истинския пророк.....	175
Лъжепророците в духовния свят.....	176
Йеремя и лъжепророците.....	178
Глава 22 – Не разделяйте това, което Бог е събрал.....	179
Неразривност на брака.....	179
Развод.....	180
Глава 23 - Странен морал.....	181
Който не намрази баща си и майка си.....	181
Да изоставиш Баща, Майка и Деца.....	182
Оставете на мъртвите грижата, да погребат своите мъртъвци.....	183
Не дойдох да нося мир, а разделение.....	183
Глава 24 – Не туряй светило под шиник.....	187
Светило под шиник. Защо Исус говори с притчи.....	187
Не отивайте при езичниците.....	189
Здравите нямат нужда от доктор.....	189
Куража на вярата.....	190
Носи своя кръст. Който иска да спаси живота си, ще го изгуби.....	191
Глава 25 – Търсете и ще намерите.....	192
Помогни си сам и Бог ще ти помогне.....	192
Наблюдавайте птиците в небето.....	193
Не се съсипвайте за притежание на злато.....	195
Глава 26 – Давай даром това, което даром си получил.....	196
Дарът на изцелението.....	196
Платени Молитви.....	196
Търговците изгонени от Храма.....	197
Медиумизма без заплащане.....	197
Глава 27 - Поискайте и ще ви бъде дадено.....	199
Поискайте и ще ви бъде дадено.....	200
Ефективност на молитвата.....	200
Действието на молитвата. Предаване на мисълта.....	202
Разбираеми Молитви.....	204
Молитви за Мъртвите и за Страдащи Духове.....	205
Указания на Духовете	
Как да се молим.....	207
Радостта от молитвата.....	208
Глава 28 – Колекция Спиритистки Молитви.....	210
Предговор.....	210
I Общи молитви	
Отче наш.....	211
Преди Спиритистки събирания.....	215

За медиуми.....	217
II Молитви за Себе си	
Молитва към своя ангел пазител и дух защитник.....	218
Да държим злите духове надалеч.....	220
Молитва за коригиране на грешка.....	221
Молитва за Сила да устоиш на изкушението.....	221
Молитва за благодарност за победа над едно изкушение.....	222
Молитва за съвет.....	222
Молитва за благодарност за получена услуга.....	223
Молитва като акт на подчинение и смирение.....	224
В момент на непосредствена опасност.....	225
Молитва за даване на благодарност за избегната опасност.....	225
Молитва преди сън.....	226
При усещане на приближаващата смърт.....	226
III Молитви за другите	
За някой в страдание.....	227
Благодарност за Успех даден на друг човек.....	228
Молитва за нашите врагове и онези, които ни мислят злото.....	228
Благодарност за добро дадено на нашите врагове.....	229
Молитва за враговете на Спиритизма.....	229
Молитва за новородено дете.....	231
Молитва за умиращ човек.....	232
IV Молитви за онези, които вече не са на Земята	
За някой, който току що е починал.....	233
За хора, към които сме изпитвали чувства.....	235
За страдащи души, които искат молитва.....	236
За починал враг.....	237
Молитва за престъпник.....	237
За самоубиец.....	237
За разкайващи се духове.....	238
За безчувствени духове.....	239
V Молитви за болните	
За болните.....	240
VI Молитви за обсебените.....	241
БИОГРАФСКИ ОЧЕРЦИ НА НЯКОИ ОТ ДУХОВЕТЕ-КОМУНИКАТОРИ, ЧИИТО СЪБОЩЕНИЯ СА ПУБЛИКУВАНИ В ТАЗИ КНИГА.....	245
Обяснителни бележки.....	249

ПРЕДГОВОР¹

Като една необятна армия, която потегля при получаване на заповедта, Духовете на Господ - които са небесните сили - се разпръснаха по цялата земя. Като падащи звезди те дойдоха да осветят пътя и да отворят очите на слепите.

Истина ви казвам, дошъл е моментът, когато всички неща трябва да бъдат възстановени според техния истински смисъл с цел да разсеят мрака, да объркат гордите и да прославят праведните.

Великите небесни гласове отекват като звуци на тромпет, към които се присъединяват ангелски хорове. Отправляме покана към вас, човеци, за божествения концерт. Нека ръцете ви да вземат лирата, нека гласовете ви зазвучат в унисон и като един свещен химн се разпрострат и отекнат от единия край на Вселената до другия.

Човеци, братя, които обичаме, ние сме тук до вас. Обичайте се също един друг и кажете от дълбините на сърцето си, изпълнявайки волята на вашия Отец, който е на небесата: Господи! Господи! ... и ще влезете в Царството Небесно.

Духът на Истината

¹ Бележка: Горната инструкция, предадена чрез средствата на медиумизма, обобщава както истинския характер на Спиритизма, така и целта на този труд; поради това е поставена тук като предговор.

Въведение

I - Целта на тази творба

Въпросите, които се съдържат в Евангелието може да бъдат разделени на 5 части: обикновените събития в живота на Христос; чудесата; пророчествата; думите, които са послужили за основаване догмите на Църквата; и моралните уроци. Въпреки, че първите четири са обект на противоречия, все пак последната част е останала неприкосновена. Пред този божествен кодекс дори скептицизма се прекланя; това е общата територия, където всички вероизповедания могат да се срещнат, флагът, под който всички могат да се подслонят, каквито и да са техните вярвания, защото моралните уроци никога не са били въпрос на религиозен спор, който винаги и на всички места е произлизал от догматичните въпроси; нещо повече, ако ги бяха обсъждали, вероизповеданията щяха да намерят в моралните уроци своята собствена присъда, защото по-голямата си част от тях са по-привързани към мистичния аспект, отколкото към моралния, който изисква реформиране на Аза.

Специално за човечеството, този кодекс е едно правило за поведение, което обхваща всички обстоятелства на личния и обществения живот, принцип на всички социални отношения, основани на стриктна справедливост. И най-накрая и преди всичко, той е непогрешимият маршрут към предстоящото щастие, едно ъгълче на завесата повдигнато по отношение на бъдещия живот. Тази част формира единствената цел на тази творба.

Всеки се възхищава на морала зад Евангелието; всеки прокламира неговата възвишеност и необходимост, но мнозина правят позовавайки се доверчиво на това, което са дочули да се казва за него, или облягайки се на няколко максими, които са станали пословични; и все пак малцина го познават из основи, и дори още по-малко го разбират или знаят как да си направят изводите. В много случаи причината за това е в трудността, която представлява четенето на Евангелието, което за мнозина е доста неразбираемо. Алегорична форма и преднамерения мистицизъм на езика, го превръщат в нещо, което повечето четат, за да накарат съвестта им да замълчи и да изпълнят едно чувство за задължение, точно както четат молитви без да ги разбират, което е безполезно. Моралните предписания разпръснати тук и там, преплетени в масата разкази, остават незабелязани, правейки невъзможно да бъдат разбрани като едно цяло, или превръщайки ги в теми за отделно четене и размисъл.

Вярно е, че са написани трактати засягащи Евангелския морал, но адаптацията към съвременния литературен стил е ограбила моралните предписания от тяхната първична простота, която в същото време им дава тяхното очарование и автентичност. Същото се е случило и с отделни максими редуцирани до тяхното най-просто изражение като пословици. Тогава те са нищо повече от афоризми, които в този случай са изгубили част от стойността и значението си, в следствие на недостатъчните случаи и обстоятелства, при които са дадени.

С цел да избегнем такова несъответствие, ние сме събрали заедно в този труд пасажите, които могат да съставят сам по себе си един вселенски морален кодекс, без разграничение на вероизповеданието. В цитати на Евангелието ние сме запазили всичко, което е полезно за развитието на мисълта, елиминирайки единствено неща, които не се отнасят към разглеждания въпрос. Освен това ние се придържаме строго към оригиналния превод на Саси¹, както и към неговото разделение по строфи. Но вместо да следваме един невъзможен хронологичен ред, което нямаше да ни даде някакво действително предимство за тази материя, максимите бяха групирани методично и класифицирани, според тяхната същност, така че те следват една от друга, доколкото е възможно. Обозначенията на главите и номерацията на стиховете позволяват справка с оригиналния текст, когато е нужно.

¹ Кардек винаги е използвал версия на Библията преведена на френски от Луй Исак Леметр де Саси.

Това обаче, ако беше само едно материално произведение, щеше да има само по себе си една вторична полза; главната цел беше то да се направи лесно достъпно за всички, чрез обяснения на неясни пасажии и да се разкриване на пълните им последствия с о глед тяхното приложение към различните ситуации от живота. Това е, което ние се опитахме да направим заедно с помощта на Добрите Духове², които ни помагат.

Множество точки в Евангелието, в Библията и в свещените автори по принцип, са неразбираеми, а някои дори изглеждат абсурдни поради липсата на ключ за разбирането на техния истински смисъл. Този ключ цялостно ще бъде намерен вътре в Спиритизма – както се убедиха тези, които вече сериозно са го изучавали, и както ще осъзнаят още повече по-нататък.

Спиритизма може да се открие навсякъде в Античността и във всички епохи на човечеството. Ние откриваме неговите следи на дълж и на шир под формата на писания, вярвания и паметници. По тази причина, ако той е отворил нови хоризонти за бъдещето, той излъчва не по-малко озаряваща светлина върху мистериите на миналото.

Като допълнение към всяко наставление ние сме добавили определени указания и уроци, избрани измежду онези, които бяха продиктувани от Духовете в различни страни и чрез различни медиуми. Ако тези учения бяха произлезли само от един единствен източник, те вероятно щяха да пострадат от човешкото въздействие или влиянието на средата, докато многообразието на техния произход доказва, че Духовете дават своите поучения навсякъде и че никой не е специално привилегирован в това отношение.³

Тази творба е за ползване от всички; всички могат да открият в нея средствата да съобразят поведението си с етиката на Христос. Нещо повече, Спиритистите ще открият в нея приложения, които ги засягат по-специфично. Благодарение на комуникациите, които за постоянно са установени между човека и невидимия свят, законът на Евангелието – предаван на всички нации от самите Духове, повече няма да бъде мъртво писмо, защото всички хора ще го разберат и ще бъдат непрестанно окуражавани да го прилага на практика чрез съветите на техните духовни водачи. Уроците на Духовете в действителност са *гласове от небето*, които са дошли да просветлят човеците и да ги поканят да *практикуват Евангелието*.

² Както и в другите произведения на Кодификацията, когато ние използваме термина „Духовете“ с главна буква, в текста се има предвид групата на духовете от висш ранг, които участваха в разкриването на Спиритистката Доктрина. – преводача.

³ По всяка тема със сигурност можехме да представят по-голям брой общувания, получени в множество други градове и Спиритистки центрове, освен цитираните. Все пак ние пожелахме да избегнем монотонност и безсмислени повторения и така лимитираме избора си до тези, които в поради задълбочеността и формата си се вписват най-добре в структурата на този труд, запазвайки за последващи публикации тези, които не успяхме да използваме тук.

По отношение на медиумите, ние се въздържахме от тяхното назоваване; в повечето случаи не са споменати по тяхна собствена молба, и в последствие нямаше да е редно да правим изключения. Нещо повече, имената на медиуми нямаше да добавят каквато и да е стойност към работата на Духовете; това щеше само да е едно удовлетворяване на суетата, което е безинтересно за истински автентичните медиуми. Те разбират това, защото тяхната роля е чисто пасивна; ценността на комуникацията по никакъв начин не увеличава тяхната лична заслуга и би било детинско да се ласкаят по отношение на интелектуална работа, към която те са предоставили назаем само тяхната механична помощ. – автора.

II – Авторитет на Спиритистката Доктрина. Универсален Тест на Ученията на Духовете

Ако Спиритистката Доктрина беше една чисто човешка концепция, тя щеше да има за една гаранция единствено просветлението на онзи, който я измислил. Но никой в този свят не би могъл сериозно да обмисля претенцията за лично притежаване на ексклузивната и абсолютна истина. Ако Духовете, които са я разкрили се проявяваха само пред един човек, нищо не можеше да гарантира нейния произход, защото би означавало да повярваме на думата, на този който казва, че е получил техните учения. Ако ние допуснем една абсолютна искреност от негова страна, това би убедило най-много един кръг от познати; той би могъл да има последователи, но никога не би успял да обедини всички.

Бог пожела Новото Откровение да достигне до човечеството по възможно най-бързия и автентичен път, за това Бог възложи на Духовете да го отнесат от единия полюс до другия, проявявайки се навсякъде без да удостои, който и да е индивид с ексклузивната привилегия единствен да чуе тяхното слово.³ Един човек може да бъде измамен, или дори може сам да се заблуди, но това не може да се случи, когато милиони видят и чуят същото нещо: това е една гаранция за всеки един и за всички. Нещо повече, един индивид може да бъде накаран да изчезне, но множествата не могат; книгите могат да бъдат изгорени, но Духовете не могат, и дори всички книги да бяха изгорени, източника на Доктрината ще е пак така неизчерпаем, защото той не е от Земята; той се появява на всяко място, и поради това всички могат да участват в него. При недостиг на хора, които да я разпространяват, то винаги ще има Духовете, които достигат всички, и които никой не може да достигне.

Поради това, в действителност Духовете са тези, които правят разпространението, с помощта на безбройни медиуми, които те събуждат по целия свят. Ако съществуваше само един интерпретатор, независимо колко надарен можеше да е той, Спиритизма едва щеше да бъде познат. Към която и класа да принадлежеше този преводач, той щеше да е обект на предразсъдъци от мнозина; не всяка нация щеше да го приеме, докато Духовете общуващи навсякъде с всички народи, с всички вероизповедания и с всички партии, са приети от всички. Спиритизма няма националност; той се намира извън всички обособени вероизповедания; и не е наложен от никоя класа на обществото, тъй като всеки човек би могъл да получи инструкции от своите родители, роднини и приятели от отвъд гроба. Това трябваше да е по този начин, за да може да призове цялото човечество към братство; ако той не беше поставил себе си на неутрална територия, той щеше да поддържа разногласията вместо да ги помири.

Тази универсалност на учението на Духовете съставлява силата на Спиритизма, а също е и причината за неговото бързо разпространение. Докато гласът на един единствен човек, дори с помощта на пресата, би изисквал векове докато достигне всички, хиляди гласове правят така, че да бъдат чути едновременно във всички точки на земята, прокламирайки същите принципи, като ги предават и на най-неуките и на най-образованите, така че никой да не бъде онеправдан. Това е едно предимство, на което никоя от доктрините, които са се явили досега, не се радва. Ако, следователно, Спиритизма е една истина, той няма да се страхува нито от зложелателството на хората, нито от моралните революции, нито от физическите смущения на тази планета, защото никое от тези неща не може да повлияе на Духовете.

Все пак това не е единственото предимство, което произтича от такава една изключителна позиция; Спиритизма намира в нея една могъща гаранция срещу всеки разкол, който може да се породии, било поради амбицията на малцина или поради противоречието на определени духове. Такива противоречия със сигурност са пречки, но такива, които носят със себе си лекарството заедно с болестта.

Известно е, че като следствие на различията, които съществуват в техните способности, духовете далеч не притежават цялата истина индивидуално; че не на всички е дадено да са схванат определени мистерии; че тяхното знание е пропорционално на тяхното пречистване; че обикновените духове не знаят повече от хората, и дори по-малко от някои; и че сред тях, както и сред последните, има самонадеяни и псевдо-образовани духове, които си мислят, че знаят това, което в действителност не знаят; и теоретици, които вземат своите собствени идеи за истината; накратко, че духове от най-високите рангове - онези, които са почти напълно дематериализирани - са единствените освободени от земни идеи и предразсъдъци. Все пак, също така се знае, че измамните духове нямат никакви скрупули да се пременят с имена, които са взели назаем, с цел да накарат своите утопични идеи да бъдат приети. Резултатът е, че всичко, което е извън изключителната сфера на моралното обучение, откровенията, които всеки един може да получи, ще имат индивидуален характер, и ще им липсва автентичност; че такива откровения трябва да бъдат считани за личното мнение на този или онзи дух; и, че би било неблагоприятно да ги приемаме или необмислено да ги пропагандираме като абсолютни истини.

Първият тест без съмнение е този на разума, на който е необходимо да се подложи, без изключение, всичко, което идва от духовете; всяка теория в очевидно противоречие със здравия разум, строгата логика, или с твърдите доказателства, които някой притежава, въпреки което и да е уважавано име, което може да е подписало комуникацията, трябва да бъде отхвърлена. И все пак този тест е незавършен в много от случаите, в следствие на недостатъчност на познанието на определени хора и тенденцията на мнозина да вземат тяхното собствено мнение за единствен съдник на истината. В такъв един случай какво да сторят тези, които нямат абсолютно доверие в себе си? Те вземат съвета на най-голям брой и мнението на мнозинството за свой водач. Така би трябвало да бъде по отношение уроците на духовете, които сами ни осигуряват средствата.

Пълното съгласуване сред уроците на духовете е най-големият тест, но също е важно е такава съгласуваност да възникне при определени условия. Най-несигурното от всички е, когато медиумът сам разпитва много различни духове по една съмнителна точка. Доста очевидно е, че ако медиума е под контрола на едно обсебване или си има работа с дух-измамник, тогава този дух може да каже на медиума едно и също нещо, използвайки различни имена; нито има някаква достатъчна гаранция за съответствие, която да може да се получи чрез медиуми на един и същи Спиритистки център, защото те може да страдат от едно и също влияние.

Единствената сигурна гаранция за учението на духовете е в цялостното сходство, което съществува между откровения, получени спонтанно от голям брой медиуми непознати един на друг и на различни места.

Човек трябва да разбере, че тук ние не се занимаваме с комуникации от второстепенен интерес, а с тези отнасящи се до самите принципи на Доктрината. Опитът ни е научил, че когато трябва да бъде обявен един нов принцип, това винаги се предава спонтанно на различни места, по едно и също време, по идентичен начин, ако не по форма, то поне по съдържание. Поради това, ако на един дух му хареса да формулира една ексцентрична теория, базирана на неговите собствени идеи и извън истината, човек може да бъде сигурен, че такава една теория ще остане *ограничена* и ще се сгромоляса пред единодушието на инструкциите дадени навсякъде другаде. Ние вече имаме много примери за това. Тази ограниченост причини падението на всички частични теории, които се появиха със зараждането на Спиритизма, когато всеки човек обясняваше феномена по своя собствен начин, преди Законите, които властват над видимия и невидимия свят, да бъдат разбрани.

Такава е основата, на която ние се поддържаме, когато формулираме един принцип на Доктрината; не го представяме за истина, защото това е в съгласие с нашите собствени идеи; ние ни най-малко не издигаме себе си за върховния арбитър на истината, нито сме казвали на някого: "Вярвай в този въпрос, защото ние ти го казваме." Нашето собствено мнение в очите ни не е нищо повече от едно лично мнение, което може да е вярно или грешно, защото ние не сме по-безгрешни от всеки друг. Ние вярваме, че един принцип е истина, не защото ни е бил предаден, а защото е получил

ратификацията на съгласуването.

В нашата позицията на получател на общувания от почти хиляда автентични Спиритистки Центъра, разпръснати на различни точки на планетата, ние също сме в една позиция да съблюдаваме принципите, по които се установява съгласуването; това съблюдаване ни направляваше и до днес, и тя ще продължава да ни ръководи в новите области, които Спиритизма е призван да изследва. Поради това, докато внимателно изучавахме комуникациите получени от различни места – и от Франция и от чужбина – ние разпознахме, поради много специфичната природа на откровенията, че се появява тенденция да поемем по една нова пътека и е дошло времето да направим крачка напред. Тези откровения, понякога предадени чрез завоалирани думи, често преминаваха незабелязани от мнозина от онези, които ги получаваха; много други помислиха, че само те са ги получили. Взети изолирано, те нямаше да имат никаква важност за нас; единствено съпадението им придава автентичност; по-късно, когато дойде времето да ги поставим под светлините на публичността, мнозина ще си спомнят, че са получили уроци със същото значение. Това е всеобщото движение, което ние сме наблюдавали, което сме изучавали с помощта на нашите духовни водачи, и което ни подпомага да отсъдим дали е правилния момент да правим нещо или не.

Това универсален тест е една гаранцията за бъдещата единност на Спиритизма и ще нулира всички противоречиви теории. За в бъдеще в този универсален тест критерия за истинност ще се търси. Кое определя успеха на Доктрината формулирана в "Книга на Духовете" и "Книга на Медиумите", се дължи на факта, че хора бяха в състояние да получат потвърждение, директно от Духовете, за това, което съдържат тези книги. Ако от всички страни бяха дошли Духове да им противоречат, то след известно време тези две книги щяха да претърпят същата съдба, като всички други илюзорни концепции. Дори подкрепата на пресата нямаше да ги спаси от крушение. Докато, лишени от тази подкрепа, те все пак се разпростряха бързо, защото имаха подкрепата на Духовете, чието доброжелателство силно компенсирало зложелателството на хората. Това ще се случи и с всички идеи, които се излъчват от духове или хора, и които не могат да понесат да се подложат на този тест, чиято сила е безспорна.

Да речем, че някои Духове биха се зарадвали да продиктуват една книга, под някакво заглавие, с едно противоположно значение; да предположим, че с враждебно намерението и с цел да дискредитират Доктрината едни недостоверни общувания бяха злонамерено подстрекавани. Какво влияние могат да окажат тези писания, ако те бъдат опровергани по всички точки от всички останали Духове? В общата съгласуваност с последните трябва да търси всеки да се увери, който желае да публикува една теория от тяхно име. От теорията на един единствен човек до теорията на мнозина други съществува разстояние колкото от единицата до безкрайността. Какво влияние могат да имат аргументите на клеветниците срещу мнението на масите, когато милиони приятелски гласове от космоса са дошли във всеки край на света, дори и в семейните домове, да ги отблъснат със сила? От този аспект опитът не доказва ли вече теорията? Какво се случи с безбройните публикации, които претендираха, че ще унищожат Спиритизма? Коя от тях е успяла досега да задържи нейния напредък? Досега никой не е разглеждал въпроса от тази гледна точка, без съмнение една от най-сериозните: всяка една такава публикация или човек е зависел сам на себе си, без да разчита на Духовете.

Принципа на съгласуването, нещо повече, е една гаранция срещу всякакви изменения, които биха могли да бъдат причинени на Спиритизма от други секти, желаещи да се домогнат до него за своя полза и следователно да го изменят за свои цели. Който и да се опита да отклони Спиритизма от неговата провиденческа цел, ще се провали, по простата причина, че Духовете, чрез универсалността на тяхното учение, ще накарат всяка модификация отклоняваща се от истината да падне.

От всичко това изпъква една генерална истина, че този, който желае да се възпротиви на установените и одобрени идеи, може да предизвика малки локални и краткотрайни смущения, но

никога не може да доминира над цялото в настоящето, а още по-малко в бъдеще.

Ние също искаме да посочим, че уроци дадени от духовете, като все още не са разяснени точки на Доктрината, няма да се считат за закон, докато такива инструкции останат изолирани и недоказани; те не трябва да бъдат приемани, освен с резервираност и за информационни цели.

От това ние разбираме нуждата от най-голяма предпазливост преди да направим едно такова общуване публично достояние. В случай, че се сметне за нужно да бъдат публикувани, те трябва да бъдат презентирани само като повече или по-малко вероятно лично мнение, но които имат нужда от потвърждение. Ще бъде необходимо да се изчака това потвърждение преди да се презентира един принцип за една абсолютна истина, освен ако човек не желае да бъде обвинен в лекомислие или необмислена доверчивост.

Висшите Духове действат с изключителна мъдрост в техните откровения; те никога не засягат най-важните въпроси на Доктрината, освен поетапно, до степен, която нашия интелект е готов да разбере истина от по-висш ред и когато обстоятелствата се окажат благоприятни за разкриването на една нова идея. Ето защо те не разкриват всичко в началото, и все още не са казали всичко и до днес, нито се предават на нетърпението на сприхави индивиди, които искат да изядат плода преди да е узрял. Безполезно е те да забързват нещата напред преди определено от Провидението време за всяко нещо и ако те се опитат тогава наистина сериозните Духове положително ще откажат своето сътрудничество. Лекомислените духове, обаче, ни най-малко не са загрижени за истината и отговарят за всичко. По тази причина, на подранилите въпроси винаги има противоречиви отговори.

Горе-споменатите принципи не са резултат от каквато и да е индивидуална теория, но са неизбежни последици от условия, в които духовете се проявяват. Очевидно е, че ако един дух някъде казва едно нещо и хиляди други духове на всякъде другаде казват нещо различно, допускаме, че истината не може да се намира при онзи, който е сам или почти сам в своето мнение; следователно да твърди, че притежава истина срещу всички останали би било крайно нелогично, както за дух, така и от страна на човек. Наистина мъдрите духове, ако не се чувстват достатъчно запознати по някакъв въпрос, *никога* не дават един дефинитивен отговор, те заявяват, че просто дават своя лична гледна точка и те самите ни съветват да почакаме за неговото потвърждение.

Колкото и велика, красива или справедлива да е една идея, не е възможно тя още от началото да обедини всички мнения. Конфликтите, които се надигат в този случай са неизбежни последици на движението, което се случва; конфликтите са дори необходими за да може истината да се открие дори повече, и колкото по-рано стане това, толкова по-добре, така че всички грешни идеи да бъдат отхвърлени по-бързо. Спиритисти, които имат някакъв страх от тази ситуация могат да бъдат напълно спокойни. Всички изолирани претенции ще паднат пред огромната и пронизателна сила на универсалния тест.

Не около мнението на един човек ще се обединят другите, а около единодушният глас на Духовете; няма такъв човек - най-малко ние от всички - който ще основе Спиритистката ортодоксалност; нито ще бъде един Дух, който ще дойде да наложи себе си върху когото си поиска. това е универсалността на Духовете, които общуват по земята, по заповед на Бог. Това е същностния характер на Спиритистката Доктрина - нейната сила и нейния авторитет. Бог пожела божествения закон да бъде положен върху една непоклатима основа и за това не го положи на плещите на едно единствено крехко същество.

Пред един такъв могъщ Ареопаг⁴, който не признава никакви конспирации, никакви ревностни противоборства, секти или нации, всяка опозиция, всяка амбиция и всяка претенции за лично превъзходство ще бъде съкрушена. *Ние самите ще паднем, ако се опитаме да заменим тези*

⁴ Върховния трибунал на Древна Атина, провежда срещите си на хълм на име Ареопаг и се нарича със същото име.

суверени идеи с нашите собствени. Само Бог ще реши всички спорни въпроси, ще налага мълчание върху разкола и ще дава правото, на когото счете че трябва. Изправени в лицето на това внушително съгласие на *гласовете от Небето* каква стойност има мнението на един човек или на един дух? По-малко от една капка вода в океана и дори по-малко от детски глас, заглушен в силна буря.

Универсалното мнение - върховният съдия - е това, което произнася последната дума; то е формирано от всички индивидуални мнения; ако едно от тях е истина, то има само относителна тежест на везните, а ако е погрешно, то не може да надделее над всички останали. При този генерализиран процес всяка индивидуалност изчезва и това представлява още едно поражение за човешката гордост.

Този хармоничен курс вече е оформен; следователно още преди края на този век ние ще видим пълната му светлина да изгрява напред по такъв начин, че ще разсее всяка несигурност, защото от сега занапред мощни гласове ще получат мисията да направят така, че да бъдат чути, с цел да съберат хората под едно знаме, веднъж като нивата е била достатъчно изорана. Но докато това в действителност се случи всички тези, които се колебаят между две противоположни теории могат да наблюдават в каква посока се формира общото мнение. Това е сигурна индикация за позицията, в която мнозинството от духовете се обявяват по разнообразните теми, по които те дават комуникират; това е дори един още по-сигурен знак за това коя от двете системи ще надделее.

III - Исторически Факти

С цел да разберете по-добре Евангелията необходимо е да знаете значението на някои думи, които често са използвани в тях и имат връзка с традициите на еврейското общество по онова време. Тъй като те вече нямат същия смисъл за нас, тези думи често биват тълкувани погрешно, което от своя страна е довело до един вид несигурност. Разбирането на тяхното значение, от друга страна, обяснява истинското значение на определени максими, които на пръв поглед може да изглеждат странни.

САМАРЯНИ - след разделението на десетте племена Самария става столица на отцепеното царство на Израел. Унищожавана и наново изградена неколкостранно под Римско владичество, Самария става административна глава, един от четирите окръга на Палестина. Ирод Велики украсява Самария с разкошни статуи, и за да поласкае Август ѝ дава името *Августа*, на гръцки – „Себасте“.

Самаряните почти постоянно били във война с кралете на Юда. Дълбока антипатия датираща от времето на разделението се запазвала винаги между двете племена, карайки ги да избягват каквито и да е взаимни връзки. С цел да задълбочат схизмата и да избегнат ходенето в Йерусалим за религиозни чествания, самаряните си построили сами свой собствен храм и въвели някои реформи. Те приели само Пентатоха, който съдържа законите на Моисей, но отхвърлили всички други книги, които били добавени по-късно. Техните свещени книги били изписани с много древни букви на Иврит. В очите на ортодоксалните евреи те били еретици и следователно били презирани, отлъчени и преследвани. Антагонизма между двата народа се основавал единствено на техните религиозни разногласия, въпреки, че вярванията им имали един и същ произход. Самаряните били *Протестантите* на своето време.

Дори днес, Самаряни могат да бъдат открити в някои райони на Близкия Изток, особено в Наблус и Яфа. Те съблюдават Законите на Моисей по-стриктно от останалите евреи и се женят само помежду си.

Назаряни - името е дадено на евреи, които са дали клетва в древния закон, било то временно или за цял живот, да останат в свършена чистота. Те са се посветили на целомъдрие, въздържание от алкохол и съхраняване на тяхната вяра. Самсон, Самуел и Йоан Кръстител са Назаряни.

Евреите дават това име на първите Християни, позовавайки се на Исус от Назарет.

Това име било дадено също на една еретическа секта от първата фаза на Християнската епоха, която подобно на Ебонитите, от които те са възприели определени принципи, смесвали Мойсеевите практики с Християнските догми. Тази секта изчезва през 4 век сл. Хр.

Бирници - В Древен Рим това име било дадено на тези, които били арендатори на обществени данъци. Те отговаряли за събиране на данъци и всякакви видове доход, в самия Рим или в други места на Империята. Те били като основните събирачи, които продавали на търг данъци в древната система на Франция, която все още съществува в някои райони. Рисковете, които поемали, карали повечето хора да си затварят очите пред богатства, които често придобивали и които за мнозина били плод на налози и скандални доходи. По-късно името "*бирници*" е разширено към всички онези, които администрират обществени пари и техните подчинени агенти. Днес термина има едно пренебрежително значение, посочвайки финансиста и агента с малко бизнес скрупули. Казано е: "алчен като Бирник" или "богат като Бирник", имайки предвид едно богатство придобито по нечестен начин.

Под Римско управление евреите най-трудно приемали въпроса за данъците, и той им причинявал най-голямо раздражение, от което произлезли много бунтове и те го превърнали в един религиозен въпрос, тъй като смятали, че това е срещу Закона. Дори била формирана една силна партия, начело на която бил сложен специален гражданин на име Юда Голонит, в чиято основа бил отказа да се плащат всички такси. Следователно евреите ненавиждали данъците и всички онези, които били натоварени да ги събират. Така се появила антипатията към бирници от всякакви категории, сред които биха могли да се намерят много уважавани хора, но които, поради тяхното занимание, били презирани, заедно с онези асоциирани с тях. Знатните евреи считали, че се излагат на риск, ако имат някакви близки отношения с тези хора.

Събирачи на Данъци - тези били най-ниския клас бирници, основно натоварени със събирането на дължимото от превозни средства при градските порти. Техните функции отговаряли като митническите служители и събирачите на пропуски и пътни такси. Те търпели същото отвращение, което по принцип се простирало и над бирниците. Ето защо в Евангелието ние често срещаме думата *бирник* асоциирано с *грешници*. Този етикет не означавал само покварени или хора с лоша репутация. Това бил един термин на презрение, синоним на *лоша компания*, индивиди недостойни да се смесват с уважаваните хора.

Фарисеи (дума от еврейски, означава разделение). Традицията оформила една важна част в юдейската теология. Тя се състояла в смесицата от последователни тълкувания на значението на Писанията, които се превърнали в догматични клаузи. Сред учените традицията била тема за безкрайни дискусии, повечето, от които над прости въпроси като значението на думи и тяхната форма, точно както теологичните диспути и тънкостите на схоластиката през Средновековието. От всичко това произлезли различни секти като всяка твърдяла, че има монопола върху истината, и както почти винаги се случва, откровено се ненавиждали една друга.

Сред тези секти най-влиятелната била тази на Фарисеите, чиито лидер Хилел, еврейски учен роден във Вавилон и основател на едно известно училище, където учили, че вярата се пробужда само от Писанията. Произхода на фарисеите датира от 180 – 200 години преди Христа.

Фарисеите били преследвани през различни периоди, особено под управлението на Йоан Хиркан I, еврейски първосвещеник и цар на евреите, Аристокъл⁵ и Александър, цар на Сирия. Въпреки това Александър им осигурил почести и възстановил имотите им, което спомогнало те да възвърнат стария си силен статус. Това се запазило до унищожението на Йерусалим 70 та година след Христа, по

⁵ Най-големия от 5те сина на цар Йоан Хиркан I от еврейската династия Хасмоней.

което време името фарисеи изчезнало поради Диаспората⁶.

Фарисеите имали една активна роля в религиозните противоречия. Те били верни в служението на външни култове и церемонии, ревностни фанатици в опитите за религиозно вербуване, врагове на всеки носещ нови идеи, те поддържали голяма суровост на принципите. Но под прикритието на педантична отдаденост лежали развратни навици, голяма гордост и над всичко останало едно крайно желание да доминират. Религията за тях всъщност била едно средство да се издигнат в ранг, отколкото предмет на истинска вяра. Те притежавали добродетели само външния вид и като показност. Въпреки това фарисеите упражнявали голямо влияние над хората, в чиито очи те били свещени. Ето защо те били толкова силни в Йерусалим.

Те вярвали - или поне заявявали, че вярват - в Провидението, в безсмъртието на душата, във вечното наказание и във възкресяването на мъртвите (Вижте Глава 4, т. 4). Исус, който оценявал простотата и качествата на сърцето над всичко останало, чието предпочитание в закона било за *духа, който дава живот* вместо за *буквата, която убива*, се стремеше по време на своята мисия да демаскира тяхното лицемерие, и в резултат ги превърнал с свои свирепи врагове. Това е причината защо Фарисеите се съюзили с Висшите Жреци с цел да подклаждат народа срещу него и да го пратят на смърт.

Книжници - това име в началото било дадено на секретарите на царете на Юдея и на определени управители на еврейската армия. По-късно наименованието се прилагало за тези ученици, които преподавали Закона на Моисей и го тълкували за хората. Те имали една обща кауза с Фарисеите, с които споделяли еднакви принципи, както и тяхната антипатия към свободомислещите. За това Исус включва и тях, когато отправя упреци към Фарисеите.

Синагога - (от гръцки език, означава сбор, паство) - имало само един храм в Юдея, този на Соломон в Йерусалим, където били провеждани всички големи церемонии по еврейско богослужение. Всяка година евреите отивали там на поклонение за главните празници като Пасха, Посвещение и Сукот. По случай тези празници Исус прави няколко пътувания до Йерусалим. Другите градове нямали храмове, а само синагоги: сгради, където евреите се събирали за техните Съботни срещи да предлагат публични молитви, под водачеството на техните Старейшини, книжниците или докторите на Закона. Също така имало четения взети от свещените книги, които били обяснявани и коментирани. Всеки можел да вземе участие в тях, и за това, въпреки, че Исус не бил свещеник, той преподавал в синагогите в Съботните дни.

От момента на рухването на Йерусалим и разпръскването на евреите, синагогите в градовете, където те отишли да живеят, се превърнали в храмове за празнуване на култа.

Садукее - друга еврейска секта основана около 248 година преди Христа. Името ѝ произлиза от нейния основател Садок. Садукееите не вярвали в безсмъртието на душата, във възкресението, нито в добрите и злите ангели. Въпреки това вярвали в Бог; но тъй като не очаквали нищо след смъртта, те служели на Бог с цел временните компенсации, които според тях били ограничени от Божественото Провидение. Нещо повече задоволяването на всички физически сетива, от тяхна гледна точка, било съществена цел на живота. По отношение на Писанията, те следвали текстовете на древната Тора, не приемайки нито традицията, нито каквато и да е форма на тълкуване. Те поставяли добрите дела и чистото и просто съблюдаване на закона пред всички външни практики на богослужение. Те били материалистите, деистите и сенсуалистите на тяхното време. Тази секта била малобройна, но сред тях били някои важни личности на епохата и се превърнала в политическа партия в постоянна опозиция на Фарисеите.

Есеи - Еврейска секта основана около 150 години преди Христа, по времето на Макабейците, чиито членове живеели в места подобни на манастири и формирали помежду си един вид морално и

⁶ Разпръскването на евреите. Обозначава евреите живеещи извън Израел.

религиозно сдружение. Те се отличавали със своите мирни обичаи и аскетични добродетели; те учили на любов към Бога и към ближния, на безсмъртието на душата и вярвали във възкресяването. Те живеели в безбрачие, заклеявали войната и робството, държали всичките си притежания общо и посветили себе си на земеделието.

За разлика от сладострастните Садукееите, които отричали безсмъртието, и Фарисеите, които били сковани в техните външни практики и в които добродетелите били само привидни, Есеите никога не участвали в диспутите, които разделяли другите две секти. В начина им на живот те наподобявали първите Християни. Моралните принципи, които изповядвали, карали много хора да предполагат, че Исус е принадлежал на тяхната общност преди да започне своята обществена мисия. Сигурно е, че той трябва да е знаел за тях, но няма нищо, което да докаже, че той е бил свързан с тях, за това всичко, което е било написано в подкрепа на темата е само хипотетично.⁷

Терапевти - (от думата THÉRAPEUTAY на гръцки език - да служи, да се грижа, със значение на - слуги на Бог или лечители). Те били еврейска секта, съвременници на Христос, установени предимно в Александрия в Египет. Те имали голяма връзка с Есеите, чиито принципи те изповядвали, и също като тях се посветили на практика на всички добродетели. Те били изключително скромни в техните хранителни навици. Посветени на безбрачие, размишление и самотния живот, те съставлявали един истински религиозен орден. Филон, един платоновски еврейски философ от Александрия, бил първия, който започва да говори за Терапевтите, които той смятал за секта на Юдаизма. Еузебий, свети Жером и други родоначалници на Църквата, мислели, че те са Християни. Дали са били евреи или Християни, очевидно е, че както Есеите, те представляват една връзка на обединение между Юдаизма и Християнството.

IV - Сократ и Платон: Предшественици на Християнската идея и Спиритизма

Въпреки, че Исус трябва да е бил запознат със сектата на Есеите, би било погрешно да си извадим заключението, че той е извел своята доктрина от тях, и че ако той беше живял в друга среда, той щеше да проповядва други принципи. Великите идеи никога не се появяват внезапно. Тези, които имат истината за своя основа, винаги имат предшественици, които частично подготвят пътя пред тях. По-късно, когато настъпи времето, Бог изпраща някой с мисията да обобщи, координира и завърши разпръснатите елементи, и да ги обедини в едно тяло. По този начин идеята, която не е дошла изведнъж, открива умове напълно отворени да я приемат. Подобно нещо се случило и с Християнската идея, която е била предвидена няколко века преди Исус или Есеите, и на която Сократ и Платон бяха главни предвестници.

Сократ, като Христос, лично не е написал нищо, или поне не е оставил нищо в писмена форма. Като Христос, той също умира като престъпник, една жертва на фанатизъм, защото е атакувал установените вярвания и защото е поставил истинската добродетел над лицемерието и илюзията на формите; с други думи - защото се е борил с религиозните предразсъдъци. Както Исус, който е бил обвинен от фарисеите, че със своето учение покварява хората, Сократ също е бил обвинен от фарисеите на неговото време - тъй като те винаги са съществували във всички епохи - че опорочава младежта като прокламира догмата за единство с Бог, безсмъртие на душата и бъдещия живот. Точно както ние знаем за учението на Исус, само чрез писанията на неговите ученици, така ние научаваме за доктрината на Сократ чрез писанията на неговия ученик Платон. Ние смятаме, че е полезно да резюмираме тук най-открояващите се характеристики с цел да покажем съответствието с принципите на Християнството.

На онези, които ще сметнат този паралел за оскверняване и твърдят, че не би могло да има никакво

⁷ *Смъртта на Исус*, предполагаемо написана от един брат от Есеите, е напълно апокрифна книга, написана с цел да послужи на едно мнение, която в себе си съдържа доказателство за своя съвременен произход. – автора.

съответствие между доктрината на един езичник и тази на Христос, ние ще отговорим, че доктрината на Сократ не е езическа, след като целта ѝ е била да се бори с езичеството; и че Христовата доктрина, по-чиста и по-завършена от тази на Сократ, няма нищо за губене от това сравнение; величието на божествената Христова мисия няма да бъде омаловажено заради това; и нещо повече, това е един исторически факт, който не може да бъде отречен.

Човечеството е достигнало етап , в който светлината сама свети изпод шиника; то е достатъчно зряло да се изправи лице в лице с нея - толкова по-зле за онези, които не смеят да си отворят очите. Дошло е време нещата да се изследват обширно и от едно по-високо ниво, а не от тривиалната и тесногръда гледна точка на интереси на религиозните учения и кастите.

Нещо повече, тези препратки ще докажат, че ако Сократ и Платон са предвидили Християнската идея, то фундаменталните принципи на Спиритизма също могат да бъдат намерени в тяхната доктрина.

Резюме на доктрината на Сократ и Платон

I. - Човешкото същество е една *инкарнирана душа*. Преди нейната инкарнация тя е съществувала в единство с първичните типове на идеите за истината, доброто и красивото. При въплъщението се отделя от тях и *спомняйки си своето минало* тя се измъчва в различна степен от желанието да се върне към тях.

Не би могло по-ясно да се подчертае разграничението и независимостта между разумния принцип и материалния принцип. Това представя и учението за предшествашо съществуване на душата, за смътната интуиция, която тя запазва от един друг свят, към който се стреми, за нейното оцеляване след тялото, за нейното излизане от духовния свят с цел да се инкарнира; и за нейното повторно влизане в този свят след смъртта; накратко това е семето за учението за падналите ангели.

II. - Душата се скита и се обърква, когато си служи с тялото с цел да осмисли някакъв предмет. Тя се чувства замаяна все едно е била интоксигирана, защото е обвързана с неща, които по своята дълбока същност подлежат на промяна. От друга страна, винаги, когато тя размишлява върху своята собствена същност, тя се обръща към това, което е чисто, вечно и безсмъртно, и бидейки със същата природа, тя остава свързана там колкото е възможно по-дълго. Тогава нейните погрешни начини се прекратяват, защото тя е обединена с това, което е неизменно, и това състояние на душата се нарича *мъдрост*.

Така хора, които приемат нещата от по-ниско ниво, по един шаблонен светски начин и от една материалистична гледна точка, се самозаблуждават. С цел да ги оценим правилно е необходимо да ги видим отгоре, т.е. от гледната точка на духа. Истински мъдрият трябва следователно по някакъв начин да изолира душата от тялото с цел да види с очите на духа. Това е, на което Спиритизма ни учи. (Вижте глава 2, точка 5)

III. - Докато ние имаме нашето тяло и докато нашата душа е потопена в тази поквара, ние никога няма да притежаваме предмета на нашите желания: истината. Всъщност тялото изважда напред в нас хиляди препятствия в резултат на нашата нужда да се грижим за него. Нещо повече, то ни изпълва с желания, апетити, страхове, хиляди химери и хиляди безумия, така че докато сме в него е невъзможно да сме мъдри, дори за един миг. И все пак, след като не е възможно да знаем ясно каквото и да е, докато душата е обединена с тялото, едно от две неща ще се случи: или ние никога няма да узнаем истината, или ще я узнаем само след смъртта си. Освободени от лудостта на тялото, тогава ние ще разговаряме - да се надяваме - с индивиди също освободени, и ние ще разберем за себе си същността на нещата. Ето защо истинските философи се подготвят да умрат и за тях смъртта по някакъв начин не е плашеща. (Вижте *Рай и Ад*, Част I, Глава 2; Част II, Глава 1)

Тук ние виждаме принципа за способностите на душата, които са помрачени от телесните органи, и разширяването на нейните характеристики след смъртта. Това обаче важи само за душите на вече пречистените избраници; същото не се случва с нечистите души.

IV. - Нечистата душа в това състояние натежава надолу и още веднъж е издърпана във видимия свят чрез ужаса на това, което е невидимо и нематериално. Тогава тя се скита - се казва - около мавзолеи и гробища, в близост до които понякога са виждани ужасни призраци, които трябва да са образите на души, които са напуснали тялото без да бъдат напълно чисти и които са запазили нещо от физическата форма, правейки така, че околото да е в състояние да ги възприеме. Това не са душите на добрите, а по-скоро на злочестите, които са принудени да обикалят по такива места, където те понасят наказанието за предишния им живот и където продължават да скитат, докато апетитите, присъщи за материалната форма, която им е дадена, не ги отведат до друго тяло. И тогава, разбира се, те се връщат към същите навици, които са били обект на техните пристрастия по време на техния предишен живот.

Тук не само, че принципа за прераждането е ясно разяснен, но състоянието на душите, които все още са под контрола на материята е описано, точно както Спиритизма го показва по време на духовните общувания. Нещо повече, заявява се, че прераждането в едно материално тяло е последица от нечистотата на душата, докато пречистените души са свободни от това.

Спиритизма не казва нищо по-различно; той само добавя, че душата, която е взела добри решения по време на състоянието си на блуждаене и която притежава придобитото знание, донеся по-малко несъвършенства, повече добродетели и повече интуитивни идеи при прераждането, отколкото е притежавала в предишното си съществуване. За това за нея всяко съществуване представлява и интелектуален и морален прогрес. (Вижте *Ад и Рай*, Част II, примери)

V. - След нашата смърт, духът (daimon), който е бил назначен към нас по време на живота, ни отвежда до едно място, където се събират всички онези, които трябва да бъдат отведени при Хадес с цел да бъдат съдени. След като са останали в Хадес необходимото време, душите са пренасочени към този живот за безбройни и дълги периоди.

Това е доктрината за Ангелите-Пазители или Духовете-Закрилници, и за последователните прераждания след периоди с варираща продължителност в блуждаещо състояние.

VI. – Духовете (daimon) изпълват пространството, което разделя небето от земята, те са връзката, която обединява Великото Цяло със себе си. Тъй като божественото никога не влиза в директна комуникация с човешките същества, то чрез посредничеството на духовете боговете се свързват и говорят с тях, било по време на будното състояние или на сън.

Думата "*daimon*", която дава произхода на *демон* през Античността не е била приета в злия смисъл, както това се случва в наши дни. Тя не означава изключително зли същества, а всички духове по принцип, сред които имало високо развити духове наричани *богове* и по-малко развити духове – демони - които комуникирали директно с хората. Спиритизма също заявява, че духовете населяват космоса; че Бог общува с човешките същества само чрез посредничеството на чистите духове, на които им е поверено да излъчват божествената воля; и че духовете общуват с човеците по време на будно състояние и на сън. Заместете думата "*daimon*" с думата *дух* и получавате Спиритистката Доктрина, заместете с думата *ангел* и получавате Християнската доктрина.

VII. - Постоянната грижа на философите (както се разбира от Сократ и Платон) е да полагат по-големи грижи за душата и по-малко грижа за този живот, който е само един миг от гледна точка на вечността. Ако душата е безсмъртна не би ли било мъдро да живеем с поглед към вечността?

И двете - и Християнството и Спиритизма учат на едни и същи неща.

VIII. - Ако душата е нематериална, тогава след този живот тя трябва да отиде в един свят, който е също така невидим и нематериален, точно както тялото при своето разпадане се връща при материята. Важно е само ясно да разграничаваме чистата, истински нематериална душа, която, както Бог, храни себе си с познание и мисъл - от душата, която в различни степени е опетнена от материални нечистотии, които възпрепятстват извисяването ѝ към божественото, задържайки я на мястото на земното ѝ пътуване.

Сократ и Платон, както може да се види, са разбирали напълно различните степени на дематериализация на душата. Те настоявали, че съществуват разнообразни ситуации, които като резултат водят до малка или по-голяма пречистеност на душата. Това, което те са казали по интуиция, Спиритизма го доказва чрез безброй примери, които ни дава. (виж "Рай и Ад", Част 2)

IX. - Ако смъртта беше пълното унищожаване на един човек, това би било от голяма полза за злите, защото след смъртта си те биха се оказали изведнъж свободни от своето тяло, душа и пороци. Само тези, които са украсили душата си с подходящите, а не с неправилните орнаменти, могат спокойно да очакват часът на своето заминаване за другия свят.

С други думи това означава, че материализма, който прокламира небитието след смъртта, би бил зануляване на всичката крайна морална отговорност, и следователно един стимул за зло; че такова зло има какво да спечели от небитието; че само индивиди, които са се отървали от своите пороци и са се обогатили с добродетели могат, спокойно да очакват пробуждането в другия живот. С примерите, които ежедневно поставя пред нас Спиритизмът ни показва колко е болезнено преминаването от един живот в друг за злите души. (виж "Рай и Ад", Част II, Глава 1)

X. - Тялото запазва добре маркираните следи от грижата, която е получило или от инцидентите, които е преживяло; същото се случва и с душата. Когато тя е освободена от тялото, тя носи очевидните следи на нейния характер, нейните чувства и белезите, които всяко действие от нейния живот е оставило върху нея. Така най-голямото нещастие, което може да се случи на човек е да отиде в другия свят с една душа натоварена с престъпления. "Виждаш ли, Каликле, че нито ти, нито Полукс и Горджиас бихте могли да докажете, че ние трябва да водим един друг живот, който ще бъде полезен, когато се озовем от другата страна. От толкова много различни мнения единственото, което остава непоклатимо е, че по-добре да получиш, отколкото да извършиш несправедливост и че преди всичко ние трябва да се съсредоточим върху това не само да изглеждаме добродетелни, а да бъдем такива.

Тук се открива още една съществена точка, доказана днес от опита, според който непречистената душа запазва идеите, склонностите, характера и страстите, които е имала, докато е била на Земята. Тази максима: *По-добре е да получиш, отколкото да извършиш несправедливост*, не е ли изцяло Християнска? Това е същата мисъл, която Исус изразява с тази илюстрация: "Ако някой ви удари по едната буза, обърнете му също и другата." (Вижте Глава 12, точки 7 и 8)

XI. - Едно от две неща е в сила: или смъртта е абсолютно разрушение или е преминаване на една душа на друго място. Ако всичко трябва да изчезне, тогава смъртта е като една от онези редки нощи, в които не сънуваме и нямаме никакво самоосъзнаване. И все пак, ако смъртта е само промяна на местообитанието, преход към едно място, където трябва да се срещнат мъртвите, какво щастие е повторната среща с тези, които сме познавали! Моето най-голямо удоволствие би било да изследвам отблизо пребиваващите в това местообитание и да направя разграничение там, както и тук, между онези, които са мъдри и онези, които вярват, че са такива, но не са. Време е все пак да се разделим, аз да умра, вие да живеете. (Сократ към неговите съдии)

Според Сократ тези, които са живели по Земята се срещат отново след смъртта и се разпознават един друг. Спиритизмът ни показва продължението на отношенията, които са имали, по такъв начин, че смъртта не е нито прекъсване, нито спиране на живота без никакво решение за приемственост, а е

една трансформация.

Ако Платон и Сократ са знаели уроците, които Христос ще даде 500 години по-късно и тези, които Духовете дават днес, то те нямаше да говорят по никакъв друг начин. Няма нищо изненадващо в това, ако си спомним, че великите истини са вечни и че напредналите духове трябва да са ги знаели преди да дойдат на Земята, на която те ги донасят; Сократ, Платон и други велики философи на тяхното време може по-късно да са били сред тези, които подпомагат Христос в неговата божествена мисия, и които са били избрани, именно защото повече от всеки друг са били способни да схванат неговите върховни уроци; и че, накратко, днес те може да са част от един голям брой духове, на които е поверено да дойдат да учат човечеството на същите тези истини.

XII. - *Човек никога не бива да отвръща на несправедливостта с несправедливост, нито да прави зло на някого, независимо какво зло той ни е причинил.* Малцина обаче ще приемат този принцип и тези, които са разделени по този въпрос могат само да се презират един друг.

Не е ли това принципа на милосърдието, който ни учи да не отвръщаме на злото със зло и да прощаваме на нашите врагове?

XIII. - *По плодовете му едно дърво се познава.* Необходимо е да квалифицираме всяко действие според това какво произвежда; да го наричаме зло, когато от него произлиза зло; добро, когато от него се ражда добро.

Максимата: "Дървото се познава по плодовете му" е дословно повторена многократно в Евангелието.

XIV. - *Богатството е една голяма опасност. Всички, които обичат богатството, не обичат себе си или това което са те, а нещо което им е дори по-чуждо, от това, което са те.* (Виж Глава 16)

XV. - *Най-красивите молитви и най-красивите приношения радват Божественото по-малко от една добродетелна душа, която полага усилия да го отразява. Щеше да е много печално нещо, ако боговете взимаха предвид повече нашите дарове, отколкото нашата душа. По този начин дори най-виновния би могъл да постави себе си в благоприятна светлина. Но не, не съществуват истински справедливи и мъдри хора, освен тези, които чрез техните думи и дела изкупуват това, което дължат на боговете и хората.* (Виж Глава 10, точки 7 и 8)

XVI. - *Аз наричам осакатен този прост любовник, който обича тялото повече от душата. Любовта е навсякъде в природата, която ни приканва да използваме нашия интелект; тя се открива дори в движението на небесните тела. Това е любов, която украсява природата с нейното богато покритие; тя полага нейната премяна и установява местообитанията, където намира цвета и ухания. Това също е любов, която дава мира на хората, спокойствието на морето, тишината на ветровете и съня за болката.*

Любовта, която трябва да обедини човечеството чрез една братска връзка, е една последица от теорията на Платон за вселенската любов като природен закон. Твърдението на Сократ, че „Любовта не е нито бог, нито смъртен, а един велик daimon“, т.е. един велик дух, който преобладава над вселенската любов, му е вменено като едно от неговите престъпления, над всичко останало.

XVII. - *Добродетелта не може да бъде преподадена; тя идва като един дар от Бога за онези, които я притежават.*

Това е приблизително Християнската доктрина за милостта; и все пак, ако добродетелта е един дар от Бога, тогава тя е една благосклонност и ние трябва да се запитаме защо не е отпусната на всички; от друга страна, ако тя е един дар, тогава тези, които я притежават нямат никаква заслуга.

Спиритизма е по-изричен. Той заявява, че тези, които притежават добродетели са ги придобили чрез свои собствени усилия по време на последователните съществувания като постепенно са се отървавали от своите несъвършенства. Милостта е силата, която Бог дарява на всички мъже и жени с добра воля, така че е да могат да се освободят от злото и да практикуват добро.

XVIII. - *Има една естествена предразположеност във всеки един от нас да възприемаме собствените си дефекти много по-малко, отколкото дефектите на другите.*

Евангелието заявява "Вие виждате тресчицата в окоето на ближния си, но не виждате дъската в своето". (Виж Глава 10, точки 9 и 10)

XIX. - *Ако лекарите се провалят при лечението на повечето заболявания, това е защото те лекуват тялото, без да лекуват душата, и след като цялото не е в добро състояние, не е възможно която и да е негова част да бъде добре.*

Спиритизма дава ключа към връзката между душата и тялото, и доказва, че съществува една постоянна реакция от едното към другото. Така той отваря един нов път за науката и показвайки истинската причина за определени заболявания, той осигурява ѝ средствата, с които да ги пребори. Веднъж като науката започне да отчита и духовния елемент в икономиката на тялото, тя ще се проваля по-рядко.

XX – *Всички човеци, започвайки от детството, правят много повече зло, отколкото добро.*

Тези думи на Сократ засягат една сериозна тема за преобладаването на злото на земята, един нерешим въпрос без знанието за множествеността на световете и съдбата на земята, върху която обитава само малка част от човечеството. Само Спиритизма осигурява едно решение, което е развито по-нататък в Глави 2, 3 и 5.

XXI - *Има мъдрост в това да не вярваш, че знаеш това, което не знаеш.*

Това е насочено към тези хора, които често критикуват това, което не познават ни най-малко. Платон завършва тази мисъл на Сократ, казвайки: "Нека първо се опитаме да ги направим по-честни в думите, ако е възможно; ако не е, то нека не се занимаваме с тях; нека не търсим друго освен истината. Нека полагаме усилия, за да се образуваме, но да не се обиждаме един на друг." Точно така трябва да действат Спиритистите по отношение на техните клеветници с добра или лоша вяра. Ако Платон беше жив днес, той щеше да завари нещата почти същите, както по негово време, и щеше да е способен да използва същия език. Сократ също щеше да открие индивиди, които да се подиграват на неговата вяра в духовете и да осъдят и двамата, и Сократ и неговия ученик Платон за побъркани.

Точно защото предрича тези принципи за първи път Сократ бива осмян, а по-късно обвинен в светотатство и осъден да изпие отрова от бучиниш. Всичко това показва със сигурност, че новите велики истини, които се надигат срещу личните интереси и предразсъдъците, които те разклащат, не могат да бъдат доказани без една борба или без да създадат мъченици.

Не дойдох да разруша закона

Не дойдох да разруша закона - Трите Откровения. Моисей – Христос – Спиритизъм - Съюза между наука и религия - Указания от Духовете. Новата ера

**1. Не мислете, че съм дошъл да разруша закона или пророците? Не съм дошъл да ги разруша, но да ги изпълня. Защото истина ви казвам: небето и земята няма да преминат, докато всичко в закона не се изпълни, до последната точка и последната чертица.
(Матей, 5:17 и 18)¹**

Трите Откровения. Моисей

2. Има две различни части на Моисеевия закон: Закона на Бог, както е оповестен на планината Синай и гражданския или дисциплинарния закон установен от Моисей. Първия е непроменлив; а втория, съответстващ на традициите и характера на хората, се изменя с епохите.

Закона на Бог е формиран от следните десет заповеди:

I. Аз съм Господ, твоят Бог, Който те изведох от Египетската земя, от дома на робството. Да нямаш други богове освен Мене. Не си прави кумир или каквото и да е изображение на нещо, което е на небето горе, долу на земята или във водата под земята; да не им се кланяш, нито да им служиш.

II. Не изговаряй напразно името на Господа, твоя Бог.

III. Помни да освещаваш съботния ден.

IV. Почитай баща си и майка си, за да живееш дълго на земята, която Господ, твоят Бог ще ти даде.

V. Не убивай.

VI. Не прелюбодействай.

VII. Не кради.

VIII. Не свидетелствай лъжливо против ближния си.

IX. Не пожелавай жената на ближния си.

X. Не пожелавай къщата на ближния си, нито слугата му, нито слугинята му, нито вола му, нито каквото и да е притежание на ближния ти.

Този Закон е за всички времена и за всички държави и поради това има божествен характер. Всички други закони са били издадени от Моисей, който трябвало да ограничи чрез страх народа си, заради тяхната бурна и недисциплинирана природа, а също и за да се справи с дълбоко вкоренените безчестията и предразсъдъците, придобити от тях в периода на робство в Египет. За да даде авторитет на своите закони, той трябвало да им придаде един божествен произход, както са правели и други законодатели на ранните народи. Авторитета на човека трябвало да се основава на авторитета на Бог. Но само идеята за един ужасяващ Бог можела да впечатли невежите мъже и жени, в които моралното чувство и усета за една фина справедливост били много слабо развити. Очевидно

¹ Библейските текстове са преведени директно от текста на Кардек - който е използвал френския превод на Саси (Louis-Isaac Lemaître de Sacy), което осигурява съответствие между пасажите от Писанието и текста на Кардек, когато се позовава на тях. - пр.

е, че Онзи който е предписал заповедите: „*Не убивай и не причинявай вреда на ближния си*“, не може да противоречи сам на Себе си, превръщайки изстреблението в един дълг. Моисеевите закони по същество имат преходен характер.

Христос

3. Исус не е дошъл да разруши Божия Закон. Той е дошъл за да го изпълни, а това е да го развие, да му даде истинското му значение и да го адаптира до степента на напредък на Човечеството. Ето защо в този Закон ние откриваме принципа за дълга към Бог и към ближния ни, което съставлява основа на Неговата доктрина. А относно същността на законите постановени от Моисей, Исус ги изменя из основи, и по форма и по съдържание. Той постоянно се борел със злоупотребите на външните практики и неверни интерпретации, като не можел да ги накара да преминат една по-радикална реформа, освен само да обобщи до тези думи: „Обичай Бог над всички неща и ближния, както себе си,“ добавяйки *”Това е целия закон и пророците.”*

С думите: „Докато премине небето и земята, нито една йота, нито една чертица от закона няма да премине, докато всичко не се сбъдне,“ Исус е искал да ни каже, че ще бъде необходимо Божия Закон да бъде удовлетворен, което означава напълно да се упражнява навсякъде по Земята, в цялата си чистота, с цялото си развитие и последствия. Защото каква полза би имало да е установен този Закон, ако остане привилегия само на няколко човека или само на една нация? Бидейки деца на Бог, цялото човечество е обект на еднаква загриженост и отношение.

4. Но ролята на Исус не била просто на един моралист-законотворец, без никакъв друг достоверен източник освен собствената си дума. Той дошъл да изпълни пророчествата, които провъзгласили неговото идване; неговият авторитет произхождал от изключителната природа на неговия дух и неговата божествена мисия. Исус дойде, за да научи човечеството, че истинския живот не се намира на Земята, а в небесното царство; да ги научи за пътя, който води към това Царство, за средствата как да помирят себе си с Бог и да ги предупреди за прогреса на бъдещите неща, свързани с изпълнението на съдбата на човечеството. И все пак, Той не казал всичко, а по много въпроси се ограничил само да посее семенцето на истините, които самия той заявява, че не биха били разбрани. Той говорил за всички неща, но с термини определени в различна степен. С цел да може да разбере скритото значение на определени думи, необходимо било да дойдат нови идеи и познание за да дадат на човечеството ключа, но такива идеи не можели да дойдат преди човешкия ум да е достигнал едно определено ниво на зрялост. науката трябвало силно да допринесе за появата и развитието на тези идеи; за това било необходимо да се даде време на науката да прогресира.

Спиритизъм

5. Спиритизма е новата наука, която чрез неопровержими доказателства е дошла да разкрие на човеците съществуването и природата на духовния свят и връзките му с телесния свят. Той ни показва този свят вече не като нещо свръхестествено, а вместо това като една от живите и постоянно активни сили на Природата, източник на безкраен брой феномени, които днес все още не са напълно разбрани, и поради това са сведени до света на фантазията и чудесата. При няколко случая Христос наемква за такива връзки и това е причината, защо повечето от нещата, които е казал да са останали неразбираеми или погрешно интерпретирани. Спиритизма е ключа, който прави възможно всичко да може лесно да бъде обяснено.

6. Законът на Стария Завет е персонифициран в лицето на Моисей; а законът на Новия Завет – в Христос. Спиритизма е третото откровение на Божия Закон, но не се персонифицира в никого; той представлява учение дадено не от един единствен човек, а от Духовете, които са *гласовете на Небето*, до всички части на света и чрез безбройно множество посредници. Това е така да се каже едно колективно създание, обхваща в себе си една група същества от духовния свят, всяко едно

дошло да донесе на човешките приноса от своите знания, с цел да ги способстват да узнаят за света и съдбата, която ги очаква.

7. По същия начин както Христос е казал: „Не съм дошъл да разруша закона, но да изпълня,” така Спиритизма казва: "Аз не съм дошъл да унищожа Християнския Закон, а да го изпълня." Той не учи на нищо противоположно на това, което е учил Христос, но развива, завършва и обяснява с ясни условия, за всички онова, което по-рано Христос е заявил само в алегорична форма. Спиритизма идва в предреченото време да изпълни това, което Христос е провъзгласил и да подготви осъществяването на бъдещите неща. Тогава регенерацията, която сега се случва и която ще подготви възцаряването на Божието царство тук на Земята, следователно е дело на Христос, начело на което е самият Той.

Съюза между Наука и Религия

8. Науката и религията са двата лоста на човешкия интелект: единия разкрива законите на материалния свят, а другия законите на моралния свят. *Но никой от тях, имащи един и същ принцип - Бог*, не може да противоречи на другия. Ако те бяха взаимно отричащи се, логично е единия да е верен, а другия да греши, защото Бог не може да е искал да унищожи Своята собствена творба. Следователно несъвместимостта, която се мисли, че съществува между тези два реда идеи се появява от едно погрешно наблюдение и една претенция за изключителност и от двете страни. Това в резултат води до един конфликт, от който се надигат недоверие и нетолерантност.

Дошло е времето, когато предписанията на Христос трябва да получат завършеност; при което воала, хвърлен преднамерено върху някои части на това учение, трябва да бъде повдигната; в което науката спира да бъде изключително материалистична и взема под внимание духовния елемент; и в което религията спира да тълкува погрешно органичните и неотменими закони на материята. Тези две сили, които се подкрепят една друга и напредват заедно, ще си дават взаимно помощ. Тогава религията, която вече не трябва да търпи дискредитирането от науката, ще добие непоклатима сила, защото ще бъде в съзвучие с разума и вече няма да е в състояние да възразява на поразителната логика на фактите.

Науката и Религията не бяха в състояние да се разбират до днес, защото всяка изследва нещата само от своята изключителна гледна точка и те взаимно се отблъскват. Необходимо беше нещо, което да затвори пропастта, която ги разделя, някакъв знак на обединение, който би могъл да ги сближи. Този знак на обединение се съдържаеше в познанието за законите, които управляват духовния свят и връзката им с телесния свят. Тези закони са толкова неизменни, колкото онези, които управляват движението на планетите и съществуването на всички създания. След като тези връзки бяха доказани с експерименти, те предизвикаха една нова светлина да изгрее: вярата се насочи към разума, а разума не намери нищо нелогично във вярата и материализма беше победен.

Но в това, както и в много други сфери, съществуват и хора, които изостават, докато не бъдат отнесени от движението на цялото, което ги смазва, ако вместо това те изберат да се противопоставят, вместо да се впуснат в това движение, в крайна сметка те ще бъдат унищожени. Това е една цялостна морална революция, която се случва в тези времена, която оформя човешките духове. След подготовка от почти 18 века тази революция е близко до своето изпълнение и тя ще отбележи една нова ера за човешкото развитие. Лесно е да се предскажат последствията от тази революция; за социалните отношения тя трябва да донесе неизбежни промени, на които никой човек няма сили да се противопостави, защото те са в замисъла на Бог и произлизат от Закона за прогреса, който е Божий закон.

Указания от Духовете. Новата ера

9. Бог е един, а Моисей е духът, който Той изпрати на мисия да извести за Неговото² съществуване, не само на евреите, но и на езическите народи. Еврейския народ беше инструмента, който Бог използва за да донесе божествените откровения чрез Моисей и пророците, и превратностите, през които е преминал този народ, целяха да създадат впечатление и да смъкнат воала, който е скрил Божественото от човечеството.

Божии заповеди, дадени чрез Моисей, съдържат семенцето на най-изчерпателния Християнски морал. И все пак библейските коментари са ограничили тяхното значение, защото ако бяха приведени в действие с цялата си чистота, те нямаше да бъдат разбрани. И въпреки това, тези десет заповеди останаха една брилянтна илюстрация, един фар, предназначени да осветяват пътя, който човечеството трябваше да пропътува.

Моралът, преподаван от Моисей, беше подходящ за нивото на напредък на хората, за които е бил призован да обнови. И тези хора, полу-примитивни по отношение на усъвършенстването на душата си, нямаше да разберат, че е възможно Бог да бъде почитан и с други средства освен изгаряне на жертвоприношения или че те би трябвало да прощават на врага си. От материална, и дори от научна и художествена гледна точка техният интелект бил забележителен, но всъщност бил морално доста изостанал и никога управлението на една изцяло духовна религия нямаше да успее да ги преобрази. За това те се нуждаели от едно полу-материалистично представяне, каквото им предлага еврейската религия. Изгарянето на жертвоприношения говорело на техните сетива, докато идеята за Бог говорела на духа им.

Христос беше инициатора на най-чистата и възвишена нравственост. Това е нравствеността на евангелския християнин, която ще обнови света събирайки заедно мъже и жени и превръщайки ги в братя и сестри; и ще направи така, че милосърдието и любовта към ближния ще разцъфти във всички сърца, установявайки една обща солидарност между всички народи. Нравственост, която ще трансформира Земята и ще я превърне в дом на далеч по-висши Духове, от тези, които я населяват сега. Това е закона за прогреса, на който е подчинена Природата и който се само-изпълнява, а *Спиритизма* е лостът, който Бог използва, за да спомогне човечеството да напредне.

Дошло е времето, в което трябва да се развият моралните идеи, за да се осъществи прогреса, който се съдържа в Божия замисъл. Тези идеи трябва да следват същия път, по който са минали техните предшественици, идеите за свободата. И все пак човек не може да вярва, че това развитие ще се осъществи без борба. Не. С цел да достигнат зрялост, тези идеи ще имат нужда от обсъждане и спорове, за да успеят да привлекат вниманието на масите. Щом вниманието се фиксира върху тях, красотата и светостта на Христовата нравственост ще докосне умовете на хората и те ще се интересуват от една наука, която им осигурява ключа за бъдещия живот и отваря вратите към вечното щастие. Моисей показа пътя; Исус продължи делото; Спиритизма ще го довърши. – Един Дух Израелтянин (Мълхаус, 1861г.)

10. Един ден, поради своето неизчерпаемо великодушие, Бог позволил на човека да види как истината разпръсква мрака. Този ден бил идването на Христос. След тази жива Светлина се завърнала тъмнината; при все, че му бил даден избора на истината или мрака, света отново се изгубил. Тогава, подобно на пророците от Стария Завет, Духовете започнали да говорят и дали предупреждение: Света из основи е разтърсен; ще отекне гръм; стойте стабилно!

² В разделите, които съдържат указанията на Духовете ние избрахме да запазим местоименията в мъжки род отнасящи се за Бог, защото Духовете често споменават Бог, Отеца и Господ в един и същи параграф или изречение и по отношение на една и съща тема. За това би било невъзможно да се ползва само съществителното име Бог на място на местоимението в мъжки род. Така ще продължаваме в текстовите раздели на Кардек, както сме правили в други книги на кодифицирането, освен на местата където има бележки. - Преводача на американското издание.

Спиритизма е от един божествен ред, защото се основава на самите закони на Природата, и вие може да сте сигурни, че всичко с божествена природа има едно велико и полезно предназначение. Вашият свят е изгубил пътя си и науката, развиваща се за сметка на нравствения строй и водеща ви единствено към материално добруване, регресира довеждайки до полза за духа на тъмнината. Християни! Вие знаете, че сърцето и любовта трябва да вървят ръка за ръка. Царството Христово, уви! След осемнадесет века и въпреки кръвта на толкова много мъченици, това царство все още не е дошло. Християни, обърни те се към Учителя, който иска да ви спаси! Всичко е лесно е за онези, които вярват и които обичат. Любовта ги изпълва с неописуемо щастие. Да, деца мои, света бива разтърсен, Добрите Духове ви предупреждаваха неведнъж. Огънете се пред вятъра, който вещае бурята, за да не бъдете повалени. Това означава подгответе се, за да не станете като глупавите девизи, които били изненадани от пристигането на техните младоженци!

Тази революция, която се подготвя е повече морална, отколкото материална. Великите духове, божествените посланици вдъхновяват вяра във всички вас, така че всички, просветлени и ревностни работници да могат да сторят така, че скромният им глас да бъде чул, защото вие сте само една песчинка; но без песчинките не биха съществували планините. За това думите: „Ние сме толкова малки“ нямат значение за вас. На всекиму неговата мисия, на всекиму неговия труд. Не построяват ли мравките своето царство, не издигат ли континенти незабележимите микроскопични животинки? Новия кръстоносен поход е започнал. Апостоли на вселенския мир, а не на войната, съвременни свети Бернари гледайте напред и марширувайте. Законът на световите е законът за прогреса.

Фенелон (Поатие, 1861)

11. Свети Августин е един от най-великите популяризатори на спиритизма. Той се манифестира почти навсякъде. Ние откриваме причината за това в историята на живота на този велик християнски философ. Той принадлежи към една могъща фаланга Църковни Отци, на които Християнството дължи своята най-солидна база. Както много други, той бил изкоренен от езичеството или по-скоро от най-дълбокото безбожие, посредством великолепие на истината. Когато, посред крайностите, в които пребивавал, той почувствал странна вибрация в душата си, която го обърнала към себе си и му помогнала да разбере, че щастието се намира другаде, а не в инвалидизиращи и мимолетни удоволствия; когато накрая по неговия собствен път към Дамаск, той също чул светия глас да възкликва: „Савле, Савле, защо Ме преследваш?“, той извикал: „Мой Боже! Мой Боже! Прости ми! Аз вярвам; аз съм Християнин!“ От този момент насетне той се превърнал в един от най-големите поддръжници на Евангелието. В прочутите Признания оставени от този забележителен Дух, човек може да прочете същевременно характерните и пророчески думи, които той промълвил след смъртта на света Моника: „Аз съм убеден, че моята майка ще се върне да ме посети и да ми даде съвет, разкривайки ми какво ни очаква в бъдещия живот.“ Какво велико учение има в тези думи! Какво брилянтно предсказание за доктрината на бъдещето! Това е причината защо днес, виждайки, че е дошло времето да се разпространи истината, както той е предсказал, той се е превърнал в неин пламенен разпространител и така да се каже, е умножил себе си, за да е в състояние да отговори на всички, които го призовават. – Ерастус, ученик на свети Павел (Париж, 1863г.)

Коментар: Идва ли св. Августин да разруши онова, което сам е съградил? Със сигурност не. Но точно както много други преди него, сега той вижда с очите на Духа, онова, което не можел да види, докато е бил човек. Неговата свободна от ограничения душа вижда една нова светлина и разбира това, което преди не е можела. Новите идеи му разкриват истинското значение на определени думи. Докато е бил на Земята той е съдил за нещата според познанието, което е притежавал. Но когато над него засиява една нова светлина, той може да преценява нещата по-благоразумно. Така той трябвало да преразгледа вярванията си относно духовете инкубус и сукубус³, както и анатемата, която той иницирал срещу теорията за антиподите⁴. Сега, когато Християнството се явява пред него в цялата

³ Инкубус и Сукубус: зли духове, респективно мъжки и женски, които мамят хората в съня им за да имат сношение. - преводача

⁴ Теория за Антиподите - Св. Августин смятал, че няма причина да се вярва, че от другата страна на земята

му чистота, той може да мисли различно по определени въпроси, в сравнение с времето, когато е бил жив, но без да спира да бъде един Християнски ученик. Той може бъде разпространител на Спиритизма, без да се отказва от вярата си, защото вижда в него изпълнение на предсказаните неща. Като вестител на Спиритизма днес, той само ни отвежда към едно по-правилно и логично тълкуване на текстовете. Същото се случва и с други Духове, които се намират в подобно положение.

живеят хора, които вървят с краката си противоположно на нас. Поради липса на знания за сферичната форма на Земята мнението на Св. Августин обичайно било спазвано прадеди науката да докаже друго. - преводача

ГЛАВА 2

Царството ми не е от този свят

Бъдещият живот - Царуването на Исус - Гледната точка
- Указания от духовете. Едно земно царство

1. Тогава Пилат обръщайки се да влезе в преторията, и като беше повика Исус при него, го попита: „Ти ли си царят на евреите?“ Исус му отговори: „Моето царство не е от този свят; ако царството ми беше от този свят, хората ми щяха да се борят да попречат да попадна в ръцете на юдеите. Но царството ми не е тук.

Пилат му каза: „Тогава ти цар ли си?“ Исус отговори: „Ти сам казваш, че съм цар. Аз не се родих и не дойдох на света за друго, освен да свидетелствам за истината. Всеки, който принадлежи на истината, чува моя глас. (Йоан, 18: 33, 36 и 37)

Бъдещият живот

2. С тези думи Исус ясно говори за *бъдещия живот*, който той при всички обстоятелства представя като края, до който човешкия вид ще се озове и като обект на основни грижи на хората тук на Земята. Всички негови максими се отнасят за този велик принцип. Всъщност, без бъдещия живот, не би имало никаква причина за съществуването на по-голяма част от неговите морални наставления. Ето защо онези, които не вярват в бъдещия живот, представяйки си, че Исус е говорил само за настоящия живот, или не ги разбират или ги намират за детински.

Следователно тази доктрина може да бъде смятана за крайъгълен камък на Христовото учение и за това е поставена в началото на тази книга, защото трябва да е цел на всеки човек. Само тази доктрина може да оправдае аномалиите на земния живот и да ги хармонизира с Божията справедливост.

3. Юдеите имали само една много бегла идея за бъдещия живот. Те вярвали в ангели, които приемали за привилегированите същества на Творението; но не знаели, че човешките същества биха могли един ден да станат ангели и да споделят това блаженство. Според тях съблюдаването на Божия закон било награждавано със земни притежания, превъзходство на тяхната нация и победа над враговете им. Обществените бедствия и провали били едно наказание за тяхното неподчинение. Моисей не можел да каже нищо повече на едни необразовани хора, съставени предимно от овчари, които имали нужда да бъдат докоснати от неща от този свят, преди всичко останало. По-късно Исус идва за да разкрие, че съществува и друг свят, където се въздава Божията справедливост. Това е света, който Той обещал на всички, които се подчиняват на Божиите заповеди, където добрите намират отплата. Този свят е Неговото царство и там ще го откриете в цялата му слава, където ще се върне след като напусне Земята.

И все пак, когато адаптирал учението си към състоянието на хората по онова време, Исус не вярвал, че е удачно да им разкрие цялата истина, защото видял, че те единствено ще бъдат заслепени от нея, но не и в състояние да я разберат. За това той се ограничил до едно представяне на бъдещия живот като един принцип, като един природен закон, чието действие никой не може да избегне. Следователно всеки Християнин твърдо вярва в един бъдещ живот. Но идеята, която много от тях имат все още е неясна, непълна, и поради това, доста погрешна в някои точки. За мнозинството от хората това не е нищо повече от едно вярване, лишено от абсолютна сигурност, ето защо съществуват съмнения и дори скептичност.

Спиритизма е дошъл за да завърши, както по този въпрос, така и по много други, учението на Христос, сега, когато Човекът е достатъчно зрял за да е в състояние да разбере истината. Чрез Спиритизма бъдещият живот вече не е само предмет на вяра, просто една хипотеза, а е една материална реалност демонстрирана от фактите; свидетели се появяват за да опишат тази реалност във всичките и фази и всичките и перипетии, по такъв начин, че не само съмнението вече е невъзможно, но и най-обикновения интелект може да я схване в нейния истински вид, по същия начин, както ние можем да схванем как изглежда една страна, четейки едно детайлно описание за нея. Но това описание на бъдещия живот е толкова обстоятелствено, условията на щастливите или нещастни съществувания на онези, които са там, са толкова логични, че ние сме длъжни да се съгласим, че не би могло да е другояче, и че там е истинската Божия справедливост.

Царуването на Исус

4. Всички разбират, че Царството на Исус не е от този свят, но не можеше ли той да има също и едно царство на Земята? Титлата „цар“ не винаги означава упражняването на временна власт. Тази титла се дава с единодушно съгласие на онези, чиито гений ги поставя в предните редици, на какъвто и да е ред или идея, които доминират времената, в които живеят и влияят на човешкия прогрес. В този смисъл казваме „цар“ или „принц“ на философите, артистите, поетите, писатели, и т.н. Но тази царственост, родена от лични заслуги и осветена от поколенията, не показва ли често далеч по-голямо надмощие от онова, което обгражда една царска корона? Това надмощие е нетленно, докато второто е нищо повече от една играчка на превратностите. Това надмощие винаги е благославяно от бъдещите поколения, докато второто понякога е прокълнато. Земната върховна власт изчезва с живота; но върховенството на морала продължава, особено след смъртта. От този аспект тогава, не е ли Исус по-могъщ цар от всички суверени на Земята? Тогава с основание той казал на Пилат: „Аз съм Цар, но моето Царството не е от този свят.“

Гледната точка

5. Ясната и точна идея, която има човек за бъдещия живот осигурява една непоклатима вяра в бъдещето. Тази вяра носи огромни последствия за морализацията на човешките същества, защото тя изцяло променя *гледната точка, от която те възприемат земния живот*. За онези, които посредством своята мисъл се поставят в духовния живот, който е безграничен, телесния живот се превръща в нищо повече от едно преминаване, един кратък престой в една неблагоприятна страна. Превратностите и прекеждията на живота са нищо повече от инциденти, които те понасят с търпение, защото знаят, че са с кратка продължителност и трябва да бъдат последвани от по-щастливо състояние. В смъртта вече няма нищо ужасно, тя повече не е врата отваряща се към нищото, а е избавлението, което отваря на изгнаника входа към едно местообитание на щастие и покой. Знаейки, че те са в една временна, а не крайна ситуация, те приемат житейските грижи с повече безразличие, което в резултат дава хладнокръвие на духа, което смекчава техните страдания.

В резултат на самото съмнение в съществуването на един бъдещ живот хората насочва всичките си мисли към земното съществуване. Несигурни за бъдещето, те дават всичко на настоящето. Когато не виждат, че има притежания по-ценни от земните неща. Те са като едни деца, които не виждат нищо друго освен играчките си и няма нещо, което да не могат да направят, за да ги получат. Загубата на дори най-малкото от тези притежания причинява остра болка. Едно разочарование, една фрустрирана надежда, една незадоволена амбиция, една несправедливост, на която те са жертвата, наранена гордост или суета, са само някои от мъченията, които превръщат живота им в една вечна агония и по този начин *те преднамерено причиняват сами на себе си истинско мъчение във всеки миг*. От гледна точка на земния живот, в чиито център те поставят себе си, всичко около тях придобива огромни пропорции. Вредата, която ги застига, както и доброто, което идва при другите - всичко придобива голямо значение в техните очи. Същото се случва с онези, които са в един град,

всичко изглежда голямо; индивидите, които заемат високи позиции изглеждат като паметници. И все пак когато се изкачи на планина вижда и индивидите и нещата съвсем малки.

Ето какво се случва с онези, които гледат на земния живот от гледна точка на бъдещия живот: точно както звездите в небесната твърд, човешкия вид се изгубва в необятността. Те започват да виждат, че големите и малките неща са смесени, както мравките на върха на мравуняка; виждат, че работничките и властелините имат еднакъв ръст. Те ридаят за тези ефимерни създания, които си причиняват толкова много грижи с цел да завоюват място, което ще ги издигне толкова малко, и което те ще заемат за твърде кратко време. От тук следва, че стойността придавана на земните неща е обратно пропорционална на вярата в бъдещия живот.

6. Ако всички мислеха по този начин, можеше да се спори, че всичко би могло да бъде застрашено, ако никое същество не го е грижа за земните неща. Но човека инстинктивно се грижи за своето добруване, за това дори и да е сигурен, че е ще остане на едно място за кратко време, пак ще иска да се чувства възможно най-добре и най-удобно. Няма такъв човек, който намирайки трън в ръката си да не го извади за да не страда. Тогава желанието за добруване кара хората да подобряват всички неща, водени от инстинкта им за прогрес и самосъхранение, които са част от законите на природата. Следователно, те работят поради необходимост, за радост и от чувство за дълг, така подчинявайки се на замисъла на Провидението, което го е поставило на Земята за тази цел. Само този, който приема, че бъдещия аспект придава относителна важност на настоящето, той лесно утешава чувствата си, мислейки за мястото, което го очаква.

Съответно, Бог не заклемява земните наслади, а само осъжда злоупотребата им за сметка на душевните неща. Всички онези, които приемат тези думи на Исус за себе си: *Моето Царство не е от този свят*, са защитени от подобни злоупотреби.

Тези, които се идентифицират с един бъдещ живот, са като един богат човек, който загубва една малка сума без емоция. Онези, чиито мисли са концентрирани върху земния живот, са като един беден човек, който губи всичко, което има и се отчайва.

7. Спиритизмът разширява мисълта на човека и отваря нови хоризонти. На мястото на това късогледо виждане, концентрирано само в настоящия живот, което прави този мимолетен миг, който човек прекарва на Земята единствена крехка ос на вечното бъдеще. Спиритизмът ни показва, че този живот е само една връзка в хармоничното и изумително Цяло на делото на Създателя. Също така Спиритизмът ни показва солидарността, която свързва всички съществувания на едно същество, на всички същества от един и същи свят, и на всички същества от всички светове. С това той предлага една основа и причина за вселенско братство, докато доктрината за създаване на душата по време на раждане на всяко тяло прави всички създания непознати едно за друго. Тази солидарност между частите на едно и също цяло обяснява това, което е необяснимо, когато само една от тези части бива разглеждана. Тази цялостност хората по времето на Христос нямаше да разберат и по тази причина Той запазил това познание за друго време.

Указания от духовете. Едно земно царство

8. Кой по-добре от мен разбира истината в тези думи на Нашия Господ: „Моето Царство не е от този свят”? Когато бях на Земята, аз изгубих себе си заради гордост. Кой тогава може да разбере незначителността на земното царство, ако не аз? Какво от земното си царство аз донесох обратно тук? Нищо! Абсолютно нищо! И като че ли, за да направи моя урок още по-труден, то дори не ме придружи до гроба ми! Аз бях кралица сред хората; аз мислех, че ще вляза в Небесното царство като кралица. Какво разочарование! Какво унижение, когато вместо да бъда приета като един владетел, аз видях над себе си, много над себе си, онези същества, които смятах за доста незначителни и които презирах, защото не са от благородно потекло! Ах, тогава колко добре разбрах безплодието на блясъка и почестите толкова неуморно преследвани на Земята!

С цел да се подготви човек за място в това Царство нужни са себеотрицание, смирение, благотворителност и милосърдие във всичките им божествени форми. Тук не те питат кой си, нито каква позиция си заемал, а какво добро си извършил, колко сълзи си изтрил.

О, Исусе! Ти каза, че Твоето Царство не е от този свят, защото човек е нужно да страда за да достигне Рая; а стъпалата към трона не могат да ни отведат там; само най-тежките пътеки на живота ни водят до там. Тогава търсете своята пътека през тръни и бодли, а не сред цветята.

Хората преследват земните неща, все едно биха могли да ги задържат завинаги, но тук повече илюзии няма. Те скоро виждат, че са преследвали само една сянка и че са пренебрегнали единствените притежания, които са солидни и трайни, единствените, които могат да използват в небесния дом, единствените, които им дават достъп до него.

Имайте съжаление към онези, които не са спечелили Небесното царство. Помагайте им с молитвите си, защото молитвата помага на хората да се приближат към Най-Висшия; тя обединителната връзка между Небето и Земята. Не забравяйте това! – Една кралица на Франция (Хавър, 1863)

В дома на Отца ми има много обиталища

Различните състояния на душата в Блуждаещо Състояние - Различните категории населени светове - Съдбата на Земята -Причини за човешкото нещастие - Указания от Духовете - Нисши и Висши Светове - Светове на Изпитания и Изкупление - Светове на Регенерация - Прогресия на Световете

1. Да не се стмуцава сърцето ви; вие вярвате в Бога, вярвайте и в Мене също. Има много обиталища в дома на моя Отец: ако не беше така, Аз щях да ви кажа, защото отивам да ви приготвя място. И след като съм отишъл и съм ви приготвил мястото, аз пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си, така че където съм Аз, да бъдете и вие.

(Йоан 14:1 -3)

Различните състояния на душата в Блуждаещо Състояние¹

2. Дома на Отца ни е Вселената. „Различните обиталища” са светове, които пътуват в безкрайното пространство и предлагат на Духовете, които се инкарнират² на тях, места за обитание, които отговарят на техния прогрес. Независимо от разнообразието на различните светове думите на Исус също се отнасят за щастливите или окаяните състояния на душата в духовния свят. Съобразявайки се дали душата е повече или по-малко пречистена и откъсната от материалните заблуди, обкръжението, в което ще се озове ще варира безкрайно: в аспектите на нещата, в усещанията, които ще предизвиква и възприятието, което ще има. Докато някои не могат да напуснат обкръжението, в което живеят, други се издигат и пътуват из целия космос и в другите светове. Докато някои виновни духове скитат в тъмнина, има други, които са си спечелили щастие и ликуват в едно състояние на искряща светлина, докато съзерцават грандиозния спектакъл на великата безкрайност. И накрая докато нисшите Духове са измъчвани от разкаяние и скръб, често изолирани без утеха, разделени от онези, които са били обекта на техните чувства и наказани от желязната ръкавица на моралното страдание, чистия Дух, заедно с онези, които той обича, се радва на насладите на едно неописуемо щастие. Също в този смисъл има много обиталища, въпреки че те не са ограничени или локализирани.

Различните категории населени светове

3. В резултат на учението на Духовете ние знаем, че условията на разнообразните светове се различават едни от други според степента на възвишеност или поквареност на техните обитатели, сред които са и онези, които са по-нисши от обитателите на Земята във физическо и морално отношение; някои са в същата категория, но има и такива, които са по-малко или повече превъзходящи ги във всеки аспект. В нисшите светове съществуването е

¹ Състояние на Блуждаене - Интервалите между инкарнациите, когато духът е в духовния свят, очаквайки една нова съдба. Вижте Книга на Духовете, Глава 5 „Живогът на Духовете“.

² Инкарниране – възплъщаване на духа във физическо тяло, често се употребява като синоним на прераждане.

изцяло материално, страстите са управляващи, а морала е почти нулев. В същото време с прогреса на душата материалното влияние намалява до такава степен, че във възвишените светове животът е, така да се каже, изцяло духовен.

4. В междинните светове доброто е смесено със зло, едното или другото преобладава, според степента на напредък на мнозинството от обитателите. Въпреки, че не е възможно да се направи абсолютна класификация на различните светове, ние поне можем да ги разделим в общи линии въз основа на състоянието, в което се намират и съдбата, която те носят със себе си, базирайки се на най-преобладаващите характеристики на всяка планета по следния начин: примитивни светове, предназначени да приемат първоначалните инкарнации на човешката душа; Светове на Изпитания и Изкупление, където злото преобладава; Светове на Регенерация (възстановителни), където души, които все още имат да изкупват (да балансират карма) могат да съберат нови сили почивайки си уморени от борбата; Благословени Светове, в които добротата надвишава злото; Звездни или Божествени Светове, населени от пречистени Духове, където съществува само добро. Земята принадлежи на категорията Светове на Изпитания и Изкупление, което е причината, поради която човечеството живее обхванато от толкова нещастие.

5. Духове, които са въплътени, в който и да е от световите, не са безкрайно обвързани със същия този свят, нито пък преминават през всички фази на прогрес нужни за да се постигне съвършенство в този даден свят. Когато достигнат максималната степен на напредък, която техният свят може да им предложи, тогава те преминават към по висш свят и така продължават последователно, докато не достигнат състоянието на пречистени Духове. Тези различни светове са станции, където Духовете откриват елементите, от които се нуждаят за своя прогрес, които са в синхрон с тяхната степен на съвършенство. Награда е да се издигнеш до свят от по висше ниво, точно както е наказание да се удължи престоя им в един злочест свят, или да бъдат изпратени в друг, още по-нещастен от този, който са били принудени да напуснат, вследствие на упорстваща лошотия.

Съдбата на Земята. Причини за човешкото нещастие

6. Много хора са изненадани, че на Земята има толкова много зло, толкова много груби страсти, толкова много нещастия и всякакви видове болести. От това те правят заключение, че човешкият вид е много окаян. Тази преценка идва от една много ограничена гледна точка на тези, които я дават, което дава погрешна идея за цялото. И все пак ние трябва да вземем предвид факта, че съществуващото човечество в действителност не се намира изцяло на Земята, а само една малка част от него. Човешките видове обхващат всички онези надарени с разум, които населяват безбройните сфери на Вселената. Какво тогава е средното население на Земята, когато го сравним с цялото население на всички светове? Много по-малко от населението на едно малко село сравнено с една велика империя. Материалното и моралното състояние на земното човечество не е изненадващо, когато вземем предвид съдбата на Земята и характера на нейните обитатели.

7. Би било голяма грешка да съдим всички обитатели на един град според онези, които населяват най-ниските и мизерни места. В една болница ние виждаме не друг, а болните и осакатените; в един затвор ние намираме събрани на едно място всякакви по вид подлости, низости и много пороци; в опасните региони обитателите, в по-голямата си част, са бледи, хилави и болнави. Тогава си представете Земята като една комбинация на едно предградие,

една болница и едно опасно място, защото тя е всички тези неща събрани заедно. Тогава може да се разбере защо страданията превишават удоволствията, защото ние не изпращаме здравите в болница, нито хвърляме онези, които не са направили нищо лошо в изправителни домове; нито болниците и изправителните домове могат да бъдат места за наслаждение. И така, както не може цялото население на един град да бъде намерено в болниците и в затворите, така ние не можем да видим общия брой на населението на човечеството тук на Земята. Точно както болните напускат болницата, когато са излекувани и онези, които са излежали присъдата си напускат затвора, когато Човека е излекуван от всичките му морални заболявания, той също ще напусне земната среда за да премине в по-щастливи светове.

Указания от Духовете. Нисши и Висши Светове

8. В квалификацията на нисши и висши светове няма нищо абсолютно. Един свят е относително по-нисш или по-висш само в сравнение с онези други светове, които може да са над или под него в скалата на прогреса.

Вземайки Земята за едно сравнение ние можем да добием представа какво представлява един нисш свят, допускайки, че ние обитателите му сме подобни на примитивните раси или представителите на варварските нации, примери за което все още се намират и днес сред нас, като това са остатъците от примитивното състояние на тази планета. В най-изостаналите светове обитателите са, до определена степен, елементарни същества, които имат човешка форма, но лишени от всякаква красота. Техните инстинкти все още не са омекотени до каквото и да е изтънчено чувство или доброжелателност, нито са възприели някакво понятие за справедливост или несправедливост. Грубата сила е единствения познат закон. Без индустрия или изобретения те прекарват времето си в търсене на храна. И все пак, Бог не изоставя никое от своите създания; в дълбините на най-голямата тъмнина разума крие едно семе, понякога повече, понякога по-малко развито, на една смътна интуиция за едно върховно Създание. Този инстинкт е достатъчен някои от тях да превъзхождат останалите и да подготвят тяхното издигане към един по цялостен живот, защото те не са деградирали същества, а деца, които растат. Помежду нисшите и висшите светове съществуват безброй други. От чистите Духове, дематериализирани и искрящи в слава, не е възможно да разпознаем примитивните същества, които някога са били, точно както във възрастния е трудно да разпознаем ембриона.

9. В световите, които са постигнали едно висше ниво, моралното и материалното състояние е много различно от това, което съществува на Земята. Като навсякъде, формата винаги е човешка, но е по-красива, по-съвършена и над всичко останало е пречистена. Тялото не притежава нищо от земната материалност и следователно не подлежи на същите нужди, заболявания или разпадане, които преобладаващата материя предизвиква. В резултат на по-голямото пречистване сетивата са в състояние да уловят възприятия, които грубата материя на този свят възпрепятства. Специфичната лекота на тялото позволява бързо и лесно придвижване; вместо да се влачи болезнено над земята тялото се носи над повърхността или лети плавно във въздуха без усилие, само по желание, точно както ангелите са възприемани, че го правят или като духовете в Елевзинските полета. Според желанията му Човек запазва чертите на своите минали миграции и се показва пред приятелите си така, както са го познавали, само че сега той излъчва божествена светлина и е преобразен от вътрешни впечатления (отпечатъци), които винаги са от възвишен характер.

На мястото на потъмнялото и обезсърчено от страдание и страсти лице, сияят с красотата си живота и интелекта, които иконописците са показали чрез хало или ореола на светците. Много напредналите Духове търпят съвсем малко съпротивление на материята и така позволяват развитието на тялото да бъде изключително бързо, съкращавайки детството правейки го почти несъществуващ период. С отсъствието на тревогата и мъчението животът е пропорционално по-дълъг от този на Земята. По принцип дълголетие е в съответствие с степента на напредък на всеки свят. Смъртта по никакъв начин не предава какъвто и да е ужас от разпадане; далеч от предизвикване на страх, тя се счита за щастлива трансформация, защото няма никакво съмнение в бъдещето. По време на живота душата, която вече не е ограничена от плътната материя, се разширява и се наслаждава в осъзнатост, което я поставя в почти постоянно състояние на еманципация и ѝ позволява напълно свободна мисловна трансмисия (предаване).

10. В тези толкова блажени светове отношенията между народите и хората винаги са приятелски, никога обезпокоявани от амбицията да заробят съседа си или да направят война. Няма нито господари, нито роби, никои привилегировани по рождение. Само морално и интелектуално превъзходство, което установява всички условия и което в крайна сметка дава надмощие. Властта получава и заслужава уважението на всички, защото тя се дава само на онези, които я заслужават и следователно винаги е упражнявана справедливо. *Човека не се опитва да се издигне над друг, а само над самия себе си, стремейки се към съвършенство.* Неговата цел е да се издигне до категорията на чист Дух, въпреки че това желание никога не е мъчение, а по-скоро една благородна амбиция, която го предизвиква да учи упорито с цел да стане равностоен. В тези светове всички деликатни и възвишени чувства на човешката природа биват издигнати и пречистени. Омразата е непозната, както и дребнавостта, ревността и алчността от завист. Връзките на любовта и братството обвързват индивидите един с друг в цялото човечество, така че силните да помагат на слабите. Според по-голямата или по-малка степен на интелекта си Човека постига притежания в малко или по-голямо количество. И все пак никой не страда от недостиг, както и никой няма нужда да прави изкупление. Накратко злото не съществува в тези светове.

11. Злото все още е необходимо във вашия свят с цел да се опознае добротата; нощта с цел да сте в състояние да се възхитите на светлината; болестта, така че да сте способни да оцените здравето. В тези други светове няма никаква нужда от тези контрасти; безкрайна светлина, безкрайна красота и безкрайно спокойствие на душата предлагат пропорционално безкрайно щастие, освободено от тревогите причинени от мъките на материалния живот и контакта със зли същества, които нямат никакъв достъп до тези светове. Тези са нещата, които са най-трудни за разбиране от човешкия Дух. Човечеството е било достатъчно гениално, за да обрисова мъките на ада, но никога не е могло да си представи красотите на Рая. Защо не? Защото бидейки по-нисше, то само болка и нещастие били известни и тъй като все още небесната светлина никога не била видяна, за това никой не могъл да говори за онова, което е непознато. И въпреки това, докато човечеството се издига нагоре и пречиства душата си, то хоризонтите пред него се разширяват и човечеството започва да сравнява добротата, която е пред него със злото, което е зад него.

12. В същото време щастливите светове, не са специално привилегировани сфери, както и Бог не е пристрастен към никое от Неговите деца. На всяко едно, Той дава еднакви права и еднакви възможности, за да достигне до тези светове. Той прави така, че всеки един да стартира от една и съща точка и никому не дава повече от останалите. Дори най-висшите категории са достъпни до всички. Зависи само от индивида да извоюва мястото си чрез

средствата на труда, и така достигайки го по-бързо или оставайки неактивен векове след векове в тресавището на човечеството. (Това е едно обобщение на ученията от всички Висши Духове.)

Светове на Испитания и Изкупление

13. Какво още може да се каже за Световете на изкупление, което все още не знаете, след като само трябва да погледнете в този, в който живеете? Големия брой на хора с по-висш разум сред вашите обитатели означава, че Земята не е един примитивен свят, предопределен да приеме същества, които наскоро са напуснали ръката на Създателя. Вътрешните качества, които те носят в себе си представляват едно доказателство, че те вече са живели и са постигнали определено ниво на прогрес. Но броят на пороците, на които те са обект, също показват техните големи морални несъвършенства. За това Бог ги е поставил в един неблагоприятен свят, в който те могат да изкупят чрез тежък труд и страданията и нещастията на живота, докато не заслужат да се въздигнат до по-щастливи планети.

14. И все пак, не всички Духове, които са се инкарнирали на Земята, са дошли за изкупление. Расите, които наричат диваци, са били формирани от Духове, които току що са напуснали периода на детството, и които са се оказали, така да се каже, на един обучителен курс за развитие чрез контакт с по-напреднали Духове. По-късно дошли полу-цивилизованите раси, сформирани от същите Духове, докато те се придвижвали по своя път към прогреса. Като цяло те са коренните раси на Земята, които ще се въздигнат малко по малко през вековете, някои от които вече са успели да достигнат едно разумно състояние равностойно на по-просветлените.

Духовете, които са в изкупление, ако можем да използваме този термин, са екзотичните на Земята; те вече са живели на други светове, където са били прогонени за това, че упорстват в лошотията си, или са станали причина за тревоги на добри хора от онези светове. Следователно, те е трябвало да бъдат заточени за известен период в една околна среда на по-изостанали Духове, така получавайки мисията да им помагат да напреднат, тъй като те носят със себе си по-развит интелект и семето на познанието, което са добили. Тогава това обяснява как така откриваме Духове изтърпяващи наказание сред най-интелигентните раси и защо нещастията на живота изглежда са толкова горчиви за тях. Така е, защото те имат една по-висока степен на чувствителност и следователно препятствията и скърбите за тях са по-голямо изпитание, отколкото за примитивните раси, чието морално чувство е все още притъпено.

15. Ето защо Земята предлага пример за един свят на изкупление и, въпреки че разнообразието е безкрайно, всички те имат едно нещо, което е общо: всички те служат като места за изгнание, за онези Духове, които са се разбунтували срещу Божия Закон. Това означава, че тези Духове трябва по едно и също време да се борят срещу лошотията у човека и суровостта на природата, което е двойно по-трудно, но което ще развие качества на сърцето и интелекта едновременно. Тогава Бог, в цялата си добрина, позволява наказанието да се превърне в нещо, което ще донесе полза на духа. – СВЕТИ АВГУСТИН (Париж, 1862)

Светове на Регенерация

16. Сред множеството проблясващи звезди на синия небесен купол колко много светове има, които са като вашия, предопределени от Бог да служат за изкупление и пробация! Но въпреки, че съществуват някои, които са по-окаяни, има също и такива, които са по-щастливи, като тези преходни светове, които могат да се нарекат Светове на Регенерация. Всеки планетарен вихър, движещ се в пространството около един общ център, завлича със себе си своите примитивни светове на изгнание, пробация, регенерация и щастие. Ние ви казахме за светове, където новородените Духове биват поставени, когато те все още са невежи за добро и зло, но където те имат възможността да започнат своето пътуване към Бог, владеейки себе си чрез свободната си воля. Ние също ви разкрихме факта, че на всяка душа са предоставени достатъчно способности, за да е в състояние да практикува добро. Но уви, има и такива, които отстъпват! За това Бог, Който не желае тяхното унищожение позволява те да отидат на тези светове, където от едно прераждане в друго те биват пречистени и възстановени, връщайки се заслужили славата, за която са предопределени.

17. Световите на Регенерация служат за преходни фази между световите на изпитания и изкупление и тези на щастие. Покаялата се душа намира спокойствие и почивка в тях и може да продължи процеса на пречистване. Без съмнение, Човекът все още е обект на законите, които управляват материята: човечеството все още преживява вашите усещания и желания, но е освободено от неуправляемите страсти, на които вие робувате, освободено е от гордостта, която заглушава сърцето, от завистта, която измъчва и омразата, която задушаваша. На всички страни е изписана думата „любов“; съвършена справедливост пребивава над всички социални отношения; всеки разпознава Бог и се опитва да се придвижва в Неговата посока изпълнявайки Неговите закони.

И все пак съвършеното щастие все още не съществува в тези светове, само първите проблясъци на изгряващото щастие. Там Човека е все още от плът и кръв, и поради това е обект на премеждия, от които само напълно дематериализираните същества са освободени. Той все още трябва да изтърпява изпитания, макар и без остри болки на изкуплението. Сравнени със Земята, тези светове са много приятни и много от вас биха били щастливи да ги населяват, защото те представляват спокойствието след буря, оздравяването след жестока болест. Въпреки това, бидейки по-малко погълнат от материалните неща, Човек възприема бъдещето по-добре, осъзнава съществуването на други удоволствия, обещани от Бог на онези, които се покажат заслужили, когато смъртта още веднъж ги е освободила от телата им с цел да ги възнагради с истинския живот. След това освободена, душата кръжи над всички хоризонти; няма вече усещанията на грубата материя, само чувството за един чист и ангелски периспирит, който поглъща еманациите директно от Бог, в уханието на любовта и милостта идващи право от гърдите Му.

18. Но уви! Човекът все още е склонен да греши, дори в тези светове, и духът на злото не е изгубил напълно своята империя. Да не напредваш означава да падаш назад, и ако Човека не е здраво стъпил на пътя на правдата, той може да се върне отново в един свят на изкупление, където го очакват нови и по-ужасни изпитания.

За това през нощта, във времето на молитва и покой, съзерцавайте небесния купол и безбройните сфери, които блесят над главата ви и се запитайте кои от тях водят към Бог и Го помолете един от тези светове на регенерация да се отвори и да ви приеме след изкуплението ви тук на Земята. – СВЕТИ АВГУСТИН (Париж, 1862)

Прогресия на Световете

19. Прогреса е един закон на природата. Всички същества на сътворението, независимо дали са оживени или не, са подложени на този закон поради щедростта на Бог, който желае всичко да бъде възвисено и да просперира. Дори действителното унищожение, което на Човек му изглежда, като края на всичко, е само едно средство за достигане на едно по-съвършено състояние чрез трансформация, виждайки че всичко умира, само за да бъде преродено отново, без да търпи никакви последствия от унищожението.

Докато живите същества прогресират морално, така и световете, в които те живеят прогресират материално. Ако ние можехме да придружим един свят по време на различните му фази, от първия миг атомите предназначени за неговото формиране започват да се агломерират, бихме ги видели как пътуват заедно в един постоянно прогресиращ мащаб, въпреки че тези стъпки биха били неуловими за всяко поколение. Той би предложил на неговите обитатели един по-приятен дом с отминаване на поколенията, в съответствие с начина, по който самите те са напреднали по техния път към прогрес. Нищо в природата не остава инертно. Така ние откриваме, че заедно с Човека, животните, които също са негови помощници, растенията и местообиталищата, всички постоянно се движат напред успоредно един на друг. Колко е славна тази идея и толкова достойна за величието на Твореца! Би било нищожно и неотговарящо на Неговата мощ, ако напротив, Той концентрира Своята грижа и провидение върху една незначителна песъчинка, каквато е тази планета, така ограничавайки човечеството до малкото хора, които я населяват!

Според този закон светът е бил в една материално и морално нисша позиция, до степен в каквата се намира и днес, и ще въздигне себе си в тези два аспекта, така че да достигне една по-висша степен в бъдеще. Сега е достигнато времето за една от тези периодични трансформации, която ще придвижи Земята напред от един свят на изкупление до планета на регенерация, където хората ще бъдат щастливи, защото ще царуват Божиите закони. - СВЕТИ АВГУСТИН (Париж, 1862)

Ако не се роди някой отново, не може да види Божието царство

Възкресение и Реинкарнация –
Семейните връзки – укрепват от прераждането,
но са унищожени – от теорията за единственото съществуване – УКАЗАНИЯ ОТ ДУХОВЕТЕ:
Ограничения на инкарнациите – Нуждата от възплъщение.

1. А Исус като дойде в околностите на Цезария Филипова, попита учениците Си: „Според както казват хората, Кой е Човешкият Син?“ А те отвърнаха: „Едни казват, че е Йоан Кръстител; други пък – Илия; а други Йеремиа или един от пророците.“ Попита ги: „А вие какво казвате: Кой съм аз?“ Симон Петър отговори: „Ти си Христос, син на Живия Бог.“ Исус му каза: „Блажен си, Симоне, сине Йонов, защото плът и кръв не са ти открили това, но моят Отец, който е на небесата.“ (Матей, 16: 13-17; Марк, 8: 27-30).

2. А четвърто-властникът Ирод чу за всичко, което ставало, и беше в недоумение; защото някои казваха, че Йоан е възкръснал от мъртвите; други пък, че Илия се е явил; а други, че един от старовременните пророци се е съживил. И Ирод каза: „Йоан аз обезглавих; но Кой е Този, за Когото слушам такива неща?“ И желаеше да го види. (Лука, 9: 7-9; Марк, 6: 14-15)

3. (След преображението) Учениците Му го попитаха: „Защо тогава книжниците казват, че първо Илия трябва да дойде?“ А той отговори: „Наистина Илия трябва да дойде и ще възстанови всичко. Но казвам ви, че Илия вече е дошъл и не го познаха, но постъпиха с него, както си искаха. По същия начин ще накарат и Човешкият Син да страда. Тогава учениците разбраха, че той им говореше за Йоан Кръстител. (Матей, 17: 10-13; Марк, 9: 10-12)

Възкресение и Реинкарнация

4. Реинкарнацията била част от еврейските догми, като била преподавана под названието *възкресение*. Само Садукееите, които вярвали, че всичко свършва със смъртта, не приемали идеята за реинкарнацията (прераждането). Еврейските идеи по тази тема, както и по много други, не били ясно дефинирани, защото те имали само смътни и непълни представи що се отнася до душата и нейната връзка с тялото.

Те вярвали, че човек може да живее отново без да знаят по какъв начин това може да стане. Те използвали названието *възкресение*, което Спиритизма по-правилно нарича *реинкарнация* – прераждане. Всъщност *възкресението* предполага едно връщане в същото физическо тяло, същевременно науката показва, че това е физически невъзможно, особено когато същото тяло се е разпаднало и отдавна е разпръснато и резорбирано. *Реинкарнацията* или *прераждането* е връщане на една душа, или Дух, към физически живот в друго тяло, което е било ново създадено за него и което няма нищо общо с предишното. Думата *възкресение* поради това може да бъде използвана за Лазар, но не и за Илия, нито за другите пророци. Ако според тяхната вяра, Йоан Кръстител е Илия, тогава тялото на Йоан не би могло да бъде тялото на Илия, защото Йоан е бил видян като едно дете и родителите му се знаели. Тогава Йоан може да бъде *прероденият* Илия, но не и възкръсналия.

5. Между фарисеите имаше един човек на име Никодим, сенатор на Юдеите, който отиде през нощта при Исус и му каза: „Учителю, знаем, че си учител, дошъл от Бога да ни инструктира като доктор; защото никой не може да върши тези знамения, които ти вършиш, ако Бог не е с него.“ Исус му отговори: „Истина, истина ти казвам: Никой не може да види Божието царство ако не се роди отново.“

Никодим Му каза: „Как може стар човек да се роди? Може ли втори път да влезе в утробата на майка си и да се роди отново?“

Исус отговори: „Истина, истина ти казвам: Ако не се роди някой от вода и дух не може да влезе в Божието царство. Роденото от плътта е плът, а роденото от духа е дух. Не се чуди, че ти казах: Трябва да се родите отново. Вятърът духа където си иска и чуваш шума му, но не знаеш, от къде идва и накъде отива; същото се случва и с всеки човек, който се е родил от духа.“

Никодим му отговори: „Как може да стане това?“ Исус му отговори: „Ти си един учител на Израил и все пак не си наясно с това! Истина, истина ти казвам: Ние говорим само това, което знаем, и свидетелства ме за това, което сме видели, но въпреки това не приехте свидетелството ни. Но ако вие не вярвате на мен, когато ви говоря за земните работи, как ще повярвате, ако ви говоря за небесните?“

(Йоан,3: 1-12)

6. Идеята, че Йоан Кръстител е бил Илия и че пророците биха могли да оживеят отново на Земята може да се намери в много пасажи от Новия Завет, но най-забележително е казана в горния откъс (вижте стихове 1, 2 и 3.) Ако това беше едно погрешно вярване, Исус нямаше да пропусне да го обори, както е правил с много други. Но на това Той даде пълно одобрение и авторитет като го направи един основен принцип и необходимо условие, казвайки: „Ако не се роди някой отново, не може да види Божието царство“ и още повече наблегна на това, когато добави: *„Не се чуди, че ти казах: НЕОБХОДИМО Е да се родите отново.“*

7. Думите: *„Ако не се роди човек отново от вода и дух“*, са били тълкувани в смисъла на регенерация чрез водата на Кръщението, но в оригиналния текст е казано просто: *„не роден отново от вода и от дух“*, докато в някои преводи думите *от дух* са заместени от *Светия Дух*, което вече не предава същата мисъл. Тази главна точка се откроява от първите коментари написани за Евангелията и един ден ще бъде потвърдена отвъд всякакво съмнение.¹

8. За да стане възможно да достигнем истинското значение на тези думи също така е необходимо да обърнем внимание на значението на думата *вода*, която тук не е употребена в обичайния си смисъл. Познанията по физика били доста несвършени в древността, когато се вярвало, че Земята се е въздигнала от водата. Тогава водата била смятана за изключителната първична пораждаща субстанция. Ето защо в книга Битие ние четем: *„...и Божият Дух се носеше над водата; ...Да бъде свод сред водите, който да раздели вода от вода; ... Нека се съберат на едно място водите, които са под небето, за да се яви сушата; ... Нека водата произведе обилно множество одушевени влечуги и птици да хвърчат над земята по небесния свод.“*

Според тази вяра тогава водата станала символ на материалната природа, точно както Духа бил символ на интелектуалната природа. Думите: *„Ако човек не е роден отново от водите и от духа, или във вода и в дух“* поради това означават – *„Ако човеците не се родят отново с тялото си и душата си“*. Първоначално по този начин били разбрани тези думи.

Това тълкувание е изцяло оправдано от тези думи: *„Това, което е родено от плътта е плът, а*

¹ превода на Osterwald е според оригиналния текст. Той казва: не роден от вода и от дух. Превода на Саси казва: ОТ СВЯТИЯ ДУХ, превода на Ламенаж: ОТ СВЯТИЯ ДУХ.

роденото от духа е дух.“ Тук Исус установил едно ясно разграничение между тяло и дух. *Роденото от плътта* ясно показва, че само тяло произхожда от тялото и че духът е независим.

9. Думите: „*Вятърът духа където си иска и чуваш шума му, но не знаеш, от къде идва и накъде отива*“ може да се отнасят за Духа на Бог, който дава живот, на когото Той пожелае, или за *душата на човека*. Думите „*но не знаеш, от къде идва и накъде отива*“ означават, че никой не знае какво е бил духът преди или какво ще бъде в бъдеще. Ако Духът или душата бяха създадени по едно и също време с тялото, ние щяхме да знаем от къде идва, защото щяхме да знаем неговото начало. Във всеки случай този пасаж утвърждава принципа за предварителното съществуване на душата и впоследствие за множествеността на съществуванията.

10. А от дните на Йоан Кръстител досега небесното царство насила се взема и насилници са тези, които го грабват, защото до Йоан всички пророци и законът така пророкуваха; и ако искате да разберете какво казах, той самият е Илия, който трябва да дойде. Който има уши да слуша, нека слуша. (Матей, 11: 12-15)

11. Ако принципа за прераждането, както е изразен при Йоан, може да се тълкува в един чисто мистичен смисъл, същото не може да се случи с този пасаж от Матей, който е безпогрешен. *ТОЙ САМИЯТ е Илия, който трябва да дойде*. Тук няма нищо метафорично, нищо алегорично – това е едно положително утвърждение. „А от дните на Йоан Кръстител досега небесното царство насила се взема.“ Какво означават тези думи, когато Йоан Кръстител все още бил жив в онзи момент? Исус ни ги обяснява, когато казва: „ако искате да разберете какво казах, той самият е Илия, който трябва да дойде.“ Тогава, ако Йоан е самият Илия, Исус има предвид времето, когато Йоан е живял под името Илия. „Досега небесното царство насила се взема“ е още един намек за жестокостта на Мойсеевите закони, които заповядали изстреблението на езичниците, така че другите да могат да получат Обетованата Земя, Рая на евреите, докато по новия закон Рая се печели с милосърдие и благодет. Тогава Исус добавил: *Който има уши да слуша, нека слуша*. Тези думи, толкова често изричани от Исус, ни говорят, че не всички са в състояние да разберат определени истини.

12. Онези от твоите хора, които са накарани да умрат, ще живеят отново. Тези, които са били убити около мен, ще живеят отново. Събудете се от съня си и пейте възхвала на Бог, вие които живеете в праха, защото росата, която пада върху вас, е роса на светлината и защото трябва да унищожите земята и царството на великаните. (Исайя, 26: 19)

13. Този пасаж от Исайя е също категоричен: „Онези от твоите хора, които са накарани да умрат, ще живеят отново.“ Ако пророкът е искал да говори за духовния живот, ако е имал намерение да каже, че онези, които са били екзекутирани не са мъртви в дух, той щеше да е казал: „все още живеят“, а не „ще живеят отново“. В смисъла на духа тези думи биха били едно противоречие, защото биха означавали едно прекъсване в живота на душата. В смисъл на морално обновление обаче те биха били едно отричане на вечното наказание, защото по принцип те установяват, че *всички онези, които са мъртви ще живеят отново*.

14. Но когато човек веднъж е умрял, когато тялото му, отделено от духа му, е било унищожено, в какво се превръща той? Като е умрял веднъж, той може ли да живее пак? В тази война, в която се намирам всеки ден от моя живот, аз чакам промяната ми да се случи. (Йов, 14: 10 и 14, превода е взет от Le Maître de Sacy)

Когато един човек умира, той загубва всичката си сила и изчезва; след това, къде е той? Ако човек умре, той ще живее ли отново? Ще чакам ли всички дни на моята борба, докато не дойде онзи, когато някаква промяна не ми се случи? (от протестантския превод на Остервалд)

Когато един човек е мъртъв, той живее вечно: Когато *дните ми* на съществуване на Земята приключат, аз ще чакам, защото към него аз ще се върна. (версия на Гръцката църква)²

² Кардек цитира три различни превода, ние сме ги дали възможно най-близко до оригиналната им форма. – пр.

15. В тези три превода ясно е показан принципа за множественост на съществуванията. Не може да допускате, че Йов е искал да говори за регенерация чрез водите на Кръщението, за което той разбира се не е знаел. „Но когато един човек е умрял веднъж, може ли да живее отново?“ Идеята да щом като умреш веднъж да живееш отново предполага умиране и живеене многократно. Гръцката версия е дори още по-категорична, ако това е възможно. „Когато дните ми на съществуване на Земята приключат, аз ще чакам, защото към него аз ще се върна“.

“ В тази война, в която се намирам всеки ден от моя живот, аз чакам промяната ми да се случи.” Тук Йов очевидно е искал да говори за битките, които е водил срещу неволите на живота. Той чака своята промяна, което означава, че се е примирил. В гръцката версия „аз ще чакам“ изглежда се отнася по-скоро за едно ново съществуване: „Когато дните ми на съществуване на Земята приключат, аз ще чакам, защото към него аз ще се върна “. Тук сякаш Йов, след смъртта поставя себе си в интервала, който разделя един живот от друг, и казва, че там той ще чака своето завръщане.

16. За това няма никакво съмнение, че под названието *възкресение*, принципа на прераждането е бил една фундаментална вяра у евреите. Една позиция, която Исус и пророците официално потвърждават, и от която следва, че да отричаш прераждането е равносилно да отричаш думите на Христос. И все пак един ден, когато върху тях се размисли задълбочено, без предубеждения, неговите думи ще бъдат признати като един авторитетен източник по тази позиция, както и по много други.

17. Все пак, към този авторитет, разглеждан от религиозна гледна точка, добавяме философския аспект на доказателствата получени от наблюдение на фактите. Когато опитваме да открием чрез последиците какви може да са причините, прераждането се явява една абсолютна необходимост, едно присъщо условие за човечеството, с други думи: един Природен Закон. От самите му резултати той се разкрива по един материален начин, така да се каже, по същия начин, както един скрит мотор издава своето съществуване чрез движението. Само доктрината за прераждането може да каже на човешките същества *от къде са дошли, накъде отиват и защо са тук на Земята*, и да оправдае всички аномалии и всички привидни несправедливости, които живота представя.³ Без принципа за предшестващото съществуване на душата и множествеността на съществуванията, повечето от максимите в Евангелието стават неразбираеми, което е и причината, поради която те са повдигнали толкова много противоречиви тълкувания. Това е ключовия принцип, който ще ги възстанови към тяхното истинско и оригинално значение.

Семейните връзки – укрепват от прераждането, но унищожени – от теорията за единственото съществуване

18. Семейните връзки не са разрушени чрез прераждането, както някои вярват. Точно обратното, те укрепват и стават по-близки. От друга страна обратния принцип би ги разрушил със сигурност.

В духовния свят духовете формират групи или семейства свързани заедно от привързаност, симпатия един към друг и сходни наклонности. Щастливи да бъдат заедно, тези Духове се търсят един друг. Инкарнацията ги разделя само за малко, защото при връщане си в блуждаещо състояние те отново се срещат заедно, като приятели, които тъкмо са се върнали от едно пътуване. Често те дори ще се следват един друг в инкарнацията, където те се събират заедно в същото семейство или същия кръг от приятели и познати, с цел да работят заедно за взаимния напредък. Ако някои от членове на едно и също духовно семейство бъдат инкарнирани, а другите не, тогава те са обединени чрез средствата на мисълта. Тези, които са на свобода, се грижат онези, за които са в плен. Тези, които са по-напреднали, правят всичко по силите си за онези, които са по-малко развити, помагайки им да прогресират. След всяко съществуване, те ще са направили една стъпка по пътя към съвършенството. Колкото по-малко обвързани с материята са, толкова чувствата им са по-живи, благодарение на факта че техния дух е станал по-пречистен, и вече не се смущава от егоизъм или облаците на страстите.

³ За развитие на доктрината на прераждането вижте *Книга на Духовете*, глава 4 и 5; *Какво е Спиритизъм*, глава 2, от Алан Кардек; и на френски език *LA PLURALITÉ DES EXISTENCES* от Pezzani

Следователно те могат да преминат неограничен брой телесни съществувания, без каквато и да е вреда върху взаимните им чувства.

Трябва да се разбира, че тук ние имаме предвид истинска обич, от душа към душа, единствената любов, която оцелява след унищожението на тялото, защото хората от този свят, които се събират заради физическо привличане, няма да имат никакъв мотив да се потърсят един друг в духовния свят. Единствените трайни чувства са онези, които са духовни, физическите привързаности умират с причината, която ги е породила, но тази причина вече не съществува в света на Духовете, докато душата съществува вечно. Относно онези, които се събират заедно изключително само поради собствена изгода, те наистина не означават нищо един за друг. Смъртта ги разделя и на Земята и на Небето.

19. Единението и обичта, която съществува между роднини са една индикация за предишна симпатия, която ги е събрала отново заедно. Ето защо, когато говорим за някой, чиито характер, вкусове и наклонности нямат никакво сходство с другите членове на същото семейство, обичайно казваме, че те не принадлежат на това семейство. Когато кажем това всъщност изразяваме една много по-дълбока истина, отколкото си представяме. Бог позволява такива инкарнации на антипатични или чужди духове вътре в семейства с двойната цел да служат като един тест за някои и като едно средство за прогрес на останалите. В резултат на контактуването с добри Духове и цялостната грижа, която получават от тях, злите духове, малко по малко омекотяват своя характер, навиците им се пречистват и тяхната омраза се разсейва. Ето как сливането между различните категории духове се осъществява, както се случва на земята с различни етноси и култури.

20. Страх, който може някои хора да изпитват относно безкрайното увеличение на родството, благодарение на прераждането, е в действителност един егоистичен страх, който доказва че човек не чувства достатъчно обширна любов за да я пренесе върху един по-голям брой индивиди. Дали баща, който има много деца, ги обича по-малко, отколкото ако имаше само едно? Егоистите могат да са спокойни, защото няма причина за подобен страх. Факта, че един човек може да е имал десет инкарнации, не означава, че в духовния свят ще намери десет бащи, десет майки, десет съпруги и съответния брой деца и роднини. Там, той ще срещне отново едни и същи обекти на неговите чувства, онези, с които е бил свързан тук на Земята в различни отношения или може би дори в същите.

21. Нека сега погледнем последиците от една доктрина „няма-прераждане“. Тази доктрина задължително заличава предишното съществуване на душата. Тъй като душите са създадени по същото време когато и тялото, то между тях няма никакви предишни връзки. Те са свършено непознати една за друга. Бащата е един непознат за своето дете. Родството между семействата поради това е редуцирано до обикновено телесно родство, между тях не съществуват предишни връзки. Тогава не би имало абсолютно никакъв мотив някой да се величае, че има такива и такива известни персони за предци. С прераждането предците и потомците може да са се познавали, да са живели заедно, да са се обичали и да се съберат отново по-късно с цел да укрепят връзките си на симпатия.

22. Всичко това се отнася за миналото. Що се отнася до бъдещето, според една от фундаменталните догми, която идва от идеята, че няма прераждане, съдбата на всички души е безвъзвратно предопределена само след едно единствено съществуване. Това крайно фиксиране на тяхната съдба предполага края на целия прогрес, защото ако има още някаква форма на прогрес, тогава не съществува една предопределена съдба. Според това дали те са живели добре или зле, те отиват незабавно или в дома на блажените или във вечния ад. *Тогава те са незабавно разделени завинаги, без надежда някога да се съберат отново*, така че бащи, майки и деца, съпрузи и съпруги, братя и сестри, и дори приятели никога не са сигурни дали ще се видят отново. Това е най-пълното разкъсване на семейните връзки.

С прераждането и прогреса, който произтича от него, всички онези, които са се обичали, се срещат

отново на Земята или в пространството, гравитирайки заедно да достигнат Бог. Онези, които се провалят по пътя, отлагат своя прогрес и своето щастие, но не е загубена надеждата. Подпомагани, окуражавани и поддържани от онези, които ги обичат, един ден те ще са в състояние да се измъкнат от тресавището, в което са потънали. Накратко чрез прераждането съществува непрекъснато единство между инкарнираните духове и дезинкарнираните (тези, които не са в тяло), и така се укрепват връзките на обич и привързаност.

23. В обобщение, четири алтернативи се представят на човеците относно бъдещето им отвъд гроба. Първата – небитието, според материалистичната доктрина; втората – абсорбиране във вселенското цяло, според пантеистичната идея; на трето място – индивидуалност с една фиксирана и определена съдба, според Църковната доктрина; четвърто – индивидуалност с постоянен прогрес според Спиритическата доктрина.

Според първите две алтернативи семейните връзки са прекъснати след смъртта и няма никаква надежда за повторна среща; с третата алтернатива има един шанс членовете на семейството да се срещнат отново, при условие, че се намират в една и съща среда, която среда може да е Рая или Ада. С множествеността на съществуванията, което е неделимо от постепенния прогрес, има една сигурност в непрекъснатостта на отношенията на тези, които се обичат един друг, и това е, което изгражда истинското семейство.

Указания от Духовете. Ограничение на инкарнациите

24. Какви са ограниченията на въплъщението?

В действителност инкарнирането няма ясно поставени ограничения, ако термина се разбира по отношение на обвивката, която представлява тялото на духа, след като материалността на тази обвивка изчезне с пречистването на духа. В определени светове, по-напреднали от Земята, това покритие вече е не толкова плътно, тежи по-малко, по-пречистено е и следователно по-рядко е обект на превратности. На определени светове, още по-развити от Земята, тялото е по-малко плътно, по-малко тежко, по-малко развито и в следствие по-малко изложено на превратности. На по-високо ниво то е полупрозрачно и почти флуидно. Ниво след ниво то се дематериализира и накрая се абсорбира в периспирита. Според вида свят, в който живее, Духа се преоблича с едно покритие, подходящо за природата на този свят.

Самия периспирит преминава последователни трансформации. Той става все повече и по-ефирен, докато не достигне пълно пречистване, което е характерно за чистите духове. Ако специални светове са предназначени за високо напреднали Духове, то такива духове не са свързани там, както е в нисшите светове. Специалното състояние на обособеност, в което те се намират, им позволява да пътуват до всяка част на Вселената, в която може да бъдат повикани на мисия.

Ако ние разгледаме инкарнирането от материална гледна точка, какъвто е случаят тук на Земята, можем да кажем, че то е ограничено до по-малко развити светове. Но зависи от всеки Дух сам да се освободи по-бързо или по-бавно, работейки за своето пречистване. Ние също трябва да имаме предвид, че в блуждаещо състояние, това е в периодите между телесните съществувания, положението на всеки Дух е в съответствие с естеството на света, с който е свързан, от степента на напредък, който е постигнал. Така в блуждаещо състояние той е повече или по-малко щастлив, свободен или просветлен, според степента на неговата дематериализация.

СВЕТИ ЛУИС (Париж, 1859г.)

Нуждата от инкарнация

25. *Инкарнацията едно наказание ли е и само виновните духове ли са подложени на нея?*

Преминаването на духовете през телесния живот е необходимо с цел те да могат да изпълнят, чрез средствата на едно физическо действие, замисъла, чието изпълнение Бог им е назначил. Това е необходимо за тях, тъй като дейността, която те са задължени да изпълнят, ще подпомогне развитието на техния интелект. Бъдейки върховно справедлив, Бог трябва се отнася еднакво с всичките си деца; ето защо той дава на всички тях еднакъв старт, същата пригодност, *едни и същи задължения за изпълнение и еднаква свобода да действат*. Всяка привилегия би била едно предпочитание, а всяко предпочитание - несправедливост. Но за всички духове инкарнацията не е нищо освен едно преходно състояние. Това е една задача, която Бог им възлага в навлизането им в живота, като един първи тест за това, как ще употребят свободната си воля. Тези, които с желание изпълнят тази задача, бързо и по-малко болезнено получават първите стъпки на своята инициация, и по-скоро се радват на плодовете на своя труд. А онези, които напротив, използват неразумно свободата, която Бог им е предоставил, отлагат своя прогрес и според степента на твърдоглавието, което показват, може да удължат нуждата от прераждане безкрайно, и в този момент инкарнацията се превръща в едно наказание.

СВЕТИ ЛУИС (Париж, 1859г.)

26. БЕЛЕЖКА – Едно обикновено сравнение би направило тази разлика по-лесно разбираема. Учениците могат да достигнат нива на научното познание, само след като са преминали през серия класове, които водят до това ниво. Тези класове, независимо работа изискват, са средството, чрез за достигане на целта, а не едно наказание. Прилежните ученици съкращават пътя си и срещат по-малко тръни по него. И все пак това не се случва с онзи, който е небрежен и мързелив, което ще го задължи да повтори определени уроци. Не работата в клас е наказанието, а необходимостта да възобновиш от начало същата работа.

Това важи за човечеството на Земята. За духовете на примитивните, които са едва в началото на техния духовен живот, инкарнацията е средство, да развият своя интелект. Въпреки това, за образованите индивиди, в който едно морално чувство е било до голяма степен развито, и които са задължени да започнат отначало стъпките на един телесен живот изпълнен с мъка, когато можеше вече да са достигнали целта, това е наказание поради тяхната нужда да стоят в по-нисшите и нещастни светове. От друга страна, тези, които работят активно за своя морален прогрес, не само съкращават периода на физическата инкарнация, но те също може да прескочат междинните степени, които ги отделят от по-високо развитите светове.

Възможно ли е за Духовете да се въплътят само веднъж на една планета, и да осъществят множеството си съществувания в различни светове? Това мнение би било приемливо, само ако всички човеци на земята бяха на точно същото положение на интелектуално и морално развитие. Разликата между тях, от дивака до цивилизования човек, показва многото степени, които те са призовани да изкачат. Освен това едно въплъщение трябва да има една полезна причина. Но каква би била полезната причина за мимолетните инкарнации на деца, които умират на една крехка възраст? Те ще са страдали без да облагодетелстват себе си или за другите? Бог, чиито закони са мъдри, не прави нищо безполезно. Чрез прераждане на същата планета Бог е пожелал едни и същи духове да контактуват отново едни с други, заради шанса да поправят своите взаимни оскърбления. Поради техните минали отношения, Бог иска още повече да установят семейни връзки на една духовна основа и да подкрепят принципите на солидарност, братство и равенство като един природен закон.

Блажени са страдащите

Справедливост на страданията – Настоящи причини за страданията - Минали причини за страданията - Подбуди за Смирение – Самоубийство и лудост - Указания от Духовете. Да страдаш добре или зле - Злото и неговия лек – Щастието не е от този свят - Загуба на любими хора. Преждевременна смърт - Ако той беше добър човек, той щеше да умре - Доброволно страдание - Истинско нещастие – Меланхолия - Доброволни изпитания. Истинската власеница - Да прекратим ли изпитанията на ближния си

1. Блажени са тези, които плачат, защото те ще бъдат утешени. Блажени, които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се наситят. Блажени преследваните заради правда, защото тяхно е Небесното Царство.
(Матей, 5: 4, 6 и 10)

2. Блажени сте вие сиромаси, защото е ваше Божието царство. Блажени вие, които гладувате сега, защото ще се наситите. Блажени вие, които плачете сега, защото вие ще се смеете. (Лука, 6: 20 и 21)

Но горко на вас, богатите, защото сте получили утехата си в този свят. Горко на вас, които сте наситени, защото ще огладнеете. Горко на вас, които сега се смеете, защото ще бъдете сведени до скърби и плач. (Лука, 6: 24 и 25)

Справедливост на страданията

3. Отплатата обещана от Исус на страдащите на Земята може да бъде осъществена само в един бъдещ живот. Без една сигурност за това бъдеще, тези максими биха били противоречиви, нещо повече, те биха били едно залъгване. Дори с тази сигурност, трудно се разбира полезността от страданието, за да бъдеш щастлив. Казано е, че това е за придобиване на по-големи заслуги. Но тогава ние питаме: Защо едни страдат повече от други? Защо едни са родени в нищета, а други в разкош, без да са сторили нещо за да оправдаят това положение? Защо едни никога не успяват да постигнат нещо, докато за други изглежда, че късмета винаги се усмихва? И още по-малко разбираемо е, защо благата и нещастията са разделени толкова неравномерно между порока и добродетелта. Защо откриваме добродетелни хора, които страдат, докато до тях злите prosperират?

Вярата в бъдещето може да предлага утеха и да води до търпение, но тя не обяснява тези аномалии, които изглежда сякаш противоречат на Божията справедливост. И въпреки това, ако човек вярва в Бог, той не може да приеме, че Бог е по-малко от безкрайно съвършен. Той трябва да е всесилен, върховно справедлив е и всемилостив, в противен случай Той не би бил Бог. Ако Той е безпределно добър и справедлив, тогава Той не може да действа с непостоянство, нито пък пристрастно. *Следователно превратностите на живота се порождаат по определена причина, и след като Бог е справедлив, следователно причината трябва също да е справедлива.* Това е, в което всеки един от нас трябва да вникне много добре. Чрез учението на Исус, Бог постави човеците на пътя към тази причина, и днес,

считайки ги за достатъчно зрели за да разберат, Бог я е разкрил напълно чрез Спиритизма, т.е. – чрез гласа на Духовете.

Настоящи причини за страданията

4. Превратностите на живота са два вида, или ако предпочитате – произлизат от два различни източника, които е важно да разграничаваме. Някои имат своя причина в настоящия живот, докато други възникват извън настоящия живот.

Търсейки източника на земните нещастия трябва да се признае, че много от тях са естествени последици от характера и поведението на онези, които ги понасят.

Колко хора се провалят по своя собствена вина! Колко са жертви на собственото си безразсъдство, гордост или амбиция!

Колко се самоунищожават поради липса на дисциплина или постоянство, лошо държание или поради незнание как да ограничават желанията си!

Колко много катастрофални бракове се дължат на факта, че са изградени на пресметната изгода или суета, и защото сърцето не е взело никакво участие!

Колко много неразбирателства и фатални спорове е можело да се избегнат с помощта на малко умереност и по-малко докачливост!

Колко много болести и заболявания произлизат от неумереност и прекалявания от всякакъв вид!

Колко много родители са нещастни със своите деца, защото не са се преборили с лошите им предразположености от самото начало! Дали от слабост или безразличие, те са позволили семенцето на гордостта, егоизма и глупавата суета да порасне в тях, пресушавайки техните сърца. След това – много по-късно - когато жънат това, което са посели, те са изненадани и се измъчват от липсата на уважение и благодарност у децата си.

Нека всички, чието сърце е било наранено от превратностите и разочарованията на живота, да изследва спокойно своята съвест; нека се върнат назад стъпка по стъпка до източника на всяко нещастие, което ги измъчват да видят дали често няма да си кажат: *„Ако само аз бях направил, или не бях направил това и това нещо, аз нямаше да съм в такава главоблъсканица.“*

Кого тогава могат те да обвинят за всичките си страдания, ако не самите себе си? Поради това, човеците в по-голяма част от случаите са майстори на собствените си неволи. Но вместо да признаят този факт, те го намират за по-лесно и по-малко унижително за тяхната суета да обвиняват съдбата, Провидението, лош късмет или тяхната нещастна звезда, докато тяхната нещастна звезда се намира в собственото им безхаберие.

Нещастия от този тип без съмнение формират забележителен контингент от превратностите на живота. Само когато човек работи за моралното и интелектуално подобряване на себе си, той ще бъде в състояние да ги избегне.

5. Човешките закони застигат определени прегрешения и ги наказват. Може да се каже, че осъдения човек носи последствията от своите дела. Но закона не може и не успява да достигне всяко зло; той обикновено засяга онези злини, които вредят на обществото, но не и онези, които вредят на извършителя. И все пак Бог желае прогреса на всички същества, за това не пропуска да накаже всяко отклонението от моралния път. Няма грешка или нарушение на Неговия Закон, колкото и да е малко, което не носи след себе си неизбежни последици, които може да са повече или по-малко за съжаление. От това следва, че в

малките неща, както и в големите, човечите винаги са наказани в това, в което са сгрешили. Страданието, което е в последиците от греха, е предупреждение за тях, че са сгрешили. Това им дава опита и ги кара да усетят разликата между добро и зло, и нуждата да подобряват себе си, така че в бъдеще да могат да се избегнат това, което за тях е било източник на горчивина; в противен случай не би имало никакъв мотив да изменят начините си, и вярвайки в своята безнаказаност, те ще забавят своя прогрес и следователно бъдещото си щастие.

Понякога опитът идва малко късно, когато живота вече е бил пропилян и е в безпорядък, когато силите вече са изчерпани и когато за злото вече няма лек. Тогава често човек си казва: „Ако само в началото на живота си знаех това, което знам сега, колко много грешки можех да се избегна! Ако трябваше да започна от начало, бих действал различно, но сега вече няма време!“ Като мързеливия работник, който казва „Загубих деня си“, така някои казват „Загубих живота си!“ Въпреки всичко, както слънцето изгрява на следващия ден за работника, един нов ден започва, който му позволява да навакса изгубеното време, така е и след нощта на гроба Слънцето ще засияе с един нов живот, правейки възможно да се възползва от опитностите на миналото и да се вземат добри решения за бъдещето.

Минали причини за страданията

б. Въпреки, че има нещастия в този живот, първопричина за които е човека, също така има и други, които поне на външен вид изглеждат напълно неочаквани за него и които го застигат сякаш като някаква фаталност. Например това е загубата на един любим човек, който изхранва цялото семейство; такива са и злополуките, които предвидливостта не е в състояние да избегне; негативни обрати в благосъстоянието, които всички разумни мерки не могат да предотвратят; природни бедствия; вродени недъзи, особено онези, които отнемат от своите нещастни жертви средствата да си изкарват прехраната чрез труд, като физическите увреждания, психичните увреждания, и т.н.

Онези, които са родени в такива условия очевидно не са направили нищо в настоящия си живот, за да заслужат без никаква компенсация такава тъжна съдба, която те не могат да избегнат и са напълно безпомощни сами да променят, което ги оставя на милостта на общественото съжаление. Защо тогава има такива нещастни създания, когато до тях под същия покрив, в същото семейство има други, които са облагодетелствани по всякакъв начин?

Накрая, какво може да се каже за онези деца, които умират в една крехка възраст, които от живота познават само страданието? Това са въпроси, за които още никоя философия не е успяла да разреши, аномалии, които нито една религия не е била в състояние да оправдае и които биха били отричане на Божията добрина, справедливост и предвидливост според хипотезите, че душата е създадена по същото време, когато и тялото и че съдбата и е безвъзвратно предопределена само след няколко мига на Земята. Ако тези души, са напуснали ръцете на Създателя току що, какво причинява те да дойдат на този свят, за да понесат такива нещастия, и да заслужат в бъдеще каквото и да е възмездие или наказание, когато те не може да са извършили нито добро, нито лошо?

Все пак по силата на аксиомата, че *всяко следствие си има една причина*, тези нещастия са последици, които трябва да имат една причина, и ако човек вярва в един справедлив Бог,

тогава тази причина също трябва да е справедлива. Следователно тъй като причината винаги предшества следствието, и след като причината в този случай не може да се намери в настоящия живот, тогава следва, че би трябвало да идва от преди този живот, т.е. тя принадлежи на предишно съществуване. От друга страна след като Бог не може да ни накаже за добрината, която е извършена, нито за злото, което не е извършено, то ако ние сме наказани, тогава трябва да сме сторили зло. Ако не сме правили зло в настоящия живот, тогава сме го направили в предишен. Това е една алтернатива, която никога не може да избегне и чиято логиката показва на коя страна се намира Божията справедливост.

Следователно хората не винаги или цялостно търпят наказанието си в настоящия живот, но те никога не могат да избегнат последиците от своите грешки. Процъфтяването на злите хора е само моментно, и ако те не изкупят злината си днес, те ще го направят утре. Ето защо онзи, който страда днес изкупува своето минало. Нещастие, което на пръв поглед изглежда незаслужено, има своя причина за съществуване. И онези, които страдат винаги може да кажат: „*Прости ми Господи, защото аз съгреших.*”

7. Стрдания дължащи се на предшестващи причини са чести, както и онези, които произлизат от настоящи провинения, естествената последици от грешките, които са извършени по-рано. Чрез действието на една строго разпределен справедливост, човеците понасят онова, което са накарали другите да изстрадат. Ако те са били сурови и коравосърдечни, с тях може да се отнесат с грубост и безчовечност, ако са били горди може да се родят в унижителни условия; ако те са били скъперници, егоисти или са злоупотребили с богатството си, те може да се окажат лишени от най-необходимото; ако са били лоши деца, то те могат да страдат заради своите собствени деца и т.н.

Само чрез множественост на съществуванията и функционирането на планетата като един свят на изкупление, човек може да си обясни аномалиите в разпределението на щастието или нещастията между добрите и лошите хора на този свят. И все пак тези аномалии съществуват само привидно, защото се разглеждат само от настояща гледна точка. Ако ние извисим себе си чрез средствата на мисълта, така че да прегърнем идеята за серия съществувания, ние ще разберем, че на всекиму е дадено каквото заслужава, без вреда на това, което ще им се даде в духовния свят и, че Божията справедливост никога не е нарушена.

Човеците никога не трябва да губят от поглед факта, че те се намират в един по-нисш свят, където са държани единствено поради своите несъвършенства. С всяка превратност, която им се случва, те трябва да си казват, че ако принадлежаха на по-напреднал свят, тези неща не биха се случвали и че зависи единствено от самите тях - като работят за своето подобрене - да не трябва да се връщат в този свят.

8. Житейски изпитания може да се налагат над безчувствени Духове, или онези, които са твърде невежи за да направят един осъзнат избор. Но те са свободно избирани и приети от *разкаjali се духове*, които искат да поправят злото, което са извършили и които искат да се държат по-добре. За това един Дух, когато се е провалил в изпълнението на своята задача, моли за разрешение да я започне от начало, за да не изгуби ползата от труда си. За това превратностите са в същото време и изкупление, което наказва миналото и изпитания свързани с бъдещето, които те подготвят. Нека отправим благодарност към Бог, който в неговата божествена добрина гарантира на човеците възможността за отплата и не ги осъжда безвъзвратно за първата лоша постъпка.

9. Все пак не трябва да се мисли, че всеки миг страдание изтърпяно на този свят означава задължително съществуването на определен недостатък. Много пъти това е само едно изпитание поискано от Духа за да завърши своето пречистване и да ускори своя напредък. Така изкуплението винаги служи като едно изпитание, но едно изпитание не винаги е едно изкупление. И все пак изпитанията и изкупленията винаги са знак за едно относително ниско ниво на духа, защото онзи, който е съвършен няма нужда от повече изпитване. Следователно, един Дух може да е достигнал една определена степен на възвишеност, но желаейки да прогресира по-нататък, той иска една мисия, една задача, която да осъществи. Колкото по-трудна е борбата, толкова повече той ще бъде компенсиран, ако излезе победител. Това са онези хора, които имат природно добри инстинкти, чиито души са извисени и които притежават благородни вътрешни чувства, които сякаш не носят нищо зло от предишните си съществувания и които, устояват на най-големите мъчения със свято Християнско смирение, молейки се на Бог да ги издържат, без да се оплакват. От друга страна човек можем да смята за изкупление тези страдания, които провокират оплакване и карат хората да се бунтуват срещу Бог.

Страдание, което не предизвиква оплакване, без съмнение може да бъде едно изкупление, но това сочи, че то предварително е избрано доброволно, отколкото да е наложено, и представлява един тест за една силна непоколебимост, което е един знак за прогрес.

10. Духовете не могат да се издигнат до пълно щастие, докато са нечисти. Какъвто и да е недостатък възпрепятства влизането им в блажените светове. Те са като пътниците на един заразен с чума кораб, на които е забранено да влизат в пристанището, докато не се очистят. Своите несъвършенствата духовете малко по малко пречистват в своите множество телесни животи. Трудностите на живота, когато са добре приети, спомагат за напредъка. Докато изкупленията заличават грешки и пречистват. Това е лекарството, което прочиства раните и лекува пациента. Колкото е по-сериозна болестта (злото), толкова по-силно трябва да е лекарството. За това онези, които страдат много трябва да си кажат, че имат много неща за изкупление и трябва да се радват, че скоро ще се изцелят. От тях зависи, чрез смирение, да направят подобно страдание печелившо и да не похабят с оплаквания неговия плод. Без смирение те ще трябва да започнат всичко отначало.

Забрава на миналото

11. Напразно някои възразяват, че забравата представлява една пречка срещу възползването на опитности от минали животи. Ако Бог е сметнал за удачно да спусне един воал над миналото, то трябва да е полезно. В действителност подобни спомени биха означавали едни сериозни неудобства. В някои определени случаи би могло да ни унижи много или може би да екзалтира нашата гордост, и поради точно тази причина да се намеси в свободния ни избор. Във всеки случай би причинило едно неизбежно смущение в социалните отношения.

Един дух често се преражда в същата среда, където е живял по-рано, и се озовава в същите връзки със същите индивиди с цел да поправи стореното към тях зло. Ако трябваше да разпознае в тях, онези, които е мразел, вероятно неговата ненавист би се събудила отново. Във всеки случай той ще почувства унижение в присъствието на онези, които е обидил.

Бог ни е дал точно това, от което имаме нужда за нашия напредък и което ще бъде

достатъчно за нас: гласът на съвестта и инстинктивните ни наклонности, вземайки от нас това, което би ни навредило.

Когато се родят човешките същества донасят със себе си това, което са придобили. Те се раждат така, както сами са се подготвили. Всяко съществуване за тях е една нова начална точка. Малко значение има за тях да знаят какви са били преди. Ако са наказани, то е защото са сторили зло. Техните настоящи зли наклонности показват какво още има у тях за коригиране и върху това те трябва да концентрират вниманието си, защото онова, което е било поправени не оставя и следа. Добрите решения, които те са взели, са гласа на съвестта, която ги предупреждава кое е правилно и кое грешно, и им дава силата да устоят на техните негативни наклонности.

Още повече тази забрава се случва само по време на телесното съществуване. При повторно влизане в духовния живот духът отново си връща спомените за миналото. За това забравата е само едно временно прекъсване, подобно на това, което се случва в земния живот по време на сън, но което не ни пречи да си спомним на следващия ден какво сме правили предишните дни.

Но не само след смъртта духът възстановява спомените за своето минало. Може да се каже, че той никога не ги губи, дори докато духа е инкарниран, защото опита доказва това по време на инкарнацията, и по време на съня на тялото и докато се радва на определено количество свобода, духът е осъзнат за своите предишни дела. Той знае защо страда и че страда справедливо. Споменът избледнява изключително само в хода на външния живот, в животът на отношенията, но при липса на един точен спомен, който би могъл да бъде болезнен за него и да му навреди в социалните му отношения, то едни нови сили го преследват в онези моменти на еманципация на душата (съня), ако знае как да ги използва.

Подбуди за Смирение

12. С думите: *"Блажени са скърбящите, защото те ще се утешат"*, Исус посочва едновременно възнаграждението, което очаква онези, които страдат и смирението, което кара човек да благославя страданието като една прелюдия към изцелението.

Тези думи могат да бъдат разбрани и по следния начин: Ти трябва да считаш себе си за щастливец, че страдаш, защото твоите болки на този свят са дълговете на миналите ти прегрешения. И тези болки, ако се понасят търпеливо тук на Земята, ще ти спестят векове страдания в бъдещия живот. За това ти трябва да бъдеш щастлив, че Бог е намалил дългът ти, позволявайки ти да го платиш сега, което ще ти гарантира спокойствие в бъдещето.

Страдащия човек е като един длъжник, който дължи една голяма сума, и на когото неговия кредитор казва: „Ако ти ми платиш дори една стотна част от дълга си днес, аз ще те освободя от останалото и ти ще бъдеш свободен. Но ако не го направиш, тогава ще те преследвам, докато не си платиш и най-последната монета.“ Няма ли този длъжник да бъде по-щастлив да изтърпи всякакви несгоди с цел да се освободи плащайки само една стотна от това, което дължи? Вместо да се оплаква на своя кредитор, няма ли да му е благодарен?

Това е значението на думите „Блажени са скърбящите, защото те ще се утешат.“ Те са благословени, защото те се освобождават от своите дългове и след като го сторят те ще

бъдат свободни. И все пак, ако от една страна се освобождават, а от друга страна се вкарват в дълг, те никога няма да получат освобождение. Следователно, всяка нова грешка увеличава дълга, защото няма дори една, каквато и да е, която да не включва едно принудително и неизбежно наказание - ако не днес, тогава утре; ако не в този живот, то в друг. Сред тези прегрешения човек трябва да сложи на първо място липсата на смирение пред Божията воля. Следователно, ако ние се оплакваме за нашите страдания, ако не ги приемем със смирение и като нещо заслужено, ако ние обвиняваме Бог, че е несправедлив, ние правим един нов дълг, който на свой ред прави да загубим ползите, които е трябвало да получим след това страдание. Ето защо е необходимо да започнем от начало, точно както ако сме имали намерение да плащаме на един кредитор, който ни преследва, но всъщност накрая сме направили един нов заем.

При влизане в света на духовете човеците са като работниците, които идват в деня за заплата. На някои Господ ще каже: „Ето ви вашата компенсацията за дните, които сте работили“, докато на други, щастливците на Земята, които са живели в безделие, които са поставили своето щастие в удовлетворение на егоцентризма и светските удоволствия, той ще каже: „Нищо не ви се полага, вие вече сте получили възнаграждението си докато сте били на Земята. Отивайте и наново започвайте вашата задача.“

13. Човеците могат да омекотят или да увеличат суровостта на своите изпитания според начина, по който виждат земния живот. Тяхното страдание е по-голямо, ако те смятат продължителността му за дълга. Онези обаче, които могат да видят нещата от гледна точка на духовния живот, разбират телесното съществуване от един поглед. Те го виждат като една точка в безкрайността; те разбират неговата краткотрайност и си казват, че този болезнен миг скоро ще премине. Сигурността на едно по-щастливо бъдеще, което не е далече, ги поддържа и оживява, и вместо да се оплакват, те благодарят на Небесата за болката, която ще им позволи да напреднат. От друга страна, за онези, които виждат само телесния живот, болката им се струва безконечна и ги притиска с цялата си тежест.

Резултата от първата гледна точка за живота (по един духовен начин) е, че той намалява важността на нещата на тази земя, отвеждайки човеците до умереност в своите желания и задоволяване със ситуацията им в живота без да завидват на другите, като така смекчават психичния ефект от неуспехите и разочарованията, които може да преживеят. От това те извличат спокойствие и смирение, които са толкова полезни за телесното здраве, колкото и за душата; докато с ревност, завист и амбиция те доброволно осъждат себе си на мъки и това увеличава нещастията и неволите на краткото им съществуване.

САМОУБИЙСТВО И ЛУДОСТ

14. Спокойствието и смирението, получени от начина на възприемане на земния живот, заедно с вярата в бъдещето, дават на духа една ведрина и спокойствие, които са най-доброто превантивно средство срещу *лудост* и *самоубийство*. В действителност сигурно е, че по-голямата част от случаите на лудост се дължат на проблемите, създадени от превратностите, които хората нямат силите да понесат. Но ако в резултат на начина, по който Спиритизма прави възможно да гледат на нещата в този свят, те в крайна сметка приемат с безразличие, дори с радост - обратите и разочарованията, които при други обстоятелства биха ги накарали да се отчаят, тогава е очевидно, че тази сила, която ги поставя над такива събитията, предпазва техния ум от нещастията, които иначе биха им причинили сериозен

шок.

15. Същото се отнася и за самоубийството. Освен самоубийството, извършено в резултат на пианство или лудост, което ние можем да наречем несъзнателно, безспорно е, че какъвто и да е конкретния мотив, той винаги има неудовлетвореност за причина. Следователно онези, които са уверени, че ще са нещастни само за ден, и че ще последват много по-добри дни, лесно имат търпение. Те се отчайват, само когато не могат да видят никакъв край на страданията си. Какво е един човешки живот в сравнение с вечността, ако не по-малко от ден? За онези, които не вярват във вечността или които смятат, че с края на живота всичко свършва, ако те са притиснати от проблеми и нещастия, те не виждат техния завършек, освен в смъртта. Не очаквайки нищо, на тях им се струва съвсем естествено и дори логично да съкратят мъките си чрез самоубийство.

16. Неверието, простите съмнения в бъдещето - с други думи материалистичните идеи - това са най-големите подстрекатели към самоубийство: те предизвикват *духовно малодушие*. И когато хората на науката, се облягат на авторитета на своите знания, с цел да опитат да докажат на публиката, които ги слуша или чете, че те няма на какво да се надяват след смъртта, не ги ли водят те в действителност към заключението, че ако са нещастни, тогава няма нищо по-добро, което да направят освен да се самоубият? Какво биха могли евентуално те да им кажат, за да ги отклонят от това заключение? Каква компенсация биха могли да им предложат? Каква надежда биха могли да им дадат въобще, освен небитието! От това човек може да заключи, че ако небитието е единствения героичен лек, единствената перспектива, тогава би било по-добре да изпадне в него незабавно, а не по-късно, и така да страдаме по-малко време.

Разпространението на материалистичните идеи е отровата, която инжектира идеята за самоубийството в един голям брой индивиди, и онези, които стават апостоли на подобни идеи поемат ужасна отговорност. Все пак при Спиритизма, където съмнението вече не е позволено, възгледите на човека за живота се променят. Вярващите знаят, че животът продължава безкрайно след смъртта, макар и в други условия. От тук идват търпението и смирението, които съвсем естествено ги отклоняват от всяка мисъл за самоубийство; и като цяло *моралния кураж*.

17. От тази гледна точка Спиритизма има още един също толкова положителен, а може би и по-определящ резултат. Той ни показва самите самоубийци, които идват да разкрият своето зловещо положение и да демонстрират факта, че никой не нарушава безнаказано Божия закон, който забранява човешките същества сами да съкращават живота си. Сред тези самоубийци страданието, въпреки че е временно, а не вечно, е не по-малко ужасяващо и от такъв характер, че да накара онези, които биха се изкушили, да помислят добре преди да напуснат този свят по-рано, отколкото Бог е отредил. Така един Спиритист има няколко причини да противодейства на идеята за самоубийството: *увереността* в един бъдещ живот, където той *знае*, че щастието му ще е пропорционално на нещастията, което е преживял и на степента на смирение, което е имал, докато е бил на Земята; *увереността*, че ако той сам съкрати своя живот той всъщност ще пожъне точно обратното на резултата, на който се надява; че така той се освобождава от едно зло, само за да открие друго, което е по-лошо, по-дълго и по-ужасяващо; че той се заблуждава, ако вярва, че убивайки себе си, би достигнал Рая по-бързо; че самоубийството е пречка за събиране в другия свят с онези, които обича и които се е надявал да срещне отново; откъдето следва заключението, че самоубийството, което не носи нищо освен разочарование, е против неговия най-добър

интерес. За това броят на предотвратените от Спиритизма самоубийства, е внушителен. От този факт някой може да направи заключението, че когато всички са Спиритисти, повече няма да има съзнателни самоубийства.

И така когато сравняваме резултатите от материалистичните учения с тези на Доктрината на Спиритизма, само от гледна точка на самоубийството, ние виждаме, че логиката на първите води към самоубийство, докато логиката на последното го предотвратява, което е един факт доказан от опита.

Указания от Духовете. Да страдаш добре или зле

18. Когато Христос е казал: „Блажени страдащите, защото тяхно е Небесното Царството”, той няма предвид всички онези, които страдат като цяло, след като всички на Земята страдат, независимо дали са на трон или спят върху слама. Но уви! Малцина страдат добре! Едва малцина разбират, че само изпитания, които биват издържани добре могат да ги отведат до Царството на Бог. Унинието е една грешка. Бог ви отказва утеха, защото ви липсва кураж. Молитвата е една подкрепа за душата; но това не е достатъчно. Тя трябва да се базира на една жива вяра в добрината на Бог. Често са ви казвали, че Бог не слага тежък товар на слаби рамене. Товара винаги е в пропорция със силата, точно както и наградата ще бъде пропорционална на смирението и куража. Колкото по-болезнено е страданието, толкова по-голяма ще е наградата. И все пак човек трябва да заслужи тази награда и за това живота ни е изпълнен с толкова много перипетии.

Войника, който не е изпратен на фронта, е нещастен, защото докато почива в лагера, той никога няма да получи повишение. Тогава бъдете като войника и не пожелавайте почивка, която ще отслаби тялото и ще скове душата ви! Бъдете доволни, когато Бог ви изпрати в битка. Тази битка няма да е с оръжия, а с горчивините на живота, където понякога е нужен повече кураж, отколкото в кървава схватка, тъй като онези, които остават непоклатими пред врага, може да отслабнат изправени пред психичната болка. Хората не са наградени за този вид кураж, но тях Бог ще запази лаврите на победата и едно място на слава. Когато се появи причина за страдания или раздразнение, опитайте да се издигнете над нея и когато успеете да овладеете импулсите на нетърпение, гняв и или отчаяние, тогава си кажете с оправдано задоволство „Аз бях по-силния.”

"Блажени са страдащите" може да бъде тълкувано по следния начин: блажени са онези, които имат възможност да тестват своята вяра, твърдост, постоянство и послушание пред Божиата Воля, защото те ще получат стократно щастие, което им е липсвало на Земята; след труда ще дойде почивка.

ЛАКОРДЕР (Хавър, 1863г.)

Злото и неговия лек

19. Дали вашата Земя е едно място на забавление, един рай на удоволствията? Не отеква ли вече в ушите ви гласът на пророка? Не заяви ли той, че ще има плач и скърцане със зъби, за онези, които са родени в тази долина на болката? Вие, които сте дошли да живеете тук, следователно трябва да очаквате изгарящи сълзи и горчиво страдание, и без значение колко

остра или колко дълбока е болката, вдигнете очите си към Небесата и благословете Господа, че е пожелал да ви изпита!... О, хора! Признавате ли силата на вашия Учител, само когато той изцелява раните по телата ви и увенчава дните ви с красота и щастие? Признавате ли неговата любов освен, само когато Той ви украсява със цялата слава и триумф, и възстановява блясъка и чистотата ви?

Вие трябва да подражавате на онзи, който ви беше даден като пример. Достигайки до последната степен на падение и нещастие, докато лежал върху една купчина тор, той (Йов¹) казал на Бог: „Господи, аз познах всички наслади на разкоша и ти ме понижи до най-крайната мизерия; благодаря ти, благодаря ти, Боже мой, че пожела да изпиташ своя слуга!” Колко дълго очите ви ще останат фиксирани на хоризонтите ограничени от смъртта? Кога най-накрая душата ви ще пожелае да прескочи отвъд границите на гроба? Дори ако трябваше да страдате и плачете цял един живот, какво би било това в сравнение с вечната слава запазена за онези, които са понесли изпитанията си с вяра, любов и смирение? За това търсете утеха за бедите си в бъдещето, което Бог е подготвил за вас, и търсете причините за тях в миналото. И вие, които сте изстрадали най-много, считайте себе си за благословените на тази Земя.

Във вашето състояние на дезинкарнирани, докато се носехте из пространството, вие сами избрахте вашите собствени изпитания, защото вие вярвахте, че сте достатъчно силни да ги понесете. Защо се оплаквате сега? Вие, които искахте богатства и слава, те бяха за да понесете борбата с изкушението и да го преодолеете. Вие, които искахте да се борите с тяло и душа срещу моралното и физическо зло, това беше така, защото знаете, че колкото по-голямо е изпитанието, толкова по-голяма и славна ще бъде победата, и ако вие излезете триумфирайки, независимо дали вашето тяло ще бъде хвърлено върху една купчина тор, при смъртта, то ще освободи една душа с неопетнено излъчване, пречистена от кръщението на изкуплението и страданието.

Какъв лек, следователно, може да се препоръча на онези, които са атакувани от жестоки обсебвания и мъчителни злини? Само един е безпогрешен: вяра, която обръща погледа ви към Небесата. Ако в този момент на най-жестоки страдания, вашия глас запее към Бога, ангелът край вашето легло ще ви покаже знака на спасението и мястото, което един ден ще заемете... Вярата е сигурното лекарство за страданието. Тя винаги показва хоризонтите на безкрайността, пред които неколцината облачни дни на настоящето са изтрити. За това, не питайте какъв лек би трябвало да се приложи за тази язва или онова възпаление, това изкушение или онова изпитание. Запомнете, че онези, които вярват са подсилени чрез лека на вярата, а онези, които се съмняват в неговата ефикасност, дори и за секунда, незабавно са наказани, защото в същия момент те изпитват лютите болки на нещастieto.

Бог е сложил Неговия печат върху всички онези, които вярват в Него. Христос ви каза, че с вяра можете планини да повдигнете, а аз ви казвам, че онези, които страдат, и имат вяра за подкрепа, ще бъдат поставени под негова грижа и няма да страдат повече. Миговете на най-голяма болка за тях ще бъдат първите щастливи тонове на вечната радост. Душата им ще се отдели от тялото им по такъв начин, че докато тялото все още се гърчи в конвулсии, тя ще полети към небесните региони, пеейки заедно с ангелите химни на благодарност и слава на Бога. Щастливи са онези, които страдат и плачат! Нека душите им се възрадват, защото Бог ще ги отрупа с благословии.

СВЕТИ АВГУСТИН (Париж, 1863г.)

¹ Герой в Книгата на Йов от Стария завет, считан е за модел на търпение и вяроност към Бога.

ЩАСТИЕТО НЕ Е ОТ ТОЗИ СВЯТ

20. “Не съм щастлив! Щастието не е създадено за мен!” обикновено възкликват хора от всички прослойки на обществото. Това, скъпи мои деца, доказва по-добре, от която и да е форма на аргументиране, истината на максимата от книгата Еклисиаст²: „Щастието не е от този свят!” В действителност нито богатството, нито силата и дори разцъфващата младост не са съществени условия за щастието. Нещо повече, дори обединението на тези три елемента, толкова желано от много хора, не може да осигури щастие, защото ние постоянно слушаме от хора от всички възрасти, дори от най-привилегированите класи, горчиво да се оплакват от ситуацията, в която се намират.

Изправени пред такъв един факт, неразбираемо е защо работещата и военната класи завиждат с такава алчност на положението на онези, които съдбата очевидно е облагодетелствала. На този свят, без значение на това, с което човек се занимава, всеки има своя дял на работа и нещастие, своя жребий на страдание и разочарование, от което е лесно да извадим заключението, че Земята е едно място на изпитания и изкупление.

Тогава онези, които проповядват, че Земята е единствения дом на човека и че тук само по време на един живот на тях им е позволено да достигнат най-високото ниво на щастие, което тяхната природа ще позволи, заблуждават себе си и подвеждат онези, които ги слушат, тъй като е било демонстрирано чрез много векове на опитност, че това земно кълбо може да предложи само в изключителни случаи необходимите условия за пълното щастие на един индивид.

В общи линии човек може да потвърди, че щастието е една Утопия, чието постигане е преследвано от поколения наред, без никога да са успявали да достигнат своята цел, защото ако мъдрецът е рядкост в света, то и абсолютният щастливец не е лесно да се открие.

Това, в което се състои щастието на Земята, за онези, които не действат мъдро, е толкова мимолетно, че освен за една година, за един месец или седмица на пълно удовлетворение, то останалата част на тяхното съществуване протича в серия от неволи и разочарования. И забележете, скъпи деца, че аз имам предвид онези, които се считат за най-големите щастливци на Земята, онези, които са обект на завист на масите.

От тук следва, че ако земното местообитание е предназначено за изпитания и изкупление, то човек трябва да приеме факта, че някъде другаде съществуват по-приятни местообитания, където човешкият дух, макар и все още затворник на една физическа плът, може да се радва напълно на радостите свързани с човешкия живот. Това е причината, поради която Бог е заселил тези красиви висши планети във вашата Слънчева система, към които вашите усилия и склонности един ден ще ви помогнат да се насочите, веднъж като сте станали достатъчно пречистени и усъвършенствани.

И все пак, от моите думи не си правете извода, че на Земята ѝ е отредено вечно да остане един изправителен дом. Не, със сигурност не! От прогреса, който вече е постигнат, вие можете лесно да стигнете до заключението за по-нататъшния прогрес, и от постигнатите социални подобрения да очаквате нови и по-плодотворни промени. Това е огромната задача, която трябва да се осъществи от тази нова доктрина, която Духовете ви разкриха.

² Книга Еклисиаст – книга от Стария Завет на Библията.

И тогава, скъпи деца, нека едно свещено подражание ви вдъхнови, и нека всеки един от вас да се отърси от старите си начини. Вие всички трябва да се посветите на разпространението на този Спиритизъм, който вече е дал начало на вашето собствено възстановяване. Ваш дълг е да помогнете на вашите братя и сестри да споделят лъчите на тази свещена светлина. За това, залавяйте се за работа, скъпи мои деца! Нека в това важно тържествено обединение с цялото си сърце се стремите към тази велика цел да подготвите един свят за бъдещите поколения, в който думата щастие повече няма да е празна от смисъл.

ФРАНСОАЗ – НИКОЛАС – МАДЕЛЕЙНЕ,
Кардинал МОРЛО (Париж, 1863).

Загуба на любими хора. Преждевременна смърт

21. Когато смъртта покоси някой от вашето семейство, отнасяйки най-младите преди най-старите без разграничение, вие често казвате: “Бог не е справедлив, защото жертва онзи, който е силен и има едно голямо, а оставя онези, които са изживели много години пълни с разочарования: взема онези, които са полезни и оставя назад онези, които вече не са способни да работят; разбива сърцето на майката, лишавайки я от невинното създание, което е било цялата ѝ радост.

Човеци, точно по този въпрос вие трябва да се издигнете над общоприетото мислене за живота с цел да разберете, че доброто често е там, където вие съзирате зло, и мъдростта на провидението, където вие мислите, че виждате фаталността на съдбата. Защо оценявате Божествената справедливост според своята собствена? Мислите ли, че Господа на Световите ви налага жестоки наказания от прост каприз? Нищо не се случва без да има една интелигентна цел и каквото и да се случва винаги има една причина за съществуването му. Ако разгледате внимателно всички болки, която ви връхлитат, вие винаги ще откриете в тях божествен промисъл, обновяващ смисъл, и вашите незначителни лични интереси ще станат второстепенна грижа и ще ги оставите на последно място.

Повярвайте ми, в случай на една инкарнация от 20 години, смъртта е за предпочитане пред всяко от позорните прояви на упадък и безнравственост, които носят неописуемо оскърбление на уважавани семейства, разбиват сърцето на майката и карат косите на родителите да побелеят преди да им е дошло времето. Преждевременната смърт често е голяма благословия, която се дава на онези, които си тръгват, и така ги запазва от нещастията на живота или съблазните, които биха ги довели до загуба. Онези, които умират в разцвета на младостта си, не са една жертва на фаталността, а по-скоро Бог преценява, че е полезно за тях да не остават повече на Земята.

Какво ужасно нещастие, казвате вие, когато един живот, толкова изпълнен с надежда, бива прекратен толкова скоро! За какви надежди говорите вие? Земните ли, където, онзи който си е тръгнал, би могъл да блесне, да си проправи пътя и да има късмет? Това ограничено виждане на нещата винаги ви пречи да се издигнете над материално. Знаете ли каква можеше да е участта на този живот, който според вас беше толкова изпълнен с надежди? Кой може да каже, че той нямаше да е пропит с горчивина? За нищо ли не считате надеждите за бъдещия живот? Да не би да казвате, че предпочитате надеждите на това мимолетно съществуване тук, в което вървите мъчително на Земята? Мислите ли, че една висша позиция сред хората, си заслужава повече от такава сред блажените Духове?

Вместо да се оплаквате, радвайте се, когато на Бог му е угодно да прибере обратно едно от неговите деца от тази долина на нещастията. Не би ли било егоистично да желаете те да бяха останали да страдат редом до вас? Ах! Това е скръбта, която усещат онези, на които не им достига вяра, които виждат в смъртта едно вечно разделение! Но вие, Спиритисти знаете, че душата живее по-добре, когато е освободена от нейната материална форма. Майки, знайте, че вашите любими деца са близо до вас, да, много близо. Тяхното флуидно тяло ви обгръща, техните мисли ви наблюдават и вашите спомени за тях ги опияняват с щастие; но също и вашата безпричинна болка им причинява страдание, защото тя разкрива една липса на вяра и е един бунт срещу Волята Божия.

Вие, които разбирате духовния живот, чуйте туптенето на сърцето си, когато призовавате тези любими хора и ако помолите Бог да ги благослови, вие ще усетите в себе си мощна утеха, която пресушава сълзите; онези величествени стремежи, които показват бъдещето, обещано от нашия Върховен Господ.

Сансон, бивш член на
Парижкото Спиритистко Общество, (1863г.)

Ако беше добър човек, той щеше да умре

22. Когато говорите за един лош човек, който е избегнал някаква опасност, вие обичайно казвате, че *“Ако той беше добър човек, той щеше да умре.”* С това изказване, вие казвате истина, защото често се случва Бог да даде едно по-дълго изпитание на един Дух, който едва е стъпил на пътя си към прогреса, отколкото да го даде на добър Дух, който за награда на своите заслуги получава благословията неговото изпитание да е възможно най-кратко. Следователно, винаги когато използвате тази аксиома, не се съмнявайте -извършвате едно богохулство.

Ако един добър човек умре, чийто съсед е лош човек, вие бързате да кажете, *“Бих предпочел да е той на негово място.”* Вие сте в огромна грешка, защото онзи, който си е тръгнал, е изпълнил своите задачи, докато другия, който е останал, вероятно дори не е започнал. Защо бихте желали лошия човек да няма време за да приключи, а другият да остане затворник на земна почва? Какво бихте казали за един затворник, който е излежал присъдата, но задържан в затвора, докато друг човек, който няма такова право, е пуснат на свобода? Разбере, че истинската свобода за един Дух е в премахването на връзките на тяло, и че докато вие сте на Земята вие сте в плен.

Научете себе си да не критикувате нещата, които не разбирате и вярвайте, че Бог е справедлив във всички неща; че много пъти онова, което изглежда като едно зло, всъщност е една благословия, но вашите способности са толкова ограничени, че великото цяло убягва на притъпените ви сетива. Стремете се да отидете отвъд вашата ограничена сфера чрез мисълта, и според степента, до която се изкачите, важността на материалния живот ще изчезне пред очите ви, ще ви се покаже като един обикновен инцидент в безкрайната продължителност на вашето съществуване като дух - е единственото истинско съществуване.

ФЕНЕЛЕОН (Сенс, 1861г.)

Доброволни мъки

23. Човешките същества непрестанно търсят щастието, което винаги им убягва, защото безоблачно щастие не съществува на Земята. И все пак въпреки превратностите, които оформят една неизбежна процесия в този живот, те биха могли поне да се пораждат на относително щастие; те обаче го търсят вътре в преходни неща, обект на същите промени, с други думи в материалните радости, вместо в насладите на душата, които са предвкушване на нетленните радости на Рая. Вместо да търсят *покой на ума* - единственото истинско щастие на този свят - те са жадни за всичко, което ги изнервя и тревожи. И колкото и да е странно, те изглежда нарочно си създават причините, които са могли да избегнат.

Съществуват ли някакви по-големи мъки, от онези причинени от завистта и ревността? Защото за завистливия или ревнивеца няма покой; те са в една постоянна треска. Това, което те няма и това, което другите имат, им причиняват безсънни нощи; успеха на съперниците им предизвиква у тях виене на свят; тяхното съревнование полага усилия само за засенчване на ближните; цялото им щастие се състои в провокиране на луда завист у онези, които са също толкова неблагоприятни като тях. Бедни неразумни създания, в действителност са онези, които не си представят, че може би утре те ще трябва да оставят назад всякакви такива дреболии, чието жадуване е отровило живота им! Думите „Блажени са скърбящите, защото те ще се утешат“ определено не важат за тях, тъй като техните грижи не са такива, които носят компенсация на Небето.

От друга страна много мъчения биха били спестени от онези, които знаят как да са доволни от това, което имат, които могат да гледат без завист нещата, които няма, и които не се опитват да се правят на такива каквито не са. Те са винаги богати, защото ако погледнат под себе си вместо нагоре, те винаги ще видят хора, които имат дори по-малко. Те са спокойни, защото те не си създават въображаеми нужди. Не е ли тогава спокойствието едно щастие сред бурите на живота? – ФЕНЕЛОН (Лион, 1860г.)

Истинското нещастие

24. Всички говорят за нещастieto; всички са го преживявали и вярват, че познават многопластовия му характер. Аз съм тук за да ви кажа, че почти всички са заблудени и че истинското нещастие не е това, което хората, т.е. онези, които са нещастни, вярват че е. Те го виждат в бедността, в комина, от който не се издига дим, в заплашващия ги кредитор, в люлката, която е празна от онова ангелче, което се усмихваше; те го виждат в сълзите, в ковчега, зад който вървим с непокрита глава и разбито сърце, в мъката от предателството и в изтръгването на гордостта на онези, които биха искали да са облечени в пурпур, а едва покриват голотата си под парцаливите дрипи на суетата. Всичко това и много повече е наречено нещастие на човешки език. Да, то е нещастие за онези, които не виждат друго освен настоящето. Но истинското нещастие по-скоро се намира в последиците от едно нещо, отколкото в самото нещо. Кажете ми не е ли едно събитие, което за момента е най-щастливо, но което води до бедствени последици, не е ли в действителност по-пагубно от друга ситуация, която първоначално предизвиква голямо раздражение, но в крайна сметка води до добро? Кажете ми бурята, която изкоренява дървета, но пречиства въздуха и разсейва вредните изпарения, които могат да причинят смърт, не е ли една благословия, отколкото едно нещастие?

За да може човек да съди нещо, той трябва да гледа последиците. Така с цел да оцени по-пълно кое е наистина щастие или нещастие, човек трябва да се пренесе отвъд този живот, защото там е мястото, където последиците ще се почувстват. Така всичко наречено нещастие, според вашето късогледството, приключва с телесния живот и намира своята компенсация в бъдещия живот.

Аз ще ви разкрия нещастieto в една нова форма, под една красива и цветна форма, която вие ще желаете и приветствате с цялата сила на вашите заблудени души. Нещастие са радостите, развлеченията, вълненията, ненужните тревоги и обезумялото удовлетворението на суетата, които заглушават съвестта ви, потискат действието на мисълта и объркват хората по отношение на бъдещето им. Нещастieto е опиума на забравата, който вие толкова ревностно желаете.

Имайте надежда всички, които плачете! Треперете всички, които се смеете, защото телата ви са преситени! Ние не заблуждаваме Бог; нито избягваме своята съдбата. И страданията, тези кредитори, които са по-безмилостни от глутница вълци, изпуснати от нищетата, наблюдават вашата илюзорна почивка, за да ви потопят внезапно в агонията на истинското нещастие, онзи тип нещастие, което изненадва бездейната душа поради безразличие и егоизъм.

Нека Спиритизма да ви просветли и да възстанови истина и грешка, в техните истински измерения, след като са били толкова странно деформирани от вашата слепота! Тогава вие бихте действали като едни смели войници, които вместо да избягат от бедата, предпочитат битките на смелото сражение, отколкото мира, който няма да им донесе нито слава, нито повишение! Какво значение има за войника, ако загуби своите оръжия, багаж и униформа в сблъсъка, ако той излезе от битката като победител и се покрие със слава? Какво значение има за тези, които имат вяра в бъдещето, да оставят богатствата и телесната си мантия на бойното поле на живота, при условие, че тяхната душа влиза сияеща в Небесното царство?

ДЕЛФИН ДЕ ЖИРАРДИН (Париж, 1861г.)

Меланхолия

25. Знаете ли защо понякога една неопределена тъга тежи в сърцето ви и ви кара да намирате живота за толкова горчив? Това е вашият дух, който се стреми към щастие и свобода, и който привързан към тяло, което служи за негов затвор, се изтощава от напразни усилия да се освободи. И все пак разбирайки, че такива усилия са безполезни, той изпада в обезкуражение и поради това, че тялото търпи влиянието на духа, то една вялост, унилоост и един вид апатия ви сграбчват и вие се чувствате нещастни.

Повярвайте ми и силно отблъсквайте тези наклонности, които отслабват силата на вашата воля. Стремленията към един по-добър живот са вродени в духа на всички човеци, но не го търсете в този свят. И днес, когато Бог изпраща неговите духове да ви инструктират за божественото щастие, запазено за вас, почакайте търпеливо ангела на освобождението, който ще ви помогне да разкъсате връзките, които държат духа ви пленник. Запомнете, че по време на вашето изпитание на Земята, вие имате една мисия, в която не може да се съмнявате, дали да посветите себе си на семейството си или да изпълните различни задължения, които Бог ви е поверил. Ако в хода на това изпитание, и докато изпълнявате задачата си, вие видите как над вас се струпват грижи, тревоги или премеждия, бъдете силни и смели за да ги понесете. Изправете се срещу тях с решителност. Те са с кратка продължителност и ще ви отведат до приятелите, за които скърбите. А те ще се зарадват на

вашето пристигане сред тях и ще протегнат ръцете си към вас за да ви поведат към едно място, където земните страдания нямат достъп.

ФРАНСОАЗ ДЕ ЖЕНЕВ (Бордо).

Доброволни изпитания. Истинската власеница

26. Вие питате позволено ли е да намалите своите изпитания? Този въпрос води до други въпроси: Позволено ли е на давящите се хора да се опитат да се спасят? Онези, които имат един трън в пръста си, да го извадят ли? А онези, които са болни, да позвънят ли на лекаря? Изпитанията са предназначени да предизвикат интелекта, както и търпението и смирението. Някои хора може да са родени в една трудна и болезнена ситуация именно за да бъдат накарани да потърсят средствата за нейното преодоляване. Заслугата се състои в това да понасяме без да се оплакваме последиците от злините, които не могат да бъдат избегнати, да сме устойчиви в битката, и да не се отчайваме, ако не успеем, но да не се оставяме на безразличието, което би било повече мързел, отколкото благодетел.

Това съвсем естествено води до друг въпрос: ако Исус е казал „Блажени са скърбящите“, има ли заслуги в това да търсим страдания, които по този начин да утежнят нашите изпитания чрез средствата на доброволното мъченичество? На това ние можем да отговорим много ясно: Да, има голяма заслуга в това, ако такова страдание и лишения са за доброто на ближния; защото това е милосърдие чрез страдание. Но не и когато те са предназначени само в полза на себе си, защото това би било резултат от егоизъм чрез фанатичност.

Необходимо е тук да се направи едно ясно разграничение: относно вас самите, бъдете доволни от изпитанията, които Бог ви изпраща и не увеличавайте тежестта им, която често вече е достатъчно голяма. Приемете ги без оплакване, а с вяра; това е всичко, което Бог иска от вас. Не отслабвайте тялото си с безполезни лишения и безцелно малтретиране, защото вие се нуждаете от цялата си сила за да изпълните работата по мисията си тук на Земята. Преднамерено изтезаване и измъчване на вашето тяло е нарушение срещу закона на Бог, който ви е дал средствата да го подхранвате и усилвате. Ненужното му отслабване е истинско самоубийство. Използвайте го, но не злоупотребявайте с него; такъв е закона. Злоупотребата с най-добрите неща, му носи неговото наказание в лицето на неизбежни последици.

Страданието, което човек си налага за да облекчи чуждото страдание е нещо различно. Ако вие търпите студ и глад с цел да стоплите и нахраните друг, и ако тялото ви страда от това, тогава това е една саможертва, благословена от Бог. Вие, които напускате напарфюмираните си домове, за да отидете до един коптор пълен със зарази, за да занесете утеха; вие, които цапате деликатните си ръце, за да превържете рани, вие, които губите съня си за да бдите над леглото на болен човек, който е само ваш брат или сестра пред Бога; или накратко вие, които използвате здравето си, за да правите добри дела: това е вашата власеница, истинската и благословена власеница³, защото насладите на този свят не са сбръчкали сърцето ви. Вие не сте останали да спите върху сладострастната гръд на богатството, а вместо това сте превърнали себе си в ангели-утешители на изоставените бедни.

³ Груба дреха от козина, каквато са носели отшелниците на голо символ на отшелничество, монашески живот в служба.

Но вие, които се оттегляте от света за да избегнете неговите изкушения и да живеете в изолация, каква е вашата полезност? Къде е вашия кураж в изпитанието, след като вие сте избягали от борбата и са дезертирали от битката? Ако искате власеница, тогава я приложете към душата си, а не към тялото си. Усмирете вашия дух, а не плътта си; бичувайте гордостта си, приемайте униженията без оплакване, самобичувайте своя егоизъм, и закалете себе си срещу болката от обидата и клеветите, по-остра от физическата болка. Това е истинска власеница, чиито рани ще бъдат взети под внимание, защото те ще свидетелстват за вашия кураж и послушание пред Божията воля.

Един Ангел Пазител (Париж, 1863г.)

Да прекратим ли изпитанията на ближния си

27. Трябва ли да сложим край на изпитанията на ближния, ако можем, или трябва, от уважение към Божия замисъл, да ги оставим да поемат своя ход?

Ние неколкократно казахме и повторихме, че вие сте на тази планета на изкупление, за да завършите изпитанията си, и че всичко, което ви се случва е една последица от предишните ви съществувания, една вноска по дълга, който дължите. И все пак у някои хора тази мисъл провокира представи, които трябва да се преборят, защото може да причинят бедствени последици.

Някои мислят, че тъй като човек е поставен на Земята за изкупление, всички изпитания трябва да следват своя ход. Има дори такива, които стигат до там да вярват, че не само не трябва да правят нищо, за да ги облекчат, а напротив, трябва да допринесат, за да ги направят по-ползотворни, добавяйки към техния интензитет. Това е една много голяма грешка. Да, вашите изпитания трябва да следват своя ход, маркиран от Бог, но знаете ли какъв е този ход? Знаете ли колко далеч трябва да стигнат те и дали вашия милостив Отец не е казал на страданието на този или онзи брат или сестра “Ти не трябва да отиваш по-нататък”? Знаете ли дали Божественото Провидение не ви е поставило не като един инструмент за мъчение за усилване страданието на виновния, а като балсама на утехата, който трябва да помогне да се изцелят раните, които Божията справедливост е отворила? За това, когато видите, че един от вашите братя или сестри се мъчи, никога не казвайте „Това е Божията справедливост и тя трябва да следва своя ход”. По-добре си кажете „Нека видя какви средства нашия милостив Отец е предоставил на мое разположение, така че аз да облекча страданието на моя брат или сестра. Нека видя дали моята морална утеха, моята материална помощ или моите съвети не могат да помогнат за преодоляване на тези изпитания с повече енергия, търпение и смирение. Нека проверя дали Бог ми е дал средствата да сложа край на тези страдания; дали това не ми е дадено на мен също като едно изпитание, или дори изкупление, с цел да попреча на злото и да го заменя с покой.”

За това винаги си помагайте един на друг в съответните ви изпитания и никога не приемайте себе си за един инструмент за мъчение. Такава една идея би трябвало да е възмутителна на всеки мъж или жена със сърце, по-специално на всички Спиритисти, защото всички Спиритисти повече от всеки друг би трябвало да разбират безкрайните измерения на Божията доброта. Спиритистите трябва да вярват, че целия техен живот трябва да е един акт на любов и отдаденост; че каквото и да правят те опитвайки се да противостоят на Божиите желания, неговата справедливост ще се изпълнява. Ето защо те могат да приложат

максимална сила, за да намалят суровостта на изкуплението без страх от последиците, и да бъдат сигурни, че само Бог има правото да скъсява или удължава едно изпитание, както Му е угодно.

Не би ли било голямо възгордяване от страна на хората – да си вярват, че имат правото да завъртят ножа в раната? Или да увеличават дозата на отровата в сърцето на някой, който страда, под претекста, че това е за негово изкупление? Ах! Винаги считайте себе си за инструмент, избран за спиране на болката! Да обобщим: всички вие сте на Земята за изкупление, но всички вие без изключение трябва да впрегнете всичките си усилия за облекчаване изкуплението на ближния си, според закона за любовта и милосърдието.

БЕРНАДИН, Един Дух Закрилник (Бордо, 1863г.)

Позволено ли е да съкратим живота на един пациент, който страда без никаква надежда за изцеление

28. Един човек умира, жертва на жестоко страдание. Знае се, че положението му е безнадеждно. Би ли било допустимо да му спестим няколко мига мъчение, като ускорим края му?

Кой би ви дал правото да предугаждате Божия замисъл? Не би ли могъл той да отведе определени хора до ръба на гроба и след това да ги издърпа обратно, за да могат те да изследват себе си и да ги отведе към други мисли? Независимо колко крайно е състоянието на един умиращ човек, никой не може да каже със сигурност, че последния му час е настъпил. Науката никога ли не е грешала в своите предсказания?

Аз знам много добре, че има случаи, които, с основателна причина могат да се смятат безнадеждни; и все пак, дори да няма основание за надежда за едно сигурно връщане към живота и здравето, не съществуват ли безброй примери, в които, преди да поемат последния си дъх пациентите възстановяват за няколко мига способностите си? Тогава това време на милост, което им е дадено от Бог, може да е от изключителна важност за тях, защото вие може да не сте наясно с мислите, които духа може да има по време на смъртните конвулсии, или колко много мъка може да си спести от внезапния проблясък на разкаянието.

Материалистът, който вижда само тялото и не взема под внимание душата, не може да разбере тези неща. Но Спиритистът, който знае какво се случва отвъд гроба, разбира стойността на тези последни мисли. За това смекчете последните страдания, доколкото можете, но се пазете да не съкратите живота, дори само с минута, защото тази минута може да спести много сълзи в бъдеще.

СВЕТИ ЛУИ (Париж, 1860 г.)

ЖЕРТВАНЕ НА СОБСТВЕНИЯ ЖИВОТ

29. Хората, които са разочаровани от живота, но които не искат да извършат самоубийство, виновни ли са, ако потърсят смъртта на бойното поле с намерението смъртта им да е полезна?

Дали хората ще се самоубият или ще предизвикат друг да ги убие, тяхната цел винаги е да

се съкрати живота, и следователно е самоубийство по намерение, макар и не по действие. Мисълта, че смъртта им ще бъде полезна за нещо е илюзия; това е просто един претекст да оцвети тяхното действие и да го оправдаят пред самите себе си. Ако те сериозно искаха да служат на страната си, биха направил всичко по силите си да останат живи за да я защитават във всичко, а не да търсят смъртта, защото веднъж като вече са мъртви, те повече не могат да ѝ служат в нищо. Истинското отдаване се състои в това да не се страхуваш от смъртта, когато тя може да е полезна, в смелост пред опасността, пожертване на живота рано, ако това е необходимо. Преднамереното намерение, обаче, за търсене на смъртта чрез излагане човека на опасност, дори и да е в изпълнение на служба, анулира заслугата на делото.

СВЕТИ ЛУИ (Париж, 1860 г.)

30. Един човек излага себе си на непосредствена опасност за да спаси живота на ближния си, знаейки предварително, че той самият ще загине; това би ли се считало за самоубийство?

От момента, в който не съществува намерение да се търси смъртта, тогава няма самоубийство, само посвещение и себеотрицание, въпреки сигурността на умирането. Но кой може да бъде сигурен, че Провидението не е запазило едни неочаквани средства за спасение в най-критичния момент? Не би ли могло Провидението да спаси дори онзи, който е пред устата на оръдието? В много случаи Провидението желае да удължи изпитанието по смирение до краен предел, когато едно неочаквано обстоятелство ще парира фаталния удар.

СВЕТИ ЛУИ (Париж, 1860 г.)

ДА НАПРАВИШ СОБСТВЕНОТО СИ СТРАДАНИЕ ОТ ПОЛЗА ЗА ДРУГИТЕ

31. Онези, които приемат страданието смирено, предавайки се на волята на Бога, с поглед към бъдещето си щастие, не работят ли само за себе си, и могат ли те да направят своето страдание полезно за другите?

Това страдание може да бъде материално и морално полезно на някой друг; в материален смисъл, ако чрез труда, лишенията и жертвите, които налагат върху себе си, могат да допринесат за материалното добруване на техния ближен; в морален смисъл, чрез примера, който те дават за тяхната покорност на Божията воля. Този пример за силата на Спиритистката вяра може да окуражи нещастните хора към смирение и да ги спаси от отчаянието и неговите опустошителни последици за бъдещето.

СВЕТИ ЛУИ (Париж, 1860 г.)

ГЛАВА 6

Христос Утешителят

Лесното иго - Обещаният Утешител –
Указания от Духовете. Идването на Духа на Истината

Лесното иго

1. Ела те при Мене всички, които страда те и сте обременени и Аз ще ви утеша. Вземете моето иго върху себе си и се научете от мене, че аз съм кротък и смирен по сърце; и вие ще намерите покой за душите си, защото моето иго е лесно и моето бремене е леко.

(Матей, 11: 28 – 30).

2. Всички видове страдания - нещастieto, разочарованието, физическата болка, загубата на обичани същества - намират своята утеха с вярата в бъдещето и увереността в Божията справедливост, които Христос дойде да научи човечеството. От друга страна за онези, които не очакват нищо след този живот или които просто се съмняват, нещастията тежат върху тях с цялата си тежест, и никаква надежда не идва да облекчи горчивината им. Това подтикна Исус да каже: „Елате при мене всички, които сте уморени и Аз ще ви утеша.“

И все пак Исус поставя едно условие за помощта и щастието, които обещава на нещастните. Това условие се открива в Закона, който той преподава. Неговото иго е спазването на този закон, но това иго е лесно и законът е лек, тъй като той налага любовта и милосърдието като едно задължение.

Обещаният Утешител

3. Ако ме обичате, пазете моите заповеди. И аз ще се моля на моя Отец и той ще ви прати друг утешител, така че той да може да остане с вас завинаги: *Духа на Истината*, когото светът не може да приеме, защото той нито го вижда, нито го познава. Но относно вас, вие ще го познаете, защото той ще остане с вас и ще бъде сред вас. Но утешителят, който е Светия Дух, когото моят Отец ще изпрати в мое име, ще ви научи на всички неща и ще направи така, че да си спомните всичко, което аз съм ви казал.

(Йоан, 14: 15 – 17 и 26).

4. Исус обещава друг утешител: *Духът на Истината*, който светът все още не познава, защото не е достатъчно зрял за да е в състояние да го разбере, и който Отца ще изпрати да научи човечеството на всички неща и да припомни всичко, което Христос е казал. Следователно, ако Духът на Истината трябва да дойде по-късно, за да ни научи на всички неща, то е защото Христос не е казал всичко. Ако Духът идва да ни напомни това, което Христос е казал, така е, защото то е било забравено или неправилно разбрано.

Спиритизмът дойде в предсказаното време, за да изпълни обещанието на Христос. Духът на Истината председателства неговото създаване; той призовава човеците да спазват закона и ги учи на всички неща, като им помага да разберат онова, което Исус е казал само под форма на притчи. Сам Христос е дал предупреждението: „Всички, които има уши да слушат.“ Спиритизма е дошъл да отвори очите и ушите, защото той говори без метафори и алегии. Той повдига воала умишлено спуснат върху определени мистерии. Той е дошъл, най-накрая, за да донесе върховна утеха на лишените на тази Земя и на всички, които страдат, показвайки им справедливата причина и ползватата цел на цялата болка.

Христос каза: „Блажени страдащите, защото те ще бъдат утешени.“ Но как можем ние да благословим

страданието, ако ние не знаем защо страдаме? Спиритизмът показва, че причината за страданията се намира в предишни съществувания и в съдбата на земята, където човеците изкупуват своето минало. Той им показва целта, която стои зад страданията, показвайки ги като една благотворна криза, която води към излекуване и които са също пречистването, което гарантира щастието в бъдещите съществувания. Човеците разбират, че те заслужават да страдат и те намират страданието за справедливо. Те знаят, че това страдание подпомагат техния прогрес и го приемат без оплакване, както работниците приемат работата, която ще гарантира тяхната заплата. Спиритизма им дава една непоклатима вяра в бъдещето, и горчивото съмнение повече не попада в душата им. Той прави така, че те да могат да видят нещата от по-висша гледна точка; важноста на земните превратности е изгубена пред широкия и прекрасен хоризонт, който Спиритизма разгръща, и перспективата за щастие, която ги очаква им дава търпението, смирението и куража необходими за да продължат своята пътека до края.

По този начин Спиритизма осъществява онова, което Исус е казал за обещаният Утешител: познанието за нещата, които позволяват на човеците да знаят от къде са дошли, на къде отиват и защо са на Земята. Това е призив към истинските принципи на Божия закон и утеха чрез вяра и надежда.

Указания от Духовете. Идването на Духа на Истината

5. Аз сега дойдох, както веднъж дойдох при заблудените деца на Израел, за да донеса истината и да разпръсна мрака. Вслушайте се в мен! Спиритизма, както направиха думите ми в миналото, така трябва да напомни на недоверчивите, че над тях царува една неизменна истина: добрият Бог, великият Бог, който кара растенията да покълнат и вдига приливите. Аз съм разкрил Божествената Доктрина, и като един жътвар събрах на снопи разпръснатата доброта сред човечеството и казах: „Ела те при мене всички, които страдате.“

И все пак неблагоприятни мъже и жени се отклониха от правия и широк път, който води до Царството на моя Отец и се изгубиха по мрачните пътеки на безбожието. Моят Отец не иска да унищожи човешката раса; Той иска вие, чрез помощта, която си дава те един на друг - и живите и мъртвите, тук имаме предвид онези, които са мъртви според плътта, защото смърт не съществува, да си помагате едни на други, и да не слушат повече гласа на пророци и апостоли, а вместо това гласа на онези, които вече са напуснали Земята, и които ви известяват: „Молете се и вярвайте! Смъртта е възкресение, а живота е избраното изпитание, през време на което вашите култивирани добродетели трябва да пораснат и да се развият, както кедровото дърво.“

О слаби човеци, които сте наясно за тъмнината в собствените си умове, не се отклонявайте от фара, който божествената милост е сложила в ръцете ви, за да осветява пътя ви и да ви води, като изгубени деца, обратно към обятията на Отца.

Аз съм силно обзет от състрадание за нещастията ви, вашата огромна слабост, че не протягате ръка за помощ на онези, нещастни заблудени, които, докато гледат към Небесата, падат в бездната на прегрешението. Вярвайте, обичайте и размишлявайте над нещата, които ви се разкриват. Не смесвайте плявата с хубавото семе, нито утопиите с истината.

Спиритисти! Обичайте се един друг, това е първото правило; учете се - това е второто. Всички истини ще намерите в Християнството. Грешките, които са се вкоренили вътре в него са от човешки произход; и тук отвъд гроба - където вие мислехте, че няма нищо - гласове викат към вас: „Братя и сестри! Нищо не изчезва! Исус Христос е победителя над злото, а вие може да бъдете победителите над безбожието.“

Духът на Истината (Париж, 1860 г.)

6. Дойдох, за да уча и утешавам бедните обезнаследени. Дойдох да им кажа да повишат своето смирение до нивото на изпитанията си, и да ридаят, защото болката е свещена в Градината на Маслините; но също и да се надяват, защото ангелите на утехата ще дойдат при тях да пресушат сълзите им.

Работници, планирайте своя път! Започнете отново следващия ден с изпитателното пътуване от предишния. Трудът на ръцете ви осигурява наземния хляб на тялото ви; но душите ви не са забравени. Аз, божествения градинар, ги култивирам в тишината на мислите ви.

Когато удари часът за вашата почивка, когато нишката на живота се изплъзне между пръстите ви и когато очите ви се затворят за светлината, вие ще усетите моето ценно семенце да се появява и да прониква вътре във вас. Нищо не е загубено в Царството на нашия Отец, и вашата пот и нещастия формират едно съкровище, което ще ви направи богати във висшите сфери, където светлината подменя мрака и където и най-голите от вас може би ще станат най-сияйните.

Истина ви казвам, онези, които носят своите товари и помагат на братята и сестрите си, са възлюбени от Мене. Учете се в ценната доктрина, която премахва грешката от възмущението и ви учи на върховната цел на човешките изпитания. Точно както вятъра помита праха, нека полъха на духовете разчисти вашата ревност към богатите на този свят, които често са най-нещастни, защото техните изпитания са много по-опасни от вашите. Аз съм с вас и моят апостол ви учи. Пийте от живия извор на любовта и се подгответе, ах, пленници на живота, един ден свободни и щастливи ще се хвърлите към лоното на Онзи, Който ви е създал слаби, за да можете да станете съвършени; и който желае вие самите да моделирате своята пластична глина, така че вие да може да станете авторите на собственото си безсмъртие.

Духът на Истината (Париж, 1861 г.)

7. Аз съм великия лекар на душите и аз дойдох, за да ви донеса лекарството, което ще ви излекува. Слабите, страдащите и болните са моите благословени деца и аз дойдох да ги спася. За това елате при мен вие, които страдате и които сте претоварени и ще бъдете облекчени и утешени. Не търсете другаде сила и утеха, защото света не е в състояние да ви ги предложи. Чрез средствата на Спиритизма Бог отправя директен призив към сърцето ви: послушайте го. Нека безбожието, лъжите, грешките и неверието бъдат изкоренени от болезнените ви души. Те са чудовищата, които изсмукват най-чистата ви кръв и които почти винаги ви раняват смъртоносно. В бъдеще, смирени и хрисими към вашия Създател, нека вие спазвате Неговия божествен закон. Обичайте и се молете. Бъдете послушни пред Духовете на Господа; призовавай те го от дъното на сърцето си, и тогава Той ще ви изпрати Неговия възлюбен Син да ви научи и да каже тези добри думи: Аз съм тук; аз дойдох при вас, защото ме повикахте.”

Духът на Истината (Бордо, 1862 г.)

8. Бог утешава скромните и дава сила на страдащите, които я искат. Божията мощ покрива Земята и навсякъде, до всяка пролята сълза, тя поставя един утешителен балсам. Отдадеността и себеотрицанието са една постоянна молитва и те съдържат едно дълбоко учение. Човешката мъдрост почива в тези две думи. Нека всички страдащи духове разберат тази истина, вместо да се оплакват от своята болка, от моралното страдание, което в този свят е вашата участ. За това вземете тези думи за свой девиз: Отдаденост и себеотрицание – и вие ще бъдете силни, защото те обобщават всички задължения, които милосърдието и смирението налагат. Чувството за един изпълнен дълг ще даде смирение и почивка на вашия дух. Сърцето бие по-добре, душата става по-спокойна и тялото ви вече не е слабо, защото тялото страда толкова повече, в зависимост колко дълбоко е поразен духа.

Духът на Истината (Хавър, 1863 г.)

Блажени бедните по дух

Какво трябва да се разбира от думите „Бедните по дух” - Онзи, който величае себе си ще бъде понижен - Мистериите скрити от учените и разумните - Указания от Духовете. Гордост и смирение - Мисия на интелигентния човек на Земята

Какво трябва да се разбира от думите „Бедните по дух”

1. Блажени бедните по дух, защото е тяхно Небесното Царство. (Матей 5: 3)

2. Скептиците са осмивали тази максима, както и много други неща, без да ги разбират. С думите „бедните по дух” Исус няма предвид хора, лишени от интелект, а скромните: Той казва, че Небесното Царство е за тях, а не за горделивите.

Хората на знанието и интелекта - според света - обикновено имат такова високо мнение за себе си и своето превъзходство, че смятат божествените неща за недостойни за тяхното внимание. Техния поглед, концентриран изцяло върху себе си, не може да се вдигне към Бог. Тази тенденция да вярват, че са над всичко и всеки, много често ги води до отричане на всичко, което може да е над тях, което би могло да ги понижи - дори самата Божественост. Или, ако те благоволят да повярват в Божественото, те оспорват една от най-красивите му характеристики: неговото провиденческо действие върху нещата от този свят. Те са убедени, че те са достатъчни добри да управляват достатъчно добре и сами. Вземайки своя собствен интелект, като една мярка за вселенския разум и преценявайки себе си способни да разберат всичко, те не са в състояние да повярват във възможността за онова, което те не разбират. Веднъж като са отсъдили, тяхната преценка не подлежи на обжалване.

Ако те откажат да повярват в съществуването на невидимия свят и на една свръхчовешка сила, не е, защото е отвъд техните възможности, а защото гордостта им се бунтува срещу идеята за нещо, над което те не могат да поставят себе си и което ще ги свали от техния пиедестала. Поради това те изпитват единствено презрение към всичко, което не е от видимия и веществен свят. Те приписват на себе си твърде много интелект и знание, за да повярват в неща, които според тях са добри за *простите* хора, и те смятат онези, които приемат подобни неща сериозно за „бедни по дух”.

И все пак, да говорят каквото си искат, както всички останали те ще трябва да влязат в този невидим свят, който сега те осмиват, където техните очи ще бъдат отворени и те ще осъзнаят грешките си. Въпреки това, Бог е справедлив, и не може да сложи в същата категория онези, които са презрели Божествената сила с онези, които скромно са се предали на божествено установените закони, нито може те да бъдат еднакви един с друг.

Заявявайки, че Небесното Царство е за простите, Исус има предвид, че никой няма да бъде допуснат в него без *простотата на сърцето и скромността на духа*; невежи хора, които притежават тези качества ще бъде предпочетени пред образованите, които вярват повече в себе си, отколкото в Бога. Във всеки момент Исус поставя скромността в категорията

добродетели, които ни доближават по близо до Бога, а гордостта сред пороците, които ни отдалечават от Бог - и по много очевидна причина: смирението е акт на покорство пред Бог, докато гордостта е един бунт срещу Бог. Ето защо много по-ценно за щастието на хората е да бъдат *бедни по дух* - в земния смисъл - и богати на морални качества.

Онзи, който величае себе си ще бъде понижен

3. В същото време учениците дойдоха при Исус и попитаха: “Кой е най-голям в небесното царство?” Исус, който бе повикал едно детенце, постави го сред тях и каза: “Истина ви казвам, ако не се превърнете, и ако не станете като децата, няма да влезете в небесното царство. За това, всеки, който се смири и стане малък като това дете, ще бъде най-великия в небесното царство, и както съм заявил, всеки, който приеме едно дете в Мое име, също Мене приема. (Матей 18: 1-5).

4. Тогава майката на Заведеевите синове се приближи към Него заедно с двамата си сина и коленичи пред него, показвайки, че иска нещо да го пита. Той ѝ каза: “Какво искаш?” Тя му каза: “Разпореди моите двама сина тук да имат едно място до тебе в Твоето царство – единият отдясно, а другият отляво.” Но Исус отговори: “Ти не знаеш какво искаш; можете ли да пиете от чашата, която Аз ще изпия?” Казаха Му: „Можем.“ Той им отговори: “Истина е, че ще пиете от чашата, от която аз ще пия, но да седнете отдясно и отляво на Мене не е Мое право да дам, но ще бъде за онези, за които е приготвено от Моя Отец.” Чувайки това десетимата други ученици се изпълниха с възмущение против двамата братя. Исус ги повика и им каза: „Вие знаете, че князете на народите господаруват над тях и големците им властват над тях. Но между вас няма да бъде така; но нека, който иска да стане най-велик, да ви бъде слуга; и нека, който иска да бъде пръв измежду вас, да ви бъде роб; точно както и Човешкият Син не дойде за да Му служат, но да служи и да даде живота си за изкуплението за мнозина. (Матей 20: 20-28).

5. В Съботния ден Исус влезе в къщата на един от фарисейските водачи, за да яде храната му, а тези, които бяха там Го наблюдаваха. Наблюдавайки как гостите избираха първите столове, каза им една притча: “Винаги, когато сте поканени на една сватба, не заемайте най-добрите места, да не би сред гостите да има един човек по-почетен от вас, и да не трябва този, който ви е поканил да ви каже: ‘Отстъпи твоето място на този човек’, и тогава няма да е нужно да заемете последното място засрамени. Но когато сте поканени, идете и седнете на последното място, и когато дойде този, който ви е поканил, да ви каже: ‘Приятелю, минете по-напред.’ Тогава това ще е една причина за почит пред всички тези, които седят с вас на трапезата, защото, който величае себе си, ще се смири, а който смирява себе си, ще бъде издигнат. (Лука 14: 1 и 7-11).

6. Тези максими са последица от принципа на смирението, който Исус непрестанно ни дава като същественото условие за обещаното щастие на Божиите избраници, което Той изразява с тези думи: „Блажени бедните по дух, защото е тяхно Небесното Царство.” Той взема едно дете за символ на простотата на сърцето и казва: „Най-великия в Небесното Царство ще бъде този, който се смирява и *става малък като едно дете*”; това е този, който няма никакви претенции за превъзходство или непогрешимост.

Същата фундаментална идея се открива в друга максима: *Нека, който иска да стане най-велик, да ви бъде слуга*; и също в това: *Този, който смирява себе си, ще се възвиси и този,*

който величае себе си, ще се смири.

Спиритизма потвърждава теорията си чрез примери, когато ни показва, че онези, които са велики в духовния свят, са онези, които са били малки, докато са на Земята, и често изключително малки в духовния свят се оказват онези, които са били най-великите и могъщите на Земята. Това е така, защото умирайки, първите са взели със себе си онова, което ги прави наистина велики на Небесата, и което те никога няма да загубят: техните добродетели. Докато вторите трябваше да оставят назад всичко, което ги е правело велики на земята и което не можеше да бъде взето с тях: богатство, титли, слава и потекло. Без да имат нищо друго, те пристигат в другия свят лишени от всичко, като едни оцелели след корабкрушение, които са загубили всичко, дори дрехите си. Единственото нещо, което са запазили е гордостта си, която прави новата им позиция дори още по-унизителна, защото те виждат над себе си и въздигнати в слава онези, които те обичайно са подценявали на Земята.

Спиритизма също ни показва едно друго приложение на този принцип в последователните инкарнации, когато онези, които в един живот са били много възвеличавани, са смирени до най-малката позиция в едно следващо съществуване, ако са били управлявани от гордост и амбиция. За това не търсете най-високото място, докато сте на Земята, нито поставяйте себе си над другите, ако не желаете да бъдете задължени да слезете в едно ниско място. Точно обратното, търсете най-смирено и скромно положение, защото Бог ще знае да ви даде едно по-висше място на Небето, ако го заслужавате.

Мистериите скрити от учените и разумните

7. Тогава Исус каза тези думи: „Отдавам Ти слава, Отче мой, Господи на небето и на земята, защото си укрил тези неща от учените и мъдрите, а си го открил на простите и малките.“ (Матей 11: 25).

8. Може да изглежда странно, че Исус благодари на Бог, че е разкрил такива неща на *простите* - бедните по дух, и че ги е укрил от *учените и мъдрите*, които очевидно биха били по-способни да ги схванат. Човек трябва да разбира първите като *хрисимите*, те смиряват себе си пред Бог и не се смятат за по-висши от всички; вторите са *гордите*, възгордели се заради светските си знания, които вярват, че са мъдри, защото отхвърлят Бог или третират Бог като един равен, когато не го отхвърлят веднага, въпреки факта, че в античността *образован* е било един синоним на *мъдър*. Ето защо Бог им позволява да търсят тайните на земята, докато Той разкрива тайните на небето само на най-простите и скромните, които се покланят пред Бог.

9. Същото се случва и днес с великите истини разкрити от Спиритизма. Някои невярващи са изненадани, че Духовете полагат толкова малко усилия да ги убедят. Така е, защото Духовете се занимават само с онези, които търсят светлината с преданост и смирение, отколкото с онези, които вярват, че притежават цялата светлина и които изглежда си представят, че Бог трябва да е много щастлив, че ги води към себе си, доказвайки Своето съществуване пред тях.

Силата на Бог сияе и в най-малките неща, както и в най-великите. Бог не крие светлината под шиник, а я разпръсква изобилно надлъж и нашир; поради това онези, които не я виждат, са слепи. *Бог не желае да отвори очите им насила, след като им харесва да ги държат затворени.* Тяхното време ще дойде, но първо е необходимо те да почувстват мъките на тъмнината и да признаят, че *Бог, а не просто шанса е онзи, който наранява гордостта им.* С цел да превъзмогне неверието, Бог използва най-подходящите за всеки човек средства. Не зависи от неверника да предписва на Бог какво Бог трябва да стори, и да му каже: „Ако искаш да ме убедиш, ти трябва да го направиш по този

или онзи начин в такова и такова време, защото това време е най-подходящото.”

Следователно невярващи не трябва да се изненадват, ако нито Бог, нито духовете, като агенти на Божествената воля, не се подчинят на техните изисквания. Те трябва да запитат себе си, какво биха казали, ако най-нисшия от слугите им се опита да им се наложи на тях. Бог налага условията и не се подчинява пред другите. Бог слуша с внимание онези, които се насочват към Него със смирение, но не и онези, които се смятат за по-велики от Него.

10. Някои може да попитат: Дали не може Бог да ги докосне лично с проявени знаци, пред които дори и най-упорития неверник да се преклони? Разбира се, но в този случай каква заслуга би била спечелена и по-важното е, каква полза от това? Не виждаме ли всеки ден хора, които отричат доказателствата и казват: „Дори и да го бях видял, не бих повярвал защото аз *знам*, че е невъзможно”? Ако те отричат да признаят истината то е, защото духът им още не е достатъчно зрял, за да го схванат, нито сърцето им да го почувстват. *Гордостта е пердето, което закрива тяхното зрение*. Каква полза има да се покаже светлината на слепеца? По-скоро първо е необходимо да се излекува причината за болестта, и като един опитен доктор, Бог първо наказва тяхната гордост. Бог никога не изоставя никое от изгубените си деца; той знае, че рано или късно очите им ще бъдат отворени, но Той желае това да бъде вследствие тяхната воля, победени от изтезанията на неверието, те да се хвърлят в ръцете Му, молейки се да им бъде простено, точно както направи блудния син.

Указания от Духовете. Гордост и смирение

11. Скъпи мои приятели, нека Божия мир бъде с вас! Аз дойдох, за да ви окуража да следвате пътя на доброто.

На скромните духове, които преди са населявали Земята, Бог е дал мисията да дойдат и да ви просветляват. Благословен да е Бог за благодатта, която ни е предоставил да бъдем в състояние да ви помогнем във вашия напредък. Нека Светия Дух ме озарява, да ми помага думите ми да станат разбираеми и да ми даде благоволенията да съм в състояние да ги направя достъпни за всички! Вие, които сте инкарнирани, които страдате и търсите светлината, нека Божията воля да ми помогне, за да мога да направя тя да засияе пред очите ви!

Смирението е една доста пренебрегвана добродетел сред вас. От много примери, които ви бяха дадени, съвсем малко бяха последвани. И все пак, възможно ли е да бъдете милосърдни към ближния си без да сте смирени? Не, защото това чувство поставя всички мъже и жени на едно ниво, казвайки им, че те са братя и сестри и трябва взаимно да си помагат един на друг; и това ги води към доброто. Без смирение вие се окичвате с добродетели, които не притежавате, все едно носите дрехи специално за да скриете някаква физическа деформация. Спомнете си Този, Който ни спасява; спомнете си Неговото смирение, което го направи толкова велик и Го сложи над всички пророци!

Гордостта е ужасния враг на смирението. Ако Христос обещава Небесното Царство на онези, които са най-бедни, то е защото великите на Земята си представят, че титлите и богатствата им са една награда, дадена за заслугите им, и че тяхната същност е много по-чиста, от тази на бедните. Те вярват, че тези им се полагат, и за това, когато Бог им ги отнема, те Го обвиняват в несправедливост! Ах! Каква подигравка и слепота! Дали Бог прави разлика сред вас, заради телата ви? Не е ли обвивката на бедния човек точно такава, каквато е и на богатия? Създателя два вида човешки същества ли е сътворил? Всичко създадено от Бог е мъдро и велико. За това никога не Му приписвайте тези идеи, заченати от вашите собствени горделиви умове.

Ах, вие, които сте богати! Докато спите под вашите позлатени тавани, подслонени от студа, не знаете ли, че хиляди от вашите братя и сестри - които са точно като вас - спят върху слама? Не са ли нещастните, които страдат от глад, равни на вас? Вашата гордост се бунтува срещу тези думи, аз знам много добре. Вие може да се съгласите да им дадете милостиня, но братски да им стиснете ръцете - никога! “Какво!” казвате вие, „Аз, потомък на благородна кръв, един от най-великите на земята, равен на тези отрепки в дрипи! Това е една празна утопия на така наречените философи! Ако ние сме

равни, защо Бог е поставил тях толкова ниско, а мен толкова високо?” Вярно е, че одеждите ви не си приличат, но ако се съблечете и двамата, каква ще е разликата между вас и тях? “Благородство на кръвта”, ще кажете вие. Но химията не е открила никаква разлика между кръвта на един благородник и кръвта на един плебей, или в тази на господаря и на неговия роб. Кой може да гарантира, че в миналото вие също не сте били толкова окаяни и нещастни като тях? Че вие не сте просили за милостиня? Че един ден в бъдеще вие няма да просите милостиня от онзи, когото презирате днес? Вечни ли са богатствата? Изчезват ли те, когато и тялото се унищожи, тленното покритие на Духа! Ах, покрийте се с малко скромност! Спрете погледа си най-накрая над реалността на нещата от този свят, които водят към величие от една страна и към унижение от друга. Спомнете си вие няма да бъдете пощадени от смъртта, повече от някой друг; нито титлите ще ви спасят от нейния удар, който може да бъде нанесен днес, утре или във всеки час. И ако вие погребете себе си в гордостта си, ах! Тогава аз ви съжалявам, защото вие сте достойни за съжаление.

Вие, гордите! Какво бяхте вие преди да станете знатни и могъщи? Вероятно сте били под най-нисшия от слугите си. За това спуснете надолу надменно извитите си вежди, защото Бог може да ги накара да се спуснат точно в момента, когато най-много се възгордявате. Всички хора са равни на божествената везна и само техните добродетели ги отличават един от друг в очите на Бог. Всички Духове имат една и съща същност и всички тела са формирани от една и съща субстанция. Вашите титли и вашите имена не ги изменят по никакъв начин. Те си остават в гроба и те не ви дават благословията обещана на избраните. Техните звания на благородство са милосърдието и смирението.

Бедно създание! Ти си една майка! Твоите деца страдат! Студено им е и са гладни, докато ти, превита под тежестта на твоя кръст, излизаш навън и унижаваш себе си за да имат те парче хляб! Ах! Аз се прекланям пред теб! Колко благородна, свята и велика си в моите очи! Надявай се и се моли; щастието все още не е от този свят. На бедните и потиснатите, които вярват в Него Бог дава Небесното Царство.

А ти, млада прислужнице, бедно дете, дадена на работа и лишения - Защо имаш такива тъжни мисли? Защо плачеш? Вдигни погледа си, ведър и изпълнен с милост, към Бог, който осигурява храна за малките птички. Вярвай в Него и Той няма да те изостави. Звука на празненствата, удоволствията на света карат сърцето ти да бие по-бързо. Ти би се радвала да нагласиш главата си с цвета и да се смесиш с богатите на тази земя. Казваш си, че и ти като тези жени, които минават покрай теб, безгрижни и смеещи се, ти също би могла да бъдеш богата. Ах! Недей, дете! Ако само знаеше колко много сълзи и безименни тъги са скрити зад тези бродирани рокли, колко много ридания са заглушени от звука на този шумен оркестър, ти щеше да предпочетеш твоята скромна самота и твоята бедност. Поддържай себе си чиста в очите на Бог, ако не искаш твоя Ангел Пазител да се върне при Него, покривайки лицето си с белите си крила, и оставяйки теб на твоето разкаяние на този свят, без водач, без подкрепа, където ти ще се изгубиш и ще бъдеш принудена да чакаш наказанието в другия свят.

И всички вие, които страдате от човешката несправедливост, бъдете снизходителни към грешките на братята и сестрите си, спомняйки си, че вие също не сте освободени от укор. Да направите това е милосърдие, но също и смирение. Ако страдате от клевета, тогава сведете главата си пред това изпитание. Какво значение има за вас светската клевета? Ако поведението ви е чисто, не може ли Бог да ви компенсира? Да понесете с кураж униженията налагани върху вас от човеците означава да бъдете скромни и да признаете, че само Бог е велик и могъщ.

Ах, Боже мили! Трябва ли да се връща Христос на Земята за втори път, за да научи човешките същества на твоите закони, които те са забравили? Ще трябва ли още веднъж той да прогони търговците от храма, защото оскверняват твоя дом, който е само място за молитва? И, кой знае? Ах, Човечество! Ако Бог би ти дал такава благодат, ти вероятно щеше да я отблъснеш, както преди? Ти би го нарекъл един богохулник, защото той би понижил гордостта на съвременните фарисеи? Възможно е да Го накараш да извърви пътя до Голгота отново.

Когато Моисей се изкачи на планината Синай, за да получи Божиите заповеди, оставени сами на себе

си, израилтяните изоставиха единия истински Бог. Мъжете и жените дадоха златото си и бижутата си, за да бъде направен идол, на когото да се кланят. Вие цивилизованите мъже и жени, вие правите същото. Христос ви остави своето учение; той ви даде един пример за всички добродетели, но вие забравихте неговите примери и предписания. Със своите страсти, вие всички направихте един бог по ваш вкус; за едни е ужасяващ и кръвожаден, а според други - безразличен към грижите на света. Богът, който сте си направили, все още е златния телец, който всеки от вас адаптира към собствените си вкусове и идеи.

Приятели мои, братя и сестри, събудете се! Нека гласовете на Духовете да докоснат сърцето ви. Бъдете щедри и благотворителни без показност, с други думи, правете добро със скромност. Нека всеки един от вас, малко по малко, да започне да разрушава олтарите, които сте издигнали на гордостта. С една дума, бъдете истински Християни и вие ще притежавате царството на истината. Никога повече не се съмнявайте в добротата на Бог, когато Той ви дава толкова доказателства за това. Ние дойдохме да подготвим пътя за изпълнение на пророчествата. Когато Господ дойде да ви даде една по-звучно проявление на Неговата снизходителност, нека Небесния Пратеник ви намери, като едно голямо семейство. Нека вашите нежни и скромни сърца, да бъдат достойни да разберат Божественото Слово, което Той ще ви донесе. Нека Избраникът да среща само лаври по своя път, които са били положени там от вашето завръщане към добротата, милосърдието и братството. Тогава вашия свят ще стане един земен рай. Ако обаче вие останете безчувствени към гласовете на Духовете, изпратени да пречистят и обновят вашето цивилизовано общество, толкова богато в знанието, а толкова бедно на добри чувства... уви! На нас нищо не ни остава, освен да плачем и да стенем за вашата съдба. Но не, това няма да бъде по този начин! Върнете се при Бог вашия Отец, и тогава всички ние, които сме служили за изпълнението на неговата воля, ще пеем химна на благодарност, за да благодарим на Господ за неговата безгранична доброта и да Го прославим така във всички идни векове. Амин.

Лакордер (Константин, 1863 г.)

12. О човечество, защо се оплакваш от бедствията, които ти си посипало над собствената си глава? Вие сте презрели светия и божествен морал на Христос, за това не се изненадвайте, че чашата на беззаконието е преляла от всички страни.

Проблемите вече са широко разпространени. Кой е виновен, ако не самите вие, които непрестанно търсите да се унищожите един друг? Вие не е възможно да бъдете щастливи без взаимно благоволение; но как би могло благоволения да съществува редом до гордостта? Гордостта, това е корена на всичките ви злини. За това се посветете на нейното унищожение, ако не желаете непрекъснато да продължавате нейните опустошителни последици. Има само един път, който ви се предлага за тази цел, но той е безпогрешен: приемоте Христовия закон за ваше неотменно правило за поведение, законът, който сте отхвърлили или фалшифицирали в неговото тълкуване. Защо цените така високо онова, което блести и радва очите, вместо това, което докосва сърцето? Защо порока се открива в изобилие като обект на вашите хвалебствия, докато хвърляте само един презрителен поглед към истинската заслуга, която остава в сянка? Когато богати развратници - изгубени в душа и тяло - се появят някъде, всички врати се отварят пред тях, и всички погледи са в тях, докато едва ли някой ще направи и един жест на поздрав към моралните хора, които живеят от работата си, те трудно получава и едно добър ден! Докато значението, което отдаваме на хората, се измерва в тежестта на златото, което притежават или името, което носят, какъв интерес биха могли да имат те, за да коригират недостатъците си?

Обратното би се случило, ако несъвършенствата на златото бяха критикувани от общественото мнение толкова, колкото и изпадането в бедност. Но гордостта, все пак, винаги е снизходителна към всичко, което и е изгодно. Вие казвате: "Сега е времето на алчността и парите". Несъмнено; но защо вие позволихте материалните нужди да засенчат усета и здравия разум? Защо да иска, който и да е, да се поставя над братята и сестрите си? Днес обществото страда от последиците на този факт. Никога не забравяйте, че такова положение на нещата винаги е един знак за морален упадък. Когато

гордостта достигне крайности, това е един признак, че упадъка е наблизил, защото Бог винаги наказва арогантните. Ако понякога Той им позволява да се издигнат, това е само с цел да им даде време за размисъл и поправка на методите си под ударите, които праща на гордостта им и които служат за предупреждение. И все пак, вместо да станат смирени, те се бунтуват. Тогава, когато чашата им е пълна, Бог ги сваля долу изведнъж, и толкова по-ужасно е тяхното падение, според това колко високо са се издигнали.

Горко човечество, чийто егоизъм е покварил всяка пътека, имай кураж въпреки това. В Неговата безкрайна милост Бог ви е изпратил едно мощно лекарство за всичките ви страдания, една неочаквана помощ за всичките ви нещастия. Отворете очите си за светлината: тук са душите на тези, които вече не живеят на Земята, и които са дошли, за да ви призват към истинските ви задължения. С целия авторитет на своя опит те ще ви кажат как суетите и достойнствата на вашето преходно съществуване са нещо дребно в сравнение с вечността. Те ще ви кажат, че там най-велик е този, който е бил най-скромен сред малките на вашия свят; че онези, които са обичали най-много братята и сестрите си, също ще бъдат най-обичаните сред Небесата; че ако силните на Земята злоупотребят с властта си, те ще бъдат понижени до това да се подчиняват на техните слуги; че, накратко, милосърдието и смиреннието, тези две сестри, които вървят ръка за ръка, са най-ефикасните средства за получаване на благодат пред Единия Вечен.

Адолф, епископ на Аржел (Мармонд, 1862 г.)

Мисия на интелигентния човек на Земята

13. Никога не се възгордявайте по отношение на това, което знаете, защото такова знаене има много тесни ограничения в света, който обитавате. Но дори да предположим, че вие бяхте една от онези важни знаменитости на тази планета, вие все пак не бихте имали право да се ласкаете. Ако Бог, в Неговия промисъл, е направил така, че вие да се родите в една среда, където вие сте способни да развиете вашия интелект, това е така, защото Той иска вие да го употребите за доброто на всички. Това е една мисия, която Той ви е дал, поставяйки в ръцете ви инструмента, който ще ви помогне на свой ред да развиете умовете, които изостават и да ги поведете към Бог. Не показва ли природата на този инструмент целта, за която трябва да бъде използван? Не показва ли мотиката, която градинаря поставя в ръцете на своя помощник, че той трябва да копае? Какво бихте казали, ако този помощник вместо да работи с мотиката, я вдигне срещу господаря си да го удари? Бихте казали, че това е ужасно, и че той заслужава да бъде изгонен. Ами тогава, не се ли случва същото за онези, които използват своя интелект да унищожат идеята за Бог и Провидението сред братята и сестрите си? Не вдигат ли те срещу своя Господар мотиката, която им беше дадена да прекопае почвата? Имат ли тогава право те върху своите надници или вместо това заслужават да бъде прогонени от градината? Не се съмнявайте, че те ще бъдат изгонени и ще се влачат през нещастни съществувания изпълнени с унижения, докато те не се преклонят пред Единия, на когото дължат всичко.

Интелекта е богат на потенциал за бъдещи заслуги, но при условие, че е добре прилаган. Ако всички хора, на които е даден, го използват в съответствие с Божия промисъл, задачата на Духовете, да спомогнат на човечеството да напредне, би била лесна. За съжаление мнозина превръщат това в един инструмент на гордост и гибел за самите себе си. Човеците злоупотребяват със своя интелект, както и с всички други свои способности; все пак не липсват уроци, които ги предупреждават, че една могъща Ръка може да вземе обратно онова, което е дала.

Фердинанд, Един Дух Защитник (Бордо, 1862 г.)

Блажени чистите по сърце

Простота и чистота на сърцето – Съгрешаване в средствата на мисълта. Прелюбодеяние – Истинската чистота. Не измитите ръце – Съблазън. Ако ръката ти е причина за съблазън, отрежи я –

УКАЗАНИЯ ОТ ДУХОВЕТЕ: Пуснете децата да дойдат при мене – Блажени са онези, чиито очи са затворени

Простота и чистота на сърцето

1. Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога (Матей, 5:8)

2. Тогава доведоха при Него дечица, за да се докосне до тях; но когато учениците му отпратиха настрани с думи на смърряне онези, които бяха представени, Исус възнегодува и им каза: “Оставете децата да дойдат при Мене и не ги възпирайте, защото Божието Царство е за онези, които са като тях. Истина ви казвам: всеки, който не приеме Божието Царство като едно дете, няма да влезе в него.” И прегръщайки ги той ги благослови, като положи ръцете си на тях.

(Марк 10:13 – 16)

3. Чистотата на сърцето е неделима от простотата и смирението и изключва всяка мисъл за егоизъм и гордост. Ето защо Исус използва детството като един символ на чистота, както и на смирение.

Това сравнение може да изглежда несправедливо, отчитайки факта, че духът на едно дете може да бъде много стар, и че при прераждането си в този свят, той може да донесе със себе си несъвършенствата, които не е успял да отхвърли по време на предишните си съществувания. Само един дух, който е постигнал съвършенство, може да бъде един модел за истинска чистота. И все пак, от гледна точка на настоящия ни живот, това сравнение е точно, защото все още не проявили каквито и да е престъпни наклонности, малките деца ни предлагат картина на невинност и откровеност. Нещо повече, Исус не е казал, че Божието Царство е буквално за тях, а за *онези, които са като тях*.

4. След като Духът на едно дете е живял преди, защо от раждането не покаже себе си какъв е? Всичко в Божието дело е изпълнено с мъдрост. Децата имат нужда от специална грижа, която само майчината нежност може да даде, и тази нежност се увеличава с тяхната крехкост и невинност. За една майка нейното дете винаги е един ангел и това трябва да е така с цел да спечели нейната грижа. Тя не би могли да има същата грижа към детето си, ако на мястото на невинното очарование, зад детските черти тя беше видяла мъжка зрялост и мисли на възрастен; и още по-малко малко щеше да се грижи, ако знаеше миналото на детето.

Нещо повече, дейността на интелигентния принцип би трябвало да бъде в пропорция със слабостта на тялото, което не би могло да понесе голямо количество активност на духа, каквото може да се види при напълно съзрели индивиди. Ето защо, с приближаването на инкарнацията, духът навлиза в едно състояние на объркване и постепенно губи своята себе-осъзнатост; за известно време той остава в нещо като сън по време, на който всичките му характеристики също са латентни. Преходното състояние е необходимо да даде на духа една нова начална точка и да му помогне да забрави нещата, които може да го спъват в новото му земно съществуване. И все пак неговото минало му влияе. Той е прероден за един по-велик живот и морално и интелектуално, докато е поддържан и подпомаган от интуицията, която той е запазил за преходно-придобития опит.

Започвайки с раждането, неговите мисли постепенно добиват движеща сила до степента, в която органите му се развиват, така че може да се каже, че по време на първите няколко години духът наистина е едно дете, тъй като идеите, които ще формират базата за неговия характер все още са заспали. През този период той е по-податлив и следователно по-достъпен за впечатленията, които могат да модифицират неговата природа и да му помогнат да прогресира, което на свой ред прави задачата наложена върху родителите по-лесна.

Поради това духа носи туниката на невинността за малко, и за това Исус е прав, когато без да взема под внимание каква е била душата преди това, Той използва детето за символ на чистота и простота.

Съгрешаване в мисълта; Прелюбодеяние

5. Научили сте, че е било казано на древните: „Не прелюбодействай.” Но Аз ви казвам, че всеки, който гледа жена с пошло желание към нея, вече е прелюбодействал с нея в сърцето си

(Матей 5:27 – 28).

6. При никакви обстоятелства думата *прелюбодеяние* не бива да бъде разбрана тук в нейния нормален смисъл, а в един по-общ смисъл. Исус я е използвал много пъти в по-широк смисъл за да определи злото, греха и всеки вид лоша мисъл, както например в този пасаж: „Защото, ако се срамува някой заради Мен и заради думите Ми в това *блудно и грешно* поколение, то и Човешкият Син ще се срамува от него, когато дойде придружен от светите ангели славата на Своя Отец. (Марк 8:38).

Истинската чистота не се показва само в делата на някой; тя също се показва и в мислите му, защото онези, които имат чисто сърце, дори не помислят зло. Това има предвид Исус. Той заклеява греха дори в мисълта, защото това е един знак за нечистота.

7. Този принцип естествено води до следния въпрос: *Страда ли човек от последиците на една лоша мисъл, дори ако не е последвана от фактическото действие?*

Тук е необходимо да направим едно важно разграничение. Докато душата хваната на погрешния път напредва в своя духовен живот, тя се просветлява и се отървава от несъвършенствата си малко по малко, в зависимост от повече или по-малко готовност, която употреби в рамките на нейната свободна воля. Поради това всяка зла мисъл е резултат от несъвършенствата на душата. *И все пак в зависимост от желанието ѝ да се пречисти, една зла мисъл може да се превърне в една възможност за напредък, когато тя категорично я отхвърли.* Това показва едно усилие за заличаване на едно петно. По този начин тя няма да се поддаде, ако и се даде възможност да удовлетвори едно зло желание, и след като му е устояла, тя ще чувства себе си по-силна и доволна от победата.

От друга страна, душата, която не е взела никакви добри решения, ще търси една възможност за зло деяние, и ако в действителност не извърши такова, то няма да е поради нейната воля, а от липса на възможност. За това тя ще бъде също толкова виновна, както ако тя в действителност е извършила злото.

В обобщение, хора, в които дори не се поражда идеята за извършване на зло вече са постигнали напредък; онези, при които идва мисълта, но я отблъскват, са по своя път към осъществяване на прогрес; накрая, онези, които имат такава мисъл и и се радват, те все още обитават в злото в цялата му сила. При първите работата е свършена, а в останалите тя все още има да се свърши. Бог е справедлив и взема предвид всички тези нюанси в отговорността на хората за техните действия и мисли.

Истинската чистота. Неизмитите ръце

8. Тогава фарисеите и книжниците, които бяха дошли в Йерусалим, приближиха Исус и му казаха: *Защо Твоите ученици нарушават традицията на старейшините, понеже не си мият ръцете, когато ядат храната си?*

Но Исус им отговори: **Защо вие самите нарушавате Божията заповед, за да следвате вашата традиция? Въпреки, че Бог е дал тази заповед: Почитай баща си и майка си; и тази: Който говори възмутителни думи на баща или майка, трябва да се умъртви, а вие въпреки това казвате, че всеки, който каже на баща си или майка си : Всяко приношение, което аз правя за Бог е полезно за вас, и изпълнява закона - дори и ако след това той нито почита, нито помага на баща си или майка си. Така вие направихте Божията заповед безполезна в името на вашата традиция.**

Лицемери! Исаия правилно е пророкувал за вас, когато е казал: „Тези хора ме почитат с устата си, но сърцето им остава далече от мен. И напразно ми се кланят, като преподават максими и заповеди, които идват от хората.“

И като повика народа, каза им: Слушайте и разберете добре това: Не това, което влиза в устата, осквернява човека; но това, което излиза от устата. Това, което излиза от устата произлиза от сърцето и е това, което прави човека нечист, защото от сърцето изхождат злите мисли, убийствата, прелюбодеянията, блудствата, грабежите, клеветите, богохулството и злословието. Нещата, които правят човека нечист са там; а яденето без да си е измил ръцете не прави един човек нечист.“

Тогава учениците му се приближиха и казаха: “Знаеш ли, че фарисеите като чуха какво каза сега се обидиха? А Той отговори: „Всяко растение, което не е насадил моят небесен Отец, ще бъде изкоренено. Оставете ги; те са слепците, които водят слепите. Ако един сляп човек води друг, и двамата падат в ямата.“

(Матей 15:1 - 20).

9. Докато говореше, един фарисей Го покани да обядва с него у дома му; и Исус отиде там и заемаше мястото си на трапезата. Тогава фарисеят започна да говори на себе си: *“Той защо не си уми ръцете преди ядене?”* Но Господ му каза: **Вие, фарисеите, полагате много грижа да умиете външното на чашата и паницата. И все пак отвътре сърцето ви е пълно с алчност и неправда. Безумци! Този, който е направил външното, не е ли направил и вътрешното?”**

(Лука 11: 37 – 40).

10. Евреите занемарили истинските Божии заповеди, за да задържат прилагането на правилата, създадени от хората, които строги наблюдатели превърнали в един въпрос на съвест. Първоначалната простичка същина се изгубила под сложността на формата. Тъй като било много по-лесно да се съблюдават външни действия, отколкото някой да се реформира морално, *като си мият ръцете вместо да си очистят сърцето*, хората се заблуждавали и вярвали, че те са си уредили сметките пред Бога, защото се съобразяват с такива практики. И макар, че те си останали такива, каквито са си били, те били научени, че Бог не изисква нищо повече. За това пророка е казал: ***“ И напразно ми се кланят, като преподават максими и заповеди, които идват от хората.”***

Същото се случило и в моралното учение на Христос, което се озовало поставено на второ място. И както древните евреи много Християни започнали да вярват, че тяхното спасението е по-сигурно гарантирано чрез средствата на външните практики, отколкото от практикуването на морала. За такива човешки допълнения към Божия закон наемква Исус, когато казва: ***„Всяко растение, което моят небесен Отец не е насадил, ще бъде изкоренено.“***

Целта на религията е да поведе хората към Бог. Добре, но хората не могат да достигнат Бог, освен ако не са свършени. Следователно всяка религия, която не способства хората да станат по-добри, не постига своята цел. Всяка религия, на която хора вярват, че могат да се облекчат за извършването на зло, е или невярна по същество или принципите ѝ са изопачени. Такъв е резултата на всички религии, при които формата е по-важна от основата. Вярата в ефикасността на външните признаци се нулира, ако тя не възпрепятства извършването на убийство, прелюбодеяние, грабеж, злословие или вреда, каквито и да са те. Този вид убеждения създават суеверие, лицемерие и фанатизъм - а не морални мъже и жени.

Следователно, не е достатъчно да се сложи външния вид на чистота; над всичко, човек трябва да бъде чист по сърце.

Съблазън.¹ Ако ръката ти е причина за съблазън, отрежи я

11. Горко на света поради съблазните, защото е необходимо съблазните да дойдат; но горко на онзи човек, чрез когото идва съблазънта!

“А който причини една съблазън на едно от тези, малките, които вярват в мене, за него би било по-добре, ако на врата му имаше окачен един от онези воденични камъни и беше хвърлен в морските дълбини.”

“Бъдете много внимателни да не презирате нито едно от тези, малките, защото аз ви казвам, че техните ангели на небесата постоянно идват пред моя Отец на небесата, защото Човешкият Син дойде да спаси, който беше загубен.”

“И ако ръката или кракът ти са причина за съблазън, отсеци го и го хвърли далеч от теб. За тебе е по-добре да влезеш в живота като разполагаш само с един крак или ръка, отколкото да имаш две и да бъдеш хвърлен във вечния огън. И ако окото ти е една причина за съблазън, извади го и го хвърли далеч от теб; по-добре е за тебе да влезеш в живота с едно око, отколкото да имаш две и да бъдеш хвърлен в адския огън. (Матей 18:6 - 10).

12. В своя най-обичаен смисъл думата *съблазън* означава всяко действие, което разтърсва морала или благоприличието по един демонстративен начин. Съблазънта не е толкова в самото действие, колкото в отзвук, който може да предизвика. Думата *съблазън* винаги предполага определено количество суматоха и спорове. Много хора са доволни да избегнат един скандал, защото това ще доведе до загуба на престиж и нараняване на гордостта им. На тях им е достатъчно да игнорират своите низости, за да могат те и съвестта им да се чувстват спокойни. Те са, както е казал Исус: „Като варосани гробници отвън, но пълни с прогнило отвътре, като съдове, чисти отвън, но мръсни отвътре.”

Но в евангелския смисъл значението на често използваната думата “*съблазън*”, е много по-широко и за това в определени случаи нейното значение не е разбрано. Тя не е само това, което оскърбява съвестта на друг човек, но също и всичко, което е резултат от човешки пороци и несъвършенства; всички нередни действия от един индивид към друг със или без отзвук. В този случай *съблазън* е *действителния резултат от лошия морал*.

13. *Необходимо е съблазните да съществуват в света*, е казал Исус, защото хората докато са на Земята са несъвършени, и така са предразположени към упражняване на зло, също както лошите дръвчета дават само лоши плодове. От тези думи тогава ние трябва да разберем, че злото е последица от човешките несъвършенства, а не че съществува едно задължение те да правят зло.

¹ В оригинал е използван френският термин *scandale*, от латинското *scandalum* и гръцкото *scandalon*, използван в този пасаж на Евангелието, означава примамвам, впримчвам в капан или спъвам морално, съблазнявам.

14. *Необходимо е да дойдат съблазните*, за да може човечеството, което е в състояние на изкупление тук на Земята, да се самонакаже при контакт със собствените си недостатъци, така превръщайки се в тяхна първа жертва, и чиято неуместност най-накрая ще разберат. Когато те се изморят от страдание поради злото, те търсят лек в доброто. Следователно реакциите към тези недостатъци служат за някои като едно наказание, а за други като един тест. Ето как Бог прави така, че добро да възникне от злото и самите човеци да спечелят от лоши и неприемливи неща.

15. Ако случаят е такъв, някой може да каже, че злото е необходимо и че ще продължи вечно, тъй като ако изчезнеше, Бог би бил лишен от едни могъщи средства за наказание на виновните; и от там, че е безполезно да се опитва да се подобри човечеството. И все пак, ако ние вече нямаме престъпници, тогава би било ненужно да има какъвто и да е вид наказание.

Нека си представим, че човечеството беше трансформирано, никой не би помислил да върши зло на ближния си и всички биха били щастливи, защото биха били добри. Това е състоянието във висшите светове, където злото е изключено. Такова ще състоянието и на Земята, когато прогресира достатъчно. И докато някои светове се развиват, други се формират, населени от примитивни духове. Тези светове служат като места за заточение, места за изкупление, за несъвършени, бунтовни, упорстващи в злото духове, които са били изхвърлени от светове на блаженство.

16. *Но горко на онзи човек, чрез когото идва съблазънта*. С други думи се казва, че след като злото, винаги си е зло, то онези, които без да знаят са послужили като един инструмент на Божествената справедливост, чиито зли инстинкти са били използвани, са извършили зло въпреки това, и трябва да бъдат наказани. По този начин например едно неблагоприятно дете е едно наказание или изпитание за родителите, които са принудени да изстрадат поведението му. Поради това, че майката или бащата сами са били лоши деца и са накарали родителите си да страдат. Така те плащат наказанието. Но обстоятелствата не би трябвало да са едно извинение за поведението на детето, което в замяна ще трябва да си плати наказанието чрез своите собствени деца, или по някакъв друг начин.

17. *И ако ръката те съблазнява, отсеци я*. Това е едно много силно изказване и било абсурдно то да бъде приемано в буквалния смисъл. А то означава просто, че човек трябва да унищожи в себе си всички причини за съблазън, т.е. за зло; човек трябва да изкорени всяко нечисто чувство и всяка неморална тенденция от сърцето си. Това означава също, че би било по-похвално да отрежеш ръката си, отколкото тази ръка да бъде използвана за инструмент за едно зло деяние, или да бъдеш лишен от зрението си, отколкото очите да са станат път за зли мисли. За онези, които са можели да открият алегоричния и по-дълбок смисъл на неговите думи, Исус никога не е казал нищо абсурдно. И все пак много неща не могат да бъдат разбрани без ключа, който дава Спиритизма.

УКАЗАНИЯ ОТ ДУХОВЕТЕ. Оставете дечицата да дойдат при Мене

18. Христос е казал: „Оставете дечицата да дойдат при Мене.“ Дълбоки в своята простота тези думи не съдържат само призив към децата, но и към душите, които гравитират в нисшите региони, където нещастieto не знае никаква надежда. Исус призовава възрастните с инфантилно интелектуално развитие: слабите, онези в робство, изродените и грешните. Той не можел да научи на нищо физическата инфантилност, която е подчинена на материята и робството на инстинкта, защото те все още не принадлежали на висшата категория нито на разума и волята, които се упражнявали около тях и за тяхно добро.

Исус искаше хората да идват при него с увереността на онези малки крачета с треперещи стъпки, чието призоваване спечели за небесата сърцата на жените, които всички са майки. По такъв начин той постави тези души под неговото нежно и мистериозно влияние. Той беше пламъкът, който засия в тъмнината, сутрешната светлина, която се събужда. Той беше инициатора на Спиритизма, който на свой ред трябваше да призове към себе си не малките деца, а зрелите индивиди с добра воля. Един

мощен процес е започнал; вече не е въпрос на инстинктивна вяра и машинално подчинение; Човекът трябва да следва разумния закон, който му се разкрива в неговата универсалност..

Скъпи мои, дошло е времето, когато грешките, веднъж обяснени, ще се превърнат в истини. Ние ще ви научим на точния смисъл на притчите и ще покажем силната взаимовръзка, между онова, което е било и това, което е сега. Казвам ви несъмнено: духовните проявления се увеличават на хоризонта и тук е техния вестоносец, който ще засияе, като слънцето по върховете на планината.

ЙОАН Евангелист (Париж, 1863г.)

19. Оставете дечицата да дойдат при мене, защото аз имам млякото, което подсилва слабите. Оставете всички да дойдат при мене, които се страхуват и са немощни, и които се нуждаят от подкрепа и утеха. Оставете невежите да дойдат при мене, за да мога да ги просветля. Оставете всички онези, които страдат да дойдат при мене - множеството на угнетените и онеправданите. Аз ще ги науча на великия лек, който смекчава болезки на живота, и ще им дам тайната за изцелението на раните им! Приятели мои, какъв е този изключителен балсам, който притежава в същността си такава добродетел, че може да бъде прилаган към всички рани на сърцето, и да ги излекува? Това е любов, това е милосърдие! Ако вие притежавате този божествен пламък, от какво ще се страхувате? Тогава всеки момент от своя живот вие ще казвате: „Отче наш, моля се твоята воля да се изпълни, а не моята; ако Ти е угодно да ме изпиташ чрез болка и премеждия, благословен да си, защото аз знам, че е за мое собствено добро и това е твоята ръка, която тежи над мен. Ако ти е угодно Господи, да проявиш милост над твоето слабо създание, ако дадеш позволените радости на моето сърце, благословен да си. Но не позволявай твоята Божествената любов да спи в душата ми; нека аз непрестанно издигам до нозете Ти гласът на моята благодарност.”

Ако имате любов, тогава вие имате всичко, което да се пожелае на Земята. Вие притежавате най-ценната перла, която никакви обстоятелства, нито злината на онези, които ви мразят и преследват, биха могли да отнемат. Ако имате любов, вие ще сте поставили съкровището си там, където червеи и ръжда не могат да го достигнат, и всичко, което може да оскверни чистотата му ще бъде изтрито от душата ви. Ден след ден вие ще чувствате намаляващата тежест на материята и като една птица, която се рее в небето без спомен за Земята, ще продължите да се издигате безспир, ще се издигате завинаги, докато душата ви, пропита от въодушевление, се изпълни с елементите на истинския живот в лоното на Господ.

Един Дух Закрилник (Бордо, 1862 г.)

Блажени са онези, чиито очи са затворени²

20. Добри мои приятели, защо ме повикахте? Не беше ли, за да сложа ръка върху тази злочеста страдалка тук и да я изцеля?

Ах, какво страдание, мили Боже! Тя е изгубила зрението си и тъмнината я е обгърнала. Бедно дете! Нека тя да се моли и да чака. Аз не знам как да изпълнявам чудеса извън волята на добрия Бог. Всички изцеления, които бях в състояние да получа, и които са ви посочени, могат да се припишат единствено на Единия, който е нашия Отец във всичко.

За това във своите нещастия винаги поглеждайте към Небесата и казвайте от дъното на сърцето си: “Отче мой, излекувай ме, но нека болната ми душа да се изцели преди болестите на тялото ми; нека плътта ми бъде наказана, ако това е необходимо, за да може душата ми да се издигне към теб със

² Тази духовна комуникация беше дадена за един сляп човек, в чието име беше призван Духът на Жан Баптист Виане, френски енорийски свещеник на Арс. - от автора. (St. Jean-Baptiste Vianney (1786-1859) е канонизиран от Римската Църква през 1925 г. и през 1929 е направен универсален патрон на енорийските свещеници. - “Енциклопедия Колумбия” - преводача)

същата белота, която е притежавала, когато си я сътворил.” След тази молитва, добри приятели мои, която добрия Господ винаги ще чуе, ще ви бъдат дадени сила и кураж, а може би и изцелението, за което плахо сте помолили, като отплата за вашето себеотрицание.

И все пак, след като аз съм тук на това събрание, което основно се занимава с изучаване, аз ще ви кажа, че онези, които са лишени от зрението си, би трябвало да се смятат за благословени в изкуплението си. Ще ви напомня, че Христос каза, че е по-добре да извадиш окото си, ако е било зло, и че е за предпочитане да го хвърлиш в огъня, отколкото да му позволиш да стане причина за твоето осъждане. Уви! Колко много са онези на този свят, които един ден, когато са в абсолютен мрак ще проклинат времето, когато са видели светлината! Ах, колко са щастливи онези, които в изкуплението са били поразени в зрението си! Техните очи няма да са една причина нито за скандал, нито за падение. Те могат напълно да живеят живота на душата. Те могат да виждат повече от вас, чието зрение е ясно! ... Когато Бог ми позволи да отворя клепачите на някой от тези бедни страдалци и да възвърна зрението им, тогава си казвам: Скъпа душа, защо не узнаеш за насладите на Духа, който живее в любов и съзерцание? От теб няма да се иска да виждаш образи, които са по-малко чисти и благи, от онези, които са ти дадени да зърнеш през слепотата си!

Ах! Блажени са слепите, които искат да живеят с Бог! Те са по-щастливи от вас, които сте тук в този момент, защото те чувстват щастие; те го докосват; те виждат души и може да се издигнат с тях до духовните сфери, които дори предопределените на Земята не виждат. Отворените очи винаги са готови да предизвикат падението на душата; докато затворените очи, винаги са готови да ни помогнат да достигнем Бога. Повярвайте ми, добри и скъпи мои приятели, слепотата на очите често е истинската светлина на сърцето, докато зрението често е черния ангел, който води към смърт.

А сега, няколко думи насочени към теб, моя бедна страдаща: Чакай и бъди ведра! Ако аз ти кажех: „Дете мое, очите ти ще се отворят,” колко ликуваща би била! Кой знае дали такава радост няма да те отведе до загуба! Довери се на добрия Бог, който дарява щастие и позволява тъгата! Аз ще направя всичко за теб, което е позволено, но ти от своя страна трябва да се молиш, и по-специално, да размишляваш над всичко, което казах сега.

Преди да си тръгна, нека всички, които са събрани тук, получат благословията ми.

Виане, енорийски свещеник на Арс. (Париж, 1863 г.)

21. Коментар: Когато едно нещастие не е резултат от действия извършени в този живот, тогава човек трябва да потърси причината му в един предишен живот. Всичко, което ние наричаме прищявка на случайността, не е нищо повече от изпълнение на Божията справедливост. Бог не налага умишлени наказания, но желае да има съответствие между прегрешението и злодеянието. Ако в божествената доброта Бог е хвърлил един воал върху нашите минали деяния, Той също така ни посочва пътя, казвайки: „Който убие с меч, ще погине от меч.” Думи, които можем да преведем като: “Наказанието винаги е според греха.” Следователно, ако някой страда от загуба на своето зрение, това е така, защото неговото зрение е било причина за неговото падение. Също е възможно този човек да е станал причина някой друг да загуби зрението си; възможно е някой да е ослепял като последица от наложена прекомерна работа, от злоупотреба с него; недобра грижа, и т.н. И сега човека търпи наказанието на възмездие. Той може да е избрал точно това изкупление, прилагайки лично към себе си думите на Исус: „Ако окото ти е мотив за съблазън, тогава го извади.”

Блажени кротките и миротворците

Оскърбления и насилие - Указания от духовете. Приветливост и мекота – Търпение - Послушание и смирение – ГНЯВ

Оскърбления и насилие

1. Блажени кротките, защото те ще притежават земята.

(Матей, 5:4).

2. Блажени миротворците, защото те ще се нарекат Божии синове.

(Матей, 5:9)

3. Научихте, че е било казано на древните: Не убивай; и който убие, ще заслужи да бъде пратен на съд. Но аз ви казвам, че всеки, който се разгневи на брат си, ще бъде виновен пред съда; който каже на брат си Рака, ще бъде виновен пред съвета; а който му каже: Ти глупако, ще заслужи да бъде осъден на адския огън.

(Матей, 5:21 и 22).

4. Посредством тези максими Исус превръща кротостта, сдържаността, отстъпчивостта, приветливостта и търпеливостта в един закон. Като резултат той заклеява насилието, гнева и всеки израз на неучтивост към друг човек. *Рака*, за евреите е бил един презрителен израз, който означава, *човек, който нищо не струва*, и бил изричан заедно със заплаване и извърщане главата на другата страна. В един момент Исус стига до там, че заплашва с адския огън всеки, който казва на друг: *Ти глупако*.

Очевидно е, че тук, както и при всички обстоятелства, намерението или утежнява или смекчава нарушението; но как може една проста дума да има такава тежест, че да заслужи толкова сурово осъждане? Това е така, защото всяка оскърбителна дума изразява едно чувство, противоположно на законите на любов и милосърдие, които трябва да регулират човешките взаимоотношения и да поддържат помежду им хармония и единство; защото такава една дума е обида за взаимното благоволение и братство; защото поддържа омразата и враждебността; и накрая защото след смирението пред Бога, милосърдието към ближния е първия закон на всеки Християнин.

5. Какво има предвид Исус с тези думи: „Блажени кротките, защото те ще притежават Земята”, когато е заявявал, че човек трябва да се откаже от всички земни блага, след като са му обещани небесните? Докато очакват небесните блага, хората имат нужда от земните, с които да живеят. Исус единствено ги съветва да не придават по-голяма важност на последните, за сметка на първите.

С тези думи Той иска да каже, че до този момент земните блага са били монополизирани от агресивни хора, в ущърб на онези, които са кротки и миротворци, на които често им липсват жизнено важни неща, докато другите разполагат с изобилие. Исус обещава, че справедливостта ще възтържествува за кротките и миротворците, както на Земята, така и на Небето, защото те ще бъдат наречени Божии деца. Когато закона за любовта и милосърдието най-накрая е закон на човечеството, повече няма да има егоизъм; кротките и миротворците вече няма да бъдат експлоатирани или смазвани от силните и агресивните. Такова ще е състоянието на Земята, когато съгласно закона за прогреса и обещанието на Исус, тя стане един благословен свят чрез експулсирането на злите индивиди.

Указания от духовете. Приветливост и кротост

6. Добронамереността към ближните, плодът на любовта към ближния, се проявява под формата на приветливост и мекота. И все пак, човек не винаги е добре да се доверява на привидността. Добрите маниери и светските умения могат да дадат вид на човека, че притежава тези качества. Но колко много са онези, чиято престорена благост не е нищо повече от една външна маска, една дреха, чиято преднамерена форма крие вътрешни уродливости! Светът е пълен с такива хора, които имат усмивка на уста, но отрова в сърцето; *които са кротки, докато нещо не ги подразни, но които хапят при най-малката провокация*; онези, чиято уста е златна, когато говорят лице в лице с вас, но се превръща в отровна стрела, когато говорят зад гърба ви.

В тази категория са също онези, които изглеждат външно благи, но в действителност са домашни тиранни, които карат семействата и подчинените си да страдат под тежестта на тяхната гордост и деспотизъм, сякаш се искат да компенсират ограниченията, наложени върху тях другаде. Те не смеят да използват авторитета си върху непознати, които ще ги поставят на мястото им, но искат от тях да се страхуват онези, които не могат да им се възпротивят. Тяхната суета се радва, ако могат да кажат „Аз раздавам заповедите тук и мен ме слушат.“ Но без да се замислят, че също могат да добавят: „И съм ненавиждан.“

Не е достатъчно мляко и мед да се лее от устата, ако сърцето не прави същото, това е лицемерие. Онези, чиито добронамереност и мекота не са само претенция, никога не се злепоставят; те са едни и същи, и в обществото и в личния живот. Освен това казано е, че дори да сме способни да заблудим другите с външен вид, ние не можем да заблудим Бог.

ЛАЗАР (Париж, 1861 г.)

Търпение

7. Болката е една благословия изпратена от Бог на избраниците; за това, когато страдате, не се огорчавайте; вместо това благословете Всемогъщия Бог, който, чрез болката на този свят, ви е белязал да получите славата на Небесата.

Бъдете търпеливи, защото търпението също е проява на милосърдие и вие трябва да практикувате закона за милосърдието, преподаван от Христос, пратеника на Бог. Милосърдието, което се състои в даване милостиня на бедните е най-лесния от всички начини. Все пак има и един друг вид милосърдие, което е по-трудоемко и в последствие предлага повече заслуги: *да прощаваме на всички онези, които Бог е поставил на нашия път, за да действат като инструменти за нашето страдание и да подложат на изпитание търпението ни.*

Живота е труден, зная. Съставен от хиляди дреболии, които са убождания, които в крайна сметка ни нараняват. Но ние трябва да имаме предвид задълженията, които са ни наложени, утешенията и компенсациите, които получаваме на свой ред, и тогава ще видим, че благословиите са по-многобройни от скърбите. Товарът изглежда по-малко тежък, когато ние гледаме към небесата, отколкото, когато сме привели чело към земята.

Кураж, приятели; Христос е вашия модел. Той страдаше много повече, от който и да е от вас, а нямаше за какво да се покайва, докато вие има да изкупите вашето минало и да се укрепите за бъдещето. За това бъдете търпеливи; бъдете Християни! Тази дума обобщава всичко.

Един Дух Приятел (Хавър, 1862 г.)

Послушание и смирение

8. Във всички аспекти учението на Исус учи на послушание и смирение: два много активни добродетели, които са спътници на кроткостта и деятелността, въпреки че хората погрешно ги приемат за отричане на чувствата и свободната воля. *Послушанието е съгласието на разума; смирението е съгласието на сърцето.* И двете са активни сили, защото те носят товара на изпитанията, който безсмисления бунт е оставил да падне. Страхливеца не може да бъде смирен, както и горделивия и егоиста не могат да са послушни. Исус беше въплъщението на тези добродетели, презирани от материалната античност. Той дойде на Земята във време, когато Римското общество загиваше в банкрута на корупцията. Той дойде, за да направи триумфа на саможертвата и отказа от плътското да засияе в гърдта на отчаяното човечество. И така всяко поколение е белязано с печата на добродетелта или порока, които трябва или да го запазят или да го погубят. Добродетелта на вашето поколение е интелектуалната дейност; порока му е моралното безразличие. Аз казвам думата „дейност“, само защото един гений внезапно може да се появи и самостоятелно да открие хоризонти, които множеството ще види едва по-късно. Докато “дейност” обозначава обединението на усилията на всички с цел да постигнат една не толкова грандиозна цел, но която въпреки това ще изпита интелектуалния напредък на това поколение. Предайте се на доверието, което дойдохме да предадем на духовете ви. Подчинете се на великия закон на прогреса, който е печелившата фраза на вашето поколение. Горко на мързеливите духове, горко на всички онези, които затварят своето разбиране! Горко им! Защото ние, които сме водачите на Човечеството в неговия марш, ще използваме камшика, за да потушим тяхната бунтовна воля чрез двоякото действие на спирачката и шпората. Всяка съпротива от гордост ще се поддаде рано или късно. Но блажени са онези, които са кротки, защото те ще слушат с желание нашите уроци.

ЛАЗАР (Париж, 1863 г.)

ГНЯВ

9. Гордостта ви кара да считате себе си за повече от това, което сте в действителност; вие не можете да понесете каквото и да е сравнение, което може да ви дискредитира. Нещо повече, гордостта ви кара да считате себе си за доста над събратята и сестрите си - дали по дух, по социално положение или дори по лични преимущества, че и най-малкото сравнение ви дразни и наранява. Какво се случва тогава? Вие давате път на гнева.

Изследвайте произхода на тези приливи на временна лудост, които ви карат да приличате на зверове, и правят така, че да загубите самообладанието и разума си; търсете и ще намерите, че те почти винаги се базират на наранена гордост. А не е ли наранената гордостта от това, че ви се противоречи, което ви кара да отблъсквате основателни забележки и гневно да отхвърляте най-мъдрия съвет? Дори нетърпението, което често причинява детински противоречия, е свързано с важността, която всеки индивид придава на своята собствена личност, пред която смята, че всеки трябва да се прекланя.

В своята ярост гневните хора се хвърлят срещу всичко, от дивата природа до неживи обекти, които те чупят, защото не им се подчиняват! Ах, ако те можеха само да видят хладнокръвно себе си в тези моменти, те или биха се уплашили от самите себе си, или щяха да открият, че изглеждат абсурдно! Нека си помислят тогава какво е впечатлението у околните! Дори и да е единствено от уважение към себе си, те би трябвало да положат усилие за преодоляване на тази наклонност, която ги превръща в обект за съжаление.

Ако хората осъзнаят, че гнева не решава нищо, че влияе на здравето им и излага на риск живота им, тогава те биха видели, че те самите са първа негова жертва. И все пак, има още едно съображение, което би трябвало да ни възпира – мисълта, че правят всички наоколо нещастни. Ако те имат сърце, няма ли да съжаляват да карат да страдат онези, които най-много обичат? Каква ужасна скръб би

било, ако в изблик на ярост те извършат някое деяние, за което ще съжаляват до края на живота си! Да обобщим, гнева не изключва определени качества на сърцето, но спира човека от правенето на много добрини, и може да ни отведе да извършим голямо зло. Този факт трябва да е достатъчен, за да мотивира у Човечеството усилия да го контролира. Още повече, Спиритистите имат стимул по още една причина: гнева е противен на милосърдието и Християнското смирение.

Дух Защитник (Бордо, 1863 г.)

10. Поради невярната идея, че човек не е в състояние да промени сам своята природа, хората преценяват, че са освободени дори от полагане на усилието да поправят недостатъците си, на които те умишлено се наслаждават, или, за които е нужно голямо постоянство, за да бъдат изкоренени. Ето защо индивиди, които са податливи да се гневят, почти винаги обвиняват своя темперамент. Вместо да се признаят за виновни, те обвиняват своето тяло и по този начин обвинява Бог за своите грешки. Това е допълнителна последица на гордостта, която може да се намери сред другите им недостатъци. Несъмнено има хора с такъв темперамент, които по-лесно се поддават на насилие, точно както има мускули, които са по-гъвкави от други и по-успешно издържат на силови действия. И все пак не вярвайте, че тук е първопричината за гнева; по-скоро бъдете убедени, че един миролюбив дух, дори и в едно не балансирано тяло, винаги ще си остане миролюбив, докато един дух насилник, дори в едно почти безжизнено тяло, няма да бъде по-кротък. Вместо това насилието ще придобие друг характер. Не разполагайки с подходящ организъм да позволи насилието му, гнева ще бъде по-концентриран, докато в първия случай той ще е по-експанзивен.

За това тялото не причинява гнева на онези, които вече не го притежават, както не причинява и другите пороци. Всички добродетели и всички пороци са присъщи на духа. Иначе къде биха били заслугите и отговорността? Човека, който има физически деформирано тяло не може да направи себе си цял, защото неговия дух няма нищо общо с това, но този човек може да измени това, което е от духа, ако има твърда воля. Приятели Спиритисти, не ви ли показва опита колко далеч може да стигне силата на волята в светлината на истинските чудодейни трансформации, които виждате да се случват? За това си кажете, че *човеците не остават обвързани с пороците си, освен, когато желаят да останат обвързани с пороците си!* Онези, които наистина желаят да се поправят, винаги могат. Ако не беше така, тогава за човека нямаше да съществува закона за прогреса.

Ханеман (Париж, 1863 г.)

Блажени са милостивите

**Прости на другите, за да ти прости Господ на теб - Помирение с противниците –
Най-приемливата саможертва за Бог - Сламката и гредата в окоито –
Не съди другите, за да не бъдеш съден. Нека онзи, който няма грях пръв да хвърли камък –
Указания на Духовете. Прошка за обидите - Снизхождение**

Прости на другите, за да ти прости Господ на теб

1. Блажени милостивите, защото те самите ще получат милост.

(Матей, 5:7)

2. Ако вие простите на другите прегрешенията, които са сторили срещу вас, то и вашия небесен Отец ще прости и вашите грехове. Но ако не простите на другите, когато са ви оскърбили, то и вашият небесен Отец също няма да прости вашите прегрешения.

(Матей, 6:14 и 15)

3. Ако брат ти е съгрешил спрямо теб, иди при него и му покажи грешката лично между теб и него насаме. Ако той те послуша, ще си спечелил един брат. Тогава Петър се приближи към него и му каза: „Господи колко пъти трябва да прощавам на брат си, като съгреши спрямо мене? До седем пъти ли?“ Исус му каза: „Не ти казвам до седем пъти, а до седемдесет пъти по седем.“

(Матей, 18:15, 21-22)

4. Милостта е допълнение към кротостта, защото човек, който не е милостив, не може да бъде кротък и миролюбив. Милостта се състои в това да си способен да забравиш и простиш всички оскърбления. Омразата и ненавистта показват една душа, която не е нито благородна, нито великодушна. Белег на възвишената душа е способността да прости оскърбленията, която е над обидите, които може да бъдат насочени към нея. Първата душа винаги е напрегната, мрачно подозрителна и изпълнена с горчивина; докато другата е спокойна, изпълнен с нежност и милосърдие.

Горко на онези, които казват, че никога няма да простят! Ако тези хора все още не са осъдени от други човешки същества, то Бог със сигурност ще ги осъди. С какво право ще молят те прошка за своите грешки, ако те самите не прощават грешките на другите? Исус ни учи, че милостта не трябва да има никакви граници, когато казва, че всеки трябва да прости на другите не само седем пъти, а седемдесет пъти по седем.

И все пак има два много различни начина на прошка: Първият е благороден и велик, действително великодушен без скрити мотиви, който деликатно избягва накърняването на самооценката и чувствата на противника, дори когато заслужава обвинение. Втория, от друга страна, е когато обидения човек - или онзи, който си мисли, че е обиден - налага унижителни условия на другия човек, карайки го да почувства тежестта на извинението, което носи раздразнение вместо успокоение; ако този човек подаде ръката си, това не е направено с добро желание, а по-скоро с външна показност, така че човека да може да каже на целия свят – “Вижте ме колко съм великодушен!” При тези обстоятелства е невъзможно да стане едно истинско помирение за никой от двамата. Не, в това няма никакво великодушие, а една форма на задоволяване на гордостта. Във всеки спор този, който се

покаже по-отстъпчив, който демонстрира повече незаинтересованост, милосърдие и истинско великодушие, винаги ще привлича симпатиите на онези, които са безучастни.

Помирение с противниците

5. Бързай да се сдобриш с противника си, докато си на пътя с него, да не би той да те предаде на съдията, а съдията да те предаде на Изпълнителя на Правосъдието и ти да не бъдеш хвърлен в тъмница. Истина ти казвам: Няма да излезеш оттам, докато не изплатиш и последният кодрант.

(Матей, 5: 25 и 26)

6. В акта на прошката, като цяло на доброто, има повече от морален ефект: също има и един материален резултат. Ние знаем, че смъртта не ни освобождава от нашите врагове. В тяхната ненавист отмъстителните духове често преследват и в отвъдния живот онези, към които таят омраза. От това разбираме, че когато се приложи за човешки същества поговорката *“Отровата умира със звяра,”* не е вярна. Един зъл дух очаква онзи, на когото желае злото, да бъде затворен в плен на тялото и по-несвободен, за да може по-лесно да го измъчва, засягайки го в интересите му или най-скъпите му чувства. В този случай човек може да види причината за повечето случаи на обсебване, особено онези случаи, които се отличават с известна сериозност като подчиняване и обладаване. Обсебените и обладани хора почти винаги са жертва на отмъщение, което те вероятно са предизвикали с предишно поведение. Бог позволява това с цел да ги накаже за злото, което са извършили или, ако не са сторили зло, заради липсата на снизхождение и милосърдие отказвайки да простят. Следователно, от гледна точка на бъдещето спокойствие, важно е всеки човек да поправи възможно най-бързо прегрешенията към ближните си и да прости на враговете си, за да елиминира преди смъртта си всички мотиви за раздори и всички мотиви основание на по-нататъшна враждебност. По този начин човек от един упорит враг в този свят си създава приятел в отвъдния свят, или поне поставя себе си от страната на доброто. И Бог няма да позволи онзи, който е простил да бъде прицел на отмъщение.

Когато Исус ни съветва да се помирим с противниците си колкото е възможно по-скоро, това е не само с цел да помирим разногласията по време на настоящето съществуване, но по-скоро да избегнем тяхното продължение в бъдещия живот. Исус казва: *“Вие няма да напуснете от там, докато не си платите и последната монета”*, с други думи, докато Божията справедливост не е изцяло удовлетворена.

Саможертвата, която най-много радва Бог

7. И така, ако когато принасяш дара си на олтара, си спомниш, че брат ти има нещо против теб, остави дара си пред олтара, и първо иди и се помири с брат си, и след това се върни, и принеси дара си.

(Матей, 5: 23 и 24)

8. С думите *„първо иди и се помири с брат си, преди да принесеш дара си”*, Исус ни учи, че Бог го радва най-много саможертвата на нашето негодувание; че преди да се явим пред него с цел да ни бъде простено, необходимо е ние да сме простили, ако неправда е била допусната към някой брат или сестра, необходимо е да сме я поправили. Само тогава даровете ще бъдат приемливи за Бог, защото ще дойдат от едно сърце пречистено от всички зли помисли. Исус обяснява материално това схващане, защото евреите обикновено давали материални жертвоприношения. Той трябвало да адаптира своите думи към техните обичаи. И все пак християните не предлагат материални дарове; те предлагат една одухотворена саможертва, но с това концепцията дори добива още по-голяма сила. Те предлагат душата си на Бог и тази душа трябва да бъде пречистена. *Влизайки в храма на Господ,*

те трябва да оставят назад всяко чувство на омраза и неприязън, и всяка зла мисъл към своя брат или сестра. Само тогава ангелите ще вземат молитвата му и ще я поставят в Нозете на Вечния Отец. Това ни учи Исус с тези думи: Остави дара си пред олтара, и първо иди и се помири с брат си или сестра си, ако искаш да зарадваш Господ.

Сламката и гредата в окоето

9. Как така виждаш съчицата в окоето на брат си, а не забелязваш гредата в своето око? Или, как ще кажеш на брат си: „Остави ме да извадя съчицата от окоето ти“, докато ти имаш греда в твоето око? Вие лицемери, първо извадете гредата от своето око и тогава ще сте способни да извадите съчицата от окоето на брат си.

(Матей, 7: 3 – 5)

10. Едно от безумията на човечеството се състои в това да вижда злото в другите преди да види злото у себе си. За да можем да съдим някого, първо е необходимо да видим себе си в огледалото, като наблюдател, който гледа друг човек, питайки се: Какво бих си помислил, ако видя някой друг да прави това, което правя аз? Със сигурност, гордостта е, която кара хората да прикриват всичките си грешки, и морални и физически. Такава грешка в същността си е против милосърдието, защото истинското милосърдие винаги е скромно, простичко и снизходително. Горделивото милосърдие е безсмислица, защото тези две чувства се неутрализират едно друго. В действителност, как може някои хора, които са достатъчно суетни, за да вярват във важността на собствената си личност и в превъзходството на собствените си качества, в същото време да притежава себеотрицание до степен, че да са в състояние да посочват добротата у другите, която може да засенчи неговата собствена личност, вместо злото, което може да накара да изпъкне самия той? Ако гордостта е баща на много пороци, то също така е и отрицание на много добродетели. Гордостта може да се намери като мотив и основа за почти всички действия. За това Исус посещава себе си да я пребори като главна пречка за прогреса.

Не съди другите, за да не бъдеш съден.

Нека онзи, който няма грях пръв да хвърли камък

11. Не съдете, за да не бъдете самите вие съдени, защото вие ще бъдете съдени според вашето осъждане към другите, и същата мярка ще бъде използвана за вас, каквато вие сте използвали за тях.

(Матей, 7: 1 и 2)

12. И книжниците и фарисеите доведоха при Него една жена, хваната в прелюбодейство, и като я поставиха наред хората, казаха на Исус: “Учителю, тази жена бе хваната в самото дело на прелюбодейство. Сега закона на Моисей ни заповяда да убиваме прелюбодейците с камъни. Какво е твоето мнение по въпроса?” Те казаха това да го изпитат, за да има за какво да го обвинят. А Исус коленичи и започна да пише с пръст по земята. Когато продължиха да го разпитват, той се изправи и им каза: “Нека онзи сред вас, който е безгрешен, хвърли първия камък по нея.” После пак коленичи и продължи да пише по земята. Но като го чува да говори така, разотидоха се един по един, първо по-старите, та до последните; тогава Исус остана сам с жената, която стоеше наред площада.

Тогава Исус се изправи и ѝ каза: “Жено, къде са твоите обвинители? Никой ли не те обвини?” А тя Му каза: “Не, Господи”. Исус ѝ отговори: “Нито аз ще те осъдя, иди си, и в бъдеще не съгрешавай вече.”

(Йоан, 8: 3 – 11)

13. “Нека онзи сред вас, който е безгрешен, хвърли първия камък по нея”, казва Исус. Тази максима прави снизхождението едно задължение, защото няма човек, който да не се нуждае от снизхождение за себе си. Снизхождението ни учи, че не трябва да съдим другите по-строго, отколкото бихме съдили себе си, или да заклеимяваме у другите онова, което опрощаваме в себе си. Преди да обвиним нечие чуждо прегрешение, нека видим дали същото порицание няма да падне върху нас.

Обвинението хвърлено срещу поведението на друг може да има две причини: да порицае злото или да дискредитира човека, чийто деяния са критикувани. Последния мотив никога няма извинение, защото той е клеветнически и опозоряващ. Първият може да бъде достоен за похвала и дори да стане един дълг в определени случаи, защото от това може да произлезе нещо добро, и ако го няма него, злото в обществото никога няма да бъде озаптено. Нещо повече, не е ли дълг на цялото човечество да помага на всяко живо създание към прогреса? За това е важно принципа „Не съди другите, ако не искаш да бъдеш осъден,” да не се приема буквално в абсолютния му смисъл, защото буквата убива, докато духа оживява.

Не е възможно Исус да е забранил осъждането на това, което е зло, след като самия Той е правил точно това съвсем категорично. Това, което Той е искал да каже е, че авторитетът да порицава се намира в моралния авторитет на този, който прави порицанието. И ако някой е виновен за онова, което заклеимява у друг, значи опровергава такъв авторитет; освен това премахва правото на възпиране.

Нещо повече, вътрешната осъзнатост на човек отказва всякакъв респект и доброволно подчинение на онези, облечени с някакъв вид сила, които нарушават законите и принципите, за чието приложение отговарят. *В очите на Бог съществува само един легитимен авторитет: онзи, който почива на примерите за добро, които дава.* Също това е подчертано и в думите на Исус.

Указания на Духовете. Прошка за обидите

14. Колко пъти трябва да простя на братята и сестрите си? Не седем пъти, а седемдесет пъти по седем. Това учение на Исус би трябвало най-много да поразява интелекта и да говори най-силно на сърцето ни. Сравнете тези думи на милосърдие с молитвата, която Исус е преподавал на своите ученици, молитва толкова простичка, толкова стегната, и все пак толкова голяма в стремежите си, вие ще намерите същата мисъл. Исус - самата праведност - отговаря на Петър: „Вие трябва да прощавате без ограничение; трябва да прощавате всяко оскърбление толкова пъти, колкото е направено; вие трябва да учите братята и сестрите си за забравата на аза, което ще ги прави неуязвими за атаки, зло поведение и обиди; вие трябва да бъдете с кротост и смирение в сърцето, без никога да мерите своята доброта; накратко, трябва да правите на другите това, което желаете вашия Небесен Баща да прави за вас. Той не ви ли прощава често? Брои ли той колко пъти ви дава прошката си, за да изтрие прегрешенията ви?

За това чуйте отговора на Исус, и както Петър, приложете го за себе си. Прощавайте, бъдете снизходителни, милосърдни, великодушни - дори разточителни - с любовта си. Давайте, защото Господ ще ви плати; прощавайте и Господ ще ви прости; снижавайте се, защото Господ ще ви въздигне; смирявайте се, защото Господ ще ви сложи да седнете от дясната Му ръка. Скъпи възлюбени, отидете да изучите и да коментирате тези думи, с които се обръщам към вас от името на Единия, който, от висините на небесната слава ви наблюдава винаги и продължава с любов неблагоприятната задача, която той започна преди 18 века.¹ Простете на братята си, както бихте искали те да ви простят. Ако техните действия ви причиняват лична вреда, тогава това е още един мотив за вашето снизхождение, след като заслугата за прошката е в съответствие със сериозността на злодеянието. Няма да има никаква заслуга в прошката на грешките на братята и сестрите ви, ако те са

¹ Книгата е написана 1864 г.

сторили съвсем малка вреда.

О Спиритисти, никога не забравяйте, че прошката за злодеянието не трябва да бъде един празен израз, независимо дали е на думи или с действия. Ако вие се наричате Спиритисти, тогава бъдете такива; забравете зло, което е извършено спрямо вас и мислете само за едно нещо: доброто, което можете да сторите. Онези, които следват този път, не трябва да се отклоняват от него дори в мислите си, защото те са отговорни за своите мисли, които Бог знае. Следователно изпразнете мислите си от всяко чувство на омраза и злопамятност. Бог знае какво лежи в дълбините на сърцето на всеки един. *За това щастливи са те, които могат да заспват всяка вечер, казвайки: Аз нямам нищо против ближния си.*

Симеон (Бордо, 1862 г.)

15. Да простиш на враговете си е да молиш за прошка за себе си. Да простиш на приятелите си е даване на доказателство за приятелство. Да прощаваш оскърбленията означава да покажеш, че си станал по-добър. За това, приятели мои, прощавайте, за да ви прости Бог, защото ако сте твърди, изискващи, непреклонни, или ако сте сурови дори срещу едно малко прегрешение, как може да очаквате Бог да забрави, че всеки ден вие сте в една все по-нарастваща нужда от снизхождение? Ах! Горко им на онези, които казват: „Аз никога няма да простя!“, защото те произнасят собствената си присъда! Нещо повече, кой знае дали ако погледнете надълбоко в себе си няма да откриете, че вие самите сте агресора. В караницата, която е започнала като дребна неприятност и е завършила като раздяла, кой знае дали първия удар не е направен от вас? Дали не сте изпуснали една обидна дума? Дали сте използвали цялата необходима сдържаност? Без съмнение вашият противник е сгрешил показвайки се крайно докачлив, но това е още една причина да бъдете снизходителни, за да не заслужите тирадата, която е отправена към вас. Нека признаем, че в една определена ситуация вие действително сте били оскърбени; кой би могъл да каже дали не сте отровили ситуацията с отмъщение, и дали не сте позволили това, което лесно можеше да бъде забравено, да се изроди в една сериозна вражда? Ако е зависело от вас да предотвратите този изход и вие не сте направили нищо за да го възпре, тогава вие наистина сте виновни. Накрая, нека приемем, че вие не заслужавате каквото и да е порицание; в този случай заслугата ви би била още по-голяма, ако проявите милосърдие.

И все пак има два много различни начина на прощаване. Съществува прошка на устните и прошка на сърцето. Много хора казват на своя противник „Аз ти прощавам“, но вътрешно се радват, когато им се случват злини, и си казват, че те са получили единствено онова, което са заслужавали. Колко много други казват „Аз ти прощавам“, но добавят „Но никога няма да се примиря; не желая да видя този човек отново до края на живота си!“ Това прошка ли е според Евангелието? Не! Истинската християнска прошка е тази, която хвърля един воал върху миналото. И ще бъде единствения вид прошка взета под внимание, защото Господ не се задоволява с привидности, това може да бъде единствената по вид прошка, която се взема под внимание. Бог стига до най-дълбоките кътчета на сърцето и най-тайните мисли. Никой не го заблуждава с думи или безсмислена фасада. Цялостната и абсолютна забрава на обидите е свойствена за великите души; ненавистта винаги е признак на низост и посредственост. Не забравяйте, че истинската прошка се познава по делата повече отколкото по думите.

Апостол Павел (Лион, 1861г.)

Снизхождение²

16. Спиритисти, днес ние искаме да ви поговорим за снизхождението, това толкова сладко чувство, толкова братско, което всеки би трябвало да изпитва към събратята си, но което в действително толкова малко хора използват.

Снизхождението не вижда недостатъците на другите, или ако ги вижда, то избягва да говори за тях или да ги разгласява. Точно обратното, то търси да ги скрие за да не се разбира за тях, и ако злонамереността ги открие, тогава снизхождението винаги има едно извинение да ги оправдае, това е едно правдоподобно и автентично извинение, а не от онези, които само изглежда, че намаляват прегрешението, но в действителност го подчертават с едно хитро коварство.

Снизхождението никога не се занимава с грешките на другите - освен ако не може да е от помощ - и нещо повече, то поема грижа да ги смекчи колкото е възможно. То никога не прави шокиращи забележки, нито дава порицания, то само съветва и обикновено е по един тих начин. Когато критикувате, какво заключение трябва да се извади човек от вашите думи? - Че вие, които порицавате, не правите това, което заклеймявате и че вие сте по-достойни от обвиняемата страна! О хора! Кога ще започнете да съдите вашето собствено сърце, вашите мисли, вашите собствени действия, без да се занимавате с това, което братята и сестрите ви правят? Кога ще погледнете към себе си със своите строги очи?

Тогава бъдете неумолими към себе си, а снизходителни към другите. Припомнете си Него, който съди в последния миг, който вижда съкровения мисли на всяко сърце, и поради това много пъти прощава слабостите, които вие порицавате, или често осъжда това, което вие одобрявате, защото Той знае мотива зад всяко действие. Запомнете също, че вие, които на висок глас обявявате "Анатема!", вероятно сами сте извършили дори по-сериозни прегрешения. Бъдете снизходителни, приятели мои, виждайки че снизхождението привлича, успокоява и повдига; докато строгостта обезкуражава, държи настрана и разгневява.

Джоузеф, Един Дух Закрилник (Бордо, 1863 г.)

17. Бъдете снизходителни към грешките на другите, каквито и да са те. Не осъждайте сурово, освен своите собствени действия. Господ ще е снизходителен към вас до толкова, до колкото и вие сте били към другите.

Подкрепяйте силните: окуражавайте ги да устоят. Укрепвайте слабите показвайки им добротата на Бог, който взима под внимание дори най-малката степен на покаяние. Покажете на всички ангела на покаянието, който разпростира белите си криле над прегрешенията на човечеството, закривайки ги с воал от очите на Онзи, който не може да гледа това, което е нечисто. Разберете безкрайната милост на Отца си и никога не забравяйте да му кажете чрез мислите си и най-вече чрез действията си: „Прости ни прегрешенията, както ние прощаваме на длъжниците си.“ Разберете добре значението на тези върховни думи, където не само буквалното им значение е за възхищение, но най-много учението съдържашо се в тях.

Какво искате от Господ, когато молите да ви прости? Само за забравя на вашите прегрешения ли се молите? Ако ги забрави ще ви остави с нищо, защото ако Бог се ограничи просто до забравя на грешките ви, Той няма да ви накаже, но няма и да ви даде и компенсация. Не може да ви даде възнаграждение за доброто, което не е било извършено, още по-малко за злото, което е извършено, дори да е било забравено. Молейки Бог да прости прегрешенията ви, вие молите за благоволенieto на Неговата милост за да не изпаднете в тях отново, и за необходимата сила за да тръгнете по един друг път, един път на послушание и любов, върху които може да добавите покаянието и поправката.

² Въпрос 886 Книга на Духовете: Истинското значение на милосърдието: "Доброжелателност към всички, снизхождение към несъвършенствата на другите и прошка за обидите."

Когато вие простите на вашите братя и сестри, не се задоволявайте само с хвърляне воала на забравата върху прегрешенията им, този воал често е доста прозрачен пред очите ви. Донесете им едновременно и любов и опрощение. Правете за всички ваши братя и сестри това, което бихте желали вашия Небесен Отец да прави за вас. Замествайте гнева, който замърсява, с любовта, която пречиства. Проповядвайте чрез пример дейното неизчерпаемо милосърдие, на което ви е научил Исус. Проповядвайте милосърдие така, както Той самия правеше, докато живееше на земята, пред телесните очи на всички, както Той продължава да прави, макар и вече да е видим само за очите на духа. Следвайте неговия божествен пример; вървете по Неговите стъпки, те ще ви отведат до един подслон, където ще намерите почивка след борбата. Носете всичките си кръстове, като него, и внимателно, но смело се изкачете на своята Голгота: на нейния връх е прославата.

Жан, Епископ на Бордо (1862 г.)

18. Скъпи приятели, бъдете строги със себе си, снизходителни към слабостите на другите. Правейки това още повече упражнявате свещено милосърдие, което малцина спазват! Всички вие имате зли наклонности за преодоляване, слабости за поправка и навици за промяна. Всеки има един товар, повече или по-малко тежък, от който трябва да се отърве, за да бъде в състояние да се изкачи до върха на планината на прогреса. Защо тогава вие се показвате такива всевиждащи за ближния си, и все пак толкова слепи, що се отнася до вас самите?

Кога ще спрете да виждате малката тресчица, която дразни окоето на брат ви или сестра си, а вместо това не обърнете внимание на гредата в собственото си око, която ви заслепява и ви кара да минавате от едно падение на друго? Повярвайте на вашите приятели, Духовете! Всеки мъж или жена, който е достатъчно горд за да смята, че превъзхожда по добродетел и заслуги своите инкарнирани братя и сестри, е и глупав и виновен, и поради това ще търпи порицание от Бог в съдния ден. Истинската същност на милосърдието е скромността и смирението, което означава да се виждат дефектите на другите само на повърхността, и стремеж да се интересуваме и оценяваме онова, което е добро и добродетелно у тях. И ако човешкото сърце е една бездна на поквара, то винаги в някои от неговите най-скрити кътчета има семенцата на няколко добри чувства и една жива искра на духовната същност.

О, Спиритизъм, благословена доктрина на утехата! Щастливи са онези, които те познават и се ползват от благотворните учения, които идват от Духовете на Господа! За тях пътеката е осветена и през цялото си пътуване те са в състояние да четат тези думи, които им показват средствата да достигнат до края: практическо милосърдие, милосърдие от сърцето, милосърдие към ближния и към себе си. Накратко, милосърдие към всичко и любов към Бога над всичко, защото любовта към Бог обобщава всички задължения и е невъзможно наистина да Го обичаш без да практикуваш милосърдието, което той превърна в Закон за всички негови създания.

Дуфетр, Епископ на Невер (Бордо)

19. *Тъй като никой не е съвършен, следва ли, че никой няма правото да порицава ближния си?* Със сигурност не, защото всеки един от вас трябва да работи за прогреса на всички, и най-вече специално за тези поверени под ваши грижи. Но вие трябва да порицавате другите с умереност, поради ползотворна причина, а не, както често се прави: заради удоволствието от очернянето. В този последен случай критиката е злонамереност; докато в предишния то е един дълг, който милосърдието изисква да бъде изпълнен с цялата възможна загриженост. Критиката, която правите към другите трябва също така да бъде насочена към вас самите, питайки дали вие не я заслужавате повече.

Свети Луи (Париж, 1860)

20. *Осъдително ли е да се правят забележки за несъвършенствата на другите, когато това не може да доведе до полза за тях и не се прави открито?*

Всичко зависи от намерението. Със сигурност не е забранено да виждаме злото там, където то съществува. Също би било доста неуместно да виждаме само добро на всички места: такава илюзия би била вредна за прогреса. Грешката е да правим наблюдението във вреда на ближния си, и така да го дискредитираме ненужно пред очите на обществото. Би било също толкова осъдително да правим такова едно наблюдение само за да дадем воля на злостата си или заради удовлетворението от хващане на другите в грешка. Обратното положение възниква, когато разпрострем един воал върху злото, така че обществото да не го вижда и ограничим себе си да го наблюдаваме само заради нашата собствена еволюция; с други думи да го изучаваме за да избегнем онова, което порицаваме у другите. Между другото това наблюдение не е ли от полза за моралиста? Как иначе би могъл моралиста да обрисова несъвършенствата на човечеството, ако моделите първо не бъдат изучени?

Свети Луи (Париж, 1860 г.)

21. Има ли случаи, при които е редно да се изобличи злото у някого?

Това е един много деликатен въпрос и тук е необходимо да се позовете на истинското разбиране на милосърдието. Ако несъвършенствата на един човек причиняват вреда само на него самия, тогава никога няма да е полезно да се разкриват. И все пак, ако те може да причиняват вреда на другите, за предпочитане е да се вземат предвид интересите на множеството срещу интересите само на един. В зависимост от обстоятелствата разкриването на лицемерието и фалша може да представляват едно задължение, защото по-добре е да падне един човек, отколкото неколцина да станат негови жертви. В такъв случай е необходимо човек да претегли общата сума на предимствата и недостатъците.

Свети Луи (Париж, 1860 г.)

Обичай ближния си като себе си

Най-голямата заповед - Отдавайте Цезаревото на Цезаря - Указания от Духовете. Закона за Любовта - ЕГОИЗЪМ – Вяра и Милосърдие - Милосърдие към Престъпници - Трябва ли човек да рискува собствения си живот заради един престъпник?

Най-голямата заповед

1. А фарисеите, като научиха, че затворил устата на садукееите, събраха се заедно. И един от тях, доктор на закона, дойде при него и му зададе този въпрос за да го изпита: „Учителю, коя е най-голямата заповед в закона?“ Исус му отговори: „Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум; това е най-голямата и първа заповед. А това е втората, която е подобна на нея: Да възлюбиш ближния си, както себе си. В тези две заповеди се съдържа целият закон и пророците.

(Матей, 22: 34 – 40)

2. Правете на човеците всичко, което бихте искали те да правят на вас; защото това е същността на закона и пророците.

(Матей, 7: 12)

И както желаете да постъпват човеците с вас, така и вие постъпвайте с тях.

(Лука, 6: 31)

3. Небесното царство прилича на един цар, който поиска да прегледа сметките на слугите си. И когато започна да ги преглежда, докараха при него един, който му дължеше десет хиляди таланта. И понеже нямаше с какво да заплати, господарят му заповяда да продадат него, жена му и децата му и всичко, което имаше, и дългът да бъде платен. Слугата хвърляйки се към нозете му, умолявайки каза: „Господарю, имай малко търпение и аз ще ти изплатя цялата сума.“ Тогава господарят на този слуга, изпълнен със състрадание, му позволи да си тръгне и му опрости заема. Но едва излязъл този слуга срещна един от другарите си слуги, който му дължеше сто денария; хвана го за гърлото и почти да го удуши, му каза: „Плати ми, каквото ми дължиш.“ Тогава другаря му слуга се хвърли към нозете му, молеше му се и каза: „Имай малко търпение към мен и аз ще ти платя цялата сума.“ Но другият не искаше да го чуе, и на тръгване отиде и го хвърли в тъмница – да лежи, докато изплати дълга.

Когато останалите техни събратя слуги видяха станалото, дълбоко се огорчиха и информираха господаря си за всичко, което беше станало. Тогава господарят повика първият слуга и му каза: „Ти зъл слуга! Аз ти опростих всичко, което ми дължеше, понеже ми се примоли. Не трябваше ли ти също да се смилиш над другаря си слуга, както аз проявих милост към теб?“ И разгневен господарят му го предаде на надзирателите на затвора, докато не изплати целия си дълг.

Така и моят небесен Отец ще постъпи с вас, ако не простите от дъното на сърцето си на брат си за прегрешенията, които е извършил срещу вас.

(Матей, 18: 23 – 35)

4. Да обичаме ближния си, както себе си; да постъпваме с другите така, както искаме те да постъпват с нас, изразява най-цялостната форма на милосърдие, която съществува, защото обобщава всички

наши задължения към ближните ни. Човек не може да намери един по-сигурен пътеводител в това отношение, от това заповедта да постъпваш с другите така, както искаш те да постъпват с теб. С какво право може някой да изисква от ближните си човешки същества по-добро държание, повече снизхождение, доброжелателство и преданост, отколкото сам дава към тях? Прилагането на тези две максими води до унищожение на егоизма. Когато човеците ги възприемат като едно правило за тяхното поведение и като основа на техните институции, те ще разберат истинското братство и ще се постараят мира и справедливостта да се възцарят сред тях. Повече няма да има омраза, нито раздори, а само единство, хармония и взаимно доброжелателство.

Отдавайте цезаревото на Цезаря¹

5. Тогава фарисеите отидоха и решиха помежду си да Го уловят в собствените му думи. И поради това те пратиха при Него учениците си, заедно с иродианите, да му кажат: “Учителю, ние знаем, че си искрен, и че преподаваш Божия път чрез истината и без грижа кой може да е човек, защото не вземаш предвид положението на човеците. За това, кажи ни твоето мнение за следното: Допустимо ли е да плащаме данъци на Цезаря или не?”

А Исус, който знаеше тяхната злонамереност, им каза: “Защо ме изпитвате, вие лицемери? Покажете ми монета, която ползвате за данъка.” И като му представиха един денарий, Исус им каза: “Чий е този образ и надпис?” Казаха Му: “На Цезаря.” Тогава Исус им отговори: “Като е така, отдавайте цезаревото на Цезаря, а Божието на Бога.”

И като чуха, че говори така, те се удивиха на неговия отговор и си отидоха.

(Матей, 22: 15 – 22; Марк, 12: 13 – 17)

6. Въпроса, който бил отправен към Исус, бил мотивиран от обстоятелството, че евреите, ненавиждали данъка наложен им от римляните, и поради това го превърнали в религиозен въпрос. Една голяма политическа партия била формирана да отмени данъка. Плащането на този данък по тази причина било дразнеща тема за тях; в противен случай въпроса: „Допустимо ли е ние да плащаме данък на Цезаря или не?“, който задали на Исус, нямаше да има никакъв смисъл. Въпросът бил един капан, защото в зависимост от отговора му, те се надявали да провокират било то римската власт или еврейските отцепници срещу него. Но „Исус, който знаеше тяхната злонамереност“, заобиколил проблема и им дал урок по справедливост, казвайки, че на всеки трябва да бъде отдадено дължимото му. (вижте в Глава Въведение, подзаглавие: Бирниците.)

7. И все пак ние не бива да разбираме думите: „Давай те цезаревото на Цезаря“, по един ограничаващ и абсолютен начин. Както всички поучения на Исус, това е един основен принцип, който е обобщен в една практична и обичайна форма, и е изведен от едно определено обстоятелство. Този принцип е последицата от другия, в който ние трябва да постъпваме с другите само така, както искаме те да постъпват с нас. Той осъжда всеки вид морална и материална вреда, която може да бъде сторена на другите, както и всяко посегателство върху интересите им. Той прокламира уважение към правата на другите, така както всеки желае правата му да бъдат уважавани; той се простира и до изпълнение на нашите задължения към семейството, обществото и властта, точно както и към индивидите.

Указания от Духовете. Закона за Любовта

8. Любовта обобщава доктрината на Исус в нейната цялостност, защото е съвършеното чувство, а чувствата са инстинкти издигнати до висшите степени на постигнатия напредък. Любовта, едно от

¹ или в някои преводи е: кесаревото Кесарю

най-светлите чувства, които съществуват, обобщава цялото учение на Исус. При своя произход човеците имат само инстинкти; когато са по-напреднал и покварени, те имат само усещания; когато са образовани и по-пречистени, вече имат чувства. Най-изящния венец на чувствата е любовта, не любовта в обикновения смисъл на думата, а това вътрешно слънце, което кондензира и събира в своята огнена събирателна точка всички свръхчовешки стремежи и проявления. Закона за любовта замества личността с единението на всички същества и заличава социалната нищета. Щастливи са онези, които преодолявайки своята човешка природа, обичат с неизчерпаема любов всички свои страдащи събрата! Щастливи са онези, които обичат, защото те не познава злощастията на душата и тялото.

Леки са като перо и живеят сякаш извън себе си. Когато Исус произнесъл божествената дума: „любов“, тя накарала хората да потреперят, а мъчениците, опиянени от надежда, слезли на арената. На свой ред Спиритизмът е дошъл да произнесе втора дума от божествената азбука. Обърнете внимание, защото тази дума повдига надгробните плочи на празните гробове и триумфирайки над смъртта „прераждането“ разкрива на удивените хора тяхното интелектуално наследство. Тази дума не ги води към техните смърти, а към завоюване на своето собствено същество, извисено и преобразено. Кръвта избави духа и днес духа трябва да освободи Човека от материята.

Казах вече как в самото начало човека е имал само инстинкти; затова онези, у които инстинктите преобладават, все още се намират по-близо до началната точка, отколкото до целта си. С цел да напреднат към тази цел, всеки един трябва да победи своите инстинкти в полза на чувствата си; т.е. да усъвършенстват чувствата докато доминират латентните семена на материализма. Инстинктите са зачатъци и ембриони на чувствата; те носят със себе си прогреса, както и жълъда носи в себе си дъба. По-малко напреднали същества са онези, които, след като излязат лека полека от своите какавиди, продължават да бъдат роби на своите инстинкти. Духът трябва да бъде култивиран, като едно поле. Всички бъдещи блага зависят от работата, която осъществяваме днес. И много повече, освен земните богатства, работата ще ви донесе славно възвисяване. И тогава, разбиращи закона на любовта, който обединява всички създания, вие ще намерите в него сладките радости за душата, които са прелюдия към небесното щастие.

Лазар (Париж, 1862 г.)

9. Любовта е Божествената същност, и от началото до края, в дълбините на душата си вие притежавате пламъка на този свещен огън. Това е един факт, който сте били в състояние да си доказвате отново и отново; дори и най-подлите индивиди, най-жалките, най-престъпните, изпитват към други живи същества или някои обекти едно жива и пламенна привързаност, резистентна на всичко, което може да я намали, която често достига огромни пропорции.

Казах към „други живи същества и някои обекти“, защото сред вас има хора, които изразходват богатствата на изобилната любов към животни, растения и дори материални предмети: един вид мизантропи, които се оплакват от Човечеството по принцип и се въздържат от естествената наклонност на душата си, докато търсят симпатия и обич извън себе си. Те принизяват закона за любовта до нивото на инстинкт. Но каквото и да правят, те няма да успеят да потиснат живото семе, което Бог е посял в сърцето им при тяхното сътворение. Това семе се развива и пораста с морала и интелекта, и въпреки, че е ограничено от егизма, то е източника на свещените добродетели, които създават искрени и трайни чувства, и които от своя страна ще помогнат за преминаване по стръмния и тежък път на човешкото съществуване.

Има хора, на които изпитанието на прераждането е противно, защото означава, че други ще вземат участие в емоционалните връзки, които те ревнуват. Бедни братя и сестри! Вашата привързаност ви е направила егоисти; любовта ви е ограничена до близкия кръг на вашите приятели и роднини, и никой друг не е от значение за вас. Добре! Но с цел да изпълните закона за любовта, така, както Бог е възнамерил, необходимо е прогресивно да се научите да обичате всичките си ближни без да правите разлика. Задачата ще бъде продължителна и трудна, но ще се осъществи. Бог го желае и Законът за

Любовта е първото и най-важно предписание на вашето ново учение, защото един ден то ще убие егоизма, под каквато и форма да се изразява той, защото освен личния егоизъм съществува и егоизма на семейството, на клана и на националността.

Исус е казал: „Обичай ближния, както себе си”. Но докъде е обхвата на концепцията за ближния? Дали това е семейството, религията или нацията? Не, това е цялото Човечество. На по-висшите развити светове взаимната любов хармонизира и насочва напредналите Духове, които ги населяват. Вашата планета, предопределена за неизбежен напредък в резултат на нейната социална трансформация, ще види своите обитатели да прилагат този върховен закон, отражение на Божественото.

Морално усъвършенстване на човешката раса и щастие през време на земния живот са резултатите, до които закона за любовта ще доведе. Най-непокорните и лошите ще се променят, когато видят ползи получени от изпълняване на наставлението: „Не правете на другите това, което не искате те да ви правят. Напротив, правете за тях цялото добро, което е по силите ви.”

Не вярвайте в стерилността и вкоравяването на човешкото сърце, защото дори против волята си, то се поддава на истинската любов. Любовта е като един магнит, на който не може да устои и допира до истинската любов съживява и наторява семенцата на добродетелите, които лежат латентни в него. Като едно местообитание за изпитание и изкупление, Земята ще бъде пречистена от този свещен огън и ще види практикуването на милосърдие, скромност, търпение, отдаденост, себеотрицание, смирение и саможертва - всички добродетели, деца на любовта. За това не се уморявайте да слушате думите на св. Йоан Богослов. Вие знаете, когато болестта и старостта го принудили да спре да проповядва, той се ограничил само да повтаря тези прекрасни думи: „Дечица мои, обичайте се едни други.”

Скъпи братя, възползвайте се от тези уроци. Тяхното прилагане е трудно, но душата ще пожъне голямо добро от тях. Вярвайте ми, направете това върховно усилие, което искам от вас. “Обичайте се един друг”, и вие много скоро ще видите Земята трансформирана в Елизиум, където душите на праведните ще отидат да се радват на отдиш.

Фенелон (Бордо, 1861 г.)

10. Скъпи мои колеги, Духовете, които присъстват тук, ви казват чрез моя глас: „Обичайте много, за да бъдете обичани.” Тази мисъл е толкова правилна, че в нея ще намерите всичко, което утешава и успокоява ежедневието ни мъки. Още по-добре, вие прилагайки на практика тази мъдрост така ще издигнете себе си над всичко, което е материално, че ще одухотворите себе си още преди физическата смърт. Развивайки в себе си своето разбиране за бъдещето, изучаването на Спиритизма ви осигурява една сигурност: вашето издигане към Бога, с всички обещания, отговарящи на стремежите на душата ви. Вие също трябва да издигнете себе си, за да сте в състояние да преценявате нещата без ограничението на материята и никога да не осъждате ближния си без преди това да сте насочили мислите си към Бога.

Да обичаме, в истинския смисъл на думата, означава да сме лоялни, честни и съзнателни за да постъпваме с другите така, което искаме те да постъпват с нас. Означава да се огледате около себе си и да потърсим по-дълбокото значение зад всички трудности, които потискат братята и сестрите ви, за да можете да им донесете утеха. Това означава да считате голямото човешко семейство за свое собствено, защото вие ще срещнете това семейство в един бъдещ момент, в по-напреднали светове, съставени от други духове, които, като вас, са също Божии деца предопределени за безкрайно израстване. За това не можете да отказвате на събратята и сестрите си онова, което Бог свободно ви е осигурил, защото от своя страна вие бихте се зарадвали много, ако събратята и сестрите ви дадат онова, от което се нуждаете. Следователно винаги предлагайте една дума на утеха и надежда за всички, които страдат, за да бъдете вие изцяло любящи и праведни.

Повярвайте, че тези мъдри думи: „Обичайте много, за да бъдете много обичани” ще отворят пътя

пред вас; те са революционни и следват сигурен и непроменлив път. Онези от вас, които ме слушат, вие вече сте спечелили много; сега сте много по-добри, отколкото преди сто години. Толкова много сте се променили за свое собствено добро, че без да се оплаквате приемате в себе си нови идеи засягащи свободата и братството, които по-рано отхвърляхте. И след още стотина години вие лесно ще приемете идеи, които сега не можете да допуснете дори в ума си.

Днес, когато движението на Спиритизма е направило такава голяма стъпка напред, се вижда как идеите за справедливост и обновление, съдържащи се в Спиритистките послания, са приети от обикновения интелигентен свят, защото тези идеи отговарят на всичко, което е божествено вътре във вас; защото вие бяхте подготвени от плодородно семе: това на изминалия век², който пося в земното общество семената на великите идеи за прогреса. Тъй като всичко е взаимно свързано под ръководството на Най-Висшия, всички уроци, получени и приети, ще се съдържат в този универсален обмен на любов към ближния. По този начин инкарнирани духове, които оценяват и чувстват нещата по-добре, ще си подадат ръце с другите от всички краища на тази планета. Те ще се обединят, за да се разбират и обичат един друг, за да унищожат всички несправедливости и всички причини за недоразумения сред народите.

Великата концепция за обновление чрез Спиритизма - описана много добре в *Книга на Духовете* - ще произведе велико чудо през идния век: обединяване на всички материални и духовни интереси на човечеството чрез по-пълно разбиране на тази максима „Обичайте много, за да може да бъдете обичани.”

САНСОН, бивш член на Парижкото Спиритистко Общество(1863 г.)

ЕГОИЗЪМ

11. Егоизма, чумата на цялото човечество, която възпрепятства неговия моралния прогрес, трябва да изчезне от Земята. За Спиритизма е запазена ролята да направи възможно тази планета да се въздигане в йерархията на световите. За това егоизма е целта, към която всички истински вярващи трябва да насочат своето оръжие, своите сили и своя кураж. Казвам „своя кураж”, защото повече кураж е необходим да преодолеем себе си, отколкото да триумфираме над другите. За това нека всеки използва цялата си сила да се пребори със своя собствен егоизъм, защото това чудовище, което поглъща всеки интелект, този потомък на гордостта, е източникът на всички нещастия на този свят. Той е отрицание на милосърдието и следователно най-голямата пречка към човешкото щастие. Исус ви е дал примера за милосърдие, а Пилат Понтийски този за егоизъм. Докато Праведния, се канел да извърви светите места на своето мъченичество, Пилат измил ръцете си и казал: „Какво ме засяга мен? Това е праведен човек, тогава защо вие искате да го разпънете на кръст?” И въпреки това, той позволил Исус да бъде отведен към неговата екзекуция.

На този антагонизъм между милосърдието и егоизма; на инвазията на тази проказа в човешкото сърце, Християнството дължи факта, че все още не е изпълнило цялостно мисията си. На вас, нови апостоли на вярата, които духовете от висш ранг ви просветляват, се пада работата и дълга по изкореняването на това зло, така че да дадете на Християнството цялата му сила и да разчистите пътя от пречките, които възпрепятстват по нататъшния му прогрес. Изкоренете егоизма от Земята, за да може тя да се въздигне по скалата на световите, защото е дошло времето човечеството да облече тогата на зрелостта³ и за да стане това първо е необходимо егоизма да бъде изкоренен от вашите сърца.

ЕММАНУЕЛ, (Париж, 1861 г.)

² т.е. XVIII^{ти} век.

³ На 15 годишна възраст било разрешавано на момчетата в Древен Рим да използват бяла тога, символизираща възмъжалост. Образа използван в това послание символизира зрелостта на планетата. – преводача.

12. Ако хората взаимно се обичаха, тогава милосърдието щеше да се прилага по-съвършено. Но за да се случи това необходимо е вие да направите усилие да свалите бронирания щит, който покрива сърцето ви, за да станете по-чувствителни за страданието на другите. Грубостта убива добрите чувства. Христос никога не е отбягвал никого, никога не е отхвърлил онези, които са идвали да го търсят, които и да са те: той помагал и на блудницата, и на престъпника; той никога не се страхувал, че неговата собствена репутация може да пострада от това. А кога вие ще го приемете за модел на всичките ви действия? *Ако милосърдието царуваше на Земята, злото нямаше да има превес; то щеше да повехне от срам, щеше да се скрие, виждайки, че където и да отиде, не е на мястото си.* Това е времето, когато злото ще изчезне; можете да бъдете сигурни в това!

Започнете като сами давате пример: бъдете милосърдни към всички, без разлика; направете усилие да не обръщате никакво внимание на онези, които ви гледат с презрение. Оставете на Бог товара на цялата справедливост, защото всеки ден в неговото царство Той разделя житото от плявата. Егоизма е отричане на милосърдието. Освен това, без милосърдие за човешкото общество не би имало никакво спокойствие. А аз ще отида и по-нататък и ще кажа, че не би имало никаква безопасност. С егоизъм и гордост - които вървят ръка за ръка - животът винаги ще бъде един път на най-хитрите, една борба на интереси, в която най-светите чувства ще се потъпкват, където дори свещените семейни връзки не са уважавани.

ПАСКАЛ (Сенс, 1862 г.)

Вяра и Милосърдие

13. Мои скъпи деца, наскоро ви казах, че милосърдието без вяра няма да е достатъчно, за да поддържа един социален ред сред хората, който способен да ги направи щастливи. Трябваше да кажа, че милосърдието е невъзможно без вяра. В действителност прояви на щедрост може да срещнете и у хора без религия. Въпреки това стриктното милосърдие, което се упражнява единствено в себеотрицание, чрез една постоянна жертва на всички егоистични интереси, може да се случи само ако има една вяра, за да го вдъхнови, защото нищо освен вярата може да ни направи способни да понесем кръста на този живот с кураж и устойчивост.

Да, деца мои, напразно е, когато хората, винаги готови за удоволствия, се опитват да се заблуждават за своята съдба на тази планета, претендирайки, че е допустимо за тях да се занимава изключително със своето собствено щастие. Без съмнение, Бог ни е създал, за да бъдем щастливи във вечността; междуременно земния живот трябва да бъде използван единствено за нашето морално подобрене, което по-добре се постига с помощта на физически органи и материален свят. Без да взимаме под внимание обичайните възходи и спадове на живота, разнообразието от разбирания, склонности и нужди, земният живот също е един начин за усъвършенстване на себе си като практикувате милосърдие, защото само чрез взаимни отстъпки и жертви вие може да запазите хармонията между толкова разнообразни елементи.

Въпреки това, ще е вярно да се каже, че човечеството е предназначено да бъде щастливо в този свят, ако търсеше това щастие не в материални удоволствия, а в доброто. Историята на Християнството разказва за мъченици, които отишли щастливи към своята екзекуция. За да бъдете християни във вашето общество днес, не е нужно нито смърт на мъченик, нито е нужно да жертвате живота си, а само и единствено да пожертвате егоизма, гордостта и суетата си. Вие ще триумфирате, ако сте вдъхновени от милосърдие и поддържани от вяра.

Един Дух Закрилник (Краков, 1861 г.)

Милосърдие към Престъпници

14. Истинското милосърдие е един от най-важните уроци, които Бог е дал на света. Пълно братство би трябвало да съществува измежду истинските последователи на неговата Доктрина. Вие трябва да обичате нещастните и престъпниците като създания на Бог, на които ще им бъде дадена прошка и милост, ако се покаят за всички прегрешения, както и на вас, за прегрешенията, които вие извършите срещу неговия закон. Считайте, че вие подлежите на по-голям упрек и имате повече вина от онези, на които отказвате прошка и съчувствие, защото най-често те не познават Бог, както вие го познавате, и от тях ще се изисква много по-малко, отколкото от вас.

Не съдете! Ах! Никога изобщо не съдете, приятели! Каквато присъда вие произнесете, същата ще бъде приложена върху вас още по-сурово, и вие се нуждаете от снизхождение за греховете, които непрестанно си навличате. Не ви ли е известно, че има много действия, които се считат за престъпления в очите на Бог, който символизира чистотата, но които светът не смята дори за малки прегрешения?

Истинската благотворителност и милосърдие не се състоят само в даването на милостиня, нито дори в утешителните думи, които може да я придружават. Не, това не е, което Бог иска от вас. Висшето милосърдие, както е проповядвал Исус, се състои също в благоволенieto давано винаги и във всяко нещо отнасящо се до ближния. Тази върховна добродетел можете също да я използвате върху онези, на които даването на милостиня би било безполезно, но за които няколко думи на утеха, окуражаване и обич биха ги насочили към Бога.

Наближава времето, повтарям ви, когато едно широко разпространено братство ще царува на тази планета; законите на Христос са това, което ще управлява човечеството и само тези закони ще бъдат и спирачката и надеждата, които ще поведат всички души към щастливите сфери. За това, обичайте се един друг като синове и дъщери на един и същ Баща. Никога не правете разлика между себе си и онези, които са нещастни, защото Бог желае всички да бъдат равни. За това не презирайте никого. Бог позволява сред вас да живеят големи престъпници, за да ви послужат като един урок. Скоро, когато човечеството бъде отведено до истинските закони на Бог, повече няма да има нужда от тези уроци, и *всички нечисти и непокорни Духове ще бъдат изпратени обратно до по-нисши светове съответстващи на техните наклонности.*

Вие дължите на тези, за които ви говоря, една помощ с молитвите си - това е истинско милосърдие. Не трябва да говорите за престъпниците: „Те са жалки; те трябва да бъдат заличени от лицето на Земята; смъртта, която им е причинена, е твърде добра, за такива като тях.“ Не! Вие не трябва да говорите така! Погледнете вашия пример Исус. Какво щеше да каже Той, ако видеше тези нещастници край себе си? Той щеше да скърби за тях; той щеше да ги приеме за истински нуждаещи се, болни хора и щеше да протегне ръката си за помощ. В реалността, вие не можете да сторите същото, но поне можете да се молите за тях и да помогнете на духа им в кратките моменти, които им остава да прекарат на вашата земя. Може би, ако вие се молите с цялата си вяра, разкаянието ще трогне сърцето им. Те са ваши близки, точно колкото и най-добрите сред човеците. Техните души, блуждаещи и непокорни, са били създадени, както вашите, за да станат свършени. За това им помогнете да се измъкнат от калта и се молете за тях.

Елизабет от Франция (Хавър, 1862г.)

Трябва ли човек да рискува собствения си живот заради един престъпник?

15. *Животът на един човек е в опасност; с цел да го спаси друг човек трябва да рискува своя живот. Все пак е известно, че човека в опасност е злосторник, и ако се спаси от смъртта, той ще бъде в състояние да още престъпления. Въпреки този факт, трябва ли човек да рискува собствения си живот за да го спаси?*

Това е един много сериозен въпрос и такъв, пред който един спиритист съвсем естествено може да се озове. Аз ще отговоря в съответствие с моя морален прогрес, след като въпроса е да разберем трябва ли да рискуваме своя собствен живот за престъпник. Отдадеността е сляпа; човек дава помощ на един враг, следователно също трябва да даде помощ на един враг на обществото - с други думи престъпник. Мислите ли, че вие единствено откъсвате този престъпник от смъртта? Възможно е това да е от целият му изминал живот. Представете си възможността в онези кратки мигове, когато текат последните минути от живот за него, този изгубен човек да се върне към своя изминал живот или по-скоро изминалия му живот се изправи пред него. Може би смъртта идва твърде скоро за него; прераждане би могло да бъде ужасно. Така, че побързайте да му помогнете! Онези, които Спиритистката наука е просветлила, побързайте към него и го измъкнете от неговата присъда и тогава, този който щеше да умре проклинайки ви, може вместо това да се хвърли в обятията ви. Вие не се питайте той дали ще го стори или не; просто му се отзовете на помощ, защото спасявайки него, вие се подчинявате на гласа на сърцето, който ви казва: „Ти можеш да го спасиш, тогава спаси го!”

Ламенаж (Париж, 1862 г.)

Обичайте враговете си

Отвърни на злото с добро - Дезинкарнирани врагове - Ако те удари някой по дясната буза, обърни му и другата - Указания от Духовете. Отмъщение – ОМРАЗА - ДУЕЛИРАНЕ

Отвърни на злото с добро

1. Чули сте, че е било казано: „Обичай ближния си, а мрази враговете си.” *Но аз ви казвам: Обичайте враговете си; правете добро на онези, които ви мразят и се молете за онези, които ви гонят и вредят, за да може да бъдете деца на вашия Отец, който е на небесата; който прави слънцето да изгрява и над злите, и над добрите, и дъжда да пада над праведните и над неправедните. Защото ако обичате само онези, които обичат вас, каква награда ви се пада? Не правят ли това и бирниците? И ако поздравявате само братята си, какво особено правите? Не правят ли това и езичниците?*

(Матей, 5: 43 – 47)

Защото ви казвам, че ако вашата справедливост не е по-изобилна от праведността на книжниците и фарисеите, няма да влезете в небесното царство.

(Матей, 5: 20)

2. Понеже ако обичате само онези, които обичат вас, каква благодарност ви се пада? Защото и грешниците обичат онези, които тях обичат. И ако правите добро само на онези, които на вас правят добро, каква благодарност ви се пада? Защото и грешниците правят същото. И ако давате назаем само на тези, от които се надявате да получите същата услуга, каква благодарност ви се пада? Защото и грешниците дават назаем на грешници, за да получат обратното същото. Но вие обичайте неприятелите си, правете добро и давайте назаем, без да очаквате нищо; и тогава наградата ви ще бъде много голяма и ще бъдете деца на Всевишния, който е благ към неблагодарните и дори към злите. И така, бъдете изпълнени с милосърдие, както и вашият Отец е изпълнен с милосърдие.

(Лука, 6: 32 – 36)

3. Ако принципа на милосърдието е любовта към ближния, тогава любовта към врага е най-върховното приложение на същия принцип, защото притежанието на тази добродетел представлява една от най-големите постижими победи, над егоизма и гордостта.

И все пак обикновено се получава недоразумение във връзка със значението на думата „любов” в този контекст. С тези думи Исус няма предвид, че всеки от нас би трябвало да изпитва към врага си същите нежни чувства, които би имал към един брат, сестра или приятел. Любовта предполага доверие; а ние не може да имаме доверие на друг, за когото знаем, че ни мисли злото; ние не бихме могли да покажем същото приятелско излъчване към такъв човек, знаейки че той или тя е способен да злоупотреби със ситуацията. При хора, които нямат доверие помежду си, връзките на привързаност не могат да бъдат същите, както съществува между онези, които споделят еднакви идеи. Накратко, никой не може да изпитва същото удоволствие, когато е с врага си, каквото би почувствал в компанията на един приятел.

Разнообразието на чувства в тези две много различни ситуации е резултат на един физичен закон – за уподобяване и отблъскване на вибрациите. Една зла мисъл произвежда едно вибрационно течение,

което предизвиква неприятно впечатление. Една добра мисъл ни обгръща с едно много приятно излъчване. Това е причината за различните усещания, които се преживяват при приближаването на един приятел или враг. Тогава да обичаш врага си не би могло да означава, че не трябва да има никаква разлика между чувствата към един враг и към един приятел. Ако това поучение ви се струва трудно за изпълнение, може би невъзможно, това е само защото е погрешно разбрано, сякаш Исус ни е наредил да даваме и на враговете и на приятелите си еднакво място в сърцето си. Поради това, че ограниченията на човешкия език ни принуждават да използваме един и същи термин за да изразим различни нюанси на едно чувство, следователно е необходимо да установим тези разлики в съответствие с различните случаи.

Следователно, да обичаш врага си, не означава да покажеш привързаност, което не би било в нашата природа, защото контакта с един враг кара сърцето ни да бие по съвсем друг начин в сравнение с контакта с приятел. Да обичаме врага си означава, че не бива да го мразим, нито да трупаме ненавист срещу него, нито да желаем отмъщение. Означава да простим всичко зло, което е извършил, без скрити мисли и без условия. Означава да не поставяме пречки по пътя към помирението и да им желаем доброто, а не лоши неща. Да чувстваме радост, а не съжаление, когато на враговете ни се случват хубави неща; да им помагаме, когато е възможно и да се въздържаме от думи или действия и всичко, което би могло да им навреди. Накрая, означава винаги да отвърщаме с доброта на злото без никакво намерение да унижаваме. Който може да действа по този начин, изпълнява условията на заповедта: Обичай враговете си.

4. За скептиците, да обичаш един враг е абсурдно. За онези, за които настоящия живот е всичко, врагът е вредител, който нарушава тяхната почивка, и от когото те вярват, че само смъртта може да ги освободи. Това е причината да се желае отмъщение. Тези хора не се интересуват от прошката, освен ако не е за да задоволят своята гордост пред света. В определени случаи прошката им се струва като една слабост, пред която те няма да се огънат, и дори те да не потърсят отмъщение, то със сигурност ще поддържат озлоблението и зложеланията си към другия човек.

За вярващия и най-много за Спиритистите начина на гледане на тази ситуация е много различен, защото визията им се разпростира над миналото и към бъдещето, между които настоящия им живот е само една точка във времето. Спиритистите знаят, че поради специфичната съдба на тази планета, може да се очакват срещи със зли и покварени хора. Злонамереността, пред която трябва да се изправят е изцяло част от изпитанията, които трябва да бъдат понесени. От тази по-висша гледна точка превратностите се понасят по-леко, по-малко горчат, независимо дали произлизат от други хора или неща. *Ако те не се оплакват от своите изпитания, то те не трябва да се оплакват и от онези, които служат за инструмент.* Ако, вместо да се оплакват, Спиритистите благодарят на Бог, че са поставени на тест, то *те също би трябвало да благодарят и на ръката, която им предлага възможността да проявят своето търпение и смирение.* Тази идея по естествен начин ги предразполага към прошката. Те знаят също, че отделно от това, колкото са по-щедри, толкова по-извисени стават и в собствените си очи, като така се поставят извън обхвата на вражеските стрели.

Човек, който заема едно високо място в този свят, не се чувства обиден от оскърбленията на тези, които счита по-нисши от себе си. Същото се случва и в моралния свят на онези, които издигнат себе си над материалистичното човечество. Те разбират, че омразата и ненавистта само ги деградира и поставя по-ниско. За да превъзхождат своите врагове, те трябва да бъдат по-великодушни, по-благородни и по-щедри от тях.

Дезинкарнирани врагове

5. Спиритистите имат и други мотиви, за да бъдат снизходителни към враговете си. На първо място, спиритистите знаят, че злото не е едно перманентно състояние на човечеството. То се появява поради временно състояние на несъвършенство, и точно както децата се поправят от своите слабости, така и злият мъж или жена един ден ще разпознаят своите грешки и постепенно ще се превърнат в добри

хора.

Спиритистите също така знаят, че смъртта е само едно освобождение от материалното присъствие на врага, защото този враг може да продължи да ги преследва с омраза, дори след напускането на Земята. Те знаят, че отмъщението, което се е провалило в своята цел, има обратен ефект и води до още по-голямо раздразнение, което е способно да продължи от едно прераждане в друго. На Спиритизма се падна да докаже чрез опита и закона, който управлява връзките между видимия и невидимия свят, че изрече: „да потушиш омразата с кръв” е крайно погрешен, и че в действителност кръвта само храни омразата, дори в задгробния живот. От това учение зависи да предложи категорична причина за този факт, заедно с един практичен мотив за прощката и за заповедта на Христос: „Обичайте враговете си”. Няма сърце, което да е толкова извратено, че да не покаже, макар и с неохота, че е чувствително към доброто отношение. Чрез добри обноски е възможно да се премахне всеки претекст за отмъщение, и кой знае, дори да превърнем един враг в приятел, преди и след смъртта. С лошо поведение човек успява единствено да раздразни своя враг, *който след това се превръща в инструментът, който Божията Справедливост ще използва, за да послужи като наказание за онези, които са неспособни да простят.*

б. Винаги е възможно да се намерят врагове и сред инкарнираните и сред дезинкарнираните. Нашите врагове в невидимия свят проявяват себе си и своята злонамереност чрез средствата на обсебването и поробването, както често може да се види. Те представляват един вид изпитание, което както при други видове изпитания, помагат в процеса по напредък и по тази причина страдащият би трябвало, да ги приеме с определена доза смирение. Тези случаи са също една последица от по-ниското ниво на тази планета, защото ако нямаше никакви зли хора на Земята, то нямаше да има и никакви зли Духове около нея. И така, ако ние ще бъдем доброжелателни с нашите инкарнирани врагове, ние също по подобен начин трябва да третираме и онези от тях, които са дезинкарнирани.

В миналото е било традиция да се правят кървави жертвоприношения на невинни жертви, с цел да се благоразположат адските богове, които са били не други, а зли духове. Тези сатанински богове, по-късно са последвани от бесове, които са същото нещо. Спиритизма ни показва, че тези бесове са просто душите на извратени мъже и жени, които все още не са се освободили от материалните си инстинкти, и че никой *не може да успее да ги умиротвори с друго, освен ако не пожертва омразата, която съществува, с други думи – като е милосърден към тях.* Това има ефект и не само, че ги спира в техните зли практики, но също ги възстановява и ги връща обратно на пътя на доброто, и така допринася за тяхното спасяване. По този начин максимата: *Обичай враговете си*, не е ограничена само до земните нива и настоящия живот, а по-скоро формира част от великите вселенски закони за солидарност и братство.

Ако те удари някой по дясната буза, обърни му и другата

7. Научихте, че е било казано: „Око за око, зъб за зъб.” А пък аз ви казвам да не се противите на злото, което другите може да искат да ви сторят; но ако някой те удари по дясната буза, обърни му и другата. И ако някой да те съди и да ти вземе ризата, остави му и горната си дреха; и ако някой те принуди да вървиш с него една миля, иди с него две. Дай на този, който проси от теб; и не се отвръщай от онзи, който ти иска на заем.

(Матей, 5: 38 - 42)

8. Предразсъдъците на света за това, което обикновено е наричано „въпрос на чест”, създават един вид печална обидчивост, родена от гордост и прослава на собствената личност, което на свой ред води човечеството да отвръща на една вреда или обида с друга. Това се приема за справедливост от онези, чието чувство за морал е все още вкоренено в светските страсти. Ето защо законът на Моисей съветва „Око за око” и „зъб за зъб”, в съответствие с епохата, в която Моисей е живял. Когато дойде Христос, Той каза: „Отвърни на злото с добро,” и добави: „Не се противи на злото, което искат да ти

сторят, но ако те удари някой по дясната буза, обърни му и другата." На горделивите това учение им се струва малодушно, защото те не разбират, че е нужен повече кураж да издържиш на едно оскърбление, отколкото да си отмътиш. Това се дължи на факта, че вижданията им не отиват отвъд настоящето.

Трябва ли тогава да възприемаме това правило в буквалния му смисъл? Не, не повече от другото, което ни казва да извадим окото си, ако то е причина за съблазън. Ако трябваше да приемем тези поучения в крайните им последици, би означавало осъждане на всички ограничения, дори законовите, което би оставило отворена зоната за злите хора, премахвайки всякакъв страх у тях. Ако никой не проверяваше техните действия на агресия, тогава много скоро всички добри хора щяха да станат техни жертви. Самият инстинкт за самосъхранение, който е един закон на природата, заявява, че човек не трябва доброволно да си подава врата пред убиеца. Поради това с тези думи Исус не забранява самоотбраната, но *заклеймява отмъщението*. Когато казва да предложим бузата си, ако са ни ударили по другата, с други думи той казва, че човек не бива да отвърща на злото със зло; че хората смиренно трябва да приемат всичко, което понижава гордостта им; че е по-славно да те наранят отколкото ти да нараниш; да понесеш търпеливо една несправедливост, отколкото ти да извършиш такава; че си заслужава повече да бъдеш измамен, отколкото ти да мамиш; да бъдеш съсипан, отколкото ти да съсипваш другите. В същото време *заклеймява дуелирането*¹, което не е нищо повече от проявление на гордостта. Само вярата в бъдещия живот и Божията справедливост - която никога не оставя несправедливостта ненаказана - може да даде силата да понесем търпеливо ударите насочени към нашите интереси и егоцентризъм. Ето за това ние постоянно заявяваме: Фокусирайте погледа си в бъдещето напред; колкото повече издигате себе си над материалния живот чрез мисълта, толкова по-малко ще бъдете обезсърчени от нещата на земята.

Указания от Духовете

Отмъщение

Отмъщението е един от последните остатъци, които се изтриват от човешките същества. Като дуела, това е един от последните белези на тези примитивни обичаи, под които човешкото общество се е борело в началото на Християнската ера. Ето защо отмъщението е една сигурна индикация за изостаналостта на хората, които му се отдават и на духовете, които все още могат да го вдъхновяват. За това, приятели мои, това чувство никога не бива да живее в сърцето на никого, който заявява, че е един Спиритист. Както вие добре знаете, отмъщението е противно на Христовото предписание "Прощавай на враговете си", така че онези, които отказват да простят, не само че не са Спиритисти, но те не са дори Християни. Отмъщението е още по-унищожително, когато фалша и злонамереността са негови старателни съдружници. В действителност онези, които се отдават на тази смъртоносна и сляпа страст почти никога не търсят отмъщение открито. Когато такива хора са по-силните, те нападат като освирепели зверове онези, които те наричат свои врагове, след като самата гледка на врага им е разпалила страстите, гнева и ненавистта в тях. Все пак, по-често те слагат едно лицемерно изражение, криейки в дълбините на сърцето си злите чувства, които ги движат. Те тайно следват своите неподозиращи жертви в мрака и изчакват удобния момент да ударят без да застрашат себе си. Те се крият от тях и непрекъснато ги наблюдават; те подготвят омразни капани за тях и когато се яви възможност, те изливат отровата в чашата. Когато тяхната ненавист не достига такива крайности, те атакуват честта и чувствата на своя враг; те не се отвращават от клеветата и техните коварни инсинуации, умело посети в четирите ветрове, растат по-големи по пътя си. Впоследствие, когато тези, които са преследвани, се появят на места, където отровния дъх на техния преследвач е преминал, те са изумени да срещнат студени лица, когато преди са срещали приятелски и доброжелателни. Те са изумени, когато ръце, които по-рано са били протегнати, сега отказват да се здрависват с техните. Накрая те са разтърсени, когато най-скъпите им приятели и роднини ги избягват и бягат от тях. Ах! Страхливци, които си отмъщават така са сто пъти по-виновни, отколкото онези, които отиват директно при враговете си и ги обиждат в лицето.

¹ Вижте бележката към подточка Дуелиране.

Поради това, да изчезнат тези примитивни обичаи! Да изчезнат начините на отминалите дни! Всеки Спиритист, който днес все още твърди, че има право да търси отмъщение, ще е недостоеен да се причислява към фалангата, която има за свое мото: Без милосърдие няма спасение! Но не, аз няма да допусна тази идея, такава една идея, че един член на голямото Спиритистко семейство би могъл в бъдеще някога да се огъне пред импулса на отмъщението вместо на прошката.

Жул Оливие (Париж, 1862)

ОМРАЗА

10. Обичайте се един друг и ще бъдете щастливи. Над всичко поемете дълга да обичате онези, които ви вдъхновяват с безразличие, ненавист и презрение. Христос, когото вие би трябвало да превърнете в свой модел ви даде пример за такава отдаденост; един мисионер на любовта, той толкова много обичаше, до степен, че си даде кръвта и живота. Саможертвата, която ви задължава да обичате тези, които ви обиждат и преследват, е болезнена, но е точно този тип саможертва, която ще ви издигне над тях. Ако вие ги мразите, както те ви мразят, вие не струвате повече от тях. Такава саможертва е безупречната нафора предложена на Бог на олтара на вашите сърца, една сладко ухаеща нафора, чийто аромат се издига до него. Макар, че закона за любовта изисква от нас да обичаме нашите братя и сестри, без разлика, той не предпазва сърцето от нараняващо поведение; напротив, това е най-болезненото изпитание - аз го знам добре, защото по време на моето последно земно съществуване, аз преживях такава мъка. Но Бог е винаги присъстващ и наказва дали в този живот или в следващ, всички онези, които пренебрегват закона за любовта. Скъпи мои деца, не забравяйте, че любовта ни отвежда по-близо до Бог, докато омразата ни държи далеч от него.

Фенелон (Бордо, 1861 г.)

ДУЕЛИРАНЕ²

11. Истински велики са само онези, които приемат живота като едно пътуване, което трябва да ги отведе към една цел, не вдигат много шум заради неравностите по пътя, и никога не си позволяват и за миг да се отклонят от правия път. С очите си постоянно вперени в тяхната цел, за тях има малко значение, че шиповете и тръните на пътя заплашват да им причинят драскотини; те ги одраскват без да ги наранят и те остават на своя път. Да изложат на риск живота си отмъщавайки си за една обида означава да ритат срещу изпитанията на живота; това винаги е едно престъпление в очите на Бог, и ако вие не бяхте толкова поробени от своите предразсъдъци, дуелирането щеше да се смята за смешно и върховно безумие в човешките очи.

Смъртта в резултат от дуел е едно престъпление убийство - вашето собствено законодателство признава този факт. Никой няма правото, при какъвто и да е случай, да прави опит срещу живота на своите близни. Това е престъпление в очите на Бог, който е проследил вашата линия на поведение. Тук, повече от всичко останало, вие сте съдници на своя собствен случай. Запомнете, че ще ви бъде простено само според това как вие самите сте простили; чрез прошката вие се приближавате по-близо към Божественото, защото милостта е сестра на силата. Докато и една капка човешка кръв тече по земята в резултат от човешка ръка, истинското царство на Бог няма да е настанало: това е царство на мир и любов, които трябва да пропъдят враждебността, неразбирателството и войната от вашата планета завинаги. Тогава думата дуел вече няма да съществува в речника ви, освен като един далечен

² Кардек засяга темата в "Книга на Духовете" (въпроси 757-759), ето част от текста: "... Един остарял ориентиран към мъжете обичай от 19 век. В действителност ние продължаваме да практикуваме една по-добра форма на дуелиране в наши дни в ежедневиия ни живот, използвайки думи и други антагонистични поведения, които са също толкова деструктивни. - преводача.

смътен спомен за едно минало, което е съществувало някога; хората не ще разпознаят в себе си никакъв друг антагонизъм освен благородното съперничество в правенето на добро.

Адолф, епископ на Алгер (Марманде, 1861 г.)

12. В определени случаи дуелирането разбира се може да бъде едно доказателство за физическа смелост и презрение към живота, но то е безспорно едно доказателство за морално малодушие, какъвто е случаят и със самоубийството. Самоубиецът няма куража да издържи на трудностите в живота; дуелистът няма куража да понесе обидите. Не ви ли каза Христос, че има много повече достойнство и смелост в предлагане на лявата буза на онзи, който ви е ударил по дясната за да си отмъсти за обида? В Градината на Маслините не каза ли Христос на Петър "Прибери меч си обратно в ножницата, защото онези, които убиват с меч, от меч ще умрат." С тези думи Исус не заклеймява ли дуелирането завинаги? В действителност деца мои, какъв кураж е това, роден от един жесток, кървав и гневен темперамент, който изнася тиради и се разярява при първата обида? Къде е величието на душата на онзи, който при най-малката обида иска да я отмие с кръв? Нека трепери! Защото в дълбините на неговото съзнание един глас винаги ще изплаква към него "Каин! Каин! Какво стори с брат си?" А той ще отвърне на този глас, "Беше необходимо да пролея кръв за да спася своята чест." И все пак гласът ще му отвърне, "Ти искаше да спасиш честта си пред хората за малкото време, което ти остава да живееш на земята, но ти не помисли да я спасиш пред Бога! Беден Глупако!" Колко кръв би поискал Христос от вас, за всички обиди, които е получил? Вие не само го ранихте с тръни и копия, вие не само го приковахте към позорния стълб, но всред неговата агония той можеше да чуе подигравките, с които го обсипвахте. След такива издевателства, какво обезщетение поиска той от вас? Последния вопъл на Агнеца беше една молитва за неговите екзекутори! Ах! Като него, прощавайте и се молете за онези, които ви раняват.

Приятели, запомнете това предписание: "Обичайте се един друг," и тогава на удара провокиран от омраза, вие ще отговорите с усмивка, и на обидата, с прошка. Разбира се светът ще се надигне с ярост и ще ви третира като един страхливец; дръжте главата си високо и покажете - че като Христос - вие не се страхувате да вземете своя трънен венец, и че ръката ви не ще да бъде съучастник в едно убийство, което се предполага, че ауторизира една фалшива проява на чест, но което в действителност се равнява на нищо повече от гордост и егоцентризъм. Когато ви създаде, Бог даде ли ви правото върху живота и смъртта един на друг? Не, той даде такова право само на природата за да реформира и пренастройва себе си. А що се отнася до вас, той не позволява да се отървете дори от себе си. Като самоубиецът, дуелистът ще бъде белязан с кръв, когато се появи пред Бог, а Суверения Съдя е запазил сурово и дълго наказание за двамата. Ако Бог заплашва със своето правосъдие онзи, който казва на на брат си Рака, колко по-сурово ще е наказанието за онзи, който се явява пред него с ръце покрити с кръвта на брат му!

Св. Августин (Париж, 1862 г.)

13. Като практиката известна в една предишна епоха като "Божият Съд", дуелът е една от тези варварски институции, които все още ръководят обществото. И все пак какво бихте казали вие, ако видите двама врагове потопени във вряща вода или да бъдат докоснати от нагорещено до червено желязо, с цел да уредят кавгите си, като този, който понесе по-добре теста ще се счита за прав? Вие бихте нарекли такъв един обичай нелеп. Дуелът е дори още по-лошо. За умения дуелист това е убийство извършено хладнокръвно, с нарочна предумишленост, защото той е сигурен в изстрела, който ще произведе. За неговия противник, почти сигурно, че ще загине поради своята слабост и неспособност, това е самоубийство извършено с хладнокръвно обмисляне. Зная, че често човек търси да избегне тази алтернатива, разчитайки на шанса, което е също толкова криминално; не е ли това все пак едно връщане под различна форма на "Божията Справедливост" от Средновековието? Обаче в онази ера човек би бил много по-малко виновен; самото име Божия Справедливост предполага вяра, наивна увереност, но поне една вяра в справедливостта на Бог, който не би могъл да позволи един невинен човек да загине, докато при дуела човек разчита на грубата сила по такъв начин, че доста често този, който е оскърбен умира.

О глупава самонадеяност, измамна суета и безумна гордост, кога ще бъдете заменени с Християнско милосърдие, любов към ближния и смирението, на което Христос става пример и предписва? Само тогава тези чудовищни предрасъдъци, които все още управляват човешкия род - и които законите са безсилни да потиснат - ще изчезнат, защото не е достатъчно да забранявате злото и да предписвате доброто; доброто и ужаса от злото трябва да живеят в човешкото сърце.

Един Дух Защитник (Бордо, 1862 г.)

14. Какво ще си помислят хората за мен - казвате вие често - ако аз откажа компенсацията, която ми е поискана, или ако аз не я изискам от някой, който ме е оскърбил? Онези, които са глупави като вас, т.е. недоразвити хора, ще намерят вината у вас. Но онези, които са били просветлени от фарът на умствения и моралния прогрес, ще кажат, че вие действате в съответствие с истинската мъдрост. Помислете малко: заради дума често казана необмислено или безобидно от страна на някой от вашите братя, вашата гордост се чувства засегната и вие му отговаряте по груб начин. Настъпва една конфронтация. Преди да дойде този критичен момент, задавате ли си въпроса дали действате като един Християнин? Какво ще дължите вие на обществото, ако го лишите от един от членовете му? Мислите ли за угризението, че сте лишили една съпруга от нейния съпруг, една майка от нейния син, и децата от техния баща и тяхната поддръжка? Със сигурност онзи, който ви е оскърбил дължи компенсация; и все пак няма ли да е по-достоинно за него да направи това доброволно, признавайки грешките си, вместо да застрашава живота на онзи, който има право да се оплаква? Относно оскърбения човек, съгласен съм, че понякога човек може да се почувства дълбоко обиден, било лично или по отношение на онези, които са му скъпи. Не е само егоцентризм това, което се проявява; сърцето е ранено и страда. Но освен да прояви глупост рискувайки собствения си живот в конфронтация с един нещастник способен на низост, ако този нещастник умре, оскърблението - каквото и да е било то - ще спре ли да съществува? Пролятата кръв не дава ли повече лоша слава на един факт, който ако е лъжовен, би отпаднал от само себе си, а ако е истинен би трябвало да бъде погребан в мълчание? Поради това единственото нещо, което остава е, че чувството за мъст е удовлетворено. Уви! Едно тъжно удовлетворение, което дори в този живот оставя едно горчиво съжаление. И ако умре наскърбената страна, как ще се осъществи компенсацията за нея? Когато милосърдието се превърне в правило на поведение на хората, те ще съобразяват своите думи и действия до тази максима, "Не правете на другите онова, което не бихте желали те да сторят на вас." Тогава всички причини за разногласие ще изчезнат, а с тях, причините за дуелите и войните - които в действителност са дуели между народи.

Франсоа-Ксавие (Бордо, 1861 г.)

15. Светския човек, щастливия човек, който заради една обидна дума или един лек проблем захвърля живота на своя ближен, живот, който принадлежи само на Бог, е сто пъти по-виновни от нещастника, който, принуден от алчност или понякога от необходимост, отива в нечий дом да краде, каквото пожелае и убива онези, които стоят на пътя му. Последния почти винаги е един неук човек, който има неправилни представи за добро и зло, докато дуелистът почти винаги принадлежи на по-образованата класа. Единия убива брутално, а другия с методичност и финес, което кара обществото да го извинява. Дори бих добавил, че дуелистът е безкрайно по-виновен от нещастника, който се поддава на чувството за отмъщение и убива в един момент на раздражение. Дуелистът не може да използва като оправдание страстта, защото между оскърблението и компенсацията винаги има време за размисъл; за това той действа студено и с предумишленост; всичко е изчислено и изучено с цел да убие жертвата си по-сигурно. Вярно е, че той също застрашава собствения си живот, и това оправдава дуела в очите на света, защото се приема като акт на смелост и презрение към собствения живот; все пак, има ли истински кураж, когато човек е уверен в себе си? Дуелът - една отживелица от варварски времена, когато "по-силния е прав" е била закона - ще изчезне с една по-здравомислеща оценка на истинските достойнства, до степен, че хората да влагат една по-пламенна вяра в бъдещия живот.

Августин (Бордо, 1861 г.)

16. Коментари: Дуелите стават все по-рядко, и ако от време на време виждаме такива болезнени примери, техния брой не може да се сравнява с това, което е било. Преди един мъж не е можел да напусне дома си без да предвиди възможна среща, за това винаги е взимал предпазни мерки. Един характерен знак за обичаите на онези времена и хора е бил навика да се носят скрито или явно, нападателни или защитни оръжия. Премахването на подобна употреба показва смекчаване на традициите и е интересно да проследим тази градация от времената, когато рицарите, не са се качвали на коня, освен покрити с броня и сграбчили една пика, до времето, когато мъжете започнали да носят прост меч, по-скоро като една декорация и герб, отколкото като оръжие на агресия. Друга индикация по отношение на обичаите е, че по-рано двубоите са се случвали направо на улицата пред тълпата, която се отдръпвала назад за да освободи място, докато в наши дни всичко се прави тайно. Днес смъртта на един човек е събитие, което предизвиква едно сътресение и се говори за него; в миналото никой е нямало да му обърне внимание. Спиритизма ще премахне тези последни следи на варварството, насаждайки в човечеството духът на милосърдието и братството.

Не позволявайте лявата ви ръка да знае какво прави дясната

Прави добро без показност – Скритото нещастие – Лептата на бедната вдовица – Да поканим бедните и сакатите – Да се дава без мисъл за отплата – Указания от духовете. Материална благотворителност и морална благотворителност – Дарение – Състрадание – Сираци – Благотворителност отплатена с неблагодарност – Изключителна благотворителност

Прави добро без показност

1. Внимавайте да не вършите добрите си дела пред човеците, с цел за да ви видят; в противен случай няма да получите отплата при своя Отец, който е на небесата. И така, когато давате милостиня, не тръбете пред себе си, както правят лицемерите по синагогите и по улиците, за да бъдат похвалени от човеците. Истина ви казвам, те са получили вече своята награда. Но когато вие давате милостиня, не позволявайте лявата ви ръка да знае какво прави дясната, за да става вашата милостиня в тайно; и вашия Отец, Който вижда в тайно какво се е случило, ще ви въздаде наяве.

(Матей 6: 1 – 4)

2. А когато Исус слезе от хълма, последва го голямо множество. И, ето, един прокажен дойде при него, кланяше му се и каза: „Господи, ако искаш, можеш да ме излекуваш.“ Тогава Исус протегна ръка, докосна го, и каза: „Искам; бъди излекуван.“ И на часа прокажения беше излекуван. Тогава Исус му каза: „Гледай да не кажеш това на никого; но иди да се покажеш на свещениците и принеси дара, който Моисей е заповядал, за да може това да послужи за свидетелство пред тях.

(Матей 8: 1 – 4)

3. Има голяма заслуга в това, да се прави добро без показност. Но още по-голямо достойнство има, когато се скрие ръката, която дава. Това е един безспорен знак на голяма морална висота, защото за да гледаме на нещата от едно по-високо ниво от обикновеното, е необходимо да можем да пренебрегнем настоящия живот и да идентифицираме себе си с бъдещия живот. С други думи, човек трябва да постави себе си над човечеството, за да се откаже от удовлетворението от чуждото признание, и да очаква одобрението на Бог. Онези, които предпочитат одобрението на другите, пред Божието, показват, че имат повече вяра в другите, отколкото в Бог, и че настоящия живот струва повече от бъдещия - или че дори не вярват в него. Ако те казват обратното, то действията им показват, че не вярват в това, което сами говорят.

Колко много са онези, които дават с очакването, че този, който е получил, ще се провикне за това на всички страни! Колко много има, които публично дават големи суми пари, но които въпреки това не биха дали и стотинка, ако факта трябва да остане скрит! Ето за това Исус заявява: „Онези, които правят добро показно, вече са получили своята награда.“ В действителност онези, които търсят собствената слава на Земята чрез доброто, което правят, вече са получили отплата; Бог не им дължи нищо повече; единственото, което остава да получат е наказание за тяхната гордост.

Не позволявайте дясната ви ръка да знае какво прави лявата, а е един образ, който чудесно характеризира скромната благотворителност. Но ако има истинска скромност, то тогава има и фалшива скромност - симулация на скромност. Има определени хора, които крият ръката, която дава,

оставяйки една малка част да се показва, докато се оглеждат да разберат вижда ли ги някой как се опитват да скрият останалата част. Това е една недостойна пародия на максимата на Христос! Ако горделивите благотворители са презрени от човечеството, то тогава какви трябва да са те пред Бог? Те също са получили своята компенсация на Земята. Те са били видени и са удовлетворени от този факт. Това е всичко, което те ще имат.

Тогава, каква компенсация ще има за онези, които правят така, че тяхното благодеяние да тегне тежко върху раменете на получателя; онези, които по някакъв начин изискват на всяка цена признание за отплата; които правят така, че положението им да се почувства, възхвалявайки цената на жертвите, които са поели върху себе си в негово име? Ах! Тук няма дори една земна компенсация за тези даващи, защото те са лишени от удоволствието да чуят името си благословено. Това е първото наказание за тяхната гордост. Вместо да ги издигнат към Небето, сълзите, които те са пресушили с оглед на собствената си суета, падат обратно към сърцето на страдащите и отварят в него язва. От доброто, което са сторили за тях самите няма печалба, защото са съжалили за него, и всяко благодеяние, за което даващите са съжалили, е фалшиво и без никаква стойност.

Доброто, което се прави без показност има двойна заслуга: освен материалното милосърдие, то обрисова и моралното милосърдие; то щади чувствителността на благодетелстваните и им позволява да получат една помощ без да наранява себеуважение им, и то предпазва човешкото достойнство, защото хората, ще приемат една служба, но не и милостиня. Сега, промяната на една служба в милостиня, заради начина, по който се прави, цели унижаване на получателя, а винаги има гордост и зло в акта на унижаване на някой друг. От друга страна, истинското милосърдие е деликатно и изобретателно в прикриването на даденото благодеяние и в избягване дори на най-малката нараняваща проява, тъй като всяка морална обида увеличава страданието породено от нужда. Този вид милосърдие ще намери мили и вежливи думи, които ще накарат получателите да се чувстват спокойно и непринудено в присъствието на техните благодетели, докато горделивата благотворителност ги пречупва. Най-върховния аспект на истинското великодушие е налично, когато благодетелите разменят ролите и намерят начин самите те да изглеждат истинските благодетелствани от онези, на които те предоставят своите услуги. Това се има предвид с думите: Не позволявайте дясната ви ръка да знае какво прави лявата.

Скрити нещастия

4. Милосърдието се проявява по време на големи бедствия и човек може да усети един порив на щедрост за поправка на щетите. Но освен тези общи бедствия съществуват хиляди лични истории, които минават незабелязани, на хора, които лежат в нищета без да се оплакват. Тези дискретни и скрити нещастия са тези, които истинската щедрост знае как да открие, без да чака жертвите да идват да молят за помощ.

Коя е тази особена жена, облечена по един прост, но грижлив начин, която е придружена от също толкова скромно облечено момиче? Тя влиза в една мизерна на вид къща, където тя е очевидно добре позната, защото я поздравяват с уважение на вратата. Къде отива тя? Тя се качва горе на мансардата: там живее една майка заобиколена от малките си деца. При пристигането на жената радост засиява на онези слаби личица. Тя е дошла да успокои всичките им болки; тя е донесла това, от което имат нужда, придружено от нежни и утешителни думи, които правят възможно те да приемат тези блага без да се изчервяват, защото те не са професионални просяци. Бащата е в болница и, докато той е там, майката не може да осигури необходимото за нуждите им. Благодарение на тази жена тези бедни деца няма да усещат нито студ, нито глад; те ще ходят на училище топло облечени и майчината гръд вече няма да пресъхва за най-малките. Ако някой от тях се разболе, няма да им се откаже материална помощ. От там тази жена отива в болницата да отнесе малко утеха на бащата и да успокои ума му по отношение на това, което се случва със семейството му. На ъгъла на пътя чака една карета, която е същински склад за всичко, което тя отнася на многото си подопечни, които посещава един след друг. Тя не ги пита нито за вярванията им, нито какви е

мнението им, защото за нея всички са братя и сестри; всички са деца на Бог. Когато тя приключи с обиколките си, тя си казва: „Денят ми започна много добре.“

Какво е нейното име? От къде идва тя? Никой не знае. За нещастните това е едно име, което не разкрива нищо; и все пак тя е Ангела на Утехата и вечер една симфония от благословии се издигат към Ощеца в нейно име: католици, евреи и протестанти - всички я благославят.

Защо тя се облича в толкова скромно облекло? Защото тя не желае да обиди бедността с лукса. Защо малката и дъщеря я придружава? За да може да се научи как се прилага милосърдие. Дъщерята също иска да прави благотворителност, но майка ѝ я пита: „Какво би могла да дадеш ти, дете мое, когато нямаш нищо свое? Ако аз ти дам нещо да дадеш на другите, каква заслуга ще имаш ти? В действителност аз ще съм тази, която в този случай практикува милосърдие; ако ти би получила заслугата, не би било справедливо. Когато ние посещаваме болните, ти ще ми помагаш да ги лекувам. Когато даваш нещо от себе си, тогава означава, че даваш нещо наистина. Не мислиш ли, че това е достатъчно? Добре, тогава нищо не е по-просто. Можеш да се научиш как да правиш полезни предмети и дрехи за малките. По този начин ти ще даваш нещо, което е дошло от теб.“

По този начин тази истинска Християнска майка обучава своята дъщеря да прилагат добродетелите, на които Христос ни учи. Тя Спиритист ли е? Това какво значение има?!

В своя собствен дом тя е жена от света, защото позицията ѝ го изисква. И все пак, светът не знае нищо за това, което тя върши, защото тя не желае никое друго одобрение, освен одобрението на Бог и на нейната собствена съвест. И все пак, един ден едно неочаквано обстоятелство довежда една от нейните протежета пред вратата ѝ, която продава ръчно изработени артикули. Тя разпознава своята благодетелка и иска да я благослови: „Тихо,“ казва благодетелка, и „Не казвай на никого!“ Исус също говореше по този начин.

Лептата на бедната вдовица

5. Исус беше седнал срещу кутията с дарения, гледайки как народът пускаше парите си в нея; и мнозина богаташи пускаха много. А една бедна вдовица дойде и пушна само две малки монети, равняващи се на един кодрант¹. Тогава той повика учениците си и им каза: „Истина ви казвам, тази бедна вдовица пушна повече от това, което всички останали пуснаха в кутията за дарения; защото те всички дават от излишъка си, докато тя даде от бедността си - всичко, което имаше и всичко, което ѝ беше останало да преживява.“

(Марк 12: 41 – 44; Лука 21:1-4)

6. Много хора съжеляват, че не са в състояние да направят всичкото добро, което желаят, поради липса на достатъчно ресурси; ако те желаят богатство, казват, че е за да имат възможност да го използват по добър начин. Тяхното намерение без съмнение е похвално и за някои може да е доста искрено. И все пак това желание дали е напълно без лична заинтересованост? Няма ли да се намерят и онези, които дори и да желаят да правят добро на другите, биха били доста щастливи да започнат като направят добро на себе си, като си предложат още няколко удоволствия или няколко от излишествата, които сега им липсват, запазвайки огризките за бедните? Такива вътрешни мотиви, които те може би крият, но които могат да намерят в дълбините на сърцето си - ако пожелаеха да потърсят там - зануляват заслугата за намерението, тъй като истинското милосърдие обхваща мислене първо за другите, преди да мислим за себе си. Величието на милосърдието в този случай би било да потърсят в своята собствена работа използвайки своите собствена сила, интелект и таланти, ресурсите, които не им достигат за да осъществят тяхното щедро намерение. Тази ще е саможертвата, която най-много радва Господ. За нещастие мнозинството мечтае за най-лесния начин да станат внезапно богати без да е нужно да правят никаква саможертва. Те тичат след глупави химери, като

¹ стара дума за четвъртина.

скрити съкровища, някакъв благоприятен случаен шанс, едно неочаквано наследство и т.н. Какво може да бъде казано тогава за онези, които очакват да намерят помощници сред духовете, да ги подкрепят в търсене от такъв род? Очевидно те нито знаят, нито разбират святата цел на Спиритизма, а още по-малко мисията на духовете, на които Бог позволява да общуват с човешките същества. В това те също са наказани от измама. (Виж „Книга на Медиумите“, втора част, въпроси 294 и 295)

Онези, чиито намерения са чисти от каквато и да е лична корист, трябва да се утешат в своето безсилие да направят всичкото добро, което искат; те трябва да помислят за лептата на бедните, които дават лишавайки себе си, но която тежи повече на везната на Бог, отколкото тежи златото на богатите, които дават без да лишава себе си от нищо. Удовлетворението наистина би било голямо, да можете да облекчите бедността в един по-голям мащаб, но ако не ви се дава, тогава вие трябва да отстъпите пред този факт и да ограничат себе си до това, което е възможно. Нещо повече, златото ли е единственото, което може да пресуши сълзите и трябва ли човек да остане бездействащ, само защото не го притежава? Всички онези, които искрено желаят да бъдат от полза на своите близни същества, ще намерят хиляди възможности; нека ги потърсят и ще ги намерят, ако не по един начин, то по друг, защото няма такъв човек, който да се радва на пълна употреба над своите способности, и да не може да даде някакъв вид служба, да предложи малко утеха, да намали физическото или психичното страдание, или да направи нещо полезно. Въпреки един недостиг на пари, но не могат ли всички да дадат част от усилията, време и почивката, които имат на разположение? Това също е милостинята на бедния, лептата на вдовицата.

Поканете бедните и сакатите. Давайте без Очакване за Отплата

7. Той също каза на този, който го беше поканил: „Когато даваш обяд или вечеря, недей да каниш приятелите си, нито братята си, нито роднините си, нито богати съседи, за да те поканят и те и така да ти бъде изплатено, което са получили от теб. Но винаги, когато ти даваш угощение, покани сиромаси, недъгави, куци, слепи; и ще бъдеш щастлив, понеже те нямаат с какво да ти се отплатят, а ти ще бъдеш възнаграден при възкръсването на праведните.“

И като чу това един от онези, които седяха на масата, му каза: Блажен е онзи, който яде хляб в Божието Царство.

(Лука: 14: 12-15)

8. Винаги, когато подготвяте едно угощение, казва Исус, да не каните своите приятели и роднини, а вместо тях бедните и недъгавите. В техния буквален смисъл тези думи изглеждат абсурдни, но са възвишени, ако човек потърси духът в тях. Не може Исус да е искал да каже, че вместо приятели, човек трябва да доведе до своята трапеза просящите от улиците. Неговият език почти винаги е бил образен и метафоричен, и за хората от онези времена, които не са били в състояние да схванат деликатните отсенки на мисълта той използва силни образи, произвеждайки ефекта на крещящите цветове. Основата на неговата мисъл е разкрита в това изречение: „И ще бъдете блажени, понеже те нямаат с какво да ви се отплатят.“ Това означава, че човек не бива да прави добро с идея за компенсация в ума, а заради самото удоволствие от правенето. Използвайки едно поразително сравнение Исус казва да поканите бедните на угощението си, защото знаете, че те няма с какво да ни се отплатят. С думата „угощение“ ние трябва да разбираме не буквално трапезата, а едно участие в изобилието, на което човек се радва.

Все пак, тези думи може да бъдат приложени и в по-буквален смисъл. Колко много хора канят на масата си само тези, които могат “да им окажат тази чест” - както казват - или които могат да им отвърнат с покана! От друга страна има други хора, които намират удовлетворение да приемат приятели и роднини, които нямаат такъв късмет. Ами, кой няма такива хора в своето собствено семейство? Понякога така може да им сторите голяма служба, без да го показвате. Тези хора прилагат на практика учението на Исус без да излизат навън да събират слепите и недъгавите, но само ако го правят с доброжелателство и без показност, и ако знаят как да дегизират помощта чрез една искрена

сърдечност.

УКАЗАНИЯ ОТ ДУХОВЕТЕ:

Материално Милосърдие и Морално Милосърдие

9. „Нека се обичаме един друг и да правим на другите това, което искаме и те да правят с нас.“ Всяка религия, всеки възможен морал се съдържа в тези две правила. Ако вие се придържате към тях в този свят, вие бихте били свършени. Нямахте да съществуват нито омраза, нито разногласия. Нещо повече, аз ще кажа, че не би имало повече бедност, защото от излишеството от трапезата на всеки богат човек много бедни хора биха били нахранени; и в мрачните задни улици, където живеех аз в последната си инкарнация, нямахте да виждате бедни майки, които влачат със себе си окаяните си, деца нуждаещи се от всичко.

Вие, които сте богати! Замислете се за малко върху това: Помагайте колкото можете на нещастните. Давайте, за да ви компенсира Бог един ден доброто, което сте сторили, и когато оставите земната си обвивка назад, вие ще срещнете едно множество благодарни духове, които ще ви приемат на прага на един по-щастлив свят.

Ах! Ако само вие можехте да знаете радостта, която аз преживях, когато достигайки отвъдния свят, аз намерих онези, на които бях в състояние да помогна по време на последния си живот!

За това, обичайте ближния си; обичайте него или нея така, както бихте обичали себе си, защото сега вие знаете, че нещастния човек, който отхвърляте и държите настрана, може би е един брат, баща или приятел; и тогава какво отчаяние ще изпитате вие, разпознавайки го отново в света на духовете!

Искам да разберете напълно какво обхваща *моралното милосърдие*, този вид, който всички могат да проявяват, която не струва нищо материално, но която въпреки това най-трудно се прилага.

Моралното милосърдие включва оказване на подкрепа един на друг и е най-малкото, което може да практикувате на нисшия по ранг свят, на който сте инкарнирани за сега. Повярвайте ми, има голяма заслуга в това да знаете как да си мълчите и да оставите по-невеж човек да говори. Това е още един вид милосърдие. Да знаете как да се направите на глухи, когато подигравателна дума излезе от устата на някой, свикнал да осмива; да не обръщате никакво внимание на презрителните усмивки на хора, които често погрешно поставят себе си над вас. Докато в духовния свят - единствения истински живот - те много често са доста далеч от това: това са дела, които носят заслуги не от смирение, а от милосърдие, защото да не обръщате внимание на чуждите грешки обрисова едно морално милосърдие.

Този вид милосърдие не бива да пречи на другите; запомнете по-специално да не пренебрегвате ближния си. Запомнете всичко, което ви казах. Вие винаги трябва да помните, че бедния човек, който вие отхвърляте, вероятно подслонява един Дух, който някога ви е бил скъп, и който временно се намира в една по-нисша позиция от вас. Самият аз срещнах още веднъж един от бедните на вашата земя, на който за щастие бях успял да помогна неколkokратно, и от когото, на свой ред *сега аз трябва да моля за помощ*.

Спомнете си, че Исус е казал, че ние всички сме братя и сестри; винаги мислете за това, преди да отблъснете просяка или прокажения. Довиждане. Мислете за онези, които страдат и се молете за тях.

Сестра Розали (Париж, 1860 г.)

10. Приятели мои, има много сред вас, които чух да си казват: Как мога аз да практикувам милосърдие? Често аз дори нямам достатъчно за себе си?
Приятели, има много начини да се практикува милосърдието. Вие можете да практикувате

милосърдие с мисъл, слово и действия; с мисъл като се молите за забравените бедни, които са умрели без дори да зърнат светлината; една молитва от сърце ще ги утеши; с думи, като давате добри съвети на хората от ежедневно ви обкръжение, като казвате на онези, които са огорчени от отчаяние и лишения, и които богохулстват името на Всевишния, „Аз някога бях като теб; аз страдах и бях окаян, но повярвах в Спиритизма и както може да видиш, сега съм щастлив.“ На възрастни, които ви казват: „Безполезно е. аз съм на края на своето пътуване. аз ще умра така, както съм живял“, вие може да кажете: „Бог показва равно справедливост на всички; спомни си работниците от последния час.“ На децата, които вече са покварени от компанията, която поддържат, и които се скитат през живота готови да се поддадат на пагубни изкушения, кажете: „Бог ви гледа, деца мои,“ и никога не се страхувайте да им повтаряте често тези нежни думи; накрая те ще покълнат в техните млади умове и вместо малки безделници, вие ще сте направили мъже и жени от тях. Това също е форма на милосърдие.

Мнозина от вас казват : “Глупости! Ние сме толкова многобройни тук на Земята, че Бог не е възможно да види всеки един от нас.”

Слушайте добре, приятели мои: Когато вие сте на върха на планината да не би да не виждате милионите пясъчинки, които я покриват? Ами тогава по същия начин ви вижда Бог. Той ви позволява да имате вашата свободна воля, точно както вие оставяте тези пясъчинките да се движат под прищевките на вятъра, който ги разпилява, с разликата, че в неговата безкрайна милост, Бог е поставил една бдителна стража на дъното на сърцето ви, наречена съвест. Слушайте я; тя ще ви предложи само добри съвети. Понякога вие я умъртвявате, изпращайки духа на злото срещу нея и тогава тя става мълчалива. И въпреки това може да бъдете сигурни, че вашата бедна забравена съвест ще ви накара да я чуете в момента, в който вие ѝ позволите да усети сянката на съжалението. Слушайте съвестта си, задавайте ѝ въпроси и доста често получените съвети ще ви успокоят.

Приятели мои, на всеки един нов полк генералът осигурява едно знаме. А на вас аз предлагам тази максима на Христос: „Обичайте се един друг.“ Прилагайте тази максима; обединете се около нейните норми, и вие ще получите щастие и утеха.

Един Дух Закрилник (Лион, 1860 г.)

Благотворителност

11. Благотворителността в този свят, приятели, ще ви носи най-чистите и сладки радости, онези радости на сърцето, които нито угризението, нито безразличието могат да смутят. Ах! Ако само можехте да разберете нещо за величието и радостта, които се съдържат в щедростта на тези прекрасни души! Това е едно чувство, което кара хората да гледат един на друг, както биха гледали на себе си и с готовност ще се съблекат дрехите си, за да дадат на своя брат или сестра нещо да облече! Приятели мои, ако можехте да имате за свое единствено най-сладкото занимание да правите другите щастливи! Какви светски празненства могат да се сравнят с онези блажени моменти, когато като представители на Божественото вие доставяте щастие на семейства, които са познали само горчилката и превратностите на живота; когато видите тези покрусени лица внезапно да се озаряват от надежда, защото са нямали никакъв хляб; тези нещастници и техните деца, които, не знаейки че да живееш значи да страдаш, плачат и повтарят думите, които като остра кама се забиват в майчиното сърце: „Гладен съм!...”

Ах! Тогава вие трябва да разбирате радостните чувства на онези, които виждат щастието възродено, където само преди миг са виждали само отчаяние. Разберете какви са задълженията ви към своите братя и сестри! Вървете, вървете да посрещнете нещастните! Предложете помощта си особено срещу скритите нещастия, защото те са най-болезнените от всички! Скъпи мои, вървете запомнете тези думи на Спасителя: „Когато облечете всеки един от тези, малките, запомнете, че на мен го правите!”

Милосърдие! О възвишена дума, която синтезира всички добродетели, ти си, която трябва да поведеш народите на света към щастие. Като те прилагат те ще създадат безкрайните радости за себе си в бъдещето, и по време на тяхното изгнание на Земята, ти ще бъдеш тяхното утешение, предвкушване за радостите, на които ще се наслаждават по-късно, когато бъдат обединени отново в лоното на любящия Бог. Ти беше тази, о Божествена Добродетел, която ми даде единствените мигове на щастие, на които се радвах на Земята. Надявам се моите инкарнирани братя и сестри да повярват на този приятелски глас, който им казва: В милосърдието вие трябва да търсите покоя на сърцето, щастието на душата и лека за житейските страдания! Ах! Когато вие стигнете до там, че да обвинявате Бог, първо хвърлете поглед надолу; вижте колко много нещастия се нуждаят от облекчение, колко много бедни деца нямат семейства, колко много възрастни хора нямат дори една приятелска ръка да им помогне или да затвори очите им, когато смъртта ги изиска! Колко много добро има да бъде сторено! Ах! Не се оплаквайте; точно обратното, отправете благодарност към Бог и щедро раздавайте от своята симпатия, своята любов и своите пари на всички онези, които лишени от светски притежания, чезнат в страдание и самота! Тогава вие ще пожънете в този свят най-сладкото щастие в света, а по-късно... Само Бог знае!

АДОЛФ, епископ на Аргел (Бордо, 1861 г.)

12. Да бъдеш добър и милосърден; това е ключа към Рая, който вие държите в ръцете си. Цялото блаженство на вечността се съдържа в тази максима: Обичайте се един друг. Душата не може да се издигне до висшите духовни светове освен, ако не се посвети на ближните създания; тя не намира щастие и утеха освен в милосърдните импулси. Бъдете добри, поддържайте братята и сестрите си и изкоренете ужасната напасть наречена егоизъм. Изпълнявайки това задължение, вие ще отворите пътя към вечно щастие пред себе си. Освен това, кой сред вас не е усещал сърцето му да бие и вътрешната му радост да се разширява, когато чуе разказ за една благородна саможертва, за едно истинско милосърдно дело? Ако вие търсите единствено щастието, което доброто дело носи, вие бихте останали на пътя на духовния прогрес. Не липсват примери; онова, което липсва е просто добро желание, което е много рядко. Вижте, множеството праведни мъже и жени, чиято памет историята милостиво е записала.

Не ви ли каза Исус всичко за добродетелите на милосърдието и любовта? Тогава защо слагате настрана неговите божествени поучения? Защо си затваряте ушите си за неговите божествени думи и сърцето си за всички негови добри максими? Бих желал повече интерес и вяра да се показва в евангелията. Но вие забравихте тази книга и я превърнахте в празно слово, едно затворено писмо; този възхитителен код е оставен в забвение. Всички ваши злини произлизат от вашето умишлено изоставяне на това обобщение на Божествените Закони. За това четете тези ярки страници за отдадеността на Исус и размишлявайте върху тях!

Силни мъже и жени, подгответе се; онези, които са слаби направете вашата кротост и вярата си във ваши оръжия. Бъдете по-убедителни, по-постоянни в разпространението на вашата нова Доктрина. Ние сме дошли не само за да ви дадем кураж; не само за да стимулираме вашето усърдие и добродетели Бог ни е разрешил да се проявим пред вас. Ако бихте желали това, то вие ще се нуждаете само от Божията помощ и собствената си воля; защото духовните прояви се случват за онези, чиито очи са затворени и чиито сърца /са неподатливи/се инатят.

Милосърдието е основната добродетел, която трябва да поддържа цялата конструкция на земните добродетели. Без милосърдието, никоя от другите не съществува. Без милосърдие няма никаква надежда за един по-добър живот, никакъв морален интерес, който да ни напътства. Без милосърдие няма вяра, защото вярата е не друго, а едно чисто сияние, което прави една милостива душа да засияе.

На всички светове милосърдието е вечната котва на спасението. То е най-чистата еманация на самия Създател. То е част от Неговата собствена добродетел, която Той дава на неговите създания. Как можете вие да не разпознаете такава върховна доброта? С тази мисъл наум, кое сърце може да е

толкова извратено, че да подтисне и пропъди това свято божествено чувство? Кое дете би могло да е толкова зло, че да се разбунтува срещу тази сладка милувка каквато е милосърдието?

Аз не си позволявам да говоря за това, което аз самият съм направил, защото Духовете също са скромни за своите дела; независимо от това аз вярвам, че започнах една от онези работи, която ще помогне най-много за облекчението на вашите събратя хората. Аз съм виждал често други духове, да искат мисията по продължението на моята задача като тяхна житейска мисия. Виждал съм ги, мои мили и обични братя и сестри, в тяхното милостиво и божествено служение, да практикуват добродетелта, която препоръчвам на вас със цялата радост, която само такъв един живот на всеотдайност и саможертва обхваща. За мое голямо щастие аз виждам колко много техния характер е уважаван, колко много тяхната мисията е обичана и закриляна.

Ах мъже и жени с добра и силна воля, събирайте се заедно като един, за да може да продължите на широко работата по разпространението на милосърдието. Вие ще откриете отплатата си в самото практикуване на тази добродетел. Няма духовна радост, която да не ви бъде дадена, започвайки с настоящия ви живот. Останете обединени и се обичайте един друг според предписанията на Христос. Да бъде!

Св. Винсент де Пол (Париж, 1858 г.)

13. Наричат ме Милосърдие². И аз съм главния път, който води към Бога. Следвайте ме, защото аз съм целта, към която всички вие трябва да се стремите.

Тази сутрин аз отидох на обичайните си обиколки и с голяма тревога в сърцето си идвам да ви кажа: Ах! Приятели мои: такова нещастие, толкова много сълзи! И толкова много е трябва да направите за да ги пресушите всичките. Напразно аз опитах да утеша бедните майки, казвайки им: Кураж! Има добри сърца, които ви наглеждат; вие няма да бъдете забравени. Търпение! Има Бог! Вие сте неговите любими, вие сте неговите избраници!"

Те изглежда ме чува и обърнаха към мен големите си разтревожени очи. Прочетох на бедните им лица, че тяхното тяло - този ужасен подтисник на духа - беше гладно, и дори моите думи да бяха донесли малко спокойствие в сърцето им, не бяха напълнили стомаха им. Аз казах отново: Кураж! Кураж! Тогава една много млада бедна майка, която хранеше едно бебе, го протегна към мен с изпънати ръце в пространството, сякаш да ме помоли да защитавам това малко създание, което не беше получило достатъчно храна от празните гърди.

Другаде, приятели мои, аз видях изоставени възрастни хора останали без работа, и в следствие и без дом, измъчвани от всички видове страдания, породили се от нуждата, и, засрамени от своята бедност, без никога да са просили, те не бяха посмели да помолят за милосърдието на преминаващите минавачи. С едно сърце преливащо от състрадание, аз, която не притежавам нищо, превърнах себе си в един просяк за тях, и отивах навсякъде да стимулирам благотворителността и да вдъхновя добри мисли в щедрите и състрадателни души. За това аз дойдох и ви казвам приятели мои: навсякъде изобилства от нещастни, в чиито шкаф няма нито троха хляб, чието огнище е без огън и чиито легла са без одеяла. Аз не ви казвам какво трябва да направите; аз оставям тази инициатива на вашите добри сърца. Ако аз ви кажех как да действате, то вие нямаше да извлечете никаква заслуга за вашите добри дела. Аз ще ви кажа само: аз съм Милосърдието и аз протягам ръка към вас от името на вашите страдащи братя и сестри.

Но ако аз искам, аз също давам и давам щедро. Аз ви каня на едно голямо угощение и ви осигурявам едно плодно дръвче, от което вие всички ще бъдете сити! Вижте колко е красиво, колко е преизпълнено с цветове и плодове! Вървете! Вървете! Оберете и вземете всички плодове на това великолепно дърво, наречено благотворителност. След което, на мястото на листата и плодовете,

² Каритас, буквалния превод на името на духа означава милосърдие.

които сте взели, аз ще прикрепя всички добри дела, които сте сторили и ще отнеса това дърво на Бог, така че той да може да го зареди отново, защото благотворителността е неизчерпаема. За това последвайте ме, приятели мои, за да мога да ви преброя сред онези, които следват моето знаме. Не се страхувайте; аз ще ви поведем по пътя на спасението, защото аз съм *Милосърдието*.

Каритас, мъченически умряла в Рим (Лион, 1861 г.)

14. Има много начини да прилагате милосърдие, които мнозина от вас бъркат с даването на милостиня. И все пак съществува една голяма разлика. Даването на милостиня, приятели мои, понякога е полезно, защото то дава облекчение на бедните; но почти винаги е унижително, и за онзи, който дава, и за онзи, който получава. От друга страна милосърдието свързва бенефактора с получателя и може да бъде дегизирана по много начини! Човек може да бъде милосърден дори към своето семейство и приятели, като бъде снизходителен към тях, прощавайки техните слабости, като се погрижи да не нарани тяхното самоуважение. А вие, Спиритисти, може да прилагате милосърдието по начина, по който се държите с другите, които разсъждават различно от вас; като поведете онези, които са по-малко просветлени да повярват без да ги шокирате и без да атакувате техните убеждения, а вместо това внимателно да ги поканите на нашите срещи, където те могат да ни слушат, и където ние ще сме способни да намерим пътя към тяхното сърце. Това е един аспект на милосърдието.

Чуйте сега какво означава милосърдието за бедните, онези, които са обезнаследени от света, ще бъдат компенсирани от Бог, ако те могат да приемат своята бедност си без оплакване, а това ще зависи от вас. Аз ще дам пример за да ме разберете.

Няколко пъти всяка седмица аз виждам една среща на дами от всякакви възрасти. За нас, както вие знаете, те всички са сестри. Какво правят те? Те работят бързо, много бързо със своите сръчни пръсти. Може да видите също колко сияйни са лицата им и как сърцата им бият като в едно! Но каква е тяхната цел? Те са видели, че приближава зимата и че ще бъде трудно в домовете на бедните. Тези "мравки" не са били в състояние да съберат достатъчно провизии през лятото и те са заложили повечето си притежания. Бедните майки са разстроени и плачат, мислейки за своите малки, на които ще им е студено и ще бъдат гладни тази зима! Бъдете търпеливи, бедни майки. Бог е вдъхновил други, които имат по-добра съдба от вас. Те са се събрали заедно и плетат малки дрешки, и един от онези дни, когато сняг е покрил земята и вие се оплаквате казвайки "Бог не е справедлив" - което обикновено тези, които страдат казват - едно от децата на тези добри работници превърнати в слуги на бедните ще дойде на прага ви. Да, за вас работят те, и вашето оплакване ще се превърне в благословия, защото любовта следва отблизо омразата в сърцето на нещастните.

След като всички тези работници се нуждаят от окуражаване аз виждам общуване от добри духове идващо при тях от далеч. Хората, които вземат участие в тази група също дават своята подкрепа под формата на четения, които толкова се харесват на всички. И с цел да възнаградим усърдието на всеки един ние самите обещаваме на тези прилежни работници една добра клиентела, която ще им плати с благословии, единствената валута използвана в духовния свят. Ние ги уверяваме без да се страхуваме да го сторим, че тази валута няма да им липсва.

Каритас (Лион, 1861 г.)

15. Скъпи мои приятели, всеки ден аз ви чувам да си казвате един на друг "Аз съм беден; аз не мога да упражнявам милосърдие," и всеки ден аз виждам да ви липсва снизхождение към ближния. Вие не им прощавате за нищо и вие се превръщате в съдии, които на моменти са много сурови, без да запитате себе си дали бихте били щастливи, ако те действаша така към вас. Снизхождението не е ли също милосърдие? Вие, които можете да практикувате милосърдие само като бъдете снизходителни - направете поне това, но го направете обширно. По отношение на материалното милосърдие аз бих искал да ви разкажа една история от другия свят.

Двама мъже тъкмо били починали. Бог бил казал по-рано “Докато са живи тези двама човека нека всичките им добри дела се сложат в един чувал и при смъртта им чувалите ще се претеглят.” Когато сетния час настъпил и за двамата Бог наредил двата чувала да му бъдат донесени. Единият бил издут, обемен и натъпкан, според монетите, които били вътре; другия бил толкова малък и тънък, че през плата човек можел да види неколцината монети, които съдържал. Всеки човек разпознал своя чувал. “Този чувал е моят,” казал първият. “Аз го разпознавам; аз бях богат и дадох доста.”

“Този е моят,” казал другият. “Аз винаги бях беден; уви! Аз нямах почти нищо, което да споделя.”

Но ах, каква изненада! Когато двата чувала били поставени на везните, издутия станал лек, докато малкия станал толкова тежък, че надминал другия поставен срещу него на везните. Бог казал на богатия човек. “Ти си дал много, вярно е, но ти си давал показно, за да видиш името си изписано във всички храмове на гордостта; нещо повече, докато си давал, то от нищо не си лишил себе си. Отиди наляво и бъди доволен, че твоята милостиня въобще се брои за нещо.” Тогава той казал на бедния, “Ти си дал много малко, приятелю, но всяка една от тези монети на везната представлява едно лишение за теб. Дори ти да не си давал милостиня, ти си прилагал милосърдието и което е още по-добре, ти си го правил естествено, без да мислиш, че ще ти се зачете. Ти беше снизходителен и не съдеше своите събрата; точно обратното, ти предлагаше извинение за всичките им грешки. Мини на дясно и получи своята отплата.”

Един Дух Защитник (Лион, 1861 г.)

16. Не може ли една богата, щастлива съпруга, която не трябва да прекарва времето си в домакинството, да посвещава няколко часа полезен труд за своите ближни? С това, което ѝ е останало от нейните удоволствия, тя може да купи дрехи за окаяните, които треперят в студа. С нейните деликатни ръце, тя може да ушите прости и все пак топли дрехи, и да помогне на една майка да облече детето, което очаква да се роди. Ако нейното собствено дете се примири с малко по-малко дантела, на детето на бедната жена ще му е малко по-топло. Да работим за бедните означава да работим на лозето на Господ.

А ти, бедна работеща, която нямаш нищо в излишество, но която, изпълнена с любов към своите братя и сестри, също искаш да дадеш малко от това, което имаш, да дадеш няколко часа от своя работен ден, от своето време, което е единственото ти съкровище. Направи някое от онези красиви ръчни изработки, които изкушават заможните. Продай тези продукти от своето вечерно време и ти също ще си в състояние да осигуриш на своите братя и сестри твоя дял помощ. Може би ще имаш по-малко панделки, но ще си сложила обувки на някой, който е бос.

И вие жени посветени на Бога, вие също работете в негова служба; нека вашите нежни и разточителни творения не са само украса за капелите ви или да привличат вниманието към вашето умение и търпение. Работете, дъщери мои, и нека компенсацията от вашите начинания да бъде посветена за помощ на вашите братя и сестри в Бога. Бедните са негови обичани деца; да работите за тях означава да прославяте него. Бъдете за тях Провидението, което казва “Бог храни птиците в небето”. Нека златните и сребърните нишки, които са изплетени от ръцете ви да се трансформират в храна и облекло за онези, които нямат. Правете тези неща и вашата работа ще бъде благословена.

Всички вие, които можете да произведете нещо, давайте; давайте от своите таланти, давайте от своето вдъхновение, давайте от сърцето си, което Бог ще благослови. Поети и автори, вие които сте четени само от висшата прослойка на обществото, отидете и запълнете тяхното свободно време, но оставете печалбата от някои от вашите творби да бъде посветена за облекчение на бедните. Художници, скулптори и артисти от всички жанрове! Нека вашия интелект също дойде на помощ на вашите братя и сестри. Вие няма да получите по-малко слава, а чрез помощта ви ще има малко по-малко страдание.

Всички вие може да давате. Какъвто и да е вашия социален статус, вие имате нещо, което може да споделите. Каквото и да ви е дал Бог, вие дължите част от него на онези, които са ощетени от най-необходимото, защото ако вие бяхте на тяхно място, вие щяхте да сте много щастливи някой друг да

сподели с вас. Вашите земни съкровища ще бъдат малко по-малко, но небесните съкровища ще бъдат изобилно. Там вие ще пожънете стократно това, което сте подали в добри дела на Земята.

Жан (Бордо, 1861 г.)

Състрадание

17. Състраданието е добродетелта, която ви приближава по-близо до ангелите; тя е сестра на милосърдието, която ви отвежда при Бог. Ах! Позволете на сърцето си да бъде развълнувано от състраданието пред нещастията и страданията на ближните. Вашите сълзи са един балсам, който вие изливате на техните рани, и когато, поради една мила симпатия, вие успеете да възстановите тяхната надежда и себеотрицание, какво удоволствие ще почувствате! Такава наслада разбира се ще съдържа една определена горчивина, защото е родена редом до нещастieto; и все пак след като няма парливия вкус на светските удоволствия, тя няма и острото разочарование от празнотата, която светските удоволствия оставят на свое място; има една проникваща нежност, която изпълва душата с радост. Състраданието, дълбоко почувствано, е любов; любовта е отдаденост; отдаденост е да забравиш себе си. И тази забрава, това себеотрицание в името на нещастните, е най-висша добродетел, такава каквато Божествения Месия е практикувал в своя живот и е преподавал в неговата свята и върховна Доктрина. Веднъж като е върната тази доктрина до нейната примитивна чистота, когато всички народи са я приели, тя ще донесе щастие на земята, ще способства хармонията, покоя и любовта най-накрая да се възцарят.

Най-подходящото чувство, което да спомогне вашия прогрес като укроти вашия егоизъм и гордост, онова, което предразполага душата ви към смирение, доброжелателство и любов към ближния, е състраданието! Това състрадание, което се изразява във вас при вида на вашите страдащи събратя, което ви подтиква да се пресегнете към тях с ръка за помощ, и което ви вълнува до сълзи на симпатия. За това никога не сдържайте тази небесна емоция в сърцето си. Не правете като онези безразлични егоистични хора, които избягват страдащите, защото гледката на тяхното нещастие би ги разстроила за няколко мига в техния безгрижен живот. Страхувайте се да не останете безразлични, когато бихте могли да сте полезни. Покой на ума на цената на престъпно безразличие, е покоя на Мъртво Море, което крие зловонна тиня и изгнило в дълбините си.

И все пак, колко далеч е състраданието от причиняването на проблеми и раздразнение, от които егоиста толкова се страхува! Без съмнение, при контакт с нещастieto на някой друг, в душата отеква една естествена и дълбока болка, която кара цялото й същество да вибрира и го повлиява толкова болезнено. Но голяма ще е отплатата, когато вие успеете да възстановите куража и надеждата на един нещастен брат или сестра, който е развълнуван от контакта с една приятелска ръка, и чиито очи, влажни от емоция и признание се обръщат към вас мило преди да се обърнат към небесата с благодарност, че им е изпратена една утеха, една подкрепа. Състраданието е меланхоличния, но звезден предшественик на милосърдието, първата от всички добродетели. Състраданието е сестрата на милосърдието, чиито ползи тя подготвя и облагородява.

Мишел (Бордо, 1862 г.)

Сираци

18. Братя и сестри мои, обичайте всички сираци. Ако само знаехте колко е тъжно да си изоставен, особено в ранното детство. Бог позволява да съществуват сираци с цел да ни ангажира да служим като техни родители. Какво божествено милосърдие е да помогнете на едно бедно изоставено дете, да го предпазите от страдание, глад и студ, и да направлявате душата му, така че да не изгуби себе си в порока! Към онези, които протегнат ръка на едно изоставено дете, Бог е благосклонен, защото те разбират и прилагат неговия закон. Нещо повече, считайте, че много пъти детето, на което помагате

може да ви е било скъпо в друга инкарнация, и ако той или тя можеше да си спомни за вас, това вече нямаше да е милосърдие, а едно задължение. Поради това, приятели мои, всеки страдащ е ваш брат или сестра и има право на вашето милосърдие; но не онова милосърдие, което нанява сърцето или милостинята, която изгаря ръката, в която е положена, защото вашата милостиня често е доста горчива! Колко често тези страдалци биха я отказали, ако болестта и нещастieto не ги очакваха у дома! За това давайте деликатно; прибавете към вашия благотворителен акт най-ценното от всички деяния: една добра дума, едно потупване, една приятелска усмивка. Избягвайте покровителствения тон, който завърта нож в едно кървящо сърце, и запомнете, че правейки добро вие работите за себе си и за ближните си.

Един Близък Дух (Париж, 1860 г.)

Помощ, на която е платено с благодарност

19. Какво би трябвало да си помислим за хора, на чиято благотворителност е отвърнато с неблагодарност и които следователно вече не практикуват доброто от страх, че ще срещнат още неблагодарни хора?

Тези хора са много повече егоисти, отколкото милосърдни, тъй като практикуването на доброто само за да получат знаци на признание не е безкористно, а безкористната благотворителност е единствената приятна на Бог. Същото се отнася и за тяхната гордост, тъй като те извличат удоволствие от унижението на получателите, които поставят своето признание в нозете им. Онези, които търсят отплата на земята за доброто, което правят, няма да получат отплата на небето.

Вие винаги трябва да помагате на слабите, дори и когато знаете предварително, че получателите на доброто, което вършите няма да са благодарни. Можете да бъдете сигурни, че ако онези, на които вие правите една услуга, забравят за доброто, Бог ще го вземе много повече предвид, отколкото, ако те ви се бяха отплатили с благодарност. Понякога Бог позволява да ви бъде отплатено с неблагодарност с цел да изпита вашата устойчивост в практикуването на доброто.

И нещо друго, откъде знаете дали моментно забравения акт на благотворителност няма да даде добър плод по-нататък? Точно обратното, вие можете да сте сигурни, че това е семе, което ще покълне с времето. За съжаление вие винаги виждате само настоящето; вие работите за себе си, без да имате предвид другите. Без съмнение благотворителни актове накрая смекчават най-твърдите сърца. Те може да не са оценени на този свят, но веднъж, когато духът на получателя се освободи от своята телесна обвивка, той ще си спомни и този спомен ще е неговото наказание. Тогава той ще съжали за своята неблагодарност и ще желае да поправи своята грешка, да изплати дълга си в друго съществуване, често приемайки един живот на отдаденост на своя бенефактор. Така, без да го подозирате, вие ще сте допринесли за моралното развитие на този дух, и по-късно вие ще разпознаете истината в максимата "Едно добро никога не се губи". Нещо повече, вие ще сте работили за себе си, защото ще имате заслугата, че сте направили доброто безкористно и без да се обезкуражавате от премахването на илюзиите.

Ах! Приятели мои, ако знаехте всички връзки, които в настоящия живот ви обвързват с предходните; ако можеше да схванете множеството отношения, които свързват хората един с друг за техния общ прогрес, вие бихте се възхитили още повече на мъдростта и добротата на Създателя, който ви позволява да живеете отново и отново за да достигнете до него накрая.

Един Водач Защитник (Денс, 1862 г.)

Изключителна Благотворителност

20. Благотворителността правилно ли е разбрана, когато се практикува изключително между хора на същото мнение, от една и съща вяра или от същата политическа партия?

Не, защото именно духът на сектанството и политическите партии, т.е. на разделение, е това, което трябва да бъде заличено, защото всички човеци са братя и сестри. Истинските Християни виждат само братя и сестри в своите ближни и преди да помогнат на тези, които са в нужда, те не ги питат какво може да са техните вярвания или мнения. Биха ли се подчинили Християните на предписанието на Исус Христос, което казва да обичаме дори своите врагове, ако отпратят нещастните индивиди, защото те изповядват една различна система от вярвания?

Следователно, помогнете им без да искате да отговорят за своята съвест, защото ако те са един враг на религията, това би бил един начин да ги поведем да я заобичат; ако ги отпратим би ги накарало да я намразят.

Св. Луи (Париж, 1860 г.)

Почитай майка си и баща си

Синовна преданост – Коя е майка Ми и кои са братята Ми? – Телесно родство и духовно родство – Указания от духовете. Неблагодарността на децата и семейните връзки.

1. Вие знаете заповедите: Не убивай; не прелюбодействай; не кради; не давай лъжовно свидетелство; не говори зло за никого; почитай баща си и майка си;

(Матей 19:19; Марк 10:19; Лука 18:20)

2. Почитай баща си и майка си, за да може да живееш дълго в земята, която Господ, твоят Бог ще ти даде.

(Декалог, Изход: 20:12)

Синовна преданост

3. Заповедта "Почитай майка си и баща си", е последица от основния закон за милосърдието и за любовта към ближния, тъй като не може да обича ближния си онзи, който не обича майка си и баща си; но тук терминът *почитай* съдържа един добавен дълг към тях: това е синовната преданост. По този начин Бог е искал да покаже, че към любовта човек трябва да прибави уважението, съобразяването, отстъпчивост и съгласието, които предполагат задължение да изпълним към тях още по-стриктно всичко, което милосърдието повелява по отношение на ближния. Това задължение естествено се отнася и до хората, които заемат ролята на бащи и майки, и които имат толкова по-голяма заслуга, защото тяхната отдаденост няма общо със задължението. Бог винаги строго наказва всяко нарушение на тази заповед.

Да почиташ майка си и баща си не се състои само в това да ги уважаваш; означава също да им помагаш в техните нужди; това е да им осигуриш почивка на старини и да ги обградиш с грижи, както те са правили с нас в детството ни.

Истинска синовна преданост се показва особено, когато родителите имат недостиг на ресурси. Изпълняват ли тази заповед онези, които смятат, че правят голяма добрина като дават на родителите си само единствено нужното, колкото да не умрат от глад, докато те не се лишават от нищо? Или когато ги захвърлят в най-лошите кътчета на къщата, само за да не ги оставят на улицата, запазвайки за лично ползване най-доброто и най-комфортното? Такива родители са щастливци, ако това не е направено злонамерено и не ги задължават да плащат за това, което им остава да изживеят, стоварвайки им тежестта на домакинската работа! На старите и слаби родители ли се пада да обслужват младите и силните си деца? Майка им дали им е продавала млякото си, когато те са били в люлката? Броила ли е колко пъти е бдяла над тях, когато са били болни, или стъпките, които е предприела, за да осигури това, от което са се нуждаели? Не, децата не дължат на родителите си само строго необходимото, но също и малките допълнителни екстри като загриженост и нежно внимание, което представлява лихвата на това, което те самите са получили от тях, плащането на един свещен дълг. Само тази е синовната преданост, която Бог приема.

Горко на онези, които забравят какво дължат на онези, които са ги подкрепяли в тяхната слабост, които освен материалния живот са им дали и морален живот, които многократно са налагали строги лишения на себе си, с цел да гарантират тяхното добруване. Горко на такива неблагодарници: те

самите ще бъдат наказан с неблагодарност и изоставяне и ще бъдат ударени в най-милиите си чувства, *понякога в сегашният им живот*, но със сигурност и в друг, в който ще понесат това, което са накарали другите да преживеят.

Истина е, че някои родители не спазват своите задължения и не са за децата си това, което би трябвало да бъдат; но само Бог може да ги наказва, а не децата им. Не е работа на децата да критикуват родителите си, защото може би те самите са заслужили нещата да са по този начин. Ако милосърдието установи с един закон да се плаща на злото с добро, да бъдем снизходителни към несъвършенствата на другите, да не говорим зло за ближния, да забравяме и да прощаваме обидите, и дори да се обичат неприятелите, колко повече важат тези задължения по отношението на родителите ни! Следователно децата трябва да вземат като правило за поведение към своите родители всички заръки на Исус, които се отнасят към ближния и да съзнават, че всяко погрешно поведение по отношение на непознатите, е още по-погрешно, когато се отнася до родителите, и това, което може би минава за грешка в първия случай, може да бъде счетено за престъпление във втория, защото тук към липсата на милосърдие се прибавя и неблагодарността.

4. Бог е казал: "Почитай баща си и майка си, за да може да живееш дълго в земята, която Господ, твоят Бог ще ти даде." Но защо Той обещава като възнаграждение живота на Земята, а не небесния живот? Обяснението е в тези думи "която Господ, твоят Бог ще ти даде", които бивайки изключени от модерната формулировка на Десетте Божий Заповеди, променят смисъла им. За да разберем тези думи трябва да си припомним ситуацията и идеите на евреите в онази епоха. Те все още не разбирали бъдещия живот, погледът им не се разпростираше отвъд тленния живот. Поради това трябвало те да бъдат впечатлени по-силно от онова, което биха могли да видят, отколкото това, което не биха могли. Ето защо Бог им говори на един по-достъпен за тях език, сякаш се обръща към деца, и по начин, който може да ги задоволи. Те били още в пустинята по това време; земята, която Бог *ще им даде* била Обетованата Земя, целта на техните стремежи. Нищо друго не желали освен това; и Бог им казал, че биха живели там дълго време, т.е., че биха я притежавали дълго време, ако те спазват неговите заповеди.

До момента на идването на Исус те вече били развили едни по-напреднали идеи. Дошло време да получат едно не толкова материално подхранване, когато самия Исус сложил начало на духовния им живот, казвайки: "Моето царство не е от този свят; там, а не на Земята ще получите отплата за вашите добри дела." С тези думи физическата Обетована Земя се трансформира в небесна родина. За това, когато ги призовава за спазване на тази заповед "Почитайте майка си и баща си", той вече не им обещава земята, а Небето.

Коя е моята майка и кои са моите братя?

И пристигайки в къщата, те намериха такава голяма тълпа, че не можеха дори да се нахранят. Като научиха това семейството му, дойдоха, за да се погрижат за него, защото казваха, че си бил изгубил ума.

И така, когато дойдоха майка му и братята му, те останаха навън и помолиха да го повикат. Около него седяха хората и някой му каза: "Майка ти и братята ти са вън и те викат."

А той им отговори: "Коя е майка ми и кои са братята ми?" И като изгледа седящите около него, каза: "Тези са майка ми и братята ми! Защото, който върши Божията воля, той ми е брат и сестра, и майка."

(Марк 3: 20-21; 31-35; Матей 12: 46-50)

б. Странни изглеждат някои думи на Исус, тъй като контрастират на неговата доброта и на неотменното му доброжелателство към всички. Неверниците никога не пропускат да извлекат от това

оръжие, заявявайки, че той си противоречи.

Неоспорим факт е обаче, че неговата доктрина има като основа, като крайъгълен камък, законът за любовта и милосърдието. Тогава не е възможно той да разрушава от едната страна това, което от друга страна изгражда, от където трябва да направим непоклатимото заключение, че: ако някои от неговите максими са в противоречие с основния принцип, това е защото думите, които му се приписват или са били зле предадени или зле разбрани, или въобще не са негови.

7. Буди учудване и с основание, че в тази ситуация Исус показва такова безразличие към своите роднини и по някакъв начин отрича майка си.

Колкото до неговите братя, знае се, че те никога не са го уважавали. Бидейки едни слабо еволюирали духове, те не разбирали неговата мисия: смятали за ексцентрично неговото поведение и неговите уроци не ги вълнували, след като никой от тях не го последвал като ученик. Дори би могло да се каже, че до известна степен споделяли предразсъдъците на неговите врагове. Факт е, че когато се появил в семейството го приемали по-скоро като един странник, отколкото като брат. Йоан казва потвърждавайки (в глава 7:5), че "те не му вярвали".

Колкото до майка му, никой не би посмял да оспори нежността към нейния син. Но трябва и да се уточни също, че и тя не разбирала напълно мисията на сина си, тъй като не се вижда някога да е следвала уроците му, нито да е свидетелствала за него, както е направил Йоан Кръстител. Това, което преобладавало в нея, била майчината отдаденост. Предположението, че Исус би отхвърлил майка си, би било невежество за неговия характер: подобна идея не може да намери място в думите на този, който е казал: "Почитай майка си и баща си." За това е необходимо да се потърси друг смисъл в неговите думи, които почти винаги са били обвити в булото на алегорията.

Исус не е пропускал една възможност да даде урок; и така се възползвал от момента на пристигане на семейството си за да уточни разликата, която съществува между телесното родство и духовното родство.

Телесно родство и духовно родство

8. Кръвните връзки не е задължително да създават връзки между духовете. Тялото произлиза от тяло, но Духът не произлиза от Дух, тъй като Духът вече е съществувал преди сформирването на тялото. Родителите не създават духа на детето си; те не правят нищо повече от това да му осигурят телесната обвивка, като на тях се пада все пак да помогнат за интелектуалното и моралното развитие на детето и да поощрят напредъка му.

Духове, които се превъплъщават в едно семейство, особено близките роднини, в повечето пъти са симпатични духове, свързани чрез предишни връзки, които се изразяват във взаимната им привързаност в земния живот. Но може да се случи също тези Духове да са напълно непознати един на друг, разделени от антипатии от минали животи, които сега са изразени като враждебност и им служат за изпитание. Следователно истинските семейни връзки не са кръвните връзки, а са връзките на симпатия и сходство на идеите, които свързват Духовете заедно преди, по време и след техните инкарнации. От тук следва, че двама човека, родени от различни родители, могат да бъдат повече братя по Дух, отколкото, ако са кръвни братя. Те може да се привличат, да се търсят, да се чувстват щастливи заедно, докато двама кръвни братя могат да се отхвърлят, както се случва всеки ден. Този морален проблем само Спиритизмът може да разреши чрез обяснението за множествеността на съществуванията. (Вижте Глава 4, т. 13)

Следователно има два вида семейства: семейства според духовните връзки и семейства според телесните връзки. Първите са постоянни, усилват се чрез пречистване и се продължават в света на духовете чрез многото миграции на душата; втория тип връзки - крехки като самата материя, се

заличават с времето и много често морално изчезват още в сегашното съществуване. Това е, което Исус е искал да се разбере, казвайки на своите ученици: "Ето майка ми и братята ми", т.е. моето семейство според духовните връзки, защото, "който върши волята на моя Отец, който е на небесата, той ми е брат и сестра, и майка."

Агресивността, която изпитвали неговите братя към него е ясно изразена в разказа на св. Марк, който казва, че те имали намерение да поемат контрол над него под претекст, че той е изгубил ума си. Информирани за тяхното пристигане и знаейки техните чувства към него, е било естествено Исус да каже, обръщайки се към учениците си, от духовна гледна точка: "тези са моите истински братя." В тяхната компания е била и майка му, и той генерализира урока, като по никакъв начин не иска да каже, че неговата телесна майка не означава нищо за него според духа, нито че заслужава безразличие. Неговото поведение в много други случаи е доказало точно обратното.

Указания от Духовете

Неблагодарността на децата и семейните връзки

9. Неблагодарността е един от най-преките плодове на егоизма. Винаги създава бунт в честните сърца, но неблагодарността на децата към техните родители има един дори още по-омразен характер. Специално от тази гледна точка ще разгледаме неблагодарността, за да анализираме нейните причини и следствия. В този случай, както и в много други, Спиритизма хвърля светлина върху един от проблемите на човешкото сърце.

Когато един дух напуска Земята, той отнася със себе си страстите или добродетелите, присъщи за природата му, и отива в духовния свят да се усъвършенства или да остане в едно положение, докато пожелае да види светлината. Завръщайки се в духовния свят много Духове са изпълнени с омраза и ожесточение и незадоволени желаниа за отмъщение. Но на някои от тях, които са по-напреднали от другите, им е дадено да виждат слаб проблясък на истината, което им помага да осъзнаят ужасните следствия от своите страсти и това ги кара да решат да се справят по-добре. Те разбират, че за да достигнат до Бога има само една парола: милосърдие. Но не може да има милосърдие без забравяне на обидите и грешките; нито може да има милосърдие със сърце изпълнено със злоба и без прошка. Тогава, след безпрецедентни усилия, тези духове поглеждат към онези, които са мразили на Земята. При тази гледка обаче тяхната враждебност отново се събужда, бунтуват се срещу идеята да им простят и още повече срещу идеята за себеотрицание, особено, когато означава да обичат онези, които може би са унищожили имуществото, честта, или дори семейството им. Въпреки това сърцето на тези нещастници е разтърсено. Те се колебаят и се отказват, разкъсвани от своите противоречиви чувства. Ако решителността да правят добро победи, те се молят на Бог и искат добрите Духове да им дадат сили в най-решителния момент на изпитанието.

Най-сетне след години на размишления и молитви духът се възползва от възможността за едно тяло, което предстои да се роди в семейството на онзи, когото преди е ненавиждал, и той моли духовете, които са натоварени с предаването на висши заповеди, за разрешение да отиде и да осъществи на Земята съдбата на това тяло, което предстои да се формира. Какво ще бъде държанието на духа в избраното семейство? Това ще зависи от степента на устойчивост в решението да прави добро. Непрестанния контакт със съществата, които преди е мразил, е ужасно изпитание, при което не рядко духът се проваля, ако волята му не е достатъчно силна. Поради това дали преобладават или не добрите решения, духът ще бъде приятел или враг на онези, между които е извикан да живее. Така се обясняват чувствата на омраза, това инстинктивно отхвърляне, които се забелязват при някои деца, и които изглеждат необясними. Нищо в действителност от това съществуване не би могло да предизвика подобна антипатия; за да разбере причината за нея човек трябва да обърне погледа си към миналото.

О, Спиритисти! Вие трябва да разберете великата роля на човечеството; трябва да разберете, че когато създавате едно тяло, душата, която се инкарнира в него е дошла от духовния свят, за да

прогресира; знайте си задълженията и вложете цялата си любов, за да поведете тази душа към Бог; тази е мисията, която ви е поверена и за която ще получите отплата, ако я изпълните с вяра. Вашите грижи и възпитанието, което ще ѝ дадете ще помогнат за усъвършенстването ѝ и за бъдещото ѝ добруване. Спомнете си, че Бог ще попита всяка майка и всеки баща: Какво сторихте за детето, което поверих на вашите грижи? Ако по ваша вина, то не е напреднало, вашето наказание ще бъде да го видите измежду страдащите духове, когато от вас е зависело то да бъде щастливо. Тогава самите вие, обзети от угризения, ще искате да поправите грешката си; ще молите за себе си и за него друго прераждане, в което ще го обградите с по-просветена грижа и, изпълнено с признание, то ще ви възнагради с любовта си.

За това не отхвърляйте детенцето, което отблъсква майка си, нито онова, което ви отвърща с неблагодарност, защото не е случайно, че е такава и се държи по този начин. С това поведение се показва една неясна интуиция за миналото, от което можем да достигнем до заключението, че единия или другия изпитва огромна омраза или е силно обиден, и че единия или другия е дошъл да си простите или за изкупление.

Майки! Прегърнете детето си, което ви създава проблеми и си кажете: Един от нас двамата носи вина! Научете вашите деца, че те са тук на Земята, за да се усъвършенстват, да обичат и благославят, и ще направите така, че да заслужите божествените радости, които Бог е предопределил за майчинството. Но уви! Много от вас вместо да елиминират чрез възпитанието на децата си вродените им зли тенденции от предходни съществувания, те ги поддържат и увеличават поради една осъдителна слабост или поради нехайство, а по-късно сърцето ви, наранено от неблагодарността на децата ви, ще постави още в този живот началото на вашето изкупление.

Задачата не е толкова трудна, колкото ви изглежда. Не изисква цялата мъдрост на света. Този дълг може да изпълни както незнаещия, така и мъдреца, а Спиритизма е дошъл да улесни осъществяването му правейки известни причините за несъвършенствата на човешкото сърце. От детството децата проявяват добрите или лошите инстинкти, които те са донесли от минали съществувания и е необходимо ние да се посветим на това да ги изучим. Всички злини имат своя произход в егоизма и гордостта, за това следете и за най-малките знаци, които разкриват семето на тези пороци и се погрижете да ги унищожите, без да чакате да се вкоренят дълбоко. Направете като добрия градинар, който реже лошите клони веднага щом ги види да порастват на дървото. Ако позволите на егоизмът и гордостта да се развият, не се учудвайте по-късно, ако ви се отплатят с неблагодарност. Когато родителите са направили всичко, което би трябвало, за моралния напредък на децата си, и въпреки това не постигат успех, няма за какво да се винят, и съвестта им може да е спокойна. Но за естествената горчивина, която чувстват от провала на усилията им Бог запазва една огромна утеха чрез *сигурността*, че е въпрос само на кратко забавяне и че ще им бъде поверено да довършат в друго съществуване работата, която сега са започнали, и че някой ден неблагодарните им деца ще ги възнаградят с любовта си. (Вижте Глава 13, т. 19)

Бог никога не налага изпитания, превишаващи силите на онези, които са ги поискали; Той позволява само изпитания, които могат да бъдат изпълнени. По отношение на онези, които не успяват, това не е защото им липсва способност, но им липсва волята. Защото има много хора, които вместо да устояват на злите наклонности, те им се радват. За такива като тях са запазени сълзите и стенанията в следващите съществувания. За това се възхищавайте на добрината на Бог, който никога не затваря вратата към покаянието. Ще дойде ден, когато грешниците ще се изморят да страдат, със смирена най-накрая гордост, и тогава Бог ще отвори ръцете си за да приеме блудния син, който се хвърля в нозете му.

Тежките изпитания - чуйте ме добре - почти винаги бележат един край на страданието и на едно усъвършенстване на духа, когато са приети от любов към Бога. Това е върховен момент, по време на който е изключително важно духът да не се провали поради оплакване, ако не иска да изгуби плода от тези изпитания и да трябва да започва от начало. Вместо да се оплаквате, благодарете на Бога за предоставената възможност да триумфирате, за да ви награди с наградата от победата. И така

излизайки от водовъртежа на земния свят, когато влезете в света на духовете, ще бъдете посрещнати като войника, който излиза победоносно от битката.

От всички изпитания най-тежки са тези, които засягат сърцето. Някои смело понасят нищетата и материалните лишения, но се предават под тежестта на домашната горчивина, наранени от неблагодарността на своите любими хора! Ах каква тежка мъка е тази! Но при такива обстоятелства какво би могло по-добре да покаже моралната смелост и кураж от едно разбиране на причините за злото и убедеността, че дори и да са дълги страданията, отчаянието не трае вечно, защото Бог не може да иска едно от неговите създания да страда безкрайно. Какво може да бъде по-успокоително, по-окуражаващо от идеята, че зависи от собствените ви усилия да съкратите страданията като разрушавате злото в себе си? За сторите това обаче вие не можете да държите погледа си само на земята, виждайки само едно съществуване; повдигнете се нагоре в полет из безкрая миналото и бъдещето. Тогава великата Божия справедливост ще ви се разкрие и вие ще чакате търпеливо, защото разбирате това, което на земята ви е изглеждало чудовищно, и раните, които сте получили там ще ви изглеждат като обикновени драскотини. В този бърз поглед отправен към цялото, семейните връзки ще се разкрият в истинската им светлина. Те вече не са крехките връзка на материята, които свързват членовете на семейството, а са трайните връзки на духа, които продължават и се укрепват, докато се пречистват, вместо да се нарушават от прераждането.

Духове, които имат сходства във вкусовете, отъждествяване в моралния напредък и чувствата, са поведени да формират семейства. По време на техните земни миграции, същите тези духове се търсят един друг, за да се групират, както са го правили в духовния свят и от това се раждат сплотени и еднородни семейства. И ако по време на техните скитания те са временно разделени, то по-късно те отново се намерят един друг, щастливи за скорошният си напредък. Но тъй като те не трябва да работят само за себе си, Бог позволява по-малко напреднали Духове да се прераждат между тях за да получат съвети и добри примери, в интерес на техния собствен напредък. Тези духове понякога причиняват проблем, но това е, което съставлява изпитанието, в това се намира задачата. За това приветствайте ги като братя и сестри. Помагайте им и по-късно, в света на духовете, семейството ще е щастливо, че е спасило корабкрушенци, които на свой ред ще са способни да спасят други.

Свети Августин (Париж 1862 г.)

Без милосърдие няма спасение¹

Какво е Нужно, за да Бъдеш Спасен. Притчата за добрия Самарянин – Най-великата от заповедите – Нуждата от милосърдие, според апостол Павел – Без Църквата няма спасение – Без истината няма спасение – Указание от духовете. Без милосърдие няма спасение.

Какво е Нужно, за да Бъдеш Спасен.
Притчата за Добрия Самарянин

1. А когато Човешкият Син дойде в славата Си, придружен от всички ангели, той ще седне на своя трон на славата; и всички народи събрани пред Него, той ще ги раздели едни от други, като овчарят, който разделя овцете от козите; и ще постави овцете от дясната си страна, а козите от лявата.

Тогава Царят ще каже на тези, които са от дясната му страна: “Ела те, вие, които сте благословени от моя Отец, наследете царството, което е приготвено за вас от създаването на света. Защото огладнях и ме нахранихте; ожаднях и ме напоихте; странник бях и ме прибрахте; гол бях и ме облякохте; болен бях и ме посетихте; в тъмница бях и ме споходихте.”

Тогава праведните ще му отговорят: “Господи, кога те видяхме гладен и те нахранихме; или жаден и те напоихме? И кога те видяхме странник и те прибрахме; или гол и те облякохме? И кога те видяхме болен или в тъмница и те посетихме?” А Царят ще им отговори: “Истина ви казвам: колкото често сте го направили това на тези най-малки мои братя, на мене сте го направили.” Тогава ще каже и на тези, които са от лявата му страна: “Идете си от мене, вие, които сте проклетни; отивайте във вечния огън, приготвен за дявола и неговите ангели, защото аз бях гладен и не ме нахранихте; ожаднях и не ме напоихте; странник бях и не ме подслонихте; гол бях и не ме облякохте; болен и в тъмница бях и не Ме посетихте.”

Тогава и те ще отговорят: “Господи, кога те видяхме гладен или жаден, или странник, или гол, или болен, или в тъмница и не ти послужихме? Тогава той в отговор ще им каже: “Истина ви казвам: колкото пъти сте оказали тази помощ на един от тези, най-малките, то и на Мене не сте го направили.”

И те ще отидат във вечно наказание, а праведните - във вечен живот.

(Матей 25: 31 – 46)

2. Тогава един законник се изправи и Го изпитваше, като каза: “Учителю, какво да правя, за да наследя вечен живот?” А Той му каза: “Какво е писано в Закона? Какво си прочел в него?” А той му отговори: „Ти трябва да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичката си сила и всичкия си ум и твоя ближен, както себе си.” Исус му каза: “Правилно отговори; прави така и ще живееш.”

Но той, понеже искаше да се направи на праведен, каза на Исус: “А кой е моят ближен?”

А Исус му отговори: “Някой си човек слизаше от Йерусалим в Йерихон; и се натъкна на

¹ Както ще стане видно това е производна на мотото “Без Църквата няма спасение”, (extra ecclesiam nulla salus), което понякога се предава “Освен в Църквата...” или “Извън Църквата...”. Терминът без има по-скоро смисъл на място отколкото на притежание, без със смисъл на “вън от” противоположно на “вътре в”.

разбойници, които го съблякоха, покриха го с рани, и си отидоха, като го оставиха полумъртъв. А случайно един свещеник слизаше по онзи път и като го видя, отмина на отсрещната страна. Също и един левит, като стигна до това място и го видя, отмина на отсрещната страна. Но един самарянин, като пътуваше, дойде на мястото, където беше той, и като го видя, изпълни се с голямо съчувствие, приближи се и превърза раните му, като изля на тях елей и вино. После го качи на собственото си добиче, закара го в една гостилница и се погрижи за него. И на следващия ден извади две сребърни монети и ги даде на гостилничаря и каза: „Погрижи се за него, и каквото повече похарчиш, на връщане аз ще ти заплатя.“

“Кой от тези трима ти се вижда да се е показал ближен на нападнатия от разбойници?” Законникът отговори: Онзи, който му показва състрадание.” Исус му каза: “Иди и ти прави така.”

(Лука 10: 25-37)

3. Всички морални предписания на Христос се обобщават в милосърдие и скромност, две добродетели, които са противоположни на егоизма и гордостта. Във всички свои уроци Исус посочва, че тези две добродетели водят към вечното щастие. Блажени бедните по дух, казва той, имайки предвид скромните, защото тяхно е Божието Царство; блажени чистите по сърце; блажени кротките и миротворците; блажени милосърдните; обичайте ближния си, като себе си, правете на другите онова, което бихте искали те да сторят на вас; да обичаме неприятелите си; да прощаваме всички обиди, ако искаме да ни бъде простено; да правим добро без показност и да съдим себе си преди да осъждаме другите. Милосърдието и смирението са двете неща, които Исус никога не спира да заръчва и за които той самият дава пример. Той също никога не спира да се бори с гордостта и егоизма. Не, той прави повече от това да препоръчва милосърдието; той го поставя ясно и изрично като едно абсолютно условие за бъдещо щастие.

По отношение на описанието дадено от Исус за Последния Съд, ние трябва да отделим както в много други случаи онова, което е само образно или символично. Заради хората, на които Исус говорел, все още неспособни да разберат чисто духовните въпроси, той трябвало да представи материални образи, които едновременно ще ги шокират и впечатлят. За да бъдат по-добре приети Исус не можел да се отдалечава много от вече установените идеи на онези времена, като винаги запазвал за бъдещето истинското тълкувание на неговите думи и въпросите, които не можел да обясни с яснота по онова време. Но успоредно със спомагателните или образни части на това обяснение има и една доминираща идея: тази за щастieto, което е запазено за праведните и нещастieto за онези, които са зли.

Тогава какви са съображенията на присъдата според този висш съд? На какво се базира обвинителния акт? Дали съдията ще пита дали някой е изпълнил тази или онази формалност, дали е спазвал тази или онази външна практика? Не, той ще пита само един въпрос: дали е било прилагано милосърдие; и след това той ще се произнесе така: "Минете на дясно всички вие, които сте помагали на братята и сестрите си. И минете в ляво всички, които сте били непреклонни към тях."

Ще пита ли въобще колко е правоверна тяхната вяра? Ще направи ли каквото и да е разграничение между тези, които вярват по един или по друг начин? Не, защото Исус поставя самарянина, считан от някои за еретик, който практикува любов към ближния, над всяка ортодоксалност, на която ѝ липсва милосърдие. Исус не е направил милосърдието просто едно от условията за спасение, а единственото условие. Ако имаше други условия, които трябваше да бъдат изпълнени, Исус щеше да ги е споменал. След като той поставя милосърдието на първо място сред добродетелите, това е защото милосърдието безусловно обхваща всички останали: скромност, кротост, доброжелателство, снизходителност, справедливост и др., и защото милосърдието е абсолютното отричане на гордостта и егоизма.

Най-голямата заповед

4. А фарисеите като чува, че затворил устата на садукееите, събраха се заедно. И един от тях, законник, за да го изпита, му зададе въпроса: Учителю, коя е най-голямата заповед в закона? А Той му каза: "Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум." Това е най-голямата и първа заповед. А втора, подобна на нея, е тази: "Да възлюбиш ближния си, както себе си." Целият Закон и пророците се съдържат в тези две заповеди. (Матей 22:34-40)

5. Милосърдие и смирение, такъв е единствения път към спасението; егоизма и гордостта са единствено път към разрухата. Този принцип е формулиран конкретно в този израз: "Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялата си душа и ближния си, както себе си; целият Закон и пророците се съдържат в тези две заповеди. И за да няма объркване в разбирането на любовта към Бог и към ближния Той добавя: "И това е втората заповед, която е подобна на първата." Това означава, че не е възможно истински да обичаш Бог, без да обичаш ближния си, нито да обичаш ближния си, без да обичаш Бог. Затова всичко, което вършиш срещу ближния си, ти вършиш и срещу Бог. И след като не е възможно човек да обича Бог без да практикува милосърдие към ближния, всички задължения на човечеството са накратко представени в максимата: БЕЗ МИЛОСЪРДИЕ НЯМА СПАСЕНИЕ.

Нуждата от Милосърдие според апостол Павел

6. Ако говорех с всички езици на хората и езика на самите ангели, а милосърдие² нямам, аз съм станал мед, която звънти, или кимвал, който дрънка. И ако имах пророческа дарба, и знаех всички тайни и всяко знание, и ако имах пълна вяра, така че и планини да премествам, а милосърдие нямам, нищо не съм. И ако раздадох целия си имот за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгаряне, а милосърдие нямам, нищо от това не ме ползва. Милосърдието дълго търпи и е милостиво, милосърдието не завижда, милосърдието не е необмислено или прибързано, не се гордее, не е надменно, не търси своето. То не се обижда и не се разстройва от нищо, то не подозира злото, не се радва на неправдата, а се радва заедно с истината, всичко понася, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи. И така, остават тези три ценности: вяра надежда и милосърдие; но най-голямо от тях е милосърдието.

(Св. Ап. Павел, 1 Коринтяни 13: 1-7 и 13)

7. Апостол Павел разбирал тази велика истина толкова дълбоко, че казал: "Ако говорех с всички езици на хората и езика на самите ангели, и ако имах пророческа дарба, и знаех всички тайни, и ако имах пълна вяра, така че и планини да премествам, а милосърдие нямам, нищо не съм. И така, остават

² Версията на Саси, както и старите английски версии на Библията, използват думата милосърдие за гръцкия термин *агаре*, който във всички други английски версии е даден като *любов*. Милосърдие произлиза от латинското *caritas*, което е латинския еквивалент на *агаре*. Една от дефинициите в речника Уебстър за милосърдие: Християнска любов; *агаре*.

Обяснение на Милосърдието според Книга на Духовете, въпрос 886: "Какво е истинското значение на думата милосърдие, както Исус го е разбирал? - Доброжелателство към всички, снизхождение към несъвършенствата на другите, прошка на обидите."

тези три ценности: вяра надежда и милосърдие; но най-голямо от тях е милосърдието." По този начин и без никакво съмнение той поставя милосърдието над самата вяра, защото милосърдието е достъпно за всички хора: от невежия до образования, от богатия до бедняка; защото не зависи от никоя система от вярвания.

Той прави нещо повече: той определя истинското милосърдие; той ни показва, че то не се изразява само в благоденствието, но също и в съвкупността от всички качества на сърцето, в добротата и доброжелателство към нашите ближния.

ИЗВЪН ЦЪРКВАТА НЯМА СПАСЕНИЕ. ИЗВЪН ИСТИНАТА НЯМА СПАСЕНИЕ

8. Докато максимата *"Без милосърдие няма спасение"* се основава на един универсален принцип и дава на всички Божии деца достъп до върховното щастие, догмата - Извън Църквата няма спасение - НЕ се базира на една фундаментална вяра в Бог и безсмъртието на душата - едно вярване общо за всички религии - а на една специална вяра в специфични догми; тя е изключителна и абсолютна. Вместо да събира Божиите деца, тя ги разделя. Вместо да ги подтиква да обичат братята и сестрите си, тя поддържа и одобрява враждите между сектантите на различните деноминации, които един друг взаимно се смятат за вечно прокълнати, въпреки, че те може да са роднини или приятели в този свят. С неразбиране на великия закон за равенство пред смъртта тя разделя хората един от друг, дори във времето на почивка. Максимата *без милосърдие няма спасение* проповядва принципа на равенството пред Бог и свобода на съзнанието. С тази максима за едно правило всички хора са братя и сестри, и какъвто и да е начина им на преклонение към Създателя, те протягат ръце един към друг и се молят един за друг. Но с догмата - Извън Църквата няма спасение - те взаимно се отлъчват, преследват се един друг и живеят като врагове. Бащата не се моли за сина си, нито сина се моли за баща си, нито един приятел за приятеля си, ако те смятат един друг за осъдени завинаги. Следователно това е една догма по същността си противна на Христовото учение и закона на Евангелието.

9. *Извън истината няма спасение* би било равносилно на *Извън Църквата няма спасение*, и би било еднакво ексклузивно/изключващо останалите/, тъй като не съществува и едно религиозно течение, което да не заявява, че е привилегировано с истината. Кой човек може да се похвали, че притежава цялата истина, като нашата сфера на познанието постоянно се разширява и идеите се обновяват ежедневно? Абсолютната истина се споделя единствено сред духовете от най-висш ранг, а земното човечество не може да претендира, че принадлежи на този ранг, защото на него не му е дадено да знае всичко. Човеците могат да се стремят само към една относителна истина, която съответства на нивото на техния напредък. Ако Бог беше направил притежанието на цялата истината едно изрично и абсолютно условие за бъдещо щастие, това би било една присъда на всеобщ изгнание; докато милосърдието, дори и в най-широкия му смисъл, може да бъде практикувано от всички. Спиритизма, в съответствие с Евангелието, и вярването, че човек може да бъде спасен, независимо от вярата му, при условие, че спазва Божиите закони, не заявява, че *Извън Спиритизма няма спасение*; както и все още не претендира, че проповядва цялата истина, нито твърди, че *Извън истината няма спасение*, една максима, която би разделила вместо да обедини, и би продължила антагонизма.

Указания от Духовете. Без милосърдие няма спасение

10. Деца мои, в максимата: *Без милосърдие няма спасение*, се съдържат съдбите на хората, както на Земята, така и на Небето. На Земята, защото под сянката на този лозунг те ще живеят в мир; и на Небето, защото тези, които са го прилагали ще намерят милост в Божиите очи. Това мотото е небесната светлина, светлия стълб, който ги направлява през пустинята на живота, с цел да ги отведе към Обетованата Земя. То сияе в Небесата като един свят ореол около челото на избраните, и на Земята то

е издълбано в сърцата на онези, на които Исус ще каже: "Минете в дясно, вие, които сте благословено в Отца ми." Вие ще ги разпознаете по уханието на милосърдието, което те разпространяват около себе си. Нищо не изразява по-добре мисълта на Исус, нито може да обобщи така добре човешките задължения, както тази божествена максима. Спиритизма не би могъл по друг по-добър начин да докаже своя произход освен давайки я за свое правило, защото тя е отражение на най-чистото Християнство. Човечеството никога няма да се загуби с такъв един водач. И така, приятели мои, посветете себе си на това да разберете дълбокия му смисъл и последици, и да откриете за себе си всичките му приложения. Подложете всички свои действия на теста на милосърдието и вашата съвест ще ви отговори. Тя не само ще ви помогне да отбягвате да правите зло, но също ще ви отведе да правите добро, защото не е достатъчно да нямате отрицателно качество; необходимо е да притежавате една активна добродетел. С цел да правите добро винаги е необходимо действието на волята, докато за да не се вършите зло често е достатъчно само безделие и незаинтересовани.

Приятели мои, благодарете на Бога, че ви е позволил да се радвате на светлината на Спиритизма, не защото само онези, които притежават това просветление ще бъдат единствените спасени, а защото той ви помага да разберете уроците на Христос по-цялостно, прави ви по-добри Християни. За това полагайте всяко усилие, така че когато другите ви наблюдават, да кажат, че истинския Спиритист и истинския Християнин са едно и също нещо, тъй като всички, които практикуват милосърдие са ученици на Исус, каквато и да е деноминацията, към която принадлежат.

Апостол ПАВЕЛ (Париж, 1860 г.)

Не можете да служите на Бога и на мамона

Спасението на богатите - Пазете себе си от скъперничество - Исус в къщата на Закхей –
Притча за злия богаташ - Притчата за талантите –
Провиденческата полезност на богатствата. Испитанията на богатството и бедността
- Неравенство на богатството - Указания от духовете. Истинската собственост –
Приложение на богатството - Непривързаност към земни притежания –
Предаване на Богатството

Спасението на богатите

1. Никой не може да служи на двама господари; защото той или ще намрази единия и ще обикне другия, или ще се привърже към единия, а другия ще презира. Вие не можете да служите едновременно и на Бога и на мамона!

(Лука 16: 13)

2. Тогава един младеж дойде при него и попита: „Добри Учителю, аз какво трябва да направя, за да постигна вечен живот?“ Исус му отговори: „Защо наричаш мене добър? Само Бог е добър. Но ако искаш да влезеш в този живот, спазвай заповедите.“ „Кои заповеди?“ попита той. Исус отвърна: „Тези: Не убивай; не прелюбодействай; не кради; не лъжесвидетелствай; почитай баща си и майка си; и обичай ближния си, както себе си.“

Младежът му отговори: „Всички тези заповеди аз съм спазвал от младостта си. Какво още не ми достига?“ Исус му каза: „Ако искаш да бъдеш съвършен иди, продай всичко, което имаш и дай парите на сиромасите; и ти ще имаш съкровище на небето; тогава, ела и ме следвай.“

Като чу тези думи, младежът си отиде наскърбен, защото имаше голямо богатство.

А Исус каза на учениците си: „Истина ви казвам: много е трудно богат да влезе в небесното царство. И ви казвам още веднъж: По-лесно е камила да мине през иглени уши, отколкото един богат човек да влезе в Божието царство.“¹

(Матей 19: 16-24; Лука 18: 18-25; Марк 10: 17-25)

Пазете себе си от скъперничество

3. Тогава сред тълпата един човек му каза: „Учителю, кажи на брат ми да раздели с мене наследството, което ни се пада.“ А той му отговори: „Човече! Кой ме е поставил да ви съдя или да решавам вашето изкупление?“ Тогава Исус им каза: „Внимавайте и се пазете от всяко користолюбие; защото колкото и изобилие да има човек, живота му не зависи от богатствата, които притежава.“

И тогава им каза следната притча: „Нивите на един богаташ родиха необичайно много. И той размишляваше в себе си и си казваше: Какво да направя, защото нямам място, където да събера всичко, което съм ожънал. И каза: Ето какво ще направя – ще съборя житниците си и ще построя по-големи и там ще събера цялото си зърно и всичките си притежания. И ще кажа на душата си: Душо, имаш много притежания запазени за много години; почивай си, яж, пий и се весели.“

¹ Бележка на Алан Кардек: Това фигуративно представяне може да изглежда малко фрапиращо, тъй като не е ясно каква връзка може да съществува между камила и игла. Оказва се обаче, че на иврит същата дума важи за камила и за въже. В Библията (в превода на Саси) са му дали първото от тези значения; но вероятно Исус го е използвал с второто значение. Това би било поне по-естествено.

А в същото време Бог каза на човека: “Колко си глупав! Тази нощ ще ти изискат душата; и тогава кой ще притежава това, което си събрал?”

„Така става с тези, които събират имот за себе си, но не са богати пред Бога.“

(Лука 12: 13 – 21)

Исус в къщата на Закхей

4. След това Исус влезе в Йерихон и минаваше през града. И имаше един човек на име Закхей, който беше началник на бирниците и беше богат, и който искаше да види кой е Исус и да го опознае, но не можеше поради навалищата, защото той беше нисък на ръст. И се завтече напред и се покачи на едно смокиново дръвче, за да го види; понеже той щеше да мине през онзи път. Исус като дойде на това място. Исус, като дойде на това място, погледна нагоре и виждайки Закхей му каза: “Закхей, слез бързо, защото днес трябва да отседна в дома ти.” И той побърза да слезе и го прие с радост. И като видяха това всички роптаеха и казваха: “Отиде да отседне в къщата на един грешник.”

(Вижте Глава Въведение, т. Бирници)

Междувременно Закхей стана и каза на Господа: “Господи, аз ще дам половината от имота си на сиромасите; и ако съм навредил на някого, без значение на кого, аз ще му отплатя четворно.” И Исус му каза: “Днес този дом получи спасение, защото и този човек е Авраамов син. Понеже Човешкия Син дойде да потърси и да спаси онези, които са изгубени.”

(Лука 19:1-10)

Притча за злия богаташ

5. Имаше едно време един богаташ, който се обличаше в пурпур и висон, и всеки ден правеше бляскави пиршества. Имаше и един сиромаш на име Лазар, покрит със струпеи, който лежеше пред портата му, като се надяваше да се нахрани с трохите, паднали от трапезата на богаташа; и все пак никой нищо не му давал и кучетата дошли да ближат раните му.

Умря сиромашът и ангелите го занесоха в Авраамовото лоно. Умря също и богаташът и имаше ада за свой гроб. И докато беше подложен на мъки, той повдигна очи и видя отдалеч Авраам и Лазар в неговото лоно.

И той извика: “Отче Аврааме, смили се над мен и изпрати Лазар да натопи края на пръста си във вода и да разхлади езика ми; защото се мъча ужасно в тези пламъци.”

Но Авраам каза: Синко, спомни си, че ти вече получи своите блага приживе, а Лазар нямаше нищо освен злини; ето защо сега той тук е утешаван, докато ти се мъчиш.

“И освен това завинаги ще има една голяма бездна между теб и нас, така че онези, които биха искали да отидат оттук до там, да не могат, точно както не може никой да премине тук от там, където си ти.”

Богаташът му каза: “Тогава, моля ти се, Отче Авраам, да го пратиш в бащиния ми дом, където аз имам петима братя, за да им засвидетелства, да не би да дойдат и те на това място на мъчения.”

Но Авраам каза: “Те имат Моисей и пророците; нека слушат тях.”

“Не, отче Аврааме, казал богаташа, но ако отиде при тях някой от мъртвите, те ще се покаят.”

Авраам му отговори: “Ако не слушат Моисей и пророците, те няма да повярват, дори някой от мъртвите да се върне към живота.”

(Лука 16:19-31)

Притчата за талантите

6. Господ действа като един човек, който при тръгването си на едно дълго пътуване за чужбина свика своите слуги и им предаде имота си в техните ръце. На един даде пет таланта, на друг - два, на трети - един, на всеки според способностите му; и тръгна веднага.

Онзи, който получи петте таланта отиде и търгува с тях, и спечели още пет таланта. Също и този, който получи двата, спечели още два по същия начин. А този, който получи един талант, отиде, изкопа дупка в земята и скри парите на господаря си.

След известно време дойде господаря на тези слуги и поиска да му дадат отчет. И когато се приближи този, който беше получил петте таланта, донесе още пет таланта и каза: "Господарю, ти постави пет таланта в ръцете ми, ето, аз спечелих още пет."

Господарят му отговорил: "Ти добър и верен слуга! Тъй като ти беше верен в една малка работа, аз ще ти проверя много други; сподели радостта на господаря си."

Приближи се и този, който беше получил два таланта, и каза: "Господарю, ти ми даде два таланта, ето, спечелих още два таланта."

Господарят му отговорил: "Ти добър и верен слуга! Тъй като ти беше верен в една малка работа, аз ще ти проверя много други; влез в радостта на господаря си."

Тогава се приближи този, който беше получил един талант, и каза: "Господарю, аз те знаех, че си строг човек; жънеш, където не си сял и събираш, където не си раздавал; и тъй като ме беше страх от теб, отидох и скрих таланта ти в земята; ето, връщам ти твоето."

А господарят му отговорил: "Ти лукав и ленив слуга! Ти си знаел, че жъна, където не съм сял, и събирам, където не съм раздавал; поради това ти поне трябваше да внесеш парите ми при банкерите и така, при моето връщане щях да взема своето с лихва. Затова вземете от него този талант и го дайте на този, който има десет таланта. Защото на онези, които имат, още ще се даде и те ще имат в изобилие; но този, който няма, дори това, което изглежда има, ще се отнеме от него. Нека този безполезен слуга бъде хвърлен във външната тъмнина, където ще бъде плач и скърцане със зъби."

(Матей 25:14-30)

Провиденческа полезност на богатствата. Испитания на богатството и бедността

7. Ако богатството беше една непреодолима пречка за спасението на всички онези, които го притежават, както би могло да се заключи от някои думи на Исус, ако са тълкувани в буквален смисъл, вместо в духовното им значение, тогава Бог, който дава богатствата, щеше да е положил един инструмент на неизбежно унищожение в ръцете на някои, една идея, която противоречи на всякакъв разум. Без съмнение, богатството е много "хлъзгав път", изпитание по опасно от бедността, заради неговата примамливост, изкушенията, които провокира, и очарованието, което излъчва. То е най-големия провокатор на гордостта, егоизма и сладострастието. Това е най-силната връзка, която държи човеците привързани към Земята и ги разсейва от мисли за Небесата. То създава такова главозамайване, че скоро онези, които отиват от мизерията към богатството изцяло забравят предишното си положение, онези, които са го споделяли с тях, и които са им помагали, и се превръщат в безчувствени, егоистични и суетни хора. Въпреки, че богатството прави пътуването трудно, не означава, че го прави невъзможно или че не може да стане средство за спасение в ръцете на онези, които знаят как да го използват; точно както определени отрови могат да възстановяват здравето, когато се използват целенасочено и внимателно.

Когато Исус казал на младия мъж, който го попитал за средствата за постигане на вечен живот, "Избави се от всичко, което притежаваш и ме последвай", той е нямал намерение да постановява един абсолютен принцип, че всички трябва да продадат всичко, което притежават, нито, че това е

единствената цена за спасението. Целта е да се покаже, че привързаността към земните блага е препятствие за спасението. В онзи случай младия мъж сметнал, че трябва да бъде освободен от по-нататъшни задължения, тъй като е изпълнявал определени правила, и така отказва да приеме идеята да остави всичките си земни притежания. Неговото желание да получи вечен живот не стига дотам, че да го постигне чрез такава саможертва.

Това, което Исус му предложил било решаващо изпитание, предназначен да разкрие истинските му мисли. Без съмнение той може да е бил един напълно честен човек в очите на света, никога да не е причинявал вреда на никого, никога да не е злословил за ближните си, никога да не е бил суетен, безполезен или горделив, и винаги да е почитал майка си и баща си. И все пак той все още не притежава истинско милосърдие, тъй като добродетелите му не се простирали чак до саможертва. Точно това искал да покаже Исус прилагайки принципа: Без милосърдие няма спасение.

В буквалното приемане на тези думи, последиците биха били отричане от богатството като пречка към бъдещо щастие и като причина за множество злини на Земята; нещо повече, би означавало осъждане на всяка работа, чрез която то може да бъде постигнато. Това би било абсурдно следствие, което би върнало човечеството обратно към примитивното съществуване, което по тази причина би било тотално противоречие със закона за прогреса, който е един от Божиите закони.

Ако богатствата са причина за много злини, ако те влошават толкова много лоши страсти, ако наистина провокират толкова много престъпления, ние не трябва да обвиняваме самите богатства, а човечеството, което злоупотребява с тях, както прави с всички дарове от Бога. Поради неправилна употреба човечеството постоянно превръща нещата, които може да са полезни, в нещо пагубно. Това е последица от нисшето състояние на земния живот. Ако от богатствата можеха да произлизат само злодеяния и вреда, тогава Бог нямаше да ги остави на Земята. От Човека зависи да ги накара да произвеждат добро и дори те да не са пряк елемент за морален прогрес, без съмнение те са могъщ елемент за интелектуалния прогрес.

В действителност Човека има мисията да работи за материалното подобрене на тази планета. От него зависи да я опитоми, да я направи здравословна и да направи подготовката, така че един ден планетата да може да приеме цялото население, което нейната площ може и трябва да съдържа. Затова, за да е в състояние да храни това огромно население ще бъде наложително, да се увеличи производството. Ако производството на една страна е недостатъчно, тогава ще бъде внасяно отвън. Ето защо отношенията между нациите съставляват една жизнена необходимост. С цел да се улесни това необходимо е да бъдат унищожени всички материални пречки, които разделят тези държави, за да може комуникацията да се осъществява бързо. За тази работа, която отне векове, за да се изпълни, бе съществено да се извличат материали от недрата на Земята, което накара Човека да търси в науката средствата за изпълнение на тези задачи с повече бързина и безопасност. Но за да осъществи това той се нуждаеше от ресурси; тази необходимост го принуди да създава богатство, точно както стана причина и за създаване на науката. Всички тези дейности наложиха нуждата да се усилят и развие интелекта, който човека първоначално е използвал за удовлетворение на материалните си нужди. Независимо от това, това е същият този интелект, който по-късно помогна на човечеството да разбере всички велики морални истини. Виждайки богатството като основно средство за изпълнение на тези задачи, не би могло да има повече велики работи без него, никаква дейност, нито стимул, нито изследване. Така, че има основателна причина богатството да се смята за елемент на прогреса.

Неравенство на богатството

8. Неравенството на богатството е един от проблемите, които човечеството ще продължи да се опитва да разреши без успех, докато се взема предвид само настоящия живот. Първия въпрос, който се поражда е:

Защо всички ние не сме еднакво богати? По простата причина, че *не сме еднакво интелигентни*,

активни и достатъчно прилежни, за да го постигнем, нито трезви и достатъчно внимателни, за да го запазим. Освен това, математически доказан факт е, че богатството, ако се раздели по равно, би дало минимална и недостатъчна част на всеки поотделно. А това, ако предположим, че тази подялба беше действително направена, в много кратки срокове това равновесие ще бъде нарушено поради разнообразието на характери и поведение. А ако предположим, че това е възможно и трайно, ако всеки един индивид има достатъчно, с което да живее, то тогава резултата би бил едно унищожение на всички велики творби, които допринасят за човешкия прогрес и добруването на човечеството. И накрая, ако е дадено, че всеки човек ще има най-необходимото, тогава няма да има никаква цел, която да подтиква мъжете и жените да правят открития или да поставят началото на полезни инициативи. Следователно, ако Бог е концентрирал богатството в определени зони, това е с цел от там то да бъде разширено в достатъчни количества според нуждите.

Приемайки този факт, тогава ние питаме защо Бог е осигурил богатство на хора, които не са способни да го оползотворят така, че то да даде плодове за доброто на всички. Тук ние имаме още едно доказателство за мъдростта и добротата на Бог. Давайки на човека свободна воля, той желае чрез индивидуален опит да достигнем положението, в което да различаваме доброто от злото, и практикуването на доброто да бъде единствено резултат от усилие и избор. Човек не трябва като предопределеност да бъде насочван нито към доброто нито към злото, защото тогава ние не бихме били нищо повече от пасивни и безотговорни инструменти, подобно на животни. Богатството е едно средство, с което се изпитва морала на човека. Но тъй като също е едно могъщо средство за действие към прогрес, Бог не желае то да остане непродуктивно за дълги периоди от време, за това Той непрестанно го размества. Всеки индивид рано или късно го притежава, за да може всеки да се потопи в използването му и да покаже как се е научил да го оползотворява. И въпреки това, не е физически възможно всички да го притежават в едно и също време, защото ако се случи това всички да имат богатство, то никой няма да работи, което в резултат ще доведе до компрометиране на целта за подобрене на условията на планетата. Следователно на всеки човек идва ред да притежава богатство. За това онези, които днес нямат, или вече са имали или ще го имат по някое време в бъдещето. По подобен начин, тези, които разполагат с богатство сега, вероятно няма да го имат утре. Бедните и богатите съществуват, защото Бог, бидейки справедлив, предписва работа на всеки един поред. За онези, които страдат, бедността е един тест на търпение и смирение; за други богатството е едно изпитание за благотворителност и саможертва.

С основателна причина поради много лошата употреба, в която някои хора влагат своето богатство, те трябва да бъдат лишени, както е и с недостойните страсти провокирани от алчността им. Това ни кара да се запитаме дали Бог е справедлив да дава богатство на такива създания. Сигурно е, че ако човека имаше само един живот, нищо не би могло да оправдае едно подобно разделение на светските блага. И все пак, ако ние не забравяме, че не е само настоящия живот, а си спомним и ансамбъла от съществувания, ние бихме видели, че всичко е справедливо балансирано. От тази гледна точка, на бедния човек му липсва мотив, с който да обвини Провидението, така както и няма мотив да завижда на богатия, който на свой ред също няма мотив да се величае за това, което притежава. От друга страна, ако с прилагането на тези богатства е злоупотребено, то престъплението няма да бъде поправено чрез декрет от санкциониращи закони. Законът може временно да промени външността, но не може да успее да промени сърцето. За това тези закони имат мимолетна продължителност и винаги са последвани от една дори по-невъздържана реакция. Произходът на злото лежи в гордостта и егоизма. Злоупотреби от всякакъв вид ще спрат, когато човечеството се ръководи от закона за милосърдието.

Указания от духовете. Истинската собственост

9. Единствената истинска собственост, която човек може да притежава е тази, която може да вземе със себе си напусайки този свят. На това, което намираме пристигайки на Земята и това, което оставяме напусайки я, ние се радваме само докато живеем тук. Следователно, щом човечеството е принудено да изостави всичките си светски притежания, то може да направим заключение, че то не притежава истинска собственост над богатствата, а само тяхното временно ползване. Тогава какво

съставлява истинската собственост? Нищо, което е за употреба на тялото, и всичко, което е за полза на душата, като интелекта, познанието и моралните качества. Това е, което човекът донесе и взима със себе си, което никой не може да отнеме и което ще бъде много по-полезно в следващия свят отколкото в настоящия. От него си зависи да бъде по-богат на тръгване, отколкото е бил на пристигане в този свят, виждайки, че тази бъдеща позиция ще зависи само от това какви качества са придобити в настоящия живот. Когато някой пътува до далечна страна той взима като част от багажа си само онези неща, които ще са му полезни в онова място; той не се тревожи за онези неща, които няма да са му от никаква полза. Продължете аналогично по отношение на вашия бъдещ живот и си осигурете всичко, което може да ви е полезно там.

Пътника, който пристига в един хан получава една добра стая, само ако е в състояние да плати за нея. Онези, които разполагат с оскъдни ресурси са принудени да се примирят с нещо незадоволително. Когато те нямат нищо, което да им принадлежи, те трябва да спят върху дървен нар. Същото се отнася за човека при неговото пристигане в света на духовете, където той ще отиде на такова място изцяло в зависимост от това, което притежава. Няма да може да си плати в злато. Никой няма да го пита какво е притежавал, докато е бил на Земята или каква позиция е заемал, нито дори дали е бил просяк или принц. Вместо това ще го попитат какво е донесъл със себе си. Няма да се ценят никакви светски блага или титли, а само общата сума от постигнатите добродетели. Погледнато от тази гледна точка възможно е простия работник да е много по-богат от принца. А последния напразно може да заявява твърди, че преди напускане на Земята неговото влизане в отвъдния свят е било заплатено в злато. Единствения отговор, който той ще получи е, че никой не може да си купи място тук; то трябва да се завоюва от всеки човек чрез правене на добро към другите. Земните пари могат да купят земя, къщи или дворци, но в нашия свят, за всичко се плаща чрез качествата на душата. Богати ли сте в тези качества? Тогава сте добре дошли и може да отидете до едно от високите места, където ви очакват всякакви блаженства. Но ако сте бедни в тези качества, тогава трябва да отидете в ниските места, където с вас ще се отнасят според качествата, които притежавате.

ПАСКАЛ (Женева, 1860)

10. Земните блага принадлежат на Бог, който ги разпределя според неговите желания. Човека не е нищо повече от един ползвател, администратор с различни степени на честност и интелект. Те толкова малко са индивидуална собственост на човеците, че често Бог осуетява цялата предвидливост и богатството изчезват от онези, които смятат, че имат най-голямо право над него.

Вероятно вие бихте казали, че това е разбираемо, когато се отнася до наследствена собственост, но не и до тази постигната със собствен труд. Без съмнение, ако съществуваше такова нещо като легитимно богатство, то би се отнасяло за втория вид, когато е честно придобито, защото *една собственост е законно придобита, само когато за да я притежава човек не е нанесъл вреда на никого*. Ще трябва да давате отчет за всяка монета, погрешно придобита в ущърб на някого. Но от факта, че човек може да дължи постижението на богатството на самия себе си, следва ли че, когато умре може да има някаква сила над него? Не са ли често безсмислени предпазните мерки, които хората предприемат да го прехвърлят на наследниците си? Това е така, защото, ако Бог не желае то да попадне в ръцете им, нищо не може да надделее над неговата воля. Може ли хората да използват и злоупотребят със своето богатство докато са живи, без да е нужно да дава отчет за тези действия? Не, защото позволявайки им да добият тази собственост Бог може да е имал за цел да възнагради усилията, куража и постоянството им по време на настоящия им живот. Ако все пак имуществото се използва единствено за задоволяване на гордостта и сетивата им, или ако в ръцете им то стане причина за провал, тогава по-добре ще е да не са го получавали изобщо. Това, което те печелят от една страна, те го губят от друга, по този начин занулявайки заслугата за труда. Когато напуснат Земята Бог ще им каже, че те вече са получили своята награда.

М. А. Дух Защитник (Брюксел, 1861г.)

Приложение на богатството

11. Вие не може да служите и на Бога и на Мамона. Запомнете това добре, вие, които сте управлявани от любовта си към златото, които бихте продали самата си душа с цел да притежавате съкровища, защото те могат да ви издигнат над другите хора и да ви осигурят да се радвате на удоволствията на страстите. Не, вие не може да служите и на Бога и на Мамона! За това, ако чувствате, че душата ви е доминирана от похотта на плътта, побързайте да се освободите от това иго, което ви тиранизира, защото Бог, който е справедлив и строг, ще ви каже: "Какво направи с имота, който ти поверих, неверни слуга? Тази движеща сила за добри дела само за твое собствено удовлетворение ли я използва?"

Тогава какъв е най-добрият начин за употреба на богатството? Ако потърсите решението в думите "обичайте се един друг" вие ще го намерите. Там лежи тайната за най-добрия начин богатството да се използва. Тези, които са задвижвани от обичта към ближния, вече имат една линия на действие. Приложението на богатството, което най-много радва Бог е милосърдието; не онова студено и егоистично милосърдие, което се състои единствено в раздаване на излишъците от едно златно съществуване, а по-скоро онова милосърдие изпълнено с любов, което търси нещастните и ги повдига без да причинява унижение. Вие, които сте богати, давайте онова, което ви е в излишък! Но правете дори повече, давайте и това, което и на вас е необходимо, защото онова, което смятате за необходимо, в действителност също е излишно, но давайте мъдро. Не отхвърляйте тези, които се оплакват, от страх, че може да бъдат измамани, а отидете до източника на злото. На първо място търсете да облекчавате; на второ място потърсете информация и вижте дали работа, съветване или дори привързаност няма да са по-ефикасни отколкото вашите благотворителни дарения.

В допълнение към богатството си, разпространявайте на всички около себе си вашата любов към Бог, любовта към труда и любовта към ближния. Поставете богатството си на основа, която никога няма да ви подведе и която ще ви донесе големите печалби на добрите дела. Богатствата на интелекта трябва да ви служат, точно както и материалното богатство; следователно разпространявайте около себе си съкровищата на учението; разпръсквайте съкровището на любовта си над братята и сестрите си и те ще дадат плод.

Шеверо (Бордо, 1861г.)

12. Когато си мисля за краткостта на живота болезнено впечатление ми прави непрестанната загриженост за материалното добруване; докато придавате толкова малко значение и посвещавате толкова малко време на вашето морално подобрене, макар точно то да е наистина важно за вечността. От количеството усилия, които ние влагаме в нашето материално благосъстояние човек ще си помисли, че става дума за въпрос от първостепенно значение за човечеството; докато в повечето случаи не е нищо повече от един опит да се удовлетворят преувеличени нужди и суета, или да се отдадете на крайностите. Колко скръб, тревога и мъки причинявате вие на самите себе си! Колко много безсънни нощи прекарвате, за да увеличите богатство, което често е повече от достатъчно! От висотата на такава слепота не е рядко да се видят такива, чиято безкрайна любов към богатството и удоволствията, които то осигурява, ги подлага на мъчителен труд, гордеейки се от един живот изпълнен със саможертва и заслуги – сякаш са работили за другите, а не за себе си! Какви глупци сте! Действително ли вярвате, че грижите и усилията мотивирани от егоизъм, алчност и гордост ще бъдат взети под внимание, когато от една страна вие сте мотивирани от егоизма, користолюбието и гордостта, докато вие negliжирате грижата за бъдещето, както и задълженията, които братската солидарност налага на всички онези, които жънат предимствата на обществения живот? Вие мислите само за своите собствени тела, чието добруване и удоволствия са били изключителен обект на егоистичната ви загриженост. В името на тялото, което умира, вие сте пренебрегнали своя дух, който живее вечно. Този обгрижван и скъп господар е станал ваш тиранин; той управлява вашия дух, който е станал негов роб. Това да е целта на съществуването, което Бог ви дал?

Дух Защитник (Краков, 1861г.)

13. Тъй като човеците са и администратори и попечител на богатството, което Бог им е поверил в ръцете, тогава ще е се изисква един стриктен отчет от тях за какво го е ползвал по силата на свободната си воля. Злоупотребата е налице, когато повереното е използвано изключително само за лично удовлетворение; добрата употреба е при всички случаи, когато води до полза и за някой друг. Заслугата е в степента на саможертва, която човек налага на себе си. Благоедействието е само един начин за използване на богатството: то облекчава нещастieto, утолява глада, спасява от студа и предлага подслон на тези, които нямат нищо. И все пак, еднакво наложително и достойно задължение, е това да се предотвратява мизерията от поява. Там, по принцип, е мисията на големите богатства, мисия да подпомагат многото видове проекти, които те могат да изпълнят. Ако такива богатства осигурят законна печалба, от тях ще произлезе добро, труда развива интелекта и извисява достойнството на хората, които винаги са горди, когато са в състояние да кажат, че те са спечелили хляба на масата си, докато получаването на милостиня само ги унижава и деградира.

Богатствата, които са концентрирани в едната ръка трябва да бъдат като един поток от жива вода, която разпръсква плодородие и добруване навсякъде, където премине.

Ах, вие богаташи, които използвате богатството си в съответствие с Божиите желания, вашето сърце ще бъде първото, което ще утоли жаждата ви в този благословен поток! Още в настоящия си живот вие ще се радвате на неописуемите блага на душата, вместо на материалните удоволствия на егоизма, които оставят чувство на празнота в сърцето. Името ви ще бъде благословено на земята и когато я напуснете суверенният Господ ще ви каже, както беше казано в притчата за талантите: "О, Добър и верен слуга! Влез в радостта на Господаря си." В тази притча слугата, който погребал парите, които му били поверени, в земята, не представя ли образа на скъперниците, в чиито ръце богатствата остават непродуктивни. Когато Исус говори предимно за милостинята, това е защото в онези дни в земите, в които той е живеел, човекът не знаел за работите, които изкуството и индустрията щели да създадат по-късно, и в които богатството можело по полезен начин да се употреби за всеобщо благо на обществото. Към всички, които са способни да дадат много или малко, аз ще кажа: давайте милостиня, когато е необходимо, но възможно най-често я превръщайте в надница, така че онези, които ги получават да не се почувстват засрамени.

(Фенелон, Аргел 1860г.)

Непривързаност към земни притежания

14. Братя и сестри, приятели мои, аз дойдох да донеса своя малък принос със цел да ви помогна да напреднете безстрашно по пътеката на усъвършенстването, върху която сте стъпили. Ние сме задължени един към друг; само чрез искрено и братско единение между духове и инкарнирани регенерацията е възможна.

Вашата любов за земни притежания е едно от най-големите препятствия за вашето морално и духовно напредване. Чрез тази привързаност към притежания вие подкопавате своите емоционални способности, пренасяйки ги върху материални неща. Бъдете честни със себе си: Богатството осигурява ли ви едно безметежно щастие? Дори когато хазните ви са пълни няма ли една празнота в сърцето? На дъното на тази кошница с цветя не намираме ли винаги една скрита змия? Аз разбирам оправданото задоволство, което чувства един човек, който чрез прилежна и почтена работа е спечелил едно богатство; все пак между това задоволство - много естествено и одобрено от Бог - и привързаността, която поглъща всички други чувства и парализира импулсите на сърцето, има голяма разлика; същата голяма дистанция, която разделя мрачното скъперничество и крайното прахосничество: два порока, измежду които Бог е поставил милосърдието, тази свята и солидна добродетел, която учи богатите да дават без показност, така че бедните да могат да получат без да се чувстват унижени;

Дали вашето богатство е дошло от вашето семейство или сте си го спечелили със собствен труд, има

едно нещо, което никога не трябва да забравяте: всичко идва от Бог и се връща към Бог. Нищо на Земята не принадлежи на теб, дори и твоето бедно тяло: смъртта ще ти го отнеме така, както и другите материални притежания. Вие сте попечители, а не собственици - не се заблуждавайте. Бог ви ги дава в заем и вие ще трябва да ги върнете. И Бог ви дава в заем при условие, че поне излишъка би отишъл при тези, на които им липсва най-необходимото.

Един от вашите приятели ви заема една определена сума. Колкото и нечестни да сте вие стриктно ще си изплатите заема и ще му бъдете благодарни. Добре, това е положението и на всички, които са богати. Бог е небесния приятел, който им е дал в заем техните богатства; той не иска нищо за себе си освен любов и признание, но той изисква богатите на свой ред да дават на бедните, които както богатите, са негови деца.

Притежанията, които Бог ви е поверил надигнаха пламенна и неистова алчност в сърцето ви. Никога ли не се замислихте за факта, че когато вие сте неумерено привързани към богатството - толкова тленно и преходно, както сте и вие самите - ще дойде ден, когато вие ще трябва да дадете един отчет на Господ за онова, което е дошло от него? Забравихте ли, че чрез богатството вие сте били ръкоположени в свещената роля на служители на милосърдието на Земята с цел да бъдете негови разумни разпределители? Какво сте вие тогава, ако не неверни попечители, след като използвате само за своя облага онова, което ви е поверено? Какъв резултат ще произлезе от вашето преднамерено пренебрежение на задълженията ви? Смъртта, непреклонна и непримирима ще разкъса воала, зад който се криете и ще ви принуди да дадете един отчет на Приятеля, който ви е помогнал и който в този момент стои пред вас в робата на съдията.

Напразно е да опитвате да се самозаблуждавате, докато сте на Земята, оцветявайки с името "добродетел" онова, което не е нищо повече от егоизъм, това което вие наричате "спестяване" и "предвидливост" е само користолюбие и алчност, или щедрост, която не е нищо повече от разточителство от ваша страна. Например бащата на едно семейство се въздържа от практикуването на милосърдие; той спестява и трупа златото, заявявайки, че прави така с цел да остави колкото се може повече на децата си, така че те да не изпаднат в бедност. Това е много справедливо и бащинско, съгласен съм, и никой не може да го вини. Но винаги ли това е единствения мотив, който го ръководи? Не е ли често просто един компромис със съвестта му, за да оправдае в своите собствени очи и в очите на света своята лична привързаност към земни притежания? Дори така, ако признаем, че неговата бащина любов е единствения му мотив, това причина ли е той да забравя своите братя и сестри пред Бога? Когато той вече има един излишък, ще остави ли той децата си в бедност, защото те ще имат малко по-малко от него? Вместо това не им ли дава един урок по егоизъм и не вкоравява ли сърцата им? Вместо това не задушаваш ли любовта към ближния? Бащи и майки, вие грешите много, ако вярвате, че по този начин ще увеличите любовта на децата ви към вас. Научавайки ги да бъдат егоистични към другите, вие ги учите да бъдат егоисти и към вас самите.

Тези, които са работели усърдно и са събрали богатството си с пот на челото често може да бъдат чути как казват, че когато парите са спечелени човек схваща стойността им по-пълно. Нищо не може да е по-истинно. Добре тогава, нека тези, които твърдят, че схващат стойността на парите практикуват милосърдие според техните възможности и те ще имат по-голяма заслуга от тези, които са родени в изобилие и не знаят нищо за тежката умора от труда. Но от друга страна, ако същите тези хора, които си спомнят, че техните страдания и усилия са егоистични и сурови към бедните, те са много по-виновни от другите, защото колкото повече човек знае от личен опит за скритата скръб на бедността, толкова повече той трябва да е склонен да я облекчава у другите.

За съжаление винаги в тези, които са богати има едно чувство толкова силно, колкото е и привързаността им към богатството: чувството на гордост. Когато бедния потърси тяхната помощ не рядко новобогаташа ги ухажва с приказки за своите усилия и ноу-хау, вместо да се отзове на помощ и накрая свършвайки казва: "Направи като мен." Според тях Божията Доброта няма нищо общо с тяхното богатство. Цялата заслуга е единствено тяхна. Гордостта им хвърля един воал над очите и затваря ушите им. Въпреки целият им интелект и умение те не разбират, че Бог може да ги отмени с

една единствена дума. Прахосването на едно богатство не показва една липса на привързаност към земни притежания, а по-скоро липса на грижа и безразличие. Като попечители на такива притежания, хората нямат нито правото да ги пропиляват, нито да ги конфискуват за своя собствена облага.

Разточителството не е щедрост, а често е форма на егоизъм. Тези, които разпръскват златото си с пълни шепи със цел да задоволят една фантазия няма да дадат и един цент в помощ. Отделеността от земни притежания се състои в оценяване на богатството за неговото истинско достойнство; в знание как да го използвате за другите и не само за себе си; в това да не се жертват интересите на човека в бъдещия живот заради богатството; и в това да го загубите без да се оплаквате, ако Бог желае да ви го отнеме. Ако в следствие на непредвидено нещастие вие станете като Йов, кажете като него: "Господи, Ти си дал и Ти си взел, да бъде Твоята воля."

Това е истинска непривързаност. Първо бъдете хрисими; имайте вяра в Единия, който ви дава и взема, и може да го възстанови у вас още веднъж. Смело устоявайте на обезкуражението и отчаянието, които парализират силата ви. Никога не забравяйте, че винаги, когато Бог ви накара да поемете един удар, той винаги поставя утехата редом до най-трудното изпитание. Но запомнете, че има притежания, които са безкрайно по-ценни от земните и тази мисъл ще ви помогне да се откъснете от последните. Колкото по-малка стойност придава човек на едно нещо, толкова по-нечувствителен става той към неговата загуба. Хората, които се привързват към земни притежания са като деца, които не могат да видят друго освен настоящия момент. Тези, които не се привързват са като възрастни, които виждат най-важните неща, когато разбират пророческите думи на Спасителя: "Моето царство не е от този свят."

Господ не заповядва на никого да се отърве от всичко, което притежава и да се понижи до доброволна просяка, защото тогава той би станал един товар за обществото. Ако разсъждаваме по този начин би означавало, че не разбираме отделеността от земни притежания; това би бил егоизъм от друг вид, защото би означавало човек да се изключи от отговорността, с която богатството тежи на тези, които го притежават. Бог дава богатство на онези, които изглеждат способни да го управляват в полза на всички. За това богатите имат мисия, която те могат да направят красива и благоприятна за тях самите. Да отхвърлиш богатството, когато Бог ти го е дал означава да се откажеш от ползите на доброто, което можеш да направиш управлявайки го мъдро. Да знае как да се справиш без него, когато не го притежаваш; да знаеш как да го употребиш, когато го имаш и да знаеш как да го пожертваш, когато е необходимо, това значи да действаш в съответствие с Божия замисъл. Нека тези, които се сдобиват с това, което в света е известно като "добър късмет", си кажат: "Боже мой, ти ми прати нова отговорност. Дай ми силата да я изпълня според твоята свята воля."

Приятели мои, на това исках да ви науча по отношение на отделеността от земни притежания. Ще го обобща като кажа: Знайте как да бъдете щастливи с малко. Ако сте бедни не завиждайте на богатите, защото за щастието богатство не е необходимо. Ако сте богати, не забравяйте, че вашите притежания са ви поверени и че вие трябва да оправдаете тяхната употреба като дадете отчет за разходите. Не бъдете един неверен попечител, който използва притежанията си за да задоволява своята гордост и чувственост. Не си мислете, че имате правото да разполагате за ваше самостоятелно ползване това, което не е нищо повече от един заем, а не е подарък. Ако вие не сте в състояние да го изплатите, то вие нямате правото да го искате на първо място, и запомнете, че тези, които дават на бедните уреждат един дълг, който са сключили с Бог.

Предаване на Богатството

15. Принципът, според който хората са само попечители на богатството, на което Бог им е позволил да се радват по време на техния живот, не отнема ли тяхното право да го прехвърлят на техните потомци?

След тяхната смърт хората могат с право да прехвърлят това, на което са се радвали през живота си, защото ефекта от такова право винаги зависи от волята на Бог, който може, когато си поиска да

попречи на възможността техните наследници да му се радват. Ето защо ние виждаме едни видимо стабилно създадени богатства как се разпадат. Волята на хората да държат своето богатство в ръцете на техните наследници следователно няма никаква сила, въпреки че този факт не отнема тяхното право да прехвърлят заема, който те са получили, тъй като Бог ще го вземе от наследниците им, ако сметне за подходящо.

Св. Луи (Париж, 1860)

Бъдете съвършени

**Характеристика на съвършенството - Морални хора - Добрите Спиритисти - Притча за сеяча
- Указания на Духовете. Дълг – Добродетел - Висшестоящи и Подчинени –
Индивидът в света - Грижа за тялото и духа**

Характеристика на съвършенството

1. Но Аз ви казвам: Обичайте неприятелите, правете добро на онези, които ви мразят и се молете за онези, които ви клеветят и преследват, защото, ако обичате само онези, които обичат вас, каква награда ви се пада? Не правят ли така и бирниците? И ако поздравявате само братята си, какво особено правите повече от другите? Не правят ли това и езичниците? За това бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият небесен Отец.

(Матей 5:44 и 46-48)

2. След като Бог притежава безкрайно съвършенство във всички неща, максимата "Бъдете съвършени, както вашия небесен Отец е съвършен" ако бъде взета буквално би предположила възможността за постигане на абсолютно съвършенство. Ако беше дадено на създанието да бъде толкова съвършено, колкото Създателя, първия щеше да стане равен на последния, което е недопустимо. Все пак хората, на които Исус е говорил нямаше да разберат този нюанс; той се ограничава с това да им представи един модел и да им каже да полагат усилия да му подражават.

Следователно човек трябва да разбира тези думи в смисъл на относително съвършенство, което човечеството е способно да постигне и което го довежда най-близо до божественото.

От какво се състои такава съвършенство?

Исус казва: "да обичаме враговете си, да правим добро на онези, които ни мразят и да се молим за онези, които ни преследват." Така той показва, че в същността на съвършенството е милосърдието, защото то обхваща прилагането на всички останали добродетели.

В действителност наблюдавайки резултатите от всички пороци - и дори най-простите несъвършенства - човек ще осъзнае, че няма и едно от тях, което да не изменя чувството на милосърдие до известна степен, защото всички те имат своето начало в егоизма и гордостта, които са врагове на милосърдието. Това е така, защото всичко, което вълнува свръх много чувството за личността унищожава или поне отслабва елементите на истинско милосърдие: благосклонност, снизхождение, себеотрицание и отдаденост. Взети до там, че да обичаме нашите врагове, любовта към ближния не може да се съюзи с някакво несъвършенство, противно на милосърдието и следователно винаги е една индикация за едно по-голямо или по-малко възвисяване. Следователно "Бъдете съвършени, както вашия небесен Отец е съвършен."

Морални хора

3. Истинските морални хора са онези, които прилагат закона за справедливостта, любовта и милосърдието в тяхната най-голяма чистота. Когато те питат съвестта си за своите дела, те всъщност питат дали са нарушили този закон; дали са сторили някакво зло; дали са направили всичкото добро, което са могли; дали охотно са пренебрегнали някоя възможност да бъдат полезни; дали някой няма оплакване срещу тях и накрая, дали всичко, което са направили на другите, е това, което биха искали

на тях да им се случи.

Те имат вяра в Бог и божията доброта, справедливост и мъдрост. Те знаят, че нищо не се случва без Божието разрешение, за това те се оставят на Божията воля във всичко.

Те имат вяра в бъдещето; за това поставят духовните притежания над преходните.

Те знаят, че всички трудности в живота, всички негови скърби и всички разочарования са изпитания или изкупления, и те ги приемат без оплакване.

Хората, пропити от чувство на милосърдие и любов към ближния, правят доброто заради самото добро, без да очакват нищо в замяна, и се отплащат на злото с добро, защитават слабите от силните и винаги жертват своите собствени интереси в полза на справедливостта.

Те откриват удоволствие в благото, което разпръскват наоколо, в служенето, което дават, щастието, което насърчават, сълзите, които пресушават и утехата, която осигуряват на страдащите. Техния първи импулс е да помислят за другите преди да помислят за себе си и да се грижат за интересите на другите пред своите собствени.

От друга страна егоистите калкулират печалбите и загубите произтичащи от всеки щедър акт.

Моралните хора са мили, човечни и доброжелателни към всички, без значение на раса и потекло, защото приемат всички хора за свои братя и сестри. Те уважават всички искрени убеждения, в които другите вярват и не анатемосват онези, които не мислят като тях.

При всички обстоятелства милосърдието е техен водач; те казват, че онези, които нараняват другите със злонамерени думи, които нараняват чувствата им със своята гордост и надменност, които не се отворачават от идеята да причиняват страдание или трудности, колкото и да са леки, когато това може да бъде избегнато, те се провалят в своето задължение да обичат ближния си и не заслужават Господната милост.

Те не държат у себе си ненавист или злоба, или желание за отмъщение. Следвайки примера на Исус, те прощават и забравят обидите и помнят само добрите дела, защото знаят, че на тях ще им бъде простено според това как те самите са простили.

Те са снизходителни към слабостите на другите, защото знаят, че самите те се нуждаят от снизхождение и напомнят тези думи на Исус: "Нека този, който е без грях пръв да хвърли камък." Те никога не изпитват удоволствие да търсят несъвършенства у другите или да привличат вниманието към тях. Ако нуждата ги принуди то те винаги търсят доброто, което да смекчи злото.

Те изучават своите собствени несъвършенства и се стремят непрестанно да ги победят. Всичките им усилия са фокусирани към това да бъдат в състояние в утрешния ден да си кажат, че са по-добри отколкото вчера.

Те не търсят да величаят своя дух или таланти за сметка на другите; вместо това те сграбчват всяка възможност да подчертаят онова, което е достойно за похвала у другите хора.

Те не се радват тайно на своето богатство или лични преимущества, защото знаят че всичко, което им е било дадено може да им бъде отнето. Те използват, но не злоупотребяват с притежанията, които са им предоставени, защото знаят, че те са една отговорност, за която ще трябва да дадат отчет и че най-лошата им употреба по отношение на самите тях би била да ги използват за задоволяване на своите страсти.

Ако социалния ред е поставил другите под тяхно опекунство, те ги третират с обич и доброжелателност, защото пред Бог те са равни. Те използват своята власт да повишат своя морал, а

не да ги смачкат със своята гордост. Те избягват всичко, което би могло да направи положението на техните подчинени по-болезнено.

Тези, които са подчинени от друга страна, разбират задълженията на своята позиция и са строги в съзнателното им изпълняване. (Виж Глава VII точка 9)

Най-накрая моралните хора уважават у своите близни всички права предназначени от законите на природата по същия начин, както желаят и техните права да бъдат уважавани.

Това не е списък с всички качества, които определят моралните хора, но който да положи усилия да ги притежава попада на пътя, който води към всички останали.

Добрите Спиритисти

4. Спиритизмът, който е добре разбран, но особено когато е добре почувстван, неизбежно води до резултатите изложени по-горе, които характеризират истинския Спиритист, както и истинския Християнин, защото те са едно и също. Спиритизма не създава един нов морал; той само улеснява хората да разберат и прилагат морала на Христос, осигурявайки им една непоклатима и просветена вяра на тези, които се съмняват или колебаят.

Въпреки това много от тези, които вярват в духовните прояви, не разбират нито техните последици, нито техните морални изводи, или ако ги разбират, не ги прилагат за себе си. На какво може да се дължи това? На липса на прецизност на Доктрината? Не, защото Доктрината не съдържа никакви алегии или символи, които могат да дадат път за погрешни интерпретации. Яснотата е нейна същност и това я прави силна, защото тя се обвързва директно с интелекта на човек. Тя не съдържа нищо мистериозно и нейните привърженици не притежават никаква тайна, която да е скрита от обикновените хора.

Така че, нужно ли е да имате един изключителен интелект, за да я разберете? Не, тъй като човек вижда индивиди със забележителен интелект, които не я разбират, докато средните умове, дори млади хора, които едва са преминали юношеството - я разбират в нейните най-фини нюанси с точност достойна за възхищение. Това идва от факта, че до известна степен материалния аспект на Спиритистката наука изисква само очи, които могат да наблюдават, докато същностният аспект изисква една известна степен на чувствителност, която някой може да нарече зрялост на моралното чувство, без значение от възраст и ниво на образование, защото тя е особено присъща на развитието на инкарнирания дух.

У някои материалните връзки все още държат твърде здраво, за да позволят на духа да се отдели от нещата на света, защото мъглата, която ги обхваща скрива виждането им за безкрайното. В последствие те не се разделят лесно със своите вкусове или навици, защото не разбират нищо по-добре от това, което имат. За тях вярването в духове е един прост факт, но това не оказва никакво или много слабо влияние върху техните инстинктивни наклонности. С други думи те виждат само един лъч светлина, недостатъчен да ги насочва и да им дава големи надежди и аспирации, за да са способни да преодолеят наклонностите си. Тези индивиди са много по-заинтересовани от феномена, отколкото от морала, който им изглежда банален и монотонен. Те постоянно изискват духовете да им представят нови мистерии, без да питат дали са достойни да схванат тайните на Създателя. Тези индивиди са несъвършени Спиритисти. Някои остават стационарни или се дистанцират от техните братя и сестри във вярата, отдръпвайки се при задължението да се реформират, или в други случаи запазват своите симпатии за тези, които споделят техните слабости или предрасъдъци.

Въпреки това, приемането на принципите на Доктрината е една първа стъпка, която ще направи полесна втората в едно бъдещо съществуване.

Тези, които правдиво могат да бъдат считани за истински и искрени Спиритисти са на една по-висока степен в моралното развитие. Техния дух доминира над материята по-цялостно, давайки им така едно по-чисто възприятие за бъдещето. Принципите на Доктрината карат фибрите в тях да затрептят, т.е. докосват най-съкровения им чувства, които остават спящи у предния тип хора. Следователно тяхната вяра е непоклатима. Някои са като музиканта, който е развълнуван от определени акорди, докато другите чуват само звуците. *Истинските Спиритисти се познават по тяхната морална трансформация и усилията, които те полагат, за да преодолеят злите си наклонности. Докато първите са доволни с техния ограничен хоризонт, последните разбират, че съществува нещо по-добро и правят усилие да се освободят, и те винаги постигат своята цел ако поддържат една твърда воля.*

Притча за сеяча

5. В същия ден Исус излезе от къщата и седна край езерото. И при него се събраха големи множества, така че Той влезе и седна в една ладия, а целият народ стоеше на брега. Тогава той им каза много неща с притчи, говорейки така:

„Един сеяч излезе да сее; и като сееше, някои зърна паднаха край пътя; и птиците от небето дойдоха и ги изкълваха.

Други семена паднаха на скалисти места, където нямаше много пръст; те скоро поникнаха, защото нямаше дълбока почва. Но когато изгря слънцето то ги изгори и понеже нямаше корен, изсъхнаха. И други пък паднаха между тръните, и когато пораснаха, тръните ги задушиха.

Накрая някои паднаха на добра земя и дадоха плод - някои стократно, някои шестдесет, някои тридесет.

Който има уши да чуе.

(Матей 13:1-9)

„Чуйте следователно притчата за сеяча.

При всеки, който чуе словото на царството, но не го разбира, идва злия дух и грабва посятото в сърцето му; той е, който е получил семето край пътя.

А онзи, който получава семето сред скалите е онзи, който чуе словото и веднага с радост го приема; но корен няма в себе си и то е краткотрайно. И когато настане скръб или гонение поради словото, той скоро го използва за съблазън и разруха.

А онзи, който получи семето между тръните е онзи, който чува словото; но грижите на този свят и илюзията на богатството задавят словото в него, оставяйки го безплодно.

Но онзи, който получи семето на добра земя е онзи, който чува словото и го взема под внимание, и който произвежда плод, давайки - кой стократно, кой шестдесет, кой тридесет от едно.

(Матей 13:18-23)

б. Притчата за сеяча представя перфектно нюансите, които съществуват в начините, по които един човек печели от учението на Евангелието. Колко много хора има в действителност, за които уроците на Евангелието са само мъртво писмо, което като семето, което е паднало на камениста почва, не произвежда никаква реколта!

Тази притча намира едно не по-малко правилно приложение в различните категории на Спиритистите. Тя е символ за тези, които се интересуват само от физическите феномени, но не извличат нищо в последствие, защото те ги виждат единствено като обект на любопитство. На тези, които не търсят нищо повече от едно чудо в спиритистките общувания, които се интересуват от тях до степен само да задоволят своето въображение, но които след като са ги получили остават толкова студени и безразлични, колкото са били и в самото начало. На тези, които намират, че съветите са

много добри и достойни за възхищение, и все пак ги прилагат само върху другите, но не и на себе си. И най-накрая на тези, за които учението е както семенцата, които падат на добра почва и дават реколта.

Указания на Духовете. Дълг

7. Дългът е едно индивидуално морално задължение първо към себе си, веднага след това към другите. Дългът е законът на живота. Той може да бъде намерен в най-малките детайли, както и в най-възвишените дела. Тук аз искам да говоря за моралния дълг, а не за вида дълг наложен от професиите.

В реда на чувствата дългът е много труден за изпълнение, защото противоречи на съблазните на личния интерес и сърцето. Неговите победи нямат никакви свидетели и провалите му не се подлагат на потъпкване. Вътрешния дълг на хората е оставен на тяхната свободна воля. Жегването на съвестта - този пазител на вътрешната висока нравственост - ги поддържа, но тя е държана назад, често безсилна пред извъртанята и изтънчеността на страстта. Когато му се подчиняват с вяра дългът на сърцето повдига хората; но как такъв един дълг се определя? Къде започва? Къде свършва?

Дългът започва точно в точката, в която вие застрашавате щастието или покоя на своя ближен; свършва на границата, която вие не бихте искали да видите нарушена по отношение на себе си.

Бог е създал всички хора еднакви по отношение на болката. Малки или големи, невежи или образовани, всички те страдат по еднакви причини, така че всеки да може благоразумно да определи злото, което той или тя могат да правят. Все пак същия критерий не съществува по отношение на доброто, което е безкрайно по-разнообразно в неговите изражения. Равенството в лицето на болката е едно великолепно обезпечаване на Бог, който желае всичките му деца, научени от общи преживявания, да не извършват зло позовавайки се на невежество по отношение на последиците от злото.

Дългът е практическото обобщение на всички морални теории. Това е куража на душата, която се сблъсква с нещастieto от житейските борби; той е и стриктен и пластичен; готов да адаптира себе си към различни усложнения; той остава непреклонен пред изкушението. *Личности, които изпълняват своя дълг обичат Бог повече отколкото обичат други индивиди, и обичат другите повече отколкото обичат себе си.*; те са едновременно и съдия и роб в тяхната кауза.

Дългът е най-красивият венец на разума и зависи от него като дете, което зависи от майка си. Човеците би трябвало да обичат дълга, не защото ги съхранява от злините на живота - човечеството не може да избегне това, а защото той дава на душата силата, която ѝ е нужна за нейното развитие. Дългът расте и излъчва под една по-извисена форма на всеки от по-висшите етапи на човечеството. Моралното задължение на индивидите към Бог никога не изчезва; те би трябвало да размишляват върху добродетелите на Всевишния, който не приема една несвършена скица, защото Той иска красотата на неговата работа да засияе пред него.

Лазар (Париж, 1863)

Добродетел

8. В своето най-висше изражение добродетелта обхваща всички съществени качества, които се съдържат у добрия човек. Да бъде добър, милосърден, трудолюбив, разумен и скромен - това са качества на един добродетелен индивид. За съжаление често те биват придружавани от малки морални страдания, които ги опетняват и отслабват. Тези, които парадират със своите добродетели не

са добродетелни, тъй като им липсва основното качество, което е скромност и показва порока, който е най-противоположен на скромността, гордостта. Една наистина достойна добродетел не харесва показност; някой може да я обожествява, но тя се крие в неизвестността и бяга от възхищението на масите.

Св. Винсент де Пол е бил добродетелен; достойният за похвала свещеник на Арс е бил добродетелен и много други, които са малко познати на света, но са познати пред Бога. Всички тези индивиди не са осъзнавали, че са добродетелни, те са се оставили да бъдат отнесени от потока на техните свещени вдъхновения и практикували доброто с пълна липса на личен интерес и самозабравяне.

На така разбираана и прилагана добродетел ви каня аз, деца мои, на тази истинска Християнска и истинска Спиритистка добродетел аз ви съветвам да посветите себе си. Но дръжте далеч от сърцето си мислите на гордост, суета и егоцентризм, които винаги опетняват най-красивите качества. Не имитирайте тези, които сами са сложили себе си за модел и които сами възхваляват своите собствени качества пред всички, които са достатъчно самодоволни, за да слушат. Тази добродетел на показ често крие едно множество от малки подлости и омразни слабости.

По принцип индивиди, които се величаят, които издигат паметник на своята собствена добродетел, точно с това действие нулират всяка истинска заслуга, която могат да имат. Какво обаче мога да кажа аз за онези, чието единствено достойнство е да изглеждат това, което не са. Аз искам да вярвам, че индивидите, които практикуват доброто чувстват едно вътрешно удовлетворение в дълбините на сърцето си, но когато такова задоволство е изнесено навън с цел да се получи похвала, то деградира в егоцентризм.

Ах, всички вие, които сте стоплени от лъчите на спиритистката вяра и които знаете колко са далече човеците от съвършенството, не се поддавайте на такова безумие. Добродетелта е благоволение, което аз желая за всички искрени спиритисти, но ще им кажа: По-добре да имате по-малко добродетели, но да сте скромни, отколкото да са повече, но с гордост, защото поради гордост редица последователни човечества са били изгубени и чрез смирение един ден те ще бъдат възстановени.

Франсоаз - Николас - Маделин (Париж, 1863)

Висшестоящи и Подчинени

9. Властта така, както и богатството е едно доверие, за което тези, които са били облечени с него ще трябва да дадат отчет. Не си мислете, че им е дадено, за да им осигури суетното удоволствие на командването, както и вие не трябва да бъдете като повечето, които държат силата на земята, които погрешно вярват че това е едно право, една собственост. Междувременно Бог им осигурява доказателството, че не е нито едното, нито другото, защото той им го отнема по своя воля. Ако властта беше една унаследявана привилегия, тя щеше да бъде неотчуждаема. Все пак никой не може да каже, че нещо му принадлежи, след като може да му бъде отнето без негово съгласие. Бог дава властта или като една мисия, или като едно изпитание, когато той сметне, че е подходящо, и по същия начин я отнема.

Всички тези, които са довереници на власт в каквото и да е обхват - от господарите над техните слуги, до владетелите над техните народи - не бива да забравят факта, че под тяхна отговорност се намират души, че те ще отговарят за доброто или лошото ръководство, което са оказали на своите подчинени и че грешките, които техните подчинени могат да извършат и пороците, на които те може да се предадат, в резултат на такова ръководство или лоши примери, ще паднат върху тях, както и че те ще жънат плодовете на своята добрина, за това, че ги водят към доброто. Всички хора на земята имат една мисия, по-голяма или по-малка; каквато и да е тя винаги е давана с цел доброта; да я отклониш от нейния принцип следователно означава да се провалиш в изпълнението и. Ако Бог попита богатите "Ти какво направи с богатството, което в твоите ръце трябваше да бъде един

източник за разпространение на просперитет навсякъде около теб?" и ако попита тези, които притежават власт в някаква степен: "Ти какво направи с тази власт? Какви злини предотврати? Какъв прогрес благоприятства? Ако аз съм ти дал подчинени, то не е било за да можеш ти да ги превърнеш в роби на твоята воля или да ги дресиращ за твоите прищевки и алчност. Аз те направих силен и ти поверих тези, които бяха слаби с цел да ги поддържаш и да им помогнеш да се възнесат към мен."

Висшестоящи, които се съобразяват с думите на Христос не презират никой от тези, които са под тях, защото те знаят, че социалните различия не означават нищо пред Бог. Спиритизма ги учи, че ако днес техните подчинени им се подчиняват, в миналото те може да са ги командвали или могат да го сторят в бъдеще, и тогава те (сега висшестоящи) ще бъдат третирани според това как те са се отнасяли към своите подчинени.

Ако висшестоящите имат да изпълняват задължения, подчинените също имат такива от своя страна и те не са по-малко свещени. Ако последните са Спиритисти тяхната съвест ще им казва дори още по-строго, че те не са изключени от задълженията си, дори когато техните висшестоящи не успеят да изпълнят техните, защото Спиритистите знаят, че човек не трябва да отвърща на злото със зло и че грешките на едните не оправдават грешките на другите. Ако тяхната позиция води след себе си страдание, те си казват, че сигурно трябва да са дали основание за това, защото вероятно са злоупотребили със своята власт в миналото и трябва на свой ред да почувстват нередностите, които са накарали другите да страдат. Ако те са принудени да търпят такава една позиция, защото не могат да намерят по-добра, Спиритизма ги учи да се примирят с нея като едно изпитание за нужното им за техния напредък смирение. Тяхната вяра ръководи поведението им, те действат така, както биха искали техните подчинени да се държат с тях, ако те са им шеф. По тази причина те са по-стриктни в изпълнение на своите задължения, тъй като разбират, че каквато и да е небрежност в работата, която им е поверена, е вредна за тези, които им плащат и на които те дължат своите време и усилия. С други думи Спиритистите са ръководени от чувството на дълг, което тяхната вяра им дава, заедно със сигурността, че всяко отклонение от правия и тесен път ще бъде един дълг, който ще трябва да бъде платен рано или късно.

Франсоаз - Николас - Маделин
Кардинал Морло (Париж, 1863)

Индивидът в света

10. Едно чувство на състрадание трябва винаги да оживява сърцата на тези, които се събират под зора на Господ да извикат помощта на Добрите Духове. За това пречиствайте сърцето си: не позволявайте каквато и да е светска или маловажна мисъл да остава в него. Повдигнете духа си към тези, които призовавате, така че откривайки у вас подходящото разположение и нрав, те ще могат изобилно да посеят семето, което трябва да покълне в душата ви и да създаде вътре в нея плода на милосърдието и справедливостта.

Затова не си мислете, че като непрестанно ви увещаваме към молитва и ментално призоваване ние желаем да ви съветваме да живеете един мистичен живот, който ви държи извън законите на обществото, в което вие сте били осъдени да живеете. Не. Живейте с мъжете и жените на вашето време по начина, по който мъжете и жените би трябвало да живеят. Наблюдавайте социалните нужди - дори лекомислията - на деня, но го правете с едно чувство на чистота, което може да ги освети.

Вие сте призовани да влезете в контакт с духове с различна същност и противоположни характери; не влизайте в противоречие с никой от тези, с които може да се срещнете. Бъдете бодри, радостни и щастливи, но с този тип радост, която една чиста съвест може да даде и щастието на наследниците на Небесата, които броят дните, които ще ги приближат по-близо до тяхното наследство.

Добродетелта не се състои в това да заемете една строга и мрачна физиономия на лицето или в отхвърляне на удоволствията, които вашите човешки условия позволяват. Достатъчно е да предавате всички действия на вашия живот на Създателя, който е дал такъв живот. Достатъчно е, когато някой започне или завърши едно дело да издигне мислите си към Създателя и да го помоли в един импулс на душата за неговото грижовно съблюдаване на изпълнението и да даде благословията си за завършването му. Във всичко, което правите търсете Източника на всички неща; не правете нищо без мисълта за Бог, която да пречиства и осветява вашите дела.

Както е казал Христос, съвършенството се намира изцяло в практикуването на абсолютно милосърдие, но задълженията на милосърдието се простират до всички социални позиции от най-ниската до най-високата. Тези, които живеят в изолация, не биха могли да практикуват милосърдие. Само чрез контакта с техните събратя в най-тежките борби те намират една възможност да го практикуват. И така тези, които целенасочено се изолират лишават себе си от най-могъщите средства за съвършенство; тъй като те имат да мислят само за себе си, животът им е живот на един егоистичен човек. (Виж глава V точка 26)

Не си представяйте обаче, че с цел да живеете в постоянно общуване с нас, да живеете пред Божия взор, то вие трябва да сложите вретиче¹ и да се посипете с пепел.

Не, не и още веднъж не! Бъдете щастливи в съответствие с нуждите на човечеството, но нека вашето щастие никога не държи мисъл или действие, което да обиди Бог, или всичко, което би могло да помрачи лицето на тези, които ви обичат и напътстват. Бог е любов и той благославя всички тези, които обичат добродетелно.

Дух Защитник (Бордо, 1863)

Грижа за тялото и духа

11. Състои ли се моралното съвършенство в умъртвяване на тялото? С цел да разреши този въпрос аз ще се опра на елементарни принципи и ще започна като покажа нуждата от грижа за тялото, което според алтернативите за здраве и болест влияе по много важен начин душата, която може да се счита за един затворник в плътта. С цел този затворник да живее, да се движи и дори да възприема илюзията за свобода, тялото трябва да бъде здраво, в добро разположение и жизнено. Нека направим едно сравнение, предполагайки, че и тялото и душата са в перфектно състояние. Какво би трябвало да правят те, за да поддържат баланса между техните склонности и нужди, толкова различни по своята същност?

Тук две системи се конфронтират: тази на аскета, който иска да унижи тялото, и тази на материалиста, който иска да унижи душата: две форми на насилие, всяка почти толкова глупава, колкото и другата. И успоредно с тези две големи групи се тълпят безбройните множества на безразличните, които нито с осъждане, нито със състрадание, а обичат с хладина и са щастливи със своите си радости.

Къде тогава е мъдростта? Къде тогава е науката за живота? Никъде. И този голям проблем щеше да остане напълно нерешен, ако не беше дошъл на помощ Спиритизма да помогне на тези, които изучават въпроса като им показва връзката между душата и тялото, и да им каже, че след като те са си нужни едно на друго и за двете трябва да се полагат грижи. За това обичайте душата си, но се грижете и за тялото, инструмента на душата. Ако сте небрежни за нуждите означени от самата природа, това означава, че сте небрежни за закона на Бог. Не наказвайте тялото си за грешките, които вашата свободна воля го е накарала да извърши и за които то не е по-отговорно от един лошо язден кон, за каквото и да е инцидент, който може да причини.

¹ вретиче - голяма торба, чувал, облича се по време на религиозен пост.

Следователно ще бъдете ли вие по-съвършени, ако измъчва те тялото си, но си останете не по-малки егоисти и горди, нито по-милосърдни към ближния си? Не, съвършенството не е в това, то се намира изцяло в реформите, на които вие подлагате своя дух. Дисциплинирайте го, подчинете го, унижете го и го усмирете: това е начина да го направите послушен пред Божията воля и единствения път, който води към съвършенство.

Джорджис, Дух Защитник (Париж, 1863)

Мнозина са призовани, но малцина са избрани

Притчата за сватбата - Тясната порта - Не всички, които казват "Господи, Господи" ще влязат в Божието царство - Който е получил много, от него много ще се изисква - Указания на Духовете. На този, който има, повече ще му се даде - Християните ще бъдат разпознати по своите дела

Притчата за сватбата

1. И Исус пак започна да им говори с притчи, като казваше:

"Небесното царство прилича на един цар, който искаше да направи сватба на сина си и разпрати слугите си да повикат онези, които беше поканил; те обаче отказаха да дойдат. Тогава царят изпрати други слуги, като им каза да кажат на поканените: "Ето, приготвих гощавката, заклах телетата и всичко, което заповядах да се угои. Всичко е готово; елате на сватбената гощавка."

Те обаче не бяха заинтересовани и един отиде на къщата си в провинцията, а друг на търговията си. Останалите хванаха служителите му и след като ги оскърбиха ги убиха.

Когато царят разбра това, се разгневи, изпрати войските си и погуби онези убийци, и изгори града им.

Тогава той каза на слугите си: „Сватбената гощавка е напълно готова, но тези, които бяха поканени, не бяха достойни за нея. За това идете по кръстопътищата и поканете на сватбената гощавка всеки, който срещнете." Тогава слуги му излязоха по пътищата и събраха всички, които намериха - зли и добри; и сватбената зала се напълни с гости, които седнаха на масата.

Тогава царят влезе да види тези, които бяха на масата, и забелязвайки там един човек, който не носеше сватбена дреха, той му каза: "Приятелю, защо си дошъл тук, без една сватбена премяна?" Човекът запази мълчание.

Тогава царят каза на служителите: "Вържете ръцете и краката му и го хвърлете във външната тъмнина; там ще бъде плач и скърцане със зъби, защото мнозина са призовани, но малцина са избрани.

Матей (22:1-14)

2. Невярващите се усмихват на тази привидно детинска наивна притча, защото те не могат да разберат защо могат да възникнат толкова много трудности по отношение на едно празненство, и още по-малко, че поканените ще се възпротивят до такава степен, че да избият онези, изпратени от господаря на къщата. "Притчите, казват те, „без съмнение са фигуративни, но дори така, те не трябва да преминават отвъд границите на правдоподобното."

Същото може да бъде казано за всички алегии, както и за най-остроумните басни, ако човек премахне тяхното външно покритие, така че да открие скритото им значение. Исус съставя своите алегии от най-обичайните навици на живота и ги адаптира към традициите и характера на хората, на които е говорил. Повечето от неговите притчи са били предназначени да насадят у масите идеята за духовния живот; тяхното значение често изглежда неразбираемо, само защото те не се приемат от тази гледна точка.

В тази определена притча Исус сравнява Небесното царство, където всичко е радост и щастие - с едно угощение. Когато говори за първите поканени, той прави намек за евреите, които Бог повика първи

да познаят неговия Закон.

Онези изпратени от господаря са пророците, които са дошли да ги призват да последват пътя на истинското щастие, но техните думи са чути от малцина; техните предупреждения са пренебрегнати; мнозина дори са изклани, като слугите в притчата.

Поканените, които се извиняват под претекст, че трябва да се грижат за пасищата си и своя бизнес, символизират хората на светското, които, погълнати от земните неща, са безразлични към небесните неща.

Сред евреите от онези времена било разпространено вярването, че тяхната нация трябва да постигне върховенство над всички останали. Всъщност, не обещава ли Бог на Авраам, че неговото потомство ще покрие лицето на Земята? Но както винаги, приемайки формата за съдържанието, те вярвали в едно действително, материално господство.

Преди идването на Христос всички народи с изключение на евреите били идолопоклонници и политеисти. Ако няколко необикновени личности, възприели идеята за божественото единство, тази идея останала в положение на една лична теория и по никакъв начин не била приета за една фундаментална истина, освен от неколцина посветени, които криели своето познание под един непробиваем за масите воал на тайнственост.

Евреите били първите, които открито практикували монотеизма. На тях Бог предава своя Божествен закон, първо чрез Моисей, после чрез Исус. От тази малка фокусна точка се запалва светлината, която трябва да се разпростре над целия свят, да триумфира над езичеството и да даде на Авраам едно *духовно* потомство, "толкова многобройно, колкото са звездите на небесната твърд". Въпреки, че те са отхвърлили идолопоклонничеството, евреите negliжират моралния закон, като вместо това се придържат към по-лесното практикуване на външните форми на вярата. Злото е достигнало своя връх; нацията е завладяна и разделена на фракции и секти; неверието е навлязло дори в светилището. Тогава се появил Исус. Той бил пратен да им напомни да спазват Закона и да отвори пред тях новите хоризонти на бъдещия живот. Бидейки *първите* поканени на големия банкет на вселенската вяра, те отхвърлили словото на небесния Месия и го убили. Така те загубили плода, който трябвало да пожънат от своята собствена инициатива.

Би било несправедливо, все пак, да обвиняваме един цял народ за подобно състояние на нещата. Тази отговорност пада директно върху фарисеите и садукееите, които пожертвали своята нация поради гордостта и фанатизма на първите и неверието на вторите. Те са тези, които преди всички останали Исус сравнява с поканените, които отказали да дойдат на сватбеното празненство. Тогава Той добавя: "Господаря, виждайки това, нареди всички онези, които могат да се намерят по кръстовищата да бъдат поканени; и добри и лоши." С това той искал да каже, че словото ще бъде известно на всички други народи, и езичници и идолопоклонници. И така, когато те повярват ще бъдат допуснати до празненството, на мястото на онези, които първи са поканени.

Въпреки това, не е достатъчно само да бъдеш поканен; не е достатъчно просто да приемеш името Християнин, нито да седнеш на масата за да вземеш участие в небесния празник. Преди всичко останало и като едно изрично условие е необходимо да си облечен в сватбена дреха, което означава да имаш чисто сърце и да практикуваш Закона според неговия дух. Този закон се съдържа изцяло в тези думи: Без милосърдие няма спасение. Сред всички тези, които чуват Божественото слово все пак колко малко са онези, които го спазват и прилагат! Колко малко стават достойни да влязат в Божието царство! Ето защо Исус е казал: Мнозина ще бъдат призвани, но малцина ще са избрани.

Тясната порта

3. Влезте през тясната порта, защото широка е портата и пространен е пътят, който води към погубен, и мнозина са онези, които минават през тях. Колко малка е портата към живота! Колко

тясна е пътеката, която води към него! И колко са малко онези, които я намират!

Матей (7:13-14)

4. И някой го попита този въпрос: "Господи, малцина ли са, които ще бъдат спасени?"

А той отговори: "Стремете се да влезете през тясната порта, защото аз ви уверявам, че мнозина ще се опитат да влязат през нея и няма да са в състояние. И веднъж като бащата в семейството влезе и затвори портата, и когато вие, останали отвън, почнете да хлопате и да му казвате: "Господи, отвори;" а той в отговор ще ви каже: "Не ви познавам откъде сте."

Тогава вие ще кажете: "Ядохме и пихме пред теб; и по нашите улици си поучавах." А той ще отговори: "Не знаят от къде сте; махнете се от мене всички вие, които сте вършили неправда."

Тогава там ще бъде плач и скърцане със зъби, когато видите Авраам, Исак, Яков и всички пророци в Божието царство, докато вие самите - изпъдени навън.

Мнозина ще дойдат от изток и запад, от север и юг, онези които ще имат място на гощавката в Божието царство. Следователно, тези, които са последни, ще бъдат първи, и които са първи, ще бъдат последни.

Лука (13:23-30)

5. Вратата към погубен е широка, защото са много злите страсти и пътеката към злото е посещавана най-много. Вратата към спасението е тясна, защото тези, които желаят да преминат през нея трябва да положат големи усилия да контролират себе си с цел да преодолеят своите зли наклонности, и малцина примиряват себе си да направят това. Това е допълнение към максимата „Мнозина са призовани, но малцина са избрани.“

Такова е настоящето състояние на земното човечество, защото след като земята е свята на изкупление, върху нея злото преобладава. Когато тя се трансформира пътеката към доброто ще бъде най-посещавана. Следователно тези думи трябва да се разбират в относителен смисъл, а не в абсолютен. Ако това беше нормалното състояние на човечеството би означавало, че Бог умишлено е осъдил огромното мнозинство от индивиди на погубен, едно неприемливо предположение, ако човек познава Бог като изцяло справедлив и добър.

Но с какви зли дела човечеството може да е станало виновно, за да заслужи такава тъжна съдба в настоящето си и в бъдещето си, ако то е било изцяло заточено на земята и ако душата не е имала други съществувания? Защо има толкова много препятствия посипани по пътя си? Защо е толкова тясна портата, която позволява само малък брой да премине през нея, ако съдбата на душата е подпечатана завинаги след смъртта? По този начин само с един живот човечеството е в постоянен конфликт, както със себе си така и с Божията справедливост. С предишните съществувания на душата и множествеността на световите хоризонти се разширява, хвърля се светлина върху най-неясните точки на вярата, а настоящето и бъдещето са солидарни на миналото. Само тогава един човек може да разбере цялата дълбочина, цялата истина и цялата мъдрост на Христовите максими.

Не всички, които казват "Господи, Господи" ще влязат в Божието царство

6. Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи!, ще влезе в небесното царство. Само тези, които са извършили волята на Моя Отец, който е на небесата ще влязат. В онзи ден мнозина ще ми кажат: "Господи! Господи! Не пророкувахме ли в твое име, не изгонвахме ли бесове в твое име и не извършихме ли много чудеса в твое име?" Но тогава аз ще им заявя: Аз никога не съм ви познавал; махнете се от мене, вие, които вършите беззаконие.

Матей (7:21-23)

7. И така, всеки, който чуе тези мои думи и ги изпълнява, ще се оприличи на разумен човек, който е построил къщата си на канара. Когато заваля дъждът, придойдоха реките, духнаха ветровете и се устремиха върху тази къща; но тя не падна, защото бе построена на канара.

И всеки, който чуе тези мои думи и не ги изпълнява ще се оприличи на неразумен човек, който е построил къщата си на пясък. Когато заваля дъждът, придойдоха реките, духнаха ветровете и се устремиха върху тази къща; и тя падна и падането и беше голямо.

Матей (7:24-27) и подобно в Лука (6:46-49)

8. И така, който наруши една от тези най-малки заповеди и научи човеците да ги нарушават, най-малък ще се нарече в небесното царство; а който ги изпълнява и научи така човеците, той ще бъде велик в небесното царство.

Матей (5:19)

9. Всички тези, които разгласяват мисията на Исус, казват "Господи, Господи!" Но каква полза да го наричат Учител или Господ, ако те не следват неговите заръки? Християни ли са онези, които го почитат с външни актове на посвещение, а в същото време се поддават на гордост, егоизъм, алчност и всякакви други страсти. Негови ученици ли са онези, които прекарват дните си в молитви, но които в резултат на това не са по-добри, нито по-милосърдни или опрощаващи към своите събрата? Не, защото точно като фарисеите, тяхната молитва е на устните им, но не и в сърцето им. Те могат да впечатлят другите със своята форма (външното изражение на вярата), но не и Бог. Напразно ще казват на Исус " Господи, ние пророкувахме; поучавахме в твое име; демони изгонване в твое име; ние ядохме и пихме с теб." Той ще им отговори "Не ви познавам кои сте. Стойте далеч от мен вие, които извършвахте беззакония, вие които опровергавате своите думи с делата си, вие, които злословихте за ближния си, ограбвахте вдовици и извършвахте прелюбодеяние. Далеч от мен вие, чиито сърца дестилираха омраза и жлъч, вие, които проляхте кръвта на братята и сестрите си в мое име, вие, които вместо да пресушавате сълзите, ги карахте да текат. За вас ще има плач и скърцане със зъби, защото Божието царство е за онези, които са добри, скромни и милосърдни. Не очаквайте да отклоните Божията справедливост поради множеството на думите и раболепието ви. Единствения път отворен за вас да намерите Божията милост е този на искрено практикуване на закона за любовта и милосърдието."

Думите на Исус са вечни, защото са истината. Те не само са една гаранция за живота в небесата, но един залог за мир, спокойствие и стабилност в нещата отнасящи се до живота на земята. Ето защо всички човешки политически, социални и религиозни институции, които се основават на неговите думи ще бъдат толкова стабилни, колкото къщата построена върху скала. Хората ще ги запазят, защото в тях ще намерят щастие. Тези обаче, които са в нарушение на неговите думи, ще бъдат като къщата построена върху пясък: ветровете на трансформацията и реката на прогреса ще ги сринат долу.

Който е получил много, от него много ще се изисква

10. И онзи слуга, който знаеше волята на господаря си, но не се приготви, нито постъпи по волята му, ще бъде сурово наказан. А онзи, който не знаеше волята на господаря си и направи неща, заслужаващи наказание, ще бъде наказан по-малко. И от всеки, на когото много е дадено, много и ще се изисква; и на когото много са поверили, от него по-голям отчет ще се изисква.

Лука (12:47-48)

11. За осъждане дойдох на този свят, за да виждат невидящите, а виждащите да ослепеят. Някои от фарисеите, които бяха с него, като чуха това, му казаха: "Да не сме и ние слепи?"

Исус им каза: "Ако бяхте слепи, нямаше да сте съгрешили, но понеже сега казвате, че виждате, грехът ви остава."

Йоан (9:39-41)

12. Тези максими намират приложение по-специално в Спиритистките поучения. Всички тези, които познават предписанията на Христос със сигурност заслужават обвинение, ако не ги прилагат; но освен факта, че Евангелието, което ги съдържа, се разпространява само сред Християнските деноминации, колко много хора от тях не го четат, а от тези, които го четат колко много има, които не го разбират! Резултатът е, че собствените думи на Исус са били изгубени за мнозинството.

Спиритистките поучения, които възпроизвеждат тези максими под различни форми, и които ги развиват и коментират върху тях с цел да ги доведат до досега на всички, имат спецификата, че въобще не са ограничаващи, и всички, грамотни или неграмотни, вярващи или невярващи, Християни или не, могат да ги получат, защото духовете общуват навсякъде. Никой, който ги получава било директно или чрез един посредник, не може да претендира, че е невеж за тях. Те не могат да предложат като едно извинение нито липсата на инструкции, нито това че алегоричния им смисъл е скрит. Така онези, които не се възползват от ученията за своя напредък, които им се възхищават като интересни и любопитни, без сърцето им да е докоснато от тях, които не стават по-малко суетни, нито по-малко горди, нито по-малки егоисти, нито по-малко привързани към материални притежания, или които не са по-добри към ближния си, са още по-виновни, защото разполагат с едни по-големи средства да разберат истината.

Медиуми, които получават добри контакти, заслужават още повече обвинения за упорството им в злото, защото често те пишат собствените си присъди, и ако те не бяха толкова заслепени от гордостта, те биха осъзнали, че духовете се обръщат лично към тях. И все пак, вместо да прилагат към себе си уроците, които пишат или които виждат написани, единствената им мисъл е да ги приложат към другите, така потвърждавайки тези думи на Исус "Виждате тресчицата в окоето на ближния, но не виждате гредата в своето око." (Виж Глава X, т. 9)

Чрез тези думи: "Ако бяхте слепи нямаше да сте съгрешили", Исус има предвид, че доколко е достоен за обвинение някой е пропорционално на собственото просветление на човека. Така фарисеите, които имали намерението - и действително били - най-просветените личности на техния народ, подлежали на по-голям укор в очите на Бог, отколкото неуките хора. Същото важи и днес.

Следователно от Спиритистите много ще се изисква, защото много са получили; но също на онези, които са се възползвали от поученията много ще се даде.

Първата мисъл на всички искрени Спиритисти би трябвало да е да открият дали в съветите на Духовете няма нещо, което може да приложат на себе си.

Спиритизма е умножил броя на тези, които са призовани. И поради вярата, която той дава, той също ще умножи броя на тези, които са избрани.

Указания на Духовете.

На този, който вече има, повече ще му се даде

13. Тогава неговите ученици се приближиха и попитаха: "Защо им говориш с притчи?" Той им отговори: "Защото на вас е дадено да знаете тайните на небесното царство, а на тях не е дадено. Защото, който има, на него ще се даде и ще има в изобилие; но който няма, от него ще се отнеме и това, което има. За това им говоря с притчи, защото гледат, а не виждат; слушат, а не чуват, нито разбират. И спрямо тях се изпълнява пророчеството на Исаия, когато той каза:

"С ушите си ще чувате, и няма да разбирате; с очите си ще гледате, но нищо няма да възприемете.

Матей (13:10-14)

14. Обърнете добре внимание на това, което чувате; защото същата мярка ще бъде ползвана за вас, каквато сте ползвали да отмерите за другите, и ще ви се даде дори повече; защото на него, който вече има, на него ще му се даде, а на онзи, който няма, от него ще се отнеме и това, което има.

Марк (4:24-25)

15. "Ще се даде на онзи, който вече има, и ще се отнеме от онзи, който няма." Размишлявайте върху тези велики поучения, които толкова често ви се струват парадоксални. Тези, които са получили, са тези, които разбират значението на Божественото слово; те са получили единствено, защото са се опитали да станат достойни, и Господ в неговата милостива любов, окуражава усилията, които водят към доброто. Тези здрави и упорити усилия привличат благословиите на Господа; те са един магнит, който привлича прогресивния напредък и изобилно благословение, което те прави достатъчно силен да се изкачиш по свещената планина, където на върха идва почивката след труда.

"От него, който няма нищо или има малко, ще му се отнеме." Това трябва да се разбира като една метафорична противоположност. Бог не отнема от своите създания доброто, което се е съгласил да им дава. Ах, сляпо и глухо човечество! Отвори ума и сърцето си; виж с духа си; разбирай с душата си и не тълкувай по такъв един груб и несправедлив начин думите на него, който накара Божията справедливост да засияе удивително пред погледа ти. Не Бог взема от онези, които са получили малко; техния собствен дух, безполезен и небрежен, който не знае как да съхрани това, което има и да го подхранва, така че да увеличи лептата пусната в сърцето му.

Онези, които не култивират полето, което труда на техния баща е спечелил за тях, и което те са наследили, виждат как това поле се покрива с плевели. Техният баща ли е този, който взема реколтата, която те не са искали да подготвят? Ако те са позволили на семената, предназначени да пораснат в това поле, да изсъхнат поради липса на грижа, трябва ли да обвиняват баща си, ако не произведат нищо? Не, разбира се, че не. Вместо да обвиняват този, който е подготвил всичко за тях, че им е отнел дареното, нека обвинят истинския автор на техните нещастия, и нека тогава разкайващи се и усърдни, смело да се заловят за работа; нека разбият неблагодарната почва с усилието на волята си; нека изорат дълбоко с помощта на разкаяние и надежда; нека уверено посеят семето, което са избрали като добро сред лошите; и нека го напоят със своята любов и милосърдие.

Тогава Бог, Богът на Любовта и Милосърдието, ще им даде на онези, които вече са получили. И тогава те ще видят усилията си увенчани с успех, и едно семе ще произведе сто, а друго хиляда. Кураж, о работници! Вземете мотиките си и ралото си; обработвайте сърцето си; почистете го от плевелите; там посеете доброто семе, което Господ ви е поверил, и росата на любовта ще го способства да произведе плодовете на милосърдието.

Един Дух Приятел (Бордо, 1862 г.)

Християните ще бъдат разпознати по своите дела

16. "Не всички, които ми казват "Господи, Господи", ще влязат в небесното царство, но само този, който е изпълнил волята на моя Отец, който е на небесата."

Чуйте тези думи на Господ, всички вие, които отхвърляте Спиритистката Доктрина като едно дело на Дявола. Отворете си ушите, защото времето да слушате е дошло.

Достатъчно ли е да носите униформата на Бог за да бъдете верен слуга? Достатъчно ли е да кажете "Аз съм Християнин" за да следвате Христос? Търсете истинските Християни и ще ги разпознаете по делата им. "Едно добро дърво не може да роди лош плод, нито е възможно едно лошо дърво да роди добър плод." "Всяко дърво, което не ражда добър плод се отсича и се хвърля в огъня." Тези са думите на Учителя; ученици на Христос, разберете ги добре! Какви са плодовете, които дървото на Християнството трябва да роди, това могъщо дърво, чиито разлистени клони покриват част от света със своята сянка, но които все още не подслоняват всички онези, които биха се събрали около него? Плодовете на дървото на живота са плодовете на живота, надеждата и вярата. Християнството, както е правело много векове, проповядва тези три божествени добродетели; то се стреми да разпространява тези плодове, но колко малко ги берат! Дървото винаги е добро, но градинарите са лоши. Те искаха да го фасонират спрямо своите идеи; искаха да го формоват в съответствие с техните собствени нужди; те го отрязаха, намалиха и осакатиха; голите му клони не дават лош плод, те вече не дават никакъв плод. Жадни пътници, които спират в сянката му за да потърсят плода на надеждата, който трябва да възстанови силата и куража им, виждат само сухи клонки, предизвестяващи идващата буря. Напразно те търсят плода на живота върху дървото на живота: неговите листа падат изсъхнали; човешките ръце толкова много безразсъдно са експериментирали с тях, че те са повехнали!

За това си отворете ушите и сърцата, скъпи обичани! Култивирайте това дърво на живота, чиито плодове дават вечния живот. Онзи, който го е посадил ви кани да се грижите за него с любов, и ще ги видите още веднъж да ражда своя божествен плод в изобилие. Пазете го такова, каквото Христос ви го е дал. Не го осакатявайте; то иска да хвърли огромната си сянка над цялата вселена; не окастрийте клоните му. Неговите полезни плодове падат изобилно за да нахранят гладните пътници, които искат да достигнат своята цел. Не събирайте този плод с цел да го складирате и да го оставите да изгние, така че да не е полезен на никого. "Мнозина са призвани, но малцина са избрани." Това е така, защото има монополи върху хляба на живота, както често има и на материалния хляб. Не се приравнявайте към тях. Дървото, което дава добър плод трябва да дава на всички. За това отидете и потърсете онези, които са гладни. Поведете ги под клоните на дървото и споделете с тях подслона, който то предлага. "От тръни не може да берете грозде". Мои братя и сестри, дистанцирайте се от онези, които ви викат за да ви покажат тръните по пътя, и следвайте онези, които ви водят към сянката на дървото на живота.

Божественият Спасител, най-праведния, каза, и неговите думи няма да преминат, "Не всички, които ми казват 'Господи, Господи', ще влязат в божие царство, а само онези, които са извършили волята на моя Отец, който е в небесата."

Нека Господ на благословиите да ви благослови; нека Бог на светлината ви просветли; нека дървото на живота изобилно да изсипе своя плод над вас! Вярвайте и се молете.

Симеон (Бордо, 1863 г.)

Вярата премества планини

Силата на вярата - Религиозна вяра. Състоянието на Непоклатима Вяра - Притча за изсъхналото смокиново дърво - Указания на Духовете. Вярата: Майка на Надеждата и Милосърдието - Божествена Вяра и Човешка Вяра

Силата на вярата

1. И когато дойде да срещне народа, до него се приближи един човек, коленичи пред краката му и му каза: "Господи, смили се над сина ми, който е побъркан и страда зле, понеже пада в огъня и често във водата. Аз го представих на твоите ученици, но не можах да го изцелят."

А Исус отговори: "О, поколение, невярващо и извратено, докога ще бъда с вас? Докога трябва да ви търпя? Доведете детето при мен."

И когато Исус смърри демона и той излезе от детето, което оздравя в същия момент.

Тогава учениците дойдоха при Исус насаме и казаха: "Защо ние не можахме да изгоним демона?"

Той им каза: "*Поради вашето маловерие. Защото истина ви казвам: Ако имате вяра колкото синапово зърно, ще кажете на тази планина: 'Премести се оттук там' и тя ще се премести и нищо не би било невъзможно за вас.*"

(Матей 17: 14-20)

2. В нейното правилно приемане сигурно е, че увереността в нашите собствени способности ни прави способни да осъществим физически неща, които не бихме били в състояние да направим, ако сме се усъмнили в себе си. И все пак тук тези думи трябва да се разбират само в морален смисъл.

Планините, които вярата премества, са трудностите, съпротивата и злата воля, с други думи всички неща, които ги има сред хората, дори когато засяга най-добрите неща. Ежедневните предразсъдъци, материалните интереси, егоизма, слепотата на фанатизма и горделивите страсти са други такива планини, които препречват пътя на всички, които работят за прогреса на човечеството.

Здравата вяра дава постоянство, сила и ресурси, които ни правят способни да преодолеем пречките, както в малките, така и в големите неща. Вярата, която е неуверена, дава несигурност и колебание, които усилват пречките, които ние искаме да преодолеем; тази вяра не избира средствата за победа, защото тя не вярва във възможността за победа.

3. В едно друго приемане вяра означава увереността, която някой има в постигането на нещо, сигурността в постигането на една определена цел. Тя дава един вид яснота, която прави възможно човек да види в мисълта си края, който е замислен и средствата за да го достигне по такъв начин, че този, който я притежава продължава така да се каже с абсолютна сигурност. Във всеки случай вярата способства постигането на велики неща.

Искрената и истинска вяра винаги е спокойна. Тя дава търпението, което знае как да чака, защото имайки своя точка на упора в ума и в разбирането на нещата, тя носи сигурността в достигането на своята цел. Колебливата вяра чувства своята собствена слабост. Когато тя е стимулирана от интерес, тя става безчувствена и мисли, че може да си осигури липсващата ѝ сила чрез насилие.

Спокойствието по време на борба винаги е знак за сила и увереност; насилието от друга страна е доказателство за слабост и съмнение в себе си.

4. Човек трябва да се пази да не бърка вярата със самонадеяността. Истинската вяра се съюзява със смирението; тези, които я притежават вярват повече в Бог, отколкото в себе си, защото те знаят, че са прости инструменти на Божията воля и без Бог не могат нищо да направят. Ето защо Добрите Духове им идват на помощ. Самонадеяността е по-малко вяра и повече гордост, а гордостта винаги е

наказвана рано или късно чрез разочарованието и провалите, които и нанасят.

5. Силата на вярата получава едно пряко и специално приложение в действията по магнетизация. Чрез вяра хората действат върху флуида - универсалният агент - модифицират неговите качества и му дават един импулс, който е така да се каже неустоим. Така тези, които комбинират една нормална по големина флуидна сила с пламенна вяра могат насочвайки единствено своята воля към доброто, да изпълняват забележителния феномен на изцелението и други феномени считани преди за чудеса, но които не са нищо повече от последици на природния закон. Ето защо Исус казва на своите апостоли: Ако вие не можахте да го излекувате, то е защото нямате вяра.

Религиозна вяра. Състоянието на Непоклатима Вяра

6. От религиозна гледна точка вярата е вярването в определени догми, които обхващат различните религии; всички религии имат своите клаузи на вярата. От този аспект вярата може да бъде или рационална или сляпа. Сляпата вяра не изследва нищо, приема както лъжата, така и истината без проверка и на всяка стъпка се сблъсква с доказателства и разум. Отведена до крайност тя поражда фанатизма. Когато вярата почива върху грешка, тя рано или късно рухва. Вяра, която е основана на истината е единствената по вид подсигурана за бъдещето, защото тя няма защо да се бои от прогреса на просветлението, тъй като което е истина в мрака, то също е истина при пълна светлина. Всяка религия твърди, че има ексклузивното притежание над истината; все пак, ако някой проповядва сляпа вяра по отношение на въпрос от вярата, то означава, че той признава собствената си неспособност да покаже, че е прав.

7. Често се казва, че вярата не може да бъде предписана, от което много хора заявяват, че не е тяхна грешка, ако нямат вяра. Разбира се, че вярата не може да се предпише. И още по-правилно е, че вярата не може да бъде наложена. Не, тя не може да бъде предписана, а само придобита и на никой няма да му бъде отказано да я притежава, дори сред тези, които са най-съпротивляващи се. Ние говорим за фундаментални духовни истини, а не това или онова конкретно вярване. Не вярата трябва да търси тези индивиди; по-скоро те трябва да търсят вярата, и ако те искрено я търсят, те ще я намерят. Вие може да сте сигурни, че онези, които казват: "Ние не искаме нищо повече от това да вярваме, но не можем", го казват само с устните си, а не със сърцето си, защото като го казват те си запушват ушите. Междувременно доказателствата около тях се множат, те защо отказват да ги видят? От страна на някои е безразличие, за други е страха, че ще бъдат накарани да си променят навиците, за мнозинството тяхната гордост отказва да признае една по-висша сила, защото те ще трябва да и се поклонят.

За някои индивиди вярата изглежда почти вродена, една искра е достатъчна, за да я развие. Такава лекота в асимилирането на духовните истини е очевиден знак за предишен прогрес. От друга страна за някои индивиди духовните истини са трудни за възприемане, един не по-малко очевиден знак за една не-еволюирала същност. Първите вече са повярвали и разбрали, когато са преродени те донасят със себе си интуицията за онова, което знаят, те са приключили своето обучение. Последните трябва да научат всичко, те все още трябва да осъществят своето обучение и те ще го направят, ако не в този живот, тогава в друг.

Ние трябва да се съгласим, че съпротивата на невярващите често не е свързана толкова със самите тях, колкото с начина, по който са им представени нещата. Вярата изисква една основа и такава основа е перфектното разбиране на това, на което трябва да се повярва, с цел да повярват не е достатъчно просто да видят, преди всичко съществено е да разбират. Сляпата вяра вече не е подходяща за този век и именно догмата за сляпата вяра създава най-много невярващи в наши дни, защото тя желае да се наложи и изисква оттеглянето на две от най-важните привилегии на човешките същества разум и свободна воля. Невярващите се бунтуват основно срещу този тип вяра, за което е правилно да се каже, че вярата не може да бъде предписана. Не приемайки доказателствата, тя остава една празнота в ума, която дава място на съмнението.

Рационалната вяра, която е базирана на факти и логика не оставя никаква тъмнина по нейната диря. Човек вярва, защото е сигурен, а никой не може да вярва, освен ако не разбира. Ето защо рационалната вяра не се срива, защото *непоклатимата вяра е тази, която може да застане лице в лице с разума във всички човешки епохи.*

Спиритизмът води такъв един резултат и също триумфира над неверието до тогава, докато не срещне системна и самоцелна опозиция.

Притча за изсъхналото смокиново дърво

8. А сутринта, когато излязоха от Витания, той беше гладен. И като видя отдалеч една смокиня, той отиде да види дали няма да намери нещо на нея, но като дойде до нея, не намери нищо, само листа, защото не беше сезона за смокини. Тогава Исус каза на смокиновото дръвче: „Отсега нататък никой да не яде плод от тебе до века.“ И учениците му чуха това.

На следващия ден като минаваха, видяха, че смокинята е изсъхнала до корен. И Петър си спомни думите на Исус и му каза: "Учителю, виж как смокинята, която ти прокле е изсъхнала."

А Исус му отговори: "Имайте вяра в Бога! Истина ви казвам: Който каже на тази планина: „Изкорени се и се хвърли в морето“, без никакво съмнение в сърцето си, а твърдо вярвайки, че онова, което е казал ще се сбъдне, в действителност ще го види да става."

Марк (11:12-14; 20-23)

9. Изсъхналото смокиново дърво символизира хора, които само имат вид на добри, но които в действителност не създават нищо полезно, оратори, които са повече бляскави, отколкото съдържателни, чиито думи показват лустрото на лекомислието. Те радват слуха, но при изследване по-отблизо у тях не се открива нищо съществено за душата. След като ги е чул човек си задава въпроса каква полза е извлякъл от това, че ги е слушал.

Изсъхналата смокиня също е символ на всички хора, които имат средствата да бъдат полезни, но не са, всички утопии, всички празни теории и всички доктрини, на които им липсва една солидна основа. Това, което най-често липсва е истинска вяра, продуктивна вяра, вярата, която разбърква нишките в душата, с други думи вярата, която премества планини. Те са дървета, които имат листа, но никакъв плод. Ето защо Исус ги проклена с безплодие, защото ще дойде ден, в който те ще изсъхнат до корен, което означава, че всички теории, всички доктрини, които не са произвели нищо добро за човечеството ще пропаднат в небитието, че всички преднамерено безполезни човешки същества поради това, че не са приложили на практика ресурсите, които притежават, ще бъдат третирани като изсъхналото смокиново дърво.

10. Медиумите са преводачите на духовете, осигурявайки физическите органи, които им липсват, за да ни предават техните уроци; по тази причина медиумите са надарени със способности за тази цел. В тези времена на социално обновление, те имат една особена мисия: те са дърветата, които трябва да осигурят духовното изхранване на своите братя и сестри. Те се умножават на брой за да бъде тази храна изобилна. Те се срещат навсякъде, във всички страни, сред всички социални класи, сред бедните и богатите, великите и малките, така че никой да не е лишен и да докажат на човечеството, че всички са призвани. И все пак, ако те се отклонят от провиденческата цел на безценната способност, която им е била поверена, ако те я ползват в служба на безсмислени и вредни неща, ако я сложат в услуга на светски интереси, то вместо здрав те ще берат развален плод; ако откажат да я направят полезна за другите, ако не извлекат от нея никаква полза за своето подобрене, то те са като изсъхналото смокиново дърво. Бог ще им отнеме един дар, който е станал безполезен в ръцете им: семето, което те не са били в състояние да доведат да даде плод, и Бог ще ги остави да станат

жертва на зли духове.

Указания на Духовете. Вярата: Майка на Надеждата и Милосърдието

11. С цел да бъде от полза вярата трябва да е активна. Тя не трябва да расте скована. Майка на всички добродетели, които водят към Бог, тя трябва да следи внимателно за развитието на децата, които генерира.

Надеждата и милосърдието са една последица от вярата. Тези три добродетели формират една неделима троица. Не е ли вярата тази, която ни дава надеждата да видим изпълнени Господните обещания? Защото, ако нямаш вяра на какво се надяваш? Не е ли вярата тази, която дава любов? Защото, ако нямаш вяра каква признателност ще имаш, и в следствие каква любов?

Вярата, божествено вдъхновение от Бог, събужда всички благородни инстинкти, които водят хората към доброто, тя е основата на възстановяването. За това тази основа трябва да бъде силна и здрава, защото ако и най-малкото съмнение я разклати, какво ще стане с градежа, който сте построили върху нея? За това изграждайте сградата върху непоклатими основи, нека вярата ви бъде по-силна от софизмите и присмеха на неверниците, защото вяра, която не може да устоява на човешкия присмех не е истинска вяра.

Искрената вяра е привлекателна и заразителна, тя се предава на тези, които я нямат или дори не биха желали да я имат. Тя намира убедителни думи, които достигат в душата, докато привидната вяра използва само високопарни думи, които оставят своите слушатели студени и безразлични. Проповядвайте чрез примера на своите дела с цел да дадете възможност на другите да видят заслугата на вярата. Проповядвайте чрез вашата непоклатима надежда с цел да помогнете на другите да видят упованието, което ви дава сили и кураж да се борите с всички трудности в живота.

Следователно, имайте вяра във всичко, което съдържа красота и доброта, в чистотата и в нейните аргументи. Не приемайте вяра, която не може да приведе факти, сляпа дъщеря на слепотата. Обичайте Бог, но знайте защо го обичате, вярвайте в неговите обещания, но знайте защо вярвате в тях. Следвайте нашите съвети, но бъдете наясно с целта, която ви показваме и средствата, които ви даваме, за да я постигнете. Вярвайте и се надявайте без да си изгубите сърцето, чудесата са делата на вярата.

Джоузеф, Дух-Защитник
(Бордо, 1862 г.)

Божествена Вяра и Човешка Вяра

12. Вярата е съкровено вродено чувство на човешките същества за тяхната бъдеща съдба. Това е осъзнаването, което имат за огромните способности, чието семенце е било сложено в тях, първо в едно латентно състояние, което сега те трябва да накарат да разцъфти и порасте чрез тяхната активна воля.

До сега вярата не е била разбрана, освен в нейния религиозен аспект, защото Христос я възхвалява като едно могъщо средство и защото той е бил виждан само като глава на една религия. Но Христос, който е извършвал материални чудеса, чрез същите тези чудеса е показал какво могат да направят хората, когато имат вяра това е волята да пожелаваш и увереността, че тази воля може да получи удовлетворение. Следвайки неговия пример не правят ли и апостолите чудеса? Добре тогава, какви са тези чудеса, ако не естествени ефекти, чиято причина тогава не е била известна на хората, но които днес са обширно обяснени и които ще бъдат напълно разбрани чрез учението на Спиритизма и магнетизма?

Вярата е или човешка или Божествена, в зависимост дали хората прилагат своите способности в услуга на земните си нужди или на надеждите за бъдеще в небесата. Гениалните индивиди, които преследват постигането на някакво велико начинание, триумфират, ако имат вяра, защото те чувстват в себе си, че те могат и трябва да го достигнат и тази сигурност им дава огромна сила. Моралните хора, които вярват в своето небесно бъдеще и които искат да изпълнят своя живот с благородни и красиви дела, с увереност в щастието, което ги очаква, извличат от своята вяра силата, от която се нуждаят, като така извършват чудесата на милосърдието, посвещението и алтруизма. И накрая с вярата не съществуват зли наклонности, които да не могат да бъдат преодоленни.

Магнетизма е едно от най-големите доказателства за вяра в действие. Чрез вяра магнетизма изцелява и произвежда забележителни явления, които по-рано са били смятани за чудеса.

Аз ще повторя: вярата е и човешка и божествена. Ако всички инкарнирани бяха напълно убедени в силата, която имат вътре в себе си, и ако пожелаха да поставят волята си в служба на тази сила, те биха били в състояние да осъществят това, което днес се нарича феномен, което не е нищо повече от развитие на човешките способности.

Един Дух Защитник
(Париж, 1863 г.)

Работници от последния час

Указания на Духовете. Последните ще бъдат първи - Мисията на Спиритистите –
Работниците на Господ

1. Небесното царство е като главата на едно семейство, който излезе на зазоряване за да наеме работници, които да работят на лозето му. И като се договори с работниците си да им се плати по един денарий на ден, той ги прати на лозето си. Той излезе отново около третия час на деня, виждайки други, които стояха на площада безделни, и им каза: „Идете и вие също на лозето ми и каквото е разумно, ще ви дам.“ И те отидоха там. Отново той излезе около шестия и около деветия час и направи същото. А като излезе около единадесетия час, намери и други, че стоят без нищо за правене, и им каза: „Защо стоите тук цял ден без да работите?“ Те му казаха, че е защото никой не ги е наел. Тогава той им каза: „Идете и вие на лозето ми.“

Като се свечери, стопанинът на лозето каза на своя управител: „Повикай работниците и им плати надницата, от последните до първите.“

И така онези, които не бяха на лозето, а дойдоха едва когато приближаваше единадесетия час, получиха по един денарий всеки. А като дойде реда на първите, които бяха наети, вярвайки че ще получат повече, но всеки един получи не повече от един денарий. И като получиха, зароптаха против бащата на семейството, като казаха: „Тези, последните, работиха само един час, а ти ги приравни на нас, които понесохме тежестта и жегата на деня.“

А в отговор, той се обърна към един от тях: „Приятелю, не съм ти сторил зло. Не се ли договори с мене за един денарий за днешната работа? Вземи, което ти принадлежи и си иди; що се отнася до мен, моята воля е да дам на последния, както и на тебе. Не ми ли е позволено да направя каквото поискам? И твоето око зло ли е, защото аз съм добър?“

Поради това последните ще бъдат първи, а първите - последни, защото мнозина си призовани, но малцина са избрани.

Матей 20: 1-16 (Вижте също Притча за Сватбата, Глава 18, т. 1)

Указания на Духовете.

Последните ще бъдат първи

2. Работниците от последния час имат право върху техните надници, но тяхното желание трябва да ги е поставило на разположение на господаря, който ще ги наеме, и тяхното закъснение не трябва да е в резултат от мързел или зла воля. Те имат право на техните надници, защото още от зазоряване те са очаквали с нетърпение някой, който най-накрая ще ги повика на работа: те са работливи, на тях само им е липсвала работа.

И все пак, ако те бяха отказали работа във всеки от часовете на деня; ако бяха казали: "Нека бъдем търпеливи, почивката е приятна, когато удари последния час, тогава е време да мислим за днешните надници; каква нужда имаме ние да си създаваме неудобство за един господар, когото ние нито познаваме, нито уважаваме? Колкото по-късно, толкова по-добре!" Тези, приятели мои, нямаше да получат надница за работа, а за мързел.

Какво щеше да стане с тези работници, ако вместо само да си стоят бездействащи бяха използвали часовете на деня предназначени за труд, за да извършат осъдителни дела; ако те бяха богохулствали проливайки кръвта на своите братя и сестри, ако бяха причинили проблеми сред семействата, ако бяха съсипали онези, които са им се доверили, оскърбявайки невинните или отдавайки се на всичко позорно в човечеството? Какво щеше да стане от тях? Щеше ли да е достатъчно те да кажат в последния час: "Господине, ние използвахме своето време зле. Използвай ни до края на деня, така че ние да направим малко - макар, че ще бъде много малко от наша страна - но ни дай надницата на доброжелателния работник? Не, не! Господарят щеше да им каже: "Аз нямам работа за вас точно сега. Вие пропиляхте своето време. Вие забравихте какво сте учили и вие повече не може да работите на моето лозе. Затова започнете да учите още веднъж и когато сте по-склонни, елате при мен и аз ще отворя обширното си поле за вас, където вие ще сте способни да работите във всичките часове на деня."

Добри Спиритисти, скъпи обичани мои, всички вие сте работници от последния час. Онзи, който казва "Аз започнах работа с началото на деня и ще приключа само като дойде нощта" би бил много горд. Всички вие дойдохте, когато бяхте извикани - някои малко по-рано, други малко по-късно - в инкарнацията, чиито окови носите; и все пак колко много векове ви призоваваше Господ на неговото лозе, без вие да пожелаете да влезете в него! Сега е време да си получите надниците; употребете добре времето, което ви остава, и никога не забравяйте, че вашето съществуване, без значение колко дълго може да ви се струва на вас, е само един отлитащ миг сред необятността на времето, която съставлява вечност за вас.

Константин, Дух Защитник (Бордо, 1863 г.)

3. Исус обичаше простотата на символите и в неговия могъщ език работниците, които дойдоха в първия час бяха Моисей, пророците и всички поставили началото, които белязаха етапите на прогреса, който беше продължен през вековете от апостолите, мъчениците, Църковните Отци, образованите личности, философите и накрая Спиритистите.

Спиритистите - последните, които пристигат - са били възвестете и предсказани от идването на Месията, и те ще получат същата отплата. Но какво казвам аз? Една по-голяма компенсация. Като последни пристигащи Спиритистите печелят от интелектуалните постижения на техните предци, защото човеците трябва да наследяват от човеци и техните начинания и резултати са колективни: Бог благославя солидарността. Нещо повече, много от тях днес също са живи или ще се завърнат в бъдеще, за да завършат работата, която преди това са започнали.

Повече от един патриарх, повече от един пророк, повече от един ученик на Христос, повече от един разпространител на Християнската вяра могат да се срещнат сред Спиритистите; все пак сега те са по-просветлени, по-напреднали, вече не работят в основите, а са на последния етаж на сградата.. Техните надници следователно ще бъдат пропорционални на заслугите в работата.

Прераждането - този прекрасен принцип - същевременно и обезсмъртява и определя духовното сходство. Извикан да даде този отчет за земното си назначение духът разбира тази непрестанност на задачата, прекъсвана, но винаги отново подновявана. Той вижда и усеща, че в своя полет е уловил мисълта на предците. Той пристъпва отново на арената, по-зрял в опитността, за да напредне още малко. И всички работници на първия и на последния час с отворени очи към дълбоката Божия справедливост, вече не се оплакват, а единствено възхваляват.

Това е едно от истинските значения на тази притча. Като всички притчи, които Исус отправя към хората, зад нейните форми и образи тя съдържа семето за бъдещето, както и откровението за това великолепно единение, което хармонизира всички неща във вселената, и тази солидарност, която свързва отново всички настоящи същества с миналото и бъдещето.

Хенри Хайне (Париж, 1863 г.)

Мисията на Спиритистите

4. Не чувате ли вече тътена на бурята, който трябва да унищожи стария свят и да погълне в небитието сбора от земните низости?

Ах! Благославяйте Господа, вие, които сте положили вярата си в суверенната справедливост и които като нови апостоли на вярата разкрита от пророческите гласове във Висините, вървите напред и проповядвайте новия принцип за *прераждането* и за развитието на духовете според това дали те са изпълнили мисията си добре или зле и как са понесли земните изпитания.

Не се страхувайте! Огнените езици са над главата ви. Ах! Истински последователи на Спиритизма, вие сте избраниците на Господ! Отидете и проповядвайте Божественото Слово. Дошло е времето, в което вие трябва да пожертвате своите навици, усилия и напразни опасения за неговото разпространение. Вървете напред и го известявайте. Духовете от Висшите нива са с вас. Разбира се вие ще говорите с индивиди, които няма да искат да слушат гласът на Бога, защото този глас непрекъснато ги призовава да не са егоисти. Вие ще проповядвате липса на личен интерес на алчните, въздържание на разпуснатите и доброта на домашните тирани, както и на деспотите: изгубени думи, знам; но какво значение има! Вие трябва да полеете с потта си земята, която трябва да засеете, защото тя няма да даде реколта освен чрез повтарящите се усилия на евангелските мотика и рало. Вървете напред и известявайте!

Да, всички вие, мъже и жени на добрата вяра, които осъзнавате колко сте малки докато гледате другите светове разпръснати в безкрая, тръгнали на един поход срещу несправедливостта и неравенството. Вървете напред и обърнете този култ към Златния телец, настъпвайки всеки ден все повече и повече. Вървете, Бог ще ви направлява! Прости и неуки мъже и жени, езика ви ще се развърже и вие ще говорите, както не говори никой друг оратор. Вървете напред и известявайте и внимателните хора с радост ще приемат думите ви на утеха, братство, надежда и мир.

Какво значение имат клопките по пътя, които ще ви бъдат устроени! Само вълци попадат в капаните за вълци, защото пастира знае как да пази своите овце срещу такива убийци и касапи.

Излизайте мъже и жени, които сте велики пред Бог и които, по-благословени от Св. Тома, вярвате без да искате да видите и приемате факта на медиумизма, дори когато самите вие никога не сте го владеели успешно. Вървете напред; Духът на Бог ви води!

Настъпвайте нататък, прекрасна фаланга на вярата! И големите батальони на неверниците ще изчезнат пред вас, както сутрешната мъгла с първите лъчи на изгряващото слънце.

Вярата е добродетелта, която премества планини, казва Исус. И все пак нечистотата и всичките ѝ пороци обаче лежат по-тежко и от най-тежките планини върху сърцето на човечеството. За това вървете напред с кураж да премахнете тези планини на неправдата, за които бъдещите поколения ще знаят само чрез легендите, както и вие самите знаете доста оскъдно за периода от време предшестваш езическата цивилизация.

Да, морални и философски катаклизми ще се появят на всички места по земното кълбо. Наближава времето, когато Божествената светлина ще се разпростре над двата свята.

Вървете напред тогава и отнесете Божественото слово, на великите в света, които ще го презират; на образованите, които ще изискват доказателство; на малките и простите, които ще го приемат, защото особено сред мъчениците на труда - това земно изкупление - вие ще откриете усърдие и вяра. Вървете напред с химни на благодарност и песни хвалещи Бог, те ще получат святата утеха, която вие им носите и ще преклонят главите си в благодарност за своята порция от земни страдания.

Нека фалангата ви бъде въоръжена с решимост и кураж! Залавяйте се за работа! Ралото е готово, почвата ви очаква, сега вие трябва да работите!

Вървете напред и благодарете на Бог за славната задача, която ви е поверил, но имайте наум, че сред онези призвани за Спиритизма много са се отклонили в заблуда. За това следете своя курс и следвайте пътя на истината.

Въпрос: Ако много от тези, които са призвани в Спиритизма, са се отклонили, по какви знаци можем да разпознаем тези, които са на правилния път?

Отговор: Вие ще ги разпознаете по принципите на истинско милосърдие, които те изповядват и практикуват. Ще ги разпознаете по броя на страдащите, на които те носят утеха. Ще ги разпознаете по любовта им към ближния, липсата на егоизъм и че не преследват лични интереси. И накрая ще ги разпознаете по триумфа на техните принципи, защото Бог желае победа на неговия закон. Тези, които се подчиняват на неговия закон са избраните и той ще им даде победата. Обаче тези, които преиначават духа на този закон и го правят трамплин за удовлетворяване на тяхната суета и амбиция, той ще пречупи.

Ерастус, Ангел-Пазител на Медиума
(Париж, 1863 г.)

Работниците на Господ

5. Близо е времето за изпълнението на тези неща, оповестявани за трансформация на човешкия вид. Благословени ще са тези, които са работили неегоистично на Господната нива и без друг мотив освен милосърдието! Техните работни дни ще бъдат заплатени стократно повече отколкото очакват. Благословени са тези, които казват на своите близни мъже и жени: "Братя и сестри, нека работим заедно и обединим усилията си, така че при идването си Господарят да намери работата свършена"; защото Господарят ще им каже: "Елате при мене, вие които сте били добри слуги, вие които знаете как да накарате да притихнат вашите ревност и неразбирания, така че да не дойде никаква вреда върху работата." Но горко на онези, които поради своите разногласия ще са отложили времето на жътвата, защото ще дойде бурята и те ще бъдат пометени в катаклизъм! Те ще плачат: "Имай милост! Имай милост!" Но Господ ще им каже "Защо молите за милост вие, които не показахте милост към своите братя и сестри; които отказахте да им протегнете ръка за помощ; които потъпкахте слабите, вместо да ги поддържате? Защо молите за милост вие, които търсихте своята компенсация в земните наслади и в задоволяването на гордостта ви? Вие вече сте получили своята награда, така, както я поискахте. Не молете за нищо повече. Наградите на небето са за онези, които не са молили за компенсация на Земята."

В този момент Бог преброява своите верни слуги и прави бележка на онези, които само имат вид на отдадени, така че да не узурпират надниците на смелите слуги, защото на онези, които не се отдръпват от своите задачи, Бог ще повери най-трудните позиции във великата работа на възстановяване чрез Спиритизма. И тези думи ще се изпълнят: "Първите ще бъдат последни и последните ще бъдат първи в Царството Небесно."

Духът на Истината (Париж, 1862 г.)

Ще има фалшиви месии и фалшиви пророци

Дървото се познава по плодовете му – Мисията на пророците - Чудеса изпълнени от лъжепророците - Не вярвайте на всички духове –
Указания от Духовете. Лъжепророци - Характеристики на истинския пророк –
Лъжепророците в духовния свят - Йеремиа и лъжепророците

Дървото се познава по плодовете му

1. Дърво, което дава лош плод не е добро, и дърво, което дава добър плод, не е лошо, понеже всяко дърво се познава по своя собствен плод. Смокини не може да се наберат от трънливи храсти, нито гроздове да се откъснат от шипки. Един добър човек изважда напред добри неща от доброто съкровище на сърцето си; докато злият човек изважда зли неща от злото съкровище на сърцето си, защото устата говори онова, което изпълва сърцето.

Лука (6:43-45)

2. Пазете се от лъжливите пророци, които идват при вас покрити с овчи кожи, а отвътре са вълци грабители. По плодовете им ще ги познаете. Бере ли се грозде от трънливи храсти или смокини от шипки? *Така всяко добро дърво дава добри плодове, а лошото дърво дава лоши плодове.* Не може добро дърво да дава лоши плодове или лошо дърво да дава добри плодове. Всяко дърво, което не дава добър плод, ще бъде отсечено и хвърлено в огън. И така, по плодовете им ще ги познаете.

Матей (7:15-20)

3. Пазете се да не ви заблуди някой; защото мнозина ще дойдат в мое име, като кажат: „Аз съм Христос“, и ще заблудят мнозина.

И много лъжепророци ще се появят и ще заблудят мнозина. И понеже ще се умножи неправдата, милосърдието на мнозина ще охладнее. Но който устои докрай, ще бъде спасен.

Следователно, ако ви каже някой: "Ето тук е Христос, или - там е Христос", не вярвайте. Защото лъжехристи и лъжепророци ще се появят и ще изпълнят големи знамения и удивителни неща, така че да заблудят, ако е възможно самите избрани.

Матей (24:4-5, 11-13, 23-24) също в Марк (13:5-6, 21-22)

Мисията на пророците

4. Обикновено се възприема, че пророците притежават дарбата да разкриват бъдещето, така че думите *пророчества* и *предсказания* са станали синоними. И все пак в нейния евангелски смисъл думата *пророк* има един по-широк смисъл. Тя се отнася за всички, които са били изпратени от Бог с мисията да учат човешкия вид и да откриват скритите неща и мистериите на духовния живот. Следователно, един човек може да бъде пророк без да прави предсказания. Това беше понятието на евреите по времето на Исус. За това, когато той е отведен пред висшия жрец Каифас събраните книжници и старци плюят в лицето му, удрят го с юмруци и го обиждат, казвайки: "Христос, пророкувай за нас и кажи кой те удари."

И все пак е имало моменти, когато пророците са имали информация, било по интуиция или от провиденческото откровение, с цел да предадат предупреждения на човечеството. След като такива предсказани събития в действителност се случили дарбата за предсказване на бъдещето се счита за една от характеристиките на пророка.

Чудеса изпълнени от лъжепророците

5. "Ще се появят лъжехристи и лъжепророци, които ще правят големи знамения и невероятни неща, до там, че да измамат самите избрани". Тези думи дават истинското значение на думата *знамение*. Според теологическата дефиниция знаменията и чудесата са изключителен феномен, който се появява извън законите на природата. След като законите на природата са *изключително* дело на Бог, очевидно е, че Бог би могъл да се отклони от тях, ако пожелаеше. И все пак обикновения здрав разум казва, че не е възможно Бог да е дал на едни не-еволюирали и перверзни същества една сила равна на божествената сила, и още по-малко, правото да разрушат това, което Бог е създал. Исус не може да е утвърдил такъв един принцип. Ако според значението, което беше приписано на тези две думи, духът на злото има силата да изпълнява такива знамения до степен самите избрани да са измамани, то резултатът би бил, че бидейки способни да правят това, което прави Бог, знаменията и чудесата не са ексклузивна привилегия на тези изпратени от Бог. Нещо повече, те не биха доказали нищо, тъй като нищо не би различило чудесата изпълнявани от светци от чудесата изпълнявани от Дявола. За това е необходимо да потърсим едно по-рационално значение за тези две думи.

За необразованите обикновени хора всеки феномен с една неизвестна причина идва като свръхестествен, необикновен и чудодееен. Веднъж като е известна причината осъзнаваме, че феномена, колкото и необикновен да ни се струва, не е нищо повече от изпълнението на един природен закон. По този начин кръга на свръхестествени събития се стеснява до толкова, доколко обхвата на научното познание се разширява. За напредъка на техните амбиции, интереси и доминиране, личности от всички епохи са експлоатирали определено познание, което притежават, с цел да си осигурят престиж от една предполагаема свръхчовешка сила или една предполагаема божествена мисия. Тези са лъжехристите и лъжепророците. Разпространението на просветлението унищожавя доверието към тях, ето защо бройката им намалява според степента, в която хората стават просветлени. Фактът, че те правят това, което в очите на определени хора изглежда като чудеса и знамения, обаче не е знак за една божествена мисия, след като то може да е резултат от знание, което всеки може да добие или чрез специални органични способности, които най-недостойните хора могат да притежават, така както и най-достойните. Истинските пророци се познават по много по-сериозни и изключително морални характеристики.

Не вярвайте на всички духове

6. Скъпи възлюбени, не вярвайте на всички духове, а изпитвайте духовете дали са от Бога, защото много лъжепророци се появиха в света.

Първо послание на Йоан (4:1)

7. Духовните явления освен, че не дават един кредит на доверие на лъжехристи и лъжепророци - както някои хора обичат да казват – идват точно за обратното, за да им нанесат един финален удар. Не търсете от Спиритизма знамения и чудеса, след като той официално декларира, че такива не изпълнява.

Точно както физиката, химията, астрономията и геологията са разкрили законите на физическия свят, Спиритизма е разкрил други, непознати закони, които управляват отношенията между телесния и духовния свят и които са толкова закони на природата, колкото и закони на науката. Давайки едно

обяснение за определен род явления, които са били неразбираеми досега, Спиритизма унищожава онава, което все още се намира в сферата на необикновеното. По този начин онези, които биха се изкушили да експлоатират подобен феномен за своя собствена изгода и биха изтъквали себе си за месии на Бога, не могат да се възползват за дълго от хорската доверчивост и скоро маската им ще бъде свалена. Нещо повече, казано е, че тези явления сами по себе си не доказват нищо: една мисия се доказва по моралните резултати, които произтичат от нея, които не се дават на всеки да произведе.

Това е един от резултатите от развитието на Спиритистката наука; като изследва внимателно причината за определени феномени, тя повдига воала на много мистерии. Единствените заинтересовани да се борят с нея са тези, които предпочитат мрака пред светлината; но истината е като слънцето, то разпръсква и най-плътната мъгла.

Спиритизма е разкрил една друга категория, много по-опасна от лъжехристите и лъжепророците, тя не се намира сред човечите, а сред дезинкарнираните: тази на измамните, лицемерни, горделиви и псевдо-учени духове, които са преминали от света в духовния свят и са украсили себе си с уважавани имена с цел - благодарение на маската, с която са се покрили - да се опитват да придават достоверност на най-странните и абсурдни идеи.

Преди да станат известни медиумните взаимодействия подобни духове упражняваха своите действия по един по-малко остензивен начин, посредством вдъхновение или медиумизъм на несъзнателно чуване или говорене.

Значителен е броят на тези, които в различни времена, но по-специално напоследък, представят себе си за определени духовни пророци - като Христос, като Дева Мария-майката на Христос, и дори като Бог. Словото на Йоан предупреждава за тях, когато казва "Скъпи обичани, не вярвайте на всички духове, но тествайте кога духовете са от Бог, защото много лъжепророци се появиха в света." Спиритизма дава средствата да ги тествате като посочва характеристиките, по които може да познаете добрите духове, характеристики, които винаги са морални и никога материални.¹

В разграничаването между добрите и злите духове тези думи на Исус могат по-специално да се приложат: "Качеството на едно дърво може да се познае по неговия плод; едно добро дърво не може да произведе лош плод и едно лошо дърво не може да произведе един добър плод." Духовете са съдени по качеството на техните дела, точно както едно дърво по качеството на неговия плод.

Указания от Духовете.

Лъжепророци

8. Ако те ви кажат "Христос е тук", не отивайте там, напротив бъдете нащрек, защото ще има много лъжепророци. Не виждате ли листата на смокиновото дърво как започват да увяхват? Не виждате ли множеството му пъпки очакващи времето на цъфтежа? И не ви ли каза Христос "Едно дърво се познава по плода му"? Така че, ако плода е горчив, вие казвате, че дървото е лошо, но ако плода е сладък и здравословен, вие казвате: "Нищо, което е толкова чисто, не може да идва от едно лошо дърво." Това е начина, мои братя и сестри, по който трябва да преценявате; делата са това, което трябва да изследвате. Ако онези, които казват, че са облечени с божествена сила, са съпътствани от всички знаци на една такава мисия, т.е. ако те притежават в най-висша степен вечните и Християнски добродетели: милосърдие, любов, опрощение, доброта, която помирява всички души; ако с подкрепа на техните думи те добавят и дела, тогава вие може да кажете: тези са истински посланици на Бог.

¹ Вижте начина за различаване на духовете в „Книга на Медиумите“, част II, Глава 24, Идентичност на Духовете, и характеристиките на различните рангове духове в „Книга на Духовете“, книга II, Глава 1, Различни рангове сред Духовете).

Обаче не вярвайте на захаросани думи; не вярвайте на книжниците и фарисеите, които се молят на публични площи, облечени в дълги роби. Не вярвайте на онези, които твърдят, че притежават само и единствено те монопола върху истината.

Не, не, Христос не е там, защото онези, които той изпраща да разпространяват неговата свята доктрина и да възстановяват неговите хора, следвайки неговия пример, ще бъдат над всичко останало добри и смирени по сърце! Тези, които трябва да спасят човечеството чрез своя пример и съвети - човечеството, което бързо се насочва към своята гибел в блуждаещи заплетени пътища - над всичко останало ще бъдат скромни и смирени. Бягайте от тези, които показват един атом гордост, все едно са заразни прокажени, които инфектират всичко, което докоснат. Помнете, че *всички индивиди носят на челото си, но по-специално в действията си, печата на тяхното величие или упадък.*

За това, продължавайте напред, мои обичани деца. Напредвайте без колебание, без скрити мотиви, заедно с благословения курс, който сте поели. Вървете напред, напред, винаги без страх. Смело се дистанцирайте от всичко, което би могло да помрачи вашия прогрес към вечната цел. Ах, пътници, вие ще бъдете в тъмнината и болката на изпитанието само за още малко, ако позволите на сърцето си да следва тази нежна доктрина, която е дошла да ви разкрие вечните закони и да задоволи всички стремежи на душата по отношение на неизвестното. Точно сега вие може да дадете олицетворение на тези мимолетни силфи², които сте виждали в сънищата си, и които бидейки ефимерни, биха могли само да очароват вашия дух без да кажат нищо на сърцето ви.

Сега, скъпи мои, смъртта е изчезнала, давайки път на лъчистия ангел, с който вие се запознахте, ангела на повторната среща и обединение! Сега вие, които сте изпълнили добре задачата наложена от Създателя, вие няма защо повече да се страхувате от неговото правосъдие, защото той е Отец и винаги прощава на своите своенравни деца, които надигат врява за милост.

За това продължете пътя си, напредвайте без спиране. Нека вашия флаг бъде прогреса, безспирния прогрес във всички неща, докато вие най-накрая пристигнете в щастливата дестинация, където ви очакват всички онези, които ви предхождат.

Луи (Бордо, 1861 г.)

Характеристики на истинския пророк

9. "Не вярвайте на лъжепророци." Тази препоръка е полезна във всички времена, но по-специално във времена на преход, когато се случва една трансформация на човечеството като тази и едно множество амбициозни и хитри индивиди се ориентират като реформатори и месици. Срещу подобни самозванци човек трябва да бъде нащрек и това е дълг на всички честни хора - да свалят маските им. Вие без съмнение ще попитате как те могат да бъдат разпознати. Това са техните белези:

Командването на една армия е поверено само на един компетентен генерал способен да я предвожда. Следователно, мислите ли, че Бог би бил по-малко предпазлив от човеците? Бъдете сигурни, че той поверява важните мисии само на тези, които знае, че са способни да ги осъществят, защото великите мисии са тежко бреме, което би прекършило индивиди, които са твърде слаби да ги понесат. Както при всички неща майсторът трябва да знае повече от чирака; с цел да способстват човечеството да напредне морално и интелектуално се искат индивиди, които са по-висши в морал и интелект! Ето защо мисиите винаги се поверяват на духове, които вече са много напреднали, след като са приключили изпитанията си в предишни животи и които сега се инкарнират се тази цел. Ако те не превъзхождат средата, в която трябва да действат, усилията им ще бъдат безплодни.

Като казваме това трябва да направим заключението, че истинските мисионери на Бог трябва да оправдаят своята мисия чрез своя авторитет, добродетели и величие, и резултатите и

² Духове на въздуха, най-близко до представата ни за елфи и феи.

морализиращото влияние от техните дела. Нека изведем още едно заключение - ако по своя характер, добродетели и интелект те са под ролята, която си приписват или персонажа, зад чието име те сами се крият, те не са нищо повече от историци от нисък ранг, които дори не знаят как да подражават на техния модел.

Още едно съображение е, че повечето истински мисионери на Бог не осъзнават този факт; те изпълняват мисията, за която са повикани чрез силата на своя гений, подкрепени от една скрита сила, която ги вдъхновява и води без те да го знаят и без никакъв предварително замислен план. С други думи, *истинските пророци се разкриват по техните дела. Тях ги откриват другите; докато фалшивите пророци представят себе си като посланици на Бог.* Първите са скромни и смирени; вторите са горди и погълнати от себе си. Те говорят с арогантност и като всички измамници винаги изглеждат страхливи да не бъдат разкрити.

Ние сме виждали някои самозванци, които са се представяли за апостоли на Христос, а други за самия Христос; и това, което е срамно за човечеството е, че те са намерили достатъчно лековерни хора за да гласуват доверие на такива подлещи. И все пак, един много прост довод би трябвало да отвори очите на най-слепите, това е, че ако Христос трябваше да се превъплъти, той би дошъл с всичката си сила и всички свои добродетели, освен ако ние не повярваме, че той е дегенерирал - което би било абсурдно.

Така по същия начин, ако само един от атрибутите на Бог му се отнеме, вие повече не бихте имали Бог; ако само една от Христовите добродетели беше премахната, вие вече не бихте имали Христос. Дали тези, които се представят за Христос, притежават всички негови добродетели? Това е въпросът. Наблюдавайте ги, разгледайте внимателно техните идеи и действия, и вие ще осъзнаете, че повече от всичко друго на тях им липсват отличителните качества на Христос: смирение и милосърдие, докато те притежават това, което той нямаше - алчност и гордост. Нещо повече, забележете, че в този даден момент съществуват много предполагаеми Христосовци в различни страни, точно както има много предполагаеми Илиевци, Св. Йоани или Св. Петри, и очевидно не може всички те да са истинни. Можете да бъдете сигурни, че те са индивиди, които експлоатират доверието на другите и които се чувстват комфортно да живеят за сметка на тези, които ги слушат.

За това, не вярвайте на лъжепророци, особено по време на обновление, защото много самозванци ще кажат, че те са посланици на Бог. Те си осигуряват едно празно удовлетворение, докато са на земята, но тях ги очаква едно ужасно правосъдие; вие може да бъдете сигурни в това.

Ерастус (Париж, 1862)

Лъжепророците в духовния свят

10. Лъжепророците не се намират единствено сред инкарнираните. Те също се срещат, и то в много голям брой, сред гордите духове, които под измамната привидност на любовта и милосърдието сеят разединение и забавят работата по еманципация на човешкия вид, инфилтрирайки го с техните абсурдни теории, като карат своите медиуми да им вярват. И за да омаят³ по-добре тези, които искат да експлоатират, за да придадат повече тежест на своите теории, те безскрупулно украсяват себе си с имена, които хората произнасят само с уважение.

Тези са духовете, които сеят семената на антагонизма сред групите, като ги принуждават да се изолират един от друг и да гледат един на друг с подозрение. Само това би трябвало да е достатъчно, за да ги демаскира, защото действайки по този начин, те самите предлагат най-категоричното

³ очарование/омагьосване/омайване - отнася се за една измама, халюцинация, създадена директно от един дух в мисълта на един медиум, която по определен начин парализира неговата способност да преценява качеството на общуванията. Омаяните медиуми не вярват, че ги мамат. (Алан Кардек, Книга на Медиумите, глава 23)

отричане на това, което заявяват, че са. Следователно слепци са онези хора, които позволяват да попаднат в такъв един просташки капан.

Нещо повече, има много други средства, с които да ги разпознаете. Духовете от ранга, към който те твърдят, че принадлежат не само трябва да бъдат много добри, но също така изключително рационални. Тогава прекарайте техните теории през ситото на логиката и здравия разум и вие ще видите какво ще остане от тях. Ще се съгласите с мен, че всеки път, когато един дух посочва като лек за болестите на човечеството или като средства за постигане на трансформация едни утопични и неосъществими неща или детински и смешни мерки, или когато той формулира една теория, която е в противоречие с най-основните идеи на науката, това може да бъде единствено един невеж и измамен дух.

От друга страна вие може да бъдете сигурни, че ако не винаги истината бива оценявана от определени индивиди, тя винаги е оценявана от здравия разум на масите, което е още един критерии. Ако два принципа си противоречат един на друг, вие ще имате измерение за тяхната вътрешна стойност като потърсите кой от тях се радва на по-голяма значимост и повече симпатии. В действителност *би било нелогично да вярвате, че една доктрина, чиито последователи на брой се стопяват, би могла да е по-истинна от друга, която има растеж в техния брой*. Желаяйки истината да стигне до всеки, Бог не я затваря в един затворен кръг: той прави така, че тя да се появи на различни места, така че навсякъде светлината да може да бъде редом с мрака.

Безмилостно избягвайте всички духове, които се представят за изключителни съветници проповядвайки разделение и изолация. Те почти винаги са суетни и посредствени духове, които обичайно се натрапват на слаби и лековерни индивиди, обсипвайки ги с преувеличени хвалебствия с цел да ги омаят и очароват, и да ги държат под тяхна власт. Обикновено това са духове жадни за сила, които като обществени или лични деспоти по времето на техния живот още веднъж искат да имат жертви, които да тиранизират след смъртта. По принцип *не вярвайте на общувания, които водят след себе си един мистичен и особен характер, или които предписват ритуали или странни действия*. Винаги има основателен мотив за подозрение в такива случаи.

От друга страна вие може да бъдете сигурни, че когато една истина трябва да бъде разкрита на човечеството, тя е така да се каже, незабавно комуникирана на всички сериозни групи, които имат сериозни медиуми, а не на тази или онази група ексклузивно, изключвайки всички останали. Никой не е съвършен медиум, ако е обсебен и така се появяват обсебванията, винаги, когато един медиум е в състояние да получава общуване само от един определен дух, без значение колко високо той опитва да представи себе си. Следователно всички медиуми или групи, които вярват, че са привилегировани от общуване, което само те могат да получават, или които са подложени на практики, които усилват суеверието, без съмнение са под влиянието на едно добре охарактеризирано обсебване, особено когато доминиращия дух е напичил себе си с име, които всички, и духове и инкарнирани би трябвало да почитат и уважават, и не позволяват да бъде принизявано в никой момент.

Безспорно е, че когато подложим всички духовни явления и общувания на тежкото изпитание на разума и логиката, ще бъде лесно да отхвърлим абсурда и грешката. Един медиум може да бъде омаян и една група заблудена, и все пак стриктното оценяване от други групи, полученото познание, високия морален авторитет на лидерите на групата, общуванията на главните медиуми, които получават клеймото на логиката и автентичността от нашите най-добри духове, ще въздадат бързо правосъдие на тези лъжливи и хитри общувания, произлизащи от една орда на измамни или зли духове.

Ерастус, Ученик на Св. Павел (Париж, 1862 г.)

(Вижте Глава Въведение, Раздел II: Авторитет на Спиритистката Доктрина. Универсален Тест на Ученията на Духовете; „Книга на Медиумите“, Глава 3, Обсебване)

Йеремиа и лъжепророците

11. Така казва Господ на Войнствата: Не слушайте думите на пророците, които пророкуват и ви мамят. Те изговарят виденията на собственото си сърце, а не каквото са научили от устата Господни. На онези, които ме презират, те казват: "Господ ви казва: 'Ще имате мир'; а на всички, които вървят в покварата на своето сърце: 'Няма да ви стигне зло.' Но кой от тях се е вслушал в съвета на Господа? Кой сред тях го е видял и чул Неговото слово? Кой от тях е внимавал в словото Му и е чул? Аз не съм изпратил такива пророци; те сами се завтекоха; аз не съм им говорил, а при все това те пророкуваха на своя глава.

Аз чух тези пророци, които в Мое име пророкуват лъжа като казват: "Видях сън, видях сън!" Докога ще бъде тази фантазия в сърцето на пророците, които пророкуват лъжи, и чиито пророкувания са единствено измама на тяхното собствено сърце?

За това, ако тези хора или някой пророк или свещеник ви попитат: "Какъв е товара на Господа?, кажете: Вие самите сте товара и аз ще ви отхвърля далеч от себе си," казва Господ.

Йеремиа (23:16-18, 21, 25-26 и 33)

Бих искал да обсъдя с вас този пасаж от пророк Йеремиа. Говорейки през Йеремиа, Бог казва: "това е виждането на техните собствени сърца, което ги кара да говорят ". Тези думи ясно показват, че по онова време шарлатани и безстрашни личности злоупотребявали с дарбата за пророкуване и я експлоатирали. В последствие те злоупотребили с простата, почти сляпа вяра на хората като им предсказвали добри и приятни неща *в замяна на пари*. Този тип измама била много широко разпространена вътре в Еврейската нация и е лесно да разберем, че в тяхното невежество, бедните не били способни да различат добрите пророци от лошите и често били мамени от тези така наречени пророци, които не били нищо повече от самозванци или фанатици. Няма нищо по-значимо от тези думи: "*аз не съм изпращал такива пророци, те се завтекоха сами; аз не съм им говорил, и все пак те пророкуват,*" по нататък той казва: "*Аз съм чувал тези пророци, които пророкуват лъжи в мое име, казвайки, "Аз сънувах, аз сънувах".* Това посочва един от начините, които те са ползвали с цел да експлоатират доверието, което хората са имали в тях. Винаги лековерни, множествата дори не се замисляли да оспорят истинността на техните сънища и видения; те го намирали за много естествено и винаги канели такива пророци да им говорят.

След думите на Йеремиа послушайте мъдрото съветване на Апостол Йоан, където той казва: "не вярвайте на всички духове, но изпитвайте духовете да видите дали те са от Бог", защото сред невидимите също ги има и тези, които обичат да заблуждават, когато получат шанс. Заблудените очевидно са медиуми, които не са достатъчно предпазливи. Това безспорно е една от най-големите пречки, в която се препъват много медиуми, особено ако са нови в Спиритизма. Това за тях е изпитание и те могат да триумфират над него само като използват голяма предпазливост. Следователно, преди всичко останало, научете се да разграничавате между добрите и злите духове, така че самите вие да не станете лъжепророци.

Луоз, Дух-Защитник (Карлсруе, 1861 г.)

Не разделяйте това, което Бог е събрал

Неразривност на брака - Развод

Неразривност на брака

1. Тогава при него дойдоха фарисеи, които за да го изпитат казаха: „Позволено ли е на един мъж да напусне жена си по всякаква причина?“ Той отговори: „Не сте ли чели, че Онзи, който е сътворил човека, сътворил го е отначало мъжко и женско създание и е казал: "За това ще остави човек баща си и майка си и ще се присъедини към жена си, и двамата ще бъдат само една плът?"

Така че повече да не са двама, а само една плът. За това, нека никои човек не разделя онова, което Бог е събрал.“

Казаха му: „Тогава Моисей защо заповяда съпругът да даде разводно писмо и да се разведе със съпругата си?“ Той им отговори: „Поради вашето коравосърдечие Моисей ви е позволил да се развеждате с жените си, но отначало не е било така. Аз също ви казвам, че който напусне жена си, освен в случай на прелюбодеяние, и се ожени за друга, извършва прелюбодеяние, и който се ожени за съпругата, с която друг се е развел, също извършва прелюбодеяние.“

Матей (19:3-9)

2. Няма нищо неизменно, освен това, което е дошло от Бог. Всичко, което е работа на човеците е предмет на промяна. Законите на природата са едни и същи през цялото време и във всички страни. Човешките закони се изменят според времето, мястото и интелектуалния прогрес. В брака това, което е от божествен ред, е съюза между половете за да продължат подмяната на хората, които умират. И все пак, условията, които управляват този съюз са от един толкова човешки ред, че по целия свят - дори от християнското общество - няма две държави, където тези условия да са напълно еднакви, нито пък съществува и една, където те да не са претърпели промяна с времето. Резултата е, че в очите на гражданския закон това, което е законно в една страна и в даден период, е прелюбодеяние в друга страна и по друго време. Това е така, защото гражданският закон е предназначен да регулира семейните интереси, и тези интереси варират според обичаите и местните нужди. И така например в определени страни само религиозният брак е законен; в други също се изисква и граждански брак; а в други в крайна сметка гражданският брак е достатъчен сам по себе си.

3. И въпреки това, в съюза на половете, освен божествения физически закон общ за всички живи същества, съществува още един божествен закон, толкова неизменен, колкото са всички Божии закони и изключително морален: закона за любовта. Бог е пожелал индивидите да се обединяват не само чрез връзките на плътта, но също и чрез връзките между душите, така че взаимните чувства на съпрузите да се разпрострат и върху техните деца, и също така трябва да има двама, а не един, които да ги обичат, да се грижат за тях и да способстват прогреса им. При обичайните условия на брака взема ли се предвид този закон за любовта? Ни най-малко. Привързаността на двама души привлечени помежду си от едно общо чувство не е потвърдена и в множеството от случаите тези чувства се разбиват в името на други интереси.¹

Това, което се търси не е удовлетворението на сърцето, а удовлетворението на гордостта, суетата и алчността, накратко удовлетворение на всички интереси от материален характер. Когато всичко е добре от гледна точка на такива интереси се казва, че брака е подходящ, а когато материалните активи са добре съчетани се казва, че съпрузите също са подходящи един за друг и трябва да бъдат

¹ писана в началото на 19 век, когато факт в традициите по света са били уредените/насилствени бракове. Все още преобладават в някои части на света.

много щастливи.

И все пак нито гражданския закон, нито ангажиментите, които той договаря, могат да заменят законът за любовта, ако той не цари над съюза; резултатът е, че *което е било събрано насила се разделя от само себе си*; че клетвите произнесени на олтара се превръщат в лъжесвидетелстване, ако те са казани само като една банална формула. Като последица се явяват нещастните съюзи, които в крайна сметка са престъпни, един двоен позор, който можеше да бъде избегнат, ако от брака не беше изваден единствения закон, който го разрешава пред Божиите очи: закона за любовта. Когато Бог заявява "дватама трябва да станат една плът" и когато Исус казва "нека никои човек не разделя това, което Бог е събрал", човек трябва да разбира съюза според неизменния закон на Бог, а не според променливия закон на човешките същества.

4. Тогава гражданския закон излишен ли е и трябва ли да се върнем към браковете според природата? Разбира се, че не. Гражданският закон е предназначен да регулира социалните отношения и семейните интереси в съответствие с изискванията на цивилизацията; ето защо той е полезен и необходим, но променлив. Той трябва да е предвидлив, защото цивилизованите човешки същества не могат да живеят като първобитни; но нищо - абсолютно нищо - не му пречи да бъде една естествена последица на божествения закон. Пречки за изпълнението на божествения закон се явяват от социалните предразсъдъци, а не от гражданския закон. Тези предразсъдъци, макар и все още живи, вече са загубили по-голямата част от своето влияние сред просветлените култури, и те ще изчезнат изцяло с моралния прогрес, който в крайна сметка ще отвори хорските очи за безбройните злини, неправди и престъпления, които са резултат от съюзи, в които е постъпено единствено поради материални интереси. И някой ден ние ще запитаме себе си дали е по-човечно, дали е по-милосърдно, по-морално да оковаваме един за друг двама индивиди, които не могат да живеят заедно, отколкото да им възстановим свободата, и дали перспективата за една нерушима верига не повишава броя на неправилните съюзи.

Развод

5. Разводът е един човешки закон, който цели законно да раздели това, което в действителност вече е разделено. Той не е противоположен на Божия закон, тъй като едва реформира това, което хората са уговорили и е приложим само в случаи, когато божествения закон (за любовта) не е бил взет предвид. Ако беше в противоречие с божествения закон самата Църква трябва да приеме за нарушители онези от нейните лидери, които чрез своята собствена власт и в името на религията, са налагали развода при повече от един случай: следователно е двойно нарушение, тъй като е направено само с материални интереси наум, а не за да удовлетвори законът за любовта.

И все пак самият Исус дори не утвърждава абсолютната неразривност на брака. Не казва ли той: "Поради твърдостта на сърцата ви Моисей ви позволи да се развеждате с жените си?" Това означава, че от времето на Моисей разделението може да е било необходимо, когато взаимната обич вече не е единствената цел на брака. И все пак Исус добавя: "... Но в началото не беше така.", което означава, че в произхода и началото на човешкия вид, когато хората все още не са били извратени от егоизма и гордостта, а са живели според Божиите закони, съюзите били основани на взаимна симпатия", а не на суета или амбиция; така не е имало място за развод.

Исус отива дори още по-далеч и конкретизира случая, когато развода може да е на място: прелюбодейството. Но, там където царува искрена взаимна обич няма прелюбодейство. Вярно е, че той забранява на мъжа да се жени за разведена жена, но човек трябва да има наум традициите и характера на хората в онези времена. При случаи на прелюбодейство Мойсеевият закон предписвал убиване с камъни. Исус е искал да изличи този варварски обичай: обаче било нужно наказание и той го открил в позора свързан със забраната за втори брак. По някакъв начин това било един граждански закон, който заменял друг граждански закон, но който, както всички закони, трябвало да издържи на теста на времето.

Странен морал

Който не намрази баща си и майка си - Да изоставиш Баща, Майка и Деца - Оставете на мъртвите грижата, да погребат своите мъртъвци - Не дойдох да нося мир, а разделение

Който не намрази баща си и майка си

1. Едно голямо множество хора вървяха заедно с Исус, когато Той се обърна и им каза: "Ако дойде някой при Мен и не намрази баща си и майка си, жена си, децата си, братята и сестрите си, а още и собствения си живот, не може да бъде мой ученик. И всеки, който не иска да понесе своя кръст и да ме последва, не може да бъде мой ученик. И така, който от вас не се отрече от всичко, което има, не може да бъде мой ученик."

Лука (14:25-27 и 33)

2. Който обича баща си или майка си повече от мене, не е достоен за мен; и който обича син или дъщеря повече от мене, не е достоен за мен;

Матей (10:37)

3. Макар и много рядко, определени думи изговорени от Христос създават такъв голям контраст, че човек инстинктивно отхвърля техния буквален смисъл и поради това ни най-малко не страда сублимността на неговото учение. Написани след смъртта му - никое от Евангелията не е писано по време на неговия живот - човек може да повярва, че в този случай дълбочината на неговата мисъл не е била добре изразена, или което е не по-малко вероятно, оригиналният смисъл може да е претърпял едно изменение преминавайки от един език на друг. Достатъчно е една грешка да бъде допусната само веднъж, за да бъде след това повторена в следващите копия, както често виждаме по отношение на историческите факти.

Думата *мрази* в този стих на Лука: "Ако някой дойде при Мене и не мрази баща си и майка си," е такъв един случай; никой не би си помислил дори да го припише на Исус, за това би било безсмислено да спорим за него и още по-малко да търсим да го оправдаваме. Човек първо би трябвало да узнае дали той наистина го е казал, и ако е така, той ще трябва да определи дали в езика, на който той се е изразявал, тази дума има същото значение като в нашия език. В този стих от Йоан "Онзи, който *мрази* своя живот в този свят ще го спаси за вечен живот," е сигурно, че думата *мрази* не изразява идеята, която ние прикрепяме към нея.

Еврейският език не бил богат и съдържал много думи с по няколко значения. Един пример за това е в *Сътворение* думата, която означава фазите на сътворението, която също служила за изразяване на даден период от време и ежедневното завъртане, и така с по-късните преводи се използва думата ден и от там вярването, че света е бил направен за 6x24 часа. Същото важи за думата, която означава или *камила* или *въже* (въжетата са били правени от камилска вълна), която е била превеждана като *камила* в алегорията за иглените уши. (Вижте Глава 16, точка 2)¹

¹ Non odit на Латински или misei на Гръцки не означава да мрази, а да обича по-малко. Това, което изразява гръцкия глагол misein, еврейския глагол, който Исус използва го изразява още по-добре: той не само означава да мрази, но и да обича по-малко, да не обича толкова, колкото, или да не обича по същия начин, както друг. В диалекта Сириак (един диалект на Арамейския, майчиния език на Исус), който Исус вероятно е използвал по-често, това е акцентирано дори още повече. В този смисъл в Сътворение 29: 30, 31 се казва: "И Яков обичаше Раquel повече от Леа, и Явех, виждайки че Леа е мразена..." Очевидно е, че истинското значение тук е "обичана по-малко" и така би трябвало да се превежда. В много други еврейски пасажии и по-специално в Сириакския

Нещо повече, човек трябва да вземе предвид обичаите и характера на хората, които влияят на специфичното значение на техните езици. Без това разбиране истинското значение на определени думи е загубено. При превода от един език на друг един и същи термин може да приема различни по сила степени; той може да е обида и богохулство в един език, но да е незначителен в друг, в зависимост от идеята, която му се придава. Дори в един и същи език определени думи губят своето значение с времето. Ето за това един строго буквален превод не винаги изразява точно една мисъл и с цел да бъде точен понякога човек трябва да използва еквиваленти или да перифразира вместо да ползва сродни думи.

Тези бележки намират едно специално приложение в интерпретацията на Светите Писания, и по-специално на Евангелията. Ако човек не вземе предвид средата, в която Исус е живял, той се излага на грешки по отношение на значимостта на определени изрази и определени събития в резултат на навика да сравняваме другите със себе си. Следователно, човек трябва да освободи термина *мрази* от съвременното му амплуа като противоречиво на духа на учението на Исус. (Виж също Глава 14, точка 5)

Да изоставиш Баща, Майка и Деца

4. И всеки, който е оставил дома си или братята си, или сестрите си, или баща си, или майка си, или жена си, или децата си, или нивите си в мое име, ще получи стократно и ще наследи вечен живот.

Матей (19:29)

5. Тогава Петър каза: "А, ние, можеш да видиш, оставихме всичко и те последвахме." Исус им каза: "Истина ви казвам: няма никой, който да е оставил дома си, баща си, майка си, братята си, жена си или децата си заради Божието царство, който да не получи много повече в настоящия свят, а в идните времена - вечен живот."

Лука (18:28-30)

6. А друг му каза: "Господи, ще дойда след тебе, но първо ми позволи да се освободя от онова, което имам у дома." Исус му отговори: "Никой, който е сложил ръката си на ралото и гледа назад, не е годен за Божието царство."

Лука (9:61 и 62)

Без да спорим над думите тук ние трябва да потърсим мисълта, която очевидно е била тази: интересите на бъдещия живот би трябвало да бъдат поставени над всички човешки интереси и съображения, защото такава мисъл е в съзвучие със същността на доктрината на Исус, докато идеята да се откажеш от семейството си би била нейно отрицание.

Нещо повече, нямаме ли ние пред себе си приложението на тези максими в саможертва на нашите интереси и семейни връзки за нашата родина? Би ли обвинил някой един син, че е оставил баща си, майка си, близки, жена и деца, за да марширува в защита на своята страна? Точно обратното, няма ли да е достоен той за заслуга за това, че е напуснал сладостта на дома и топлината на чувствата с цел да изпълни един дълг? Все пак има дългове, които се поставят над други. Не е ли законът, който задължава дъщерята да напусне родителите си с цел да се присъедини към съпруга си? Светът е

диалект същия глагол е употребяван със смисъла "да не обичаш толкова, колкото друг" и би било грешно тълкуване, ако се превежда "да мрази", което има друго ясно определено значение. Нещо повече, текста от Матей прояснява цялата трудност. - М. Пеззани (Тази бележка е включена от Алан Кардек).

препълнен със случаи, в които най-сърцераздирателните раздели са необходими; и все пак чувствата не са разбити заради това. Разстоянието не намалява уважението или грижата, които се дължат на родителите, нито нежността към децата. Така човек може да види, че дори ако е взето буквално (с изключение на термина мрази), тези думи не биха били нито отрицание на заповедта, която нарежда да почитаме майка си и баща си, нито на чувствата на родителска привързаност - дори още повече, ако се вземат според техния духовен смисъл. Тези думи имат целта да използват една хипербола, за да покажат колко съществено важен е дългът човек да е загрижен за бъдещия живот. Още повече, те трябва да са били по-малко шокиращи в една култура и време, в което в резултат на обичаите семейните връзки са имали по-малко сила, отколкото в една по-напреднала морално цивилизация. Такива връзки, по-слаби в ранните култури, стават подсилени с развитието на чувствителността и моралното чувство. Самата раздяла е необходима за прогреса; тя се случва в семейства, както и в култури, които биха дегенерирали, ако няма смесване и ако не се слоят едни други. Това е закон на природата, толкова в интерес на моралния прогрес, колкото и на физическия прогрес.

Тези неща се изследват тук само от земна гледна точка. Спиритизма ни прави способни да ги видим от по-високо като ни показва, че истинските връзки на обич се намират в духа, а не в тялото; че такива връзки не могат да се нарушат от раздяла или дори от смъртта на тялото; и че те са подсилени в духовния живот чрез пречистването на духа: една успокоителна истина, която дава много сили да понесем превратностите на живота. (Вижте Глава 4, точка 18 и Глава 14, точка 8)

Оставете на мъртвите грижата, да погребат своите мъртъвци

7. А на друг каза: „Последвай ме“, но той отвърна: „Господи, позволи ми първо да отида и да погребам баща си.“ Исус му отговори: "Остави на мъртвите грижата да погребат своите мъртъвци, а ти иди и прогласявай Божието царство."

Лука (9:59 и 60)

8. Какво биха могли да означават тези думи: "Оставете на мъртвите да погребват своите мъртъвци"? По-ранните ни съображения показват на първо място, че при обстоятелствата, при които те са били изговорени, те не биха могли да изразяват критика срещу някой, който го приема за дълг на синовна отдаденост да отиде и да погребее своя баща. Все пак, те обхващат едно по-дълбоко значение, което може да бъде разбрано само с едно по-цялостно познание на духовния живот.

Живота в духовния свят в действителност е истинския живот; това е нормалния живот на духа, чиято земна опитност е само преходна и преминаваща. Това е един вид смърт, когато се сравни с блясъка и активността в духовния живот. Тялото не е нищо повече от една груба дреха, която временно обгръща духа, едни истински окови, които го държат затворник на земята и от които той е щастлив да се освободи. Уважението, което някой има към мъртвите не ограничено до физическата материя на тялото, а е във възпоменанието на отсъстващия дух. То е аналогично на това, което ние имаме към предметите принадлежали на починалия и докосвани от него или нея, и които се пазят за спомен. Това е, което този мъж самичък не можеше да разбере. Исус го учи като казва: Не се тревожи за тялото, но първо мисли за духа. Отиди и проповядвайки Царството Божие. Отиди и кажи на другите, че техния дом не е на земята а на небето, защото истинския живот може да се намери само там.

Не дойдох да нося мир, а разделение

9. Да не мислите, че дойдох да донеса мир на земята; не дойдох да донеса мир, а меч. Защото дойдох да разделя човек от баща му, дъщеря от майка ѝ, и снаха от свекърва ѝ; и неприятели на човека ще бъдат онези, които са в собствената му къща.

Матей (10:34-36)

10. Огън дойдох да хвърля на земята и какво да желая, освен той да бъде запален? Аз имам кръщение, с което трябва да се кръстя; и колко бързам то да се осъществи!

Мислите ли, че съм дошъл да донеса мир на земята? Не, уверявам ви, но обратното, разделение. Защото отсега нататък, ако има петима човека в една къща, те ще бъдат разделени един срещу друг, трима срещу двама и двама срещу трима. Бащата ще се раздели от сина си и сина от баща си; майката от дъщеря си и дъщерята от майка си; свекървата от снаха си и снахата от свекърва си.

Лука (12:49-53)

11. Би ли могъл Исус, олицетворението на нежност и доброта, Исус, който безспирно проповядваше любов към ближния, да каже: " не дойдох да донеса мир, а меч; защото дойдох да разделя син от баща му, мъж от съпругата му; огън дойдох да хвърля на земята и какво да желая, освен той да бъде запален? " (Цитата от т. 9 и 10) Не са ли подобни думи в очебийно противоречие с неговото учение? Няма ли богохулство в това да му се приписва езика на един кръвожаден и разрушителен завоевател? Не, няма нито богохулство, нито противоречие в тези думи, защото той сам ги изговаря и те са свидетелство за неговата великата мъдрост. Единствено формата, малко двусмислена, не изразява неговата мисъл прецизно и този факт е довел до поява на недоразумения за техния истински смисъл. Взети буквално те биха променили цялата му мирна мисия в една мисия на подривност и раздор - едно абсурдно заключение отхвърлено от здравия разум, защото Исус не би противоречал сам на себе си. (Вижте Глава 14, точка 6)

12. Всяка нова идея среща силна опозиция и няма и една, която да е била изпълнена без борба. Съпротивлението в такива случаи винаги е в пропорция с важността на предвидените резултати, защото колкото по-велика е идеята, толкова по-многобройни интереси ще засегне. Ако е пословично грешна, ако се счита за маловажна, никой няма да се безпокои за нея и ще ѝ позволят да премине, знаейки, че няма никаква жизнеспособност. И все пак, ако е истина, ако тя почива на солидна основа, ако се прозре, че в нея има бъдеще, едно тайно предчувствие предупреждава нейните противници, че тя е заплаха за тях и за реда на нещата, които те за заинтересовани да поддържат. Ето защо те се хвърлят против нея и нейните последователи.

Следователно измерението на важността и резултатите от една нова идея могат да се намерят във вълнението, което появата ѝ създава, жестокостта на опозицията, която тя провокира и степента и упоритостта на гнева на нейните противници.

13. Исус е дошъл да проповядва една доктрина, която щеше да подкопае самата основа на злоупотребите, с които фарисеите, книжниците и свещениците на онова време живеели, за това те го убили, вярвайки, че могат да убият идеята като убият човека. Но идеята оцеляла, защото била истина; тя пораснала, защото била в замисъла на Бог; и когато тръгнала от едно мрачно село в Юдея тя посяла своя флаг в самата столица на езическия свят в лицето на нейните най-върли врагове, тези, които имали най-голям интерес да я оборят, защото тя рушала устоите на светските вярвания, към които те се придържали повече заради личен интерес, отколкото от убеждение. Най-ужасните борби очаквали нейните апостоли там; жертвите били безбройни, но идеята растяла всеки ден и се издигнала триумфираща, защото бидейки истината тя се издигнала над предшестващите я идеи.

14. Трябва да се отбележи, че Християнството дошло, когато езичеството вече било в упадък и се борело срещу светлината на разума. То все още се практикувало по форма (външно), но вярата в него изчезнала и само лични интереси го поддържали. Както знаем, интереса е упорит; той никога не се отказва пред доказателствата; той става толкова по-гневен, колкото разума, който му се противопоставя става по-безапелационен и показва грешката му по-добре. Той знае много добре, че се намира в грешка, но не го е грижа, защото в душата му няма истинска вяра. Това, от което интереса се страхува най-много, е светлината, която отваря очите на слепите. Грешката е в негово преимущество, за това той се държи за нея и я брани.

Не проповядва ли и Сократ една доктрина аналогична до известна степен до тази на Христос? Защо тогава тя не преобладава в средите на една от най-интелигентните култури на земята по онова време? Защото нейното време не било дошло все още. Сократ посява върху неизгорана нива; езичеството все още не се е изхабило. Христос получава своята провиденческа мисия в подходящото време. Не всички хора от неговото време - далеч не всички - са на висотата на Християнските идеи, но имало една по-широкоразпространена склонност за тяхното асимилиране в резултат на зараждането на едно чувство на празнота, която популярните вярвания оставяли в душата. Сократ и Платон отворили пътя и предразположили духа им. (Виж във Въведение, IV - Сократ и Платон: Предшественици на Християнската идея и Спиритизма)

15. За съжаление последователите на новата доктрина не били способни да постигнат съгласие върху тълкуването на думите на Учителя, повечето от които били забулени в алегии и метафори. От самото начало разцъфтели безброй секти, всички те заявили, че единствено те притежават истината; и дори 18 века² не им стигнали да се разберат, забравяйки най-важните от божествените предписания, онези, които Исус е направил крайгълен камък на свия градеж и експресно условие за спасение: милосърдие, братство и любов към ближния, тези секти хвърляли анатемата една срещу друга и се борели една с друга, като най-силните пречупвали най-слабите, давайки ги в кръв, мъчения и горене на клада. Победители над езичеството, от преследвани, Християните станали преследвачи. С желязо и огън те внедрили кръста на непорочния Агнец в двата свята. Потвърден факт е, че религиозните войни са били най-жестоките и са дали повече жертви от политическите войни, и че в никои други войни не са извършени повече актове на жестокост и варварство.

Това вина на Христовата доктрина ли е? Очевидно не, след като тя официално осъжда всяко насилие. Казал ли е той някога на своите ученици: ходете убивайте, посичайте и горете онези, които не вярват като вас? Не, защото той им е казал точно обратното: Всички хора са братя и сестри и Бог е върховно милостив; обичайте ближния си; обичайте враговете си; правете добро на тези, които ви преследват. Той им казал още: Който убие с меч, ще умре от меч. Следователно отговорността не пада върху доктрината на Исус, а върху онези, които са я тълкували погрешно и са я превърнали в един инструмент за обслужване на своите страсти онези, които са игнорирали думите: Моето Царство не е от този свят.

В своята дълбока мъдрост Исус предвидил какво ще се случи. Но такива неща били неизбежни, защото били свързани с нисшата човешка природа, която не можела да се трансформира изведнъж. Християнството трябвало да премине през това дълго и жестоко изпитание 18 века с цел да покаже цялата си сила, след като въпреки всичката жестокост извършена в негово име, то се издигнало чисто над нея. Това никога не е оспорено. Вината винаги е падала на тези, които злоупотребяват с него. Следвайки всеки акт на нетолерантност, винаги е заявявало: Ако Християнството беше разбрано и прилагано правилно това нямаше да се случи.

16. Когато Исус казва : "Не вярвайте, че дойдох да донеса мир, а разделение," неговата мисъл е била следната:

"Не вярвайте, че моята доктрина ще бъде установена мирно; тя ще донесе кървави битки, използвайки моето име за претекст, защото хората няма да са ме разбрали или няма да са поискали да ме разберат. Разделени от техните вярвания братя ще извадят мечовете си един срещу друг и посред едно и също семейство, чиито членове не споделят една вяра, ще се възцари разделение. Аз дойдох да хвърля огън върху земята, за да я пречистя от грях и предразсъдъци, точно както огъня се пали на полето, за да унищожи плевелите; и аз желая той да бъде запален, така че да може да е по-бързо пречистването, защото истината ще излезе триумфираща от конфликтите. Мирът ще последва войната; вселенското братство ще последва сектантската ненавист; светлината на вярата ще дойде след мрака на фанатизма. Тогава, когато полето е подготвено, аз ще ви *изпратя утешител, духът на Истината, който наново ще установи всички неща*; така при условие, че се

² автора пише финалната ревизия на книгата 1866г.

оповести истинското значение на моите думи, по-просветлените индивиди в крайна сметка ще са в състояние да разберат и ще сложат край на братоубийствените битки, които разделят децата на един и същи Бог. Накрая, изтощени от една битка без резултат, която е оставила само опустошение след себе си и е донесла проблеми посредством семействата, човешките същества ще осъзнаят къде се намират истинските интереси по отношение на този свят и на другия. Те ще видят на коя страна се намират приятелите и враговете на техния умствен покой. Тогава всички ще се подслонят под един и същи флаг, флагът на милосърдието; и всички неща ще бъдат наново установени на земята в съответствие с истината и принципите, които аз съм предавал."

17. Спиритизма е дошъл в точното време, за да изпълни обещанията на Христос. И въпреки това той не може да го стори без да разруши злоупотребите. Както и Исус, на своя път Спиритизма среща гордост, егоизъм, амбиция, алчност и сляп фанатизъм, които поразени в последна отбрана се опитват да препречат пътя му и да повдигнат препятствия и преследвания срещу него. Следователно, той също трябва да се бори; но времето на битки и кървави преследвания е отминало. Тези, които той ще трябва да предприеме са все от морално естество и техния край е близо. Предишните продължиха векове; последните ще траят само няколко години, защото светлината вместо да тръгне от една единствена точка е излязла от всички точки на земното кълбо и ще отвори очите на слепите по-бързо.

18. Следователно трябва да се разбере, че тези думи на Исус се отнасят към яростта, която неговата доктрина щеше да провокира, моментните конфликти, които щяха да са нейна последица, битките, които трябваше да бъдат понесени преди тя да бъде основана - точно както се случило с евреите преди да влязат в Обетованата земя, а не са резултат от един предварително замислен от него план с цел да сее безредие и смут. Злото щеше да дойде от хората, а не от него. Той беше като доктора, които идва да излекува, но чието лекарство провокира една лечебна криза при премахване на страданията от пациента.

Не туряй светило под шиник

Светило под шиник. Защо Исус говори с притчи - Не отивайте при езичниците - Здравите нямат нужда от доктор - Куража на вярата - Носи си кръста. Този, който иска да спаси живота си ще го изгуби

1. Никой не пали светило, за да го сложи под шиник, а по-скоро го слага на светилник, така че то да може да свети на всички, които са в къщата.

Матей (5:15)

2. И никой, като запали светило, не го покрива с ваза, нито го слага под легло, а го слага на светилник, за да видят светлината тези, които влизат, защото няма нищо тайно, което да не се открие, нито нещо скрито, което да не се узнае и да не излезе наяве.

Лука (8:16 и 17)

3. Тогава към него се приближиха учениците му и попитаха: „Защо им говориш с притчи?“ А той им отговори: „Защото на вас е дадено да знаете тайните на небесното царство, а на тях не е дадено. За това им говоря с притчи, защото гледат, а не виждат, слушат, а не чуват, нито разбират. Спрямо тях се изпълнява пророчеството на Исаия, когато е казал:

"С уши ще чувате, но няма да разберете и с очи ще гледате, а никак няма да видите. Защото сърцето на тези хора е безжизнено, ушите им оглушаха и очите си здраво затвориха, да не би да видят с очите си и да чуят с ушите си, и да разберат със сърцето си, и да се превърнат, и аз да ги изцеля."

Матей (13:10-15)

4. Някой може да бъде изненадан да чуе Исус да казва, че един светилник не трябва да се слага под шиник¹, когато той самия постоянно крие значението на своите думи под воала на алегоричните, които не можело да се разберат от всички. Той обяснява пред своите ученици: Аз говоря пред тях с притчи, защото те въобще не са в състояние да разберат определени неща. Те виждат, те чуват, но не разбират; за това би било безсмислено да им се казва повече за момента. Но на вас аз ви казвам, защото на вас ви се дава да разберете тези мистерии. Исус се държи към хората така, както човек се държи към деца, чиито идеи все още не са развити. По този начин той посочва истинския смисъл на максимата: "Никой, като запали светило, не го слага в зимника, нито под шиника, но на светилника, за да виждат светлината онези, които влизат." (Лука 11:33) Това все пак не означава, че човек може без да е подходящо да разкрива всичко. Всяко учение трябва да бъде пропорционално на интелекта на тези, към които то е отправено, тъй като има хора, които лъчистата светлина може да ги ослепи без да ги просветли.

Същото нещо се случва с хората по принцип и по конкретно с някои индивиди. Поколенията преминават през детството, възмъжаването и зрелостта. Всяко нещо трябва да дойде в своето време, защото семето посято извън сезона няма да порасте. И все пак това, което благоразумието повелява да бъде скрито временно, трябва да бъде открито рано или късно, защото достигайки определена

¹ шиник - цилиндричен дървен съд, обикновено мярка за зърнени храни.

степен на развитие, то хората самостоятелно търсят живителната светлина; тъмнината им тежи. След като Бог им е дал интелект с цел да разбират и да ги насочва в нещата на небето и земята, те искат тяхната вяра да е рационална, и това е момента, когато светилника не бива да се крие под шиника, защото *без светлината на разума вярата расте слаба*. (Виж Глава 19, точка 7)

5. Следователно, ако в неговата благоразумна мъдрост Провидението не разкрива истините, освен само постепенно, то винаги ги разкрива до тази степен, до която човечеството е достатъчно узряло, за да ги приеме. Провидението ги задържа в резерва, а не под шиник. И все пак в повечето случаи индивидите, които ги притежават ги крият от обикновените хора с цел да ги контролират. Тези са, които наистина поставят светилника под шиника. Ето защо всички религии са имали своите мистерии, чието поставяне под въпрос е било забранено. Въпреки това, докато тези религии са изостанали назад, то науката и интелекта са напреднали и са разкъсали воала на мистерията. Навлизайки в зрелостта обикновените хора искали да схванат основата на нещата и за това отхвърлили от тяхната вяра онова, което противоречало на техните наблюдения.

Не може да има никакви абсолютни мистерии и Исус е прав, когато заявява, че няма нищо тайно, което не трябва да стане явно. Всичко, което е скрито ще бъде разкрито един ден, и каквото все още хората не могат да разберат на земята, в последствие ще им бъде разкрито в по-напредналите светове и когато те станат пречистени. Долу на земята те все още са в мъглата.

6. Някой може да попита какво предимство може да извлече обикновения човек от това множество на притчи, чиито смисъл е останал скрит за него. Трябва да се отбележи, че Исус не се е изразявал в притчи освен по отношение на определени абстрактни части от неговата доктрина. Но превръщайки милосърдието и смирението към ближния експресното условие за спасение, всичко, което той е казал по този въпрос е напълно ясно, изрично и недвусмислено. И това трябва да е по този начин, защото това било правило за поведение, правило, което всички трябва да разберат, за да могат да го спазват. Това било съществено важно за невежите множества, на които той се ограничил да каже: Това е, което трябва да правите с цел да спечелите Царството Божие. По отношение на другите части, той разкрива своите мисли само на учениците си. След като те били морално и интелектуално по-напреднали, Исус можел да ги посвети в по-абстрактни истини. Така той казва: На тези, които вече имат, дори повече ще им се даде. (Виж Глава XVIII, Въпрос 15)

Въпреки това, дори с учениците си той, останал сдържан по много въпроси, пълното знание, за които било запазено за по-късни времена. Тези въпроси били нещото, което дало път на такива разнообразни интерпретации, докато науката от една страна и Спиритизма от друга не дойдоха да разкрият новите закони на природата, правейки така техния истински смисъл разбираем.

7. Спиритизма е дошъл да хвърли светлина над множество неясни въпроси и все пак той не го прави безразборно. Духовете пристъпват към техните поучения с достойно за възхищение благоразумие. Само последователно и постепенно те отварят разнообразните теми на Доктрината, и така е поради това, че другите ще бъдат разкрити до такава степен, според това дошло ли е време да бъдат извадени от мрака. Ако те бяха представили Доктрината изцяло в началото, тя щеше да е достъпна само за един малък брой, нещо повече, тя щеше да алармира онези, които нямаше да са подготвени все още, което щеше да навреди на нейното разпространение. Затова, ако духовете привидно все още не са казали всичко, то не е защото в Доктрината съществуват мистерии, които са запазени само за привилегированите или защото те са поставили светилника под шиник, а защото всяко нещо трябва да дойде в подходящото време. Духовете позволяват на всяка идея време, за да узрее и да се разпространи, преди те да представят друга, и *събитията да подготвят нейното приемане*.

Не отивайте при езичниците

8. Исус изпрати своите дванадесет (учениците) след като им беше дал следните наставления: Не отивайте при езичниците и не влизайте в градовете на Самаряните. Вместо това вървете при изгубените овце от Израилевия дом, и където и да отивате, проповядвайте, като казвате, че Небесното царство е близко.

Матей (10:5-7)

9. При много обстоятелства Исус показва, че неговата цел не се ограничава до еврейския народ, а че обхващат цялото човечество. За това, ако той казва на учениците си да не ходят при езичниците, то не е, защото той презира превръщането им в друга вяра - което би било немилостиво, а защото евреите, които вярвали в единия Бог и очаквали Месията, били подготвени от Закона на Моисей и Пророците да получат неговото слово. Сред езичниците, където дори основата липсвала, трябвало всичко да бъде направено, а учениците все още не били достатъчно просветлени за такава тежка задача. Ето защо той им казва: Отидете при бедните овце на Израел; т.е. отидете и сейте на почва, която вече е подготвена, знаейки че превръщането на езичниците ще дойде в своето собствено време. По-късно всъщност апостолите щяха да посадят кръста точно в средата на езичеството.

10. Тези думи може да се приложат за последователите и разпространителите на Спиритизма. Системно невярващите, упоритите безбожници и егоцентричните противници за тях са като Езичниците за учениците на Исус. И поради това като последват техния пример първо те трябва да търсят да превърнат във вярата хора на добрата воля, онези, които желаят светлината, в които може да се открие едно плодородно семенце, чиито бройки са големи, без да си губят времето с онези, които отказват да видят или чуят, и които, колкото по-голяма важност се придава на тяхното превръщане, толкова по-упорити са от гордост. Повече си заслужава да отвориш очите на сто слепци, които желаят да виждат ясно, отколкото на един човек, който изпитва удоволствие от тъмнината, защото правейки това се повишава до големи размери броя на онези, които ще подкрепят каузата. Да оставиш другите на мира не е безразличие, а добра политика. Тяхното време ще настъпи, когато общото мнение ги принуди и когато чуят същото нещо постоянно да се повтаря около тях. Тогава те ще повярват, че доброволно са приели идеята и благодарение на себе си, а не в резултат на натиска на някой друг. Същото нещо важи както за идеите, така и за семената: те не могат да покълнат преди правилния сезон и само в една подготвена почва. За това е по-добре е да изчакате благоприятното време и първо да култивирате онези, които покълват, като така се предпазвате от прекършване на другите, поради това, че ги притискате твърде силно.

Здравите нямат нужда от доктор

11. Когато Исус беше седнал на трапезата в дома на този мъж (Матей), мнозина бирници и грешници дойдоха да се присъединят към Исус и учениците му. Като видяха това фарисеите казаха на учениците му: „Защо вашият Учител яде с бирниците и грешниците?“ Но като ги чу Исус им отговори: „Здравите нямат нужда от доктор, а болните.“

Матей (9:10-12)

12. Исус се обръща предимно към бедните и онеправданите, защото те са в най-голяма нужда за утеха; и слепите, които са добросъвестни и смирени, защото те са поискали да виждат, а не гордите, които вярвали, че притежават пълната светлина и нямали нужда от нищо. (Виж Въведение, III - Исторически Факти: Бирници, Събирачи на Данъци)

Тези думи, като много други, намират своето приложение в Спиритизма. Понякога хората се чудят защо медиумизма се дава на недостойни хора, способни да злоупотребят с него. Като че ли, - казват

те - една толкова ценна способност би трябвало да е ексклузивен атрибут на онези, с по-големи заслуги.

Нека първо заявим, че медиумизма е свързан с едно органично предразположение, с което всеки човек може да бъде надарен - точно както със зрение, слух и реч. Хората са способни да злоупотребят с всяко от тях чрез свободната си воля, и ако Бог беше дал речта например само на онези, които са неспособни да изричат лоши неща, тогава би имало повече неми, отколкото говорещи индивиди. Бог е дал способности на хората и ги е оставил свободни да ги употребяват; и все пак, той винаги наказва онези, които злоупотребяват с тях.

Ако способността да общуват с духове беше дадена само на най-достоините, кой би дръзнал да предяви такова качество? Нещо повече, къде е линията между това да бъдеш достоен и да бъдеш недостоен? Медиумизма е даден без разграничение, така че духовете да могат да донесат светлина на всички рангове, на всички социални класи, на богатите, както и на бедните; на мъдрите за да ги укрепят в доброто, и на покварените с цел да ги поправи. Не са ли тези последните болните, които имат нужда от доктор? Защо Бог, който не желае смъртта на грешниците, да ги лишава от помощта, която може да ги извади от блатото? Поради това добрите духове идват да им помогнат, и техните съвети, които те получават пряко, са от такъв характер, който ще ги впечатли по-силно, отколкото ако ги получат по различен начин. С цел да им спести безпокойството да ходят далеч в търсене на светлината, благосклонния Бог я поставя в ръцете им; не са ли те дори още по-виновни, ако не се съобразят с нея? Биха ли могли те да се извинят с липса на познание, когато те са написали собственоръчно, когато са видели със собствените си очи, чули със собствените си уши и изказали със своята собствена уста своето собствено осъждане? Ако те не се възползват от това, те ще бъдат наказани със загуба или извращение на тяхната способност, с това злите духове да ги държат с цел да ги обсебват и заблуждават. Това няма да намали реалните страдания, с които Бог поразява недостойните служители и сърцата закоравели от гордост и егоизъм.

Медиумизма не означава непременно обичайно общуване с духове от висок ранг. Това е просто една пригодност, която служи като един повече или по-малко гъвкав инструмент за духовете по принцип. За това, добри медиуми не са онези, които общуват лесно, а онези, които са съ-настроени към добри духове и които са подпомагани само от тях. Единствено в този смисъл различието на техните морални качества има пълна сила над медиумизма.

Куража на вярата

13. Всеки, който ме признае и приеме пред човеците, Аз ще го приема и призная пред моя Отец, който е на небесата; и всеки, който се отрече от мене пред човеците, аз ще отрека пред моя Отец, който е на небесата.

Матей (10:32 и 33)

14. Ако някой се срамува от мен и моите думи, Човешкият Син ще се срамува от него, когато дойде в своята слава и в славата на своя Отец и на всички свети ангели.

Лука (9:26)

15. Куража на мнението винаги е бил много високо ценена от човечеството, защото има достойнство в това да се изправиш пред опасността, преследването, опозицията и дори простия сарказъм, на който са изложени онези, които не се страхуват на глас да изповядват идеи, които не са като на всички останали. Тук, както и във всичко, заслугата зависи от обстоятелствата и важността на резултата. Винаги има слабост в това да се отдръпнеш от последиците от собственото мнение и да ги отречеш, но има случаи, когато това е такова малодушие, каквото е да избягаш от момента на сражението.

Исус е заклеил подобна страхливост от особената гледна точка на неговата доктрина, казвайки, че ако някой се срамува от неговите думи, той ще се срамува от него или нея; че той ще отрече онези, които са отrekli него; че онези, които го признават пред другите, той ще признае пред своя Отец, който е на небесата. С други думи, *онези, които се страхуват да признаят, че те са ученици на истината, не са достойни да бъдат приети в царството на истината*. Те ще загубят ползата от тяхната вяра, защото това е една егоистична вяра, която те пазят за себе си и която крият от страх, че тя може да им донесе вреда в този свят, докато онези, които поставяйки истината над техните собствени материални интереси и заявявайки я открито, работят едновременно за своето собствено бъдеще и за бъдещето на другите.

16. Ще бъде същото и за последователите на Спиритизма; след като неговата доктрина не е друго освен развитие и приложение на Евангелието, Христовите думи са насочени също и към тях. Те сеят по земята това, което ще жънат в духовния живот. Там, те ще берат плодовете на своя кураж или своята слабост.

Носи своя кръст. Който иска да спаси живота си, ще го изгуби

17. Блажените сте, когато ви намразят човеците, когато ви отлъчват, и ви оскърбяват, и отхвърлят името ви като зло поради Човешкия Син; възрадвайте се в онзи ден и ликувайте от радост, защото голяма награда е запазена за вас на небесата, понеже така бащите им постъпваха с пророците.

Лука (6:22 и 23)

18. И повика хората при себе си и учениците си, като им каза: „Ако някой иска да дойде след мене, нека се отрече от себе си, нека понесе кръста си и ме последва, защото този, който иска да се спаси, ще се изгуби, и този който изгуби себе си заради любовта си към мене и Евангелието, ще бъде спасен. В действителност, какво добро би било за човек да спечели целия свят, а да изгуби себе си?

Марк (8:34-36; Лука 9:23-25; Матей 10:39; Йоан 12:24 и 25)

19. Възрадвайте се, казва Исус, когато другите ви мразят и преследват заради мене, защото вие ще бъдете наградени на небето за това. Тези думи могат да се преведат като: Бъдете щастливи, когато, поради тяхното зложелателство към вас, другите ви дават една възможност да тествате искреността на вярата си, защото злото, което те ви причиняват дава резултати във ваша полза. Следователно, скърбете за тях, заради тяхната слепота, и не ги проклиняйте.

Тогава той добавя: „Нека онези, които искат да ме последват, да понесат своя кръст“: което означава, че те би трябвало смело да понесат изпитанията, които тяхната вяра ще породят, защото онези, които искат да спасят своя живот и своите притежания като се отрекат от мен, ще изгубят предимствата в небесното царство, докато онези, които са изгубили всичко в този свят - дори живота си - за триумфа на истината, ще получат в бъдещия живот наградата за своята смелост, постоянство и себеотрицание. Но на онези, които жертват небесните притежания за земни удоволствия, Бог казва: Вие вече сте получили своята отплата.

ГЛАВА 25

Търсете и ще намерите

Помогни си сам и Бог ще ти помогне - Наблюдавайте птиците в небето - Не се съсипвайте за притежание на злато

Помогни си сам и Бог ще ти помогне

1. Искай и ще ти се даде; търси и ще намериш; почукай на вратата и тя ще бъде отворена за теб; защото който иска получава, и който търси намира, и ще му се отвори на онзи, който чука на вратата.

Също, кой човек измежду вас ще даде един камък на сина си, когато той иска хляб? Или, ако му поиска риба, ще му даде змия? И, ако вие бидейки зли, колкото сте, знаете как да давате добри неща на вашите деца, още по-приемливо е, че вашият Отец, който е на небесата ще дава добри неща на тези, които го молят. (Матей 7: 7-11)

2. От земна гледна точка максимата: *Търси и ще намериш*, е аналогична на тази: *Помогни си сам и Бог ще ти помогне*. Това е принципът на закона за труда, и в следствие на закона за прогреса, защото прогреса е дете на труда, а труда задвижва силите на интелекта.

По време на детството на човечеството, човеците са прилагали своя интелект само за търсене на прехрана, за средствата да се подслонят в суровите времена и да се защитят от враговете си. И все пак Бог им е дал повече от на животното: *непрестанното желание да подобрява себе си*; това желание ги кара да търсят средства за подобряване на тяхната ситуация, което на свой ред ги води до открития, изобретения и до усъвършенстване на науката, защото науката е тази, която им осигурява това, което им липсва. Чрез техните проучвания техния интелект се разширява и моралните устои се пречистват. Нуждите на тялото са последвани от нуждите на духа. След физическата храна човеците имат нужда от духовна храна, по този начин човеците са преминали от примитивно към цивилизовано състояние.

И все пак прогреса, който всеки човек осъществява индивидуално по време на своя живот е много малък, дори за мнозина незабележим. Как тогава може човешкия вид да прогресира без предварително съществуване и повторно съществуване на душата? Ако душите, които си тръгват всеки ден никога не се връщат, то човечеството постоянно ще се обновява с едни примитивни души, които трябва да правят всичко и да научат всичко. Следователно не би имало причина човеците днес да бъдат по-напреднали отколкото в първите дни на света, тъй като с всяко раждане целия интелектуален труд би трябвало да започне от начало. От друга страна, връщайки се с прогреса, който е осъществила и всеки път постигайки малко повече, душата постепенно преминава от варварство към *материалистична цивилизация*, а от там и към *моралната цивилизация*.

(Вижте Глава 4, т. 17)

3. Ако Бог беше освободил хората от телесния труд, техните крайници щяха да атрофират; ако Бог ги беше изключил от интелектуалния труд, техния дух щеше да остане в детството в положение на животински инстинкт. Ето защо Бог е направил труда една необходимост и им е казал: *Търсете и ще намерите; трудете се и ще произвеждате*. По този начин вие ще бъдете деца на вашите дела; вие ще извлечете заслуга от тях и ще бъдете компенсирани според това, което сте направили.

4. Поради прилагането на този принцип духовете не идват, за да спестят на човеците работата по изследванията като им носят открития и изобретения, които са завършени и готови за производство, по такъв начин, че те да трябва само да вземат това, което им е сложено в ръцете, без да трябва да си правят труда да се навеждат да си го вземат или дори да мислят за него. Ако случаят беше такъв, най-мързеливите индивиди можеше да забогатеят и най-неуките да станат мъдри без да им струва нищо, и двете групи биха получили заслуги за това, което не са извършили. Не, *духовете не идват за да освободят хората от закона за труда, а за да им покажат целта, която те трябва да постигнат, и пътят, който ще ги отведе до нея, казвайки им: Върви и ще пристигнеш*. Ще срещнеш камъни под краката си; гледай и сам ги премахвай. Ние ще ти даваме силата, от която имаш нужда, ако желаеш да я използваш. (Книга на Медиумите, Част II, Глава 26, т. 291 и нататък.)

5. От морална гледна точка тези думи на Исус означават: Молете светлината да освети пътя ви и ще ви се даде; молете за силата да устоите на злото и ще я имате; молете за помощта на добрите духове и те ще дойдат да ви придружат, и както ангелът на Товит те ще служат за ваши водачи. Молете за добър съвет и никога няма да ви бъде отказан; почукайте на нашата врата и тя ще се отвори за вас; но молете искрено, с вяра, плам и упование; покажете себе си в смирение, а не с арогантност; в противен случай вие ще бъдете оставени на собствени сили и вашите провали ще бъдат наказание за гордостта ви.

Такова е значението на думите: Търсете и ще намерите, почукайте и ще ви се отвори.

Наблюдавайте птиците в небето

6. Не събирайте съкровища на земята, където ръжда и червеи ги изяждат и където крадци ги разкопават и крадат; но си създавайте съкровища в небето, където нито ръжда, нито червеи ги развалят, защото, където е съкровището ви, там е и сърцето ви.

Затова ви казвам: Не се безпокойте къде ще намерите нещо за ядене за препитание на живота си, или от къде ще вземете дрехи, за да покриете тялото си. Не е ли живота повече от храната и тялото повече от дрехите?

Наблюдавайте птиците в небето: те нито сеят, нито жънат, нито пазят нещо в хамбари, но вашият небесен Отец ги храни. А вие не сте ли много по-ценни от тях? И кой измежду вас, с всичките си усилия, може да повиши ръста си с един лакът?

И защо се безпокойте за облекло? Наблюдавайте как растат полските кремове, те нито работят, нито предат и все пак ви казвам, че нито Соломон в цялата си слава никога не е бил облечен като един от тях. И ако Бог се е погрижил да облече по такъв начин една билка в полето, която

днес я има, а утре ще бъде хвърлена в огъня, колко повече грижа ще положи той да облече вас, маловерци!

За това, не се безпокойте, казвайки: Какво ще ядем, или какво ще пием, или какво ще облечем, както езичниците, които се стремят към всички тези неща, защото вашият Отец знае от какво се нуждаете.

**За това, първо търсете Божието царство и неговата правда, и всички тези неща ще ви бъдат дадени в изобилие. За това не се безпокойте за утрешния ден, защото утрешния ден ще се погрижи за себе си. Всеки ден си има достатъчно свое зло.
(Матей 6: 19-21; 25-34)**

7. Взети буквално тези думи биха били отрицание на всяка предвидливост и труд, а впоследствие и на всеки прогрес. С такъв един принцип човешките ще се ограничат до една изчаквателна пасивност. Техните физически и ментални сили биха останали неактивни. Ако тяхното нормално положение на Земята е било такова, те никога нямаше да напуснат примитивното състояние. И ако това трябваше да стане закона днес, те нямаше да има какво да правят освен да живеят в безделие. Не може това да е била мисълта на Исус, защото би била в противоречие с това, което е казал другаде и със самите закони на природата. Бог е създал човешките без дрехи, нито подслон, но им е дал интелекта да си ги сътворят. (Глава 14, т. 6; Глава 25, т. 2)

За това човек трябва да вижда в тези думи само една поетична алегория на Провидението, което никога не изоставя онези, които се уповават на него, и които желаят да работят успоредно с него. Ако Провидението не винаги идва при тях с материална помощ, то ги вдъхновява с идеи, с които те могат да открият средствата да се освободят от своите трудности. (Глава 27, т. 8)

Бог знае нашите нужди и ги осигурява според това, което е нужно. И все пак човешките, ненаситни в своите желания, никога не знаят как да бъдат щастливи с това, което имат: необходимото не им е достатъчно; те имат нужда от излишества. Тогава Провидението ги оставя на себе си. Те често са нещастни по своя собствена вина и защото са пренебрегнали гласът, който ги е предупреждавал в тяхната съвест; и Бог позволява те да търпят последствията, така че те да могат да послужат като един урок за бъдещето. (Глава 5, т. 4)

8. Земята ще произвежда достатъчно, за да нахрани всичките си обитатели, когато, според законите на справедливостта, милосърдието и Любовта към ближния, хората знаят как да управляват провизиите, които тя им дава. Когато сред всички народи царува братство, както сред провинциите на една и съща държава, временния излишък на едни ще компенсират временния недостиг на други, и всеки ще има това, от което се нуждае. Тогава богатите ще гледат на себе си като на притежателите на едно голямо количество семена; ако те го разпръснат, те ще произведат стократно повече за тях и за другите, но ако те похабят семето за себе си, ако го пропилят и позволят излишъка от това, което са изляли да се загуби, семето няма да произведе нищо и няма да има достатъчно за всички. Ако те го складират в хамбарите си, червеите ще го изядат. Ето защо Исус е казал: Не трупайте съкровища на земята, които са тленни, но създавайте съкровища в небесата, защото те са вечни. С други думи, не придавайте повече важност на земните притежания, отколкото на духовните и знайте как да пожертвате първите в името на вторите. (Глава 16, т. 7 и нататък)

Милосърдието и братството не са установени в закон. Ако те не са в сърцето, егоизмът винаги ще ги задуши; работата на Спиритизма е да направи така, че те да влязат в сърцето.

Не се съсипвайте за притежание на злато

9. Не се измъчвайте за притежанието на злато или сребро или някакви други монети в кесията си. Не си приготвяйте една торба за своето пътуване, или две ризи, нито обуца, или тояга, защото тези, които работят заслужават да бъдат нахранени.

10. В който и да е град или село, в които влезете, разпитайте кой е достоен да ви подслони и останете при него, докато си тръгнете. Когато влезете в къщата, поздравете като кажете: Нека мирът да бъде в тази къща. Ако къщата е достойна вашият мир ще дойде в нея; а ако не е, вашият мир ще се върне във вас.

Когато някой не желае да ви приеме или да слуша вашите думи, когато напускате къщата или града, изтупайте праха от краката си. Истина ви казвам, че в съдния ден към Содом и Гомор ще се отнесат по-малко сурово, отколкото към този град.

(Матей 10: 9-15)

11. Тези думи, с които Исус се обръща към своите ученици, когато за първи път ги изпраща да разпространяват Благата Вест, не показват нищо странно за тази епоха: те спазват патриархалните нрави на Изтока, където пътника винаги е получавал подслон. Все пак по онова време пътниците били рядкост. В модерните култури увеличаването на пътуванията е довело до създаването на нови обичаи, а тези типични за старите времена се откриват само в отдалечени райони, които все още не са засегнати от много пътувания. И ако Исус се завърнеше днес, той вече нямаше да може да каже на учениците си: тръгнете без никакви провизии.

Освен тяхното буквално значение, тези думи съдържат едно много по-дълбоко морално значение. Посредством това Исус учи учениците си да се доверят на Провидението. Като нямат нищо те не биха изкушили алчността на онези, които ще ги приемат. Това е бил начина да се отличат милосърдните от егоистите. Ето защо той им казва: "Разпитайте кой е достоен да ви подслони", което означава кой е достатъчно човечен да подслони пътника, който няма никакви средства да заплати, защото такива хора са достойни да чуют думите ви. По тяхното милосърдие вие ще ги познаете.

Що се отнася до онези, които не желаят да ги подслонят или да ги слушат, казва ли той на учениците си да ги прокълнат, да се наложат върху тях или да използват сила и принуда за да ги превърнат? Не, чисто и просто да отидат някъде другаде и да потърсят доброжелателни хора.

Това е, което Спиритизма казва на своите последователи днес. Не насилвайте съзнанието на никого. Не карайте никой насила да оставя своите собствени вярвания, за да възприеме вашите. Не анатемосвайте онези, които не мислят като вас. Съберете онези, които идват при вас и оставете на мира онези, които ви отхвърлят. Спомнете си думите на Христос. Първоначално небето е взето със сила; днес то се взима с доброта.

(Глава 4, т.10, 11)

Давай даром това, което даром си получил

Дарът на изцелението - Платени Молитви - Търговците изгонени от Храма
- Медиумизма без заплащане

Дарът на изцелението

1. Възстановявайте здравето на болните; съживявайте мъртвите; изцелявайте прокажените и прогонвайте демони. Давайте даром това, което даром сте получили.

(Матей 10:8)

2. "Давайте даром това, което даром сте получили", казва Исус на своите ученици. С това правило той предписва никой да не взима плащане за нещо, което сам не е платил. Това, което учениците са получили даром е способността да изцеляват болните и да прогонват демоните, т.е. злите духове. Тази дарба им е дадена от Бог даром, за облекчение на онези, които страдат и за разпространение на вярата; той им казал да не правят търговия от нея, нито обект на спекулации, нито да я превръщат в средство за живот.

Платени Молитви

3. И тогава той каза на учениците си в присъствието на всички хора, които го слушаха: „Пазете се от книжниците, които се разхождат наоколо в дълги роби, за да се покажат, които обичат да бъдат поздравени на обществените площади и да заемат най-добрите места по синагогите и угощенията, които под претекст на дълги молитви изяждат домовете на вдовиците. Задето правят това, такива хора ще получат едно по-сурово осъждане.

(Лука 20: 45-47; Марк 12: 38-40; Матей 23: 14)

4. Исус също е казал: Не карайте никой да плаща за вашите молитви, не правете като книжниците, които "под претекст на дълги молитви изяждат домовете на вдовиците," което означава, че отнемат богатствата им. Молитвата е акт на милосърдие, един импулс на сърцето; да ти бъде платено за молитва отправена към Бог за някой друг означава да превърнеш себе си в един платен посредник. В този случай молитвата е една формула, чиято дължина е пропорционална на сумата пари, която струва. Тогава едно от две неща е приложимо: Бог или измерва или не измерва своите благословии според броя на думите. Ако са необходими много думи, защо да казваме само няколко от тях или въобще няколко за онези, които не могат да си платят? Това е липса на милосърдие. Ако само една е достатъчно, тогава повече са безсмислени. Тогава защо да ги караме да плащат? Това е злоупотреба с доверието.

Бог не продава благата, които ни осигурява. Защо тогава някой, който дори не е техен разпространител и който не може да гарантира тяхното получаване, изисква заплащане за молба, на която може да не бъде отговорено? Бог не може да направи един акт на опрощение, доброта или справедливост, който са поискан от божественото милосърдие, да бъде зависим от една парична сума; в противен случай последиците биха били, че ако сумата не бъде платена или ако няма достатъчно, Божието опрощение, доброта и справедливост ще бъдат

възпрени. Умът, здравия разум и логиката заявяват, че Бог, абсолютното съвършенство, не може да е делегирал на несъвършени индивиди правото да слагат една цена на божествената справедливост. Божията справедливост е като слънцето, тя е за всички, както за богатите, така и за бедните. Ако продажбата на одобрение от един земен суверен се счита за неморално, по-правилно ли е да се продава такава от суверена на вселената?

Платените молитви имат още един недостатък: тези, които ги купуват много често мислят, че те сами не трябва да се молят, защото са дали пари. Ние знаем, че духовете биват докосвани от пламенността на мисълта на онези, които се интересуват от тях; каква пламенност може да има някой, който е уредил трета страна да се моли за тях, като ѝ плащат? Каква е пламенността на тази трета страна, когато той или тя делегира това на някой друг, и този отново на друг, и т.н.? Това не намалява ли ефективността на молитвата до стойността на една определена валута?

Търговците изгонени от Храма

5. Тогава те дойдоха в Йерусалим и Исус, влезе в храма, започна да пропъжда тези, които купуваха и продаваха там. Той обърна масите на сарафите и местата на онези, които продаваха гълъби. И не позволи на никой да носи никакви стоки в храма. Той също ги поучи, казвайки: „Не се ли нарича моята къща един дом на молитва за всички нации? А вие я превърнахте в бърлога на крадци.“ Когато главните свещеници чуха това, те потърсиха начин да го убият, защото те се страхуваха от него, защото всички хора се удивяваха на неговата доктрина.

(Марк 11:15-18; Матей 21:12-13)

6. Исус прогонва търговците от храма заклеявайки така продажбата на свети неща *под каквато и да било форма*. Бог не продава божествените благословии, нито прощката, нито влизането в Небесното царство; следователно човеците нямат никакво право да изискват заплащане за тях.

Медиумизма без заплащане

7. Съвременните медиуми – защото учениците също са притежавали медиумна способност – също са получили една безплатна дарба от Бог: тази да са преводачи на духовете за поучение на човечеството, да показват на хората пътя към доброто и да ги водят към вярата; а не да им продават думи, които не им принадлежат, защото те не са продукт на тяхна *лична концепция, изследване или личен труд*. Бог желае светлината да достигне всички; Бог не желае най-бедният човек да бъде лишен от нея или да бъде държан далеч от нея, казвайки: Аз нямам вяра, защото аз не можах да си платя за нея; аз не можах да получа утехата от куража и изразите на привързаност на тези, за които аз скърбя, защото аз съм беден. Ето за това медиумизма не е привилегия и се открива навсякъде. Да се получава заплащане за неговото практикуване би означавало то да се отклони от своята провиденческа цел.

8. Всички онези, които знаят условията, при които общуват добрите духове и тяхното отвърщане от всичко, което може да има един егоистичен интерес, и знаят колко малко е нужно, за да се държат настрана, никога не може да повярват, че духове от висш ранг са на разположение на първия човек, който се появи и ги призове за една цена на медиумна сесия; обикновения здрав разум отхвърля такава една мисъл. Не би ли било оскверняване да се призовават за цената на среброто съществата, които уважаваме и които са ни скъпи? Без съмнение някой може да получи манифестиране по този начин, но кой би могъл да гарантира

тяхната автентичност? Лекомислени, измамни и хитри духове, и едно цяло множество от безскрупулни духове от нисш ранг винаги ще се появяват, винаги ще бъдат готови да отговарят на всеки въпрос зададен към тях, без значение на истината. Поради това онези, които желаят сериозни общувания първо трябва да помолят за тях сериозно, след като са потвърдили естеството на симпатиите на медиума със съществата от духовния свят. Първото условие за привличане на благоразположението на добрите духове е скромността, отдадеността, липсата на егоизъм и пълна материална и морална безкористност.

9. Освен моралния въпрос, не по-малко важно съображение се появява във връзка със самото естество на способността. Медиумизма не може да бъде, нито някога ще бъде една професия, не само защото ще бъде морално дискредитирана и незабавно сравнена с гадаенето на бъдещето, но и защото една материална пречка се явява срещу това: това по същество е една преходна, мимолетна и променлива способност, на чието постоянство никой не може да разчита. Следователно тя винаги ще бъде един несигурен за употреба ресурс, защото би могла да се провали в момента, когато е най-необходима. Съвсем различно нещо е един талант придобит чрез учене и работа, и който по тази причина е преимущество, от което съвсем естествено е разрешено да се печели. И все пак медиумизма не е нито изкуство, нито талант, и поради това той не може да бъде превърнат в професия. Той не съществува освен чрез събирането на духове; ако липсват духове, вече няма медиумизъм; склонността може да остане, но практиката е анулирана; така няма нито един медиум в света, който да може да гарантира получаването на духовен феномен във всеки един момент. Експлоатирането на медиумизма следователно означава възползване от нещо, което човек в действителност не притежава; да заявим друго би означавало да измамим човека, на който взимаме такса. Нещо повече, не от самите себе си се възползват те, но от духовете, от душите на мъртвите, чието събиране е сложено за продан. Такава една мисъл е инстинктивно противна. Този вид търгуване, дегенериращо до злоупотреба, експлоатирано от шарлатанство, невежество, лековерие и суеверия мотивирало забраната на Моисей. Съвременния Спиритизъм, разбирайки сериозната страна на нещата, чрез дискредитирането, което хвърля върху такава експлоатация, е издигнало медиумизма до категорията да бъде една мисия. (*Вижте Книга на Медиумите*, Глава 28; *Рай и Ад*, Глава 11)

10. Медиумизма е нещо свещено, което трябва да бъде практикувано по един свят и религиозен начин. Ако има един вид медиумизъм, който изисква това отношение най-цялостно, то е лечебния медиумизъм. Медиците дават плода на тяхното учение, което често е постигнато с цената на болезнени саможертви; магнетизаторите осигуряват своя собствен флуид¹ 41- често пъти дори своето здраве, и те могат да вземат такса за своите практики; лечебните медиуми обаче излъчват здравословния флуид на добрите духове, и те нямат правото да го продават. Въпреки, че са били бедни Исус и учениците му не са взимали нищо за изцеленията, които са правили.

Така онези, които нямат финансовите средства да се издържат, би трябвало да отидат и да потърсят ресурси на друго място, вместо в медиумизма, и ако е необходимо да посветят на него само свободното време, което имат на разположение. Духовете ще вземат в предвид тяхната отдаденост и саможертви, докато ще отбягват онези, които възнамеряват да използват медиумизма като едно средство за материална печалба.

¹ *41 Ние наричаме флуиди, това състояние в което материята е дори още по-рафинирана отколкото в газообразно състояние.

ГЛАВА 27

Поискайте и ще ви бъде дадено

Поискайте и ще ви бъде дадено - Ефективност на молитвата - Действието на молитвата.
Предаване на мисълта - Разбираеми Молитви - Молитви за Мъртвите и за Страдащи Духове -
Указания на Духовете. Как да се молим - Радостта от молитвата

Поискайте и ще ви бъде дадено

1. Когато се молите не бъдете като лицемерите, които изпитват удоволствие да застанат в синагогите и по ъглите на улиците като се молят с цел да ги видят хората. Истина ви казвам, те са получили своята награда. Но когато вие искате да се молите, отидете в своята стая и със затворена врата молете се на своя Отец тайно и вашият Отец, който тайно вижда какво се случва, ще ви възнагради.

Не симулирайте, че се молите много в своите молитви, както правят невежите, които мислят, че ще бъдат чути заради многото си думи. Не ставайте като тях, защото вашия Отец знае от какво се нуждаете дори преди да го помолите.

(Матей 6:5-8)

2. Когато дойдете да се молите, ако имате нещо срещу някого, простете му за да може вашия Отец, който е в Небесата да ви прости също и вашите грехове. Ако вие не простите вашия Отец в Небесата няма да прости също вашите грехове.

(Марк 11:25-26)

3. Той също каза тази притча на неколцина, които вярваха, че са праведни, докато презираха другите.

Двама мъже отидоха в храма да се молят. Единият беше фарисей, другият бирник. Фарисеят стоял и се молел така: Боже мой, аз ти благодаря, защото не съм като други хора, които са крадци, несправедни и прелюбодейци, нито съм като този бирник. Аз постя два пъти седмично и давам десятък от всичко, което притежавам.

Бирникът от друга страна спазваше дистанция и дори не смееше да повдигне очите си към небето; но той се удряше по гърдите, казвайки: „Боже мой, смили се над мене, грешника.“ Казвам ви, че този се върна в къщата си оправдан, докато другия не, защото всеки, който надига себе си ще бъде принизен, и всеки, който смирява себе си ще бъде повдигнат.

(Лука 18:9-14)

4. Характеристиките на молитвата са ясно определени от Исус. Когато се молите, заявява той, не го правете очебийно, а се молете тайно. Недейте да се преструвате, че се молите много, защото не поради множеството на думите на молитвата ви ще се отговори, а поради вашата искреност. Преди молитва, ако имате нещо срещу някого, простете на този човек, защото молитвата ви няма да зарадва Бог, ако не идва от сърце пречистено от всяко чувство противно на милосърдието. Накратко, молете се със смирение, както бирника, а не с гордост, както фарисея. Изследвайте своите несъвършенства, а не своите добри качества, и ако се сравнявате с другите търсете какво във вас може да е зло. (Вижте Глава 10, т. 7 и 8)

Ефективност на молитвата

5. Каквото и да поискате в молитва, вярвайте, че ще го получите, и то ще ви се даде.

(Марк 11:24)

6. Има хора, които оспорват ефективността на молитвата. Те базират своите аргументи в принципа, че ако Бог знае нашите нужди, то излишно е да ги заявяваме. Те добавят още, че след като всичко във вселената е в едно свързано от вечни закони, нашите желания не могат да променят Божиите укази.

Без всякакво съмнение съществуват природни и неизменни закони, които Бог не може да накърнява поради каприза на някого и все пак има голяма разлика между това и вярването, че всички обстоятелства в живота са предмет на фатализъм. Ако случаят беше такъв човеците биха били само един пасивен инструмент без никаква свободна воля или инициатива. В такава хипотеза не би имало друго спасение освен човек да преклони главата си пред удара на всяко едно събитие, без да търси да го избегне; не биха се полагали никакви усилия да се избегне опасността. Бог не е дал на хората разграничението и интелекта, за да останат неупотребени, желанието да не бъде упражнявано в пожелаване на неща, или активността за да остават бездейни. Тъй като човеците са свободни да действат по един или друг начин техните действия имат за тях и за другите, последици в зависимост от това, което те правят или не успяват да направят. Чрез тяхната инициатива следователно има събития, които неизбежно избягват фатализма и които не унищожават хармонията на вселенските закони, точно както по-бързата или по-бавна стъпка на махалото не унищожават закона за движение, върху който е построен механизмът. За това Бог може да се съгласи на определени молби без да навреди на неизменността на законите, които управляват цялото, въпреки че тяхното изпълнение винаги е предмет на Божията воля.

7. Би било нелогично да си вадите заключение от тази максима “Каквото и да поискате в молитва ще ви се даде”, че е нужно просто да поискате, за да получите, и би било несправедливо да обвинявате Провидението, ако не оправдае всяка отправена молба, защото то знае по-добре от нас какво е най-добро за нас. Същото се отнася за един мъдър баща, който отказва на своя син

неща, които не са за негово най-висше благо. По принцип хората виждат само настоящето; и все пак, ако страданието е полезно за тяхното бъдещо щастие, Бог ще им позволи да страдат, точно както един хирург позволява болния човек да претърпи една операция, която би трябвало да донесе излекуване.

Това, което Бог ще им даде, ако помолят с упование, е кураж, търпение и себеотрицание. Това, което Бог също ще им даде са средствата да се освободят от затрудненията с помощта на идеи подсказани от добри духове, подтикнати от Бог, оставяйки им така заслугата. Бог помага на онези, които си помагат сами, според тази максима: “Помогни си сам и Господ ще ти помогне”, а не на онези, които се надяват на външна помощ без да използват своите собствени способности. Все пак, обикновено човек би искал по-скоро помощ като по чудо без да трябва да прави нещо. (Вижте Глава 25, т. 1 и нататък)

8. Нека вземем един пример. Един човек е изгубен в пустинята и страда от ужасна жажда. Той чувства слабост и пада на земята. Той се моли на Бог да му помогне и чака; но никакъв ангел не идва да му донесе нещо да пие. Междувременно един добър дух му подсказва мисълта да се изправи и да последва един от пътищата, които са пред него. Тогава, в едно чисто механично действие, той събира своята сила, става и върви хаотично. Достигайки до една по-висока зона той забелязва недалеч един поток. Когато го вижда той възвръща отново своя кураж и ако той има вяра ще възкликне: “Благодаря ти Боже мой, за мисълта, с която ме вдъхнови и за силата, която ми даде.” Ако той няма вяра ще каже: Каква добра мисъл имах аз! Какъв добър късмет имах да поема дясната пътека вместо лявата. Понякога шанса наистина ни служи добре! Трябва да се поздравя за куража си и че не се отказвах!”

Вие може да попитате защо добрия дух не му е казал ясно: “Последвай тази пътека и в края и ти ще намериш това, от което се нуждаеш”? Защо духа не се е показал да го насочи и поддържа в неговата слабост? По този начин той щеше да бъде убеден в намесата на Провидението. На първо място това цели да го научи, че човек трябва сам да си помага и да използва своята собствена сила. На второ място, чрез несигурността Бог поставя на изпитание упованието и предаването на този човек пред Божията воля. Този човек беше в ситуацията на дете, което пада и виждайки някой наблизо под ръка, плаче, надявайки се, че ще го вдигнат; ако детето обаче не види никой, то прави усилието и става само.

Ако ангела, който придружавал Товит му беше казал: “Аз съм изпратен от Бог да те ръководя в твоето пътуване и да те защитавам от всяка вреда,” Товит нямаше да е заслужил нищо. Доверявайки се на своя придружител на него дори нямаше да му се налага да мисли; ето защо ангела се показал едва на пътуването наобратно.¹

¹ - препратка към апокрифната книга на Товит - (преводача).

Действието на молитвата.

Предаване на мисълта

9. Молитвата е едно призоваване; чрез средствата на молитвата ние общуваме чрез мисъл със съществото, към което е насочена молитвата. Целта може да е една молба, едно признание или една възхвала. Човек може да се моли за себе си или за някой друг, за живите или за мъртвите. Молитвите отправени към Бог се чуват от отговорните за изпълнението на Божията воля духове; тези, които са отправени към добрите духове се отнасят до Бог. Когато някой се моли на същества различни от Бог, те действат само като посредници или застъпници, защото нищо не може да бъде направено без то да е в Божията воля.

10. Спиритизма ни помага да разберем действието на молитвата, обяснявайки ни режима на предаване на молитвата, било когато съществото, на което сме се молили дойде в отговор на нашата молба, или когато нашите мисли се издигнат до това същество. С цел да разберем какво се случва при такива обстоятелства човек трябва да визуализира всички същества, и инкарнирани и дезинкарнирани, така потопени във вселенския флуид, който заема пространството, както ние сме потопени в атмосферата на този свят. Този флуид получава един импулс на волята. Той е преносителя на мисълта, точно както въздуха е преносителя на звука, но с разликата, че вибрациите във въздуха са ограничени, докато тези на вселенския флуид се разпростират безкрайно. Следователно, когато мисълта е насочена към някакво същество, било то на земята или в космоса, от инкарнирани до дезинкарнирани, установява се един флуиден поток от единия до другия за да се предаде мисълта, точно както въздуха предава звука.

Енергията на потока зависи от силата на мисълта и волята; ето така молитвата е чува от духовете, където и да се намират те; ето как духовете общуват помежду си, как те ни предават своите вдъхновения на нас и как се извършват общуванията от разстояние между инкарнираните. Това обяснение е специално за онези, които не разбират ценността на чисто мистичната молитва; нейната цел не е да материализира молитвата, а да направи нейния ефект разбираем показвайки, че тя може да има едно пряко и ефективно действие.

11. Чрез молитва хората привикват сътрудничеството на добри духове, които идват да ги поддържат в добрите им решения и ги вдъхновяват с добри мисли. Така те постигат моралната сила, която им е нужна да преодолеят трудностите и да се върнат на праведната пътека, от която са се отклонили; чрез молитва те също могат да отклонят злините, които привличат по своя собствена вина. Например, един човек открива, че здравето му е съсипано поради крайностите, които е извършил, и той води живот на страдание до края на дните си. Той има ли право да се оплаква, ако не получи изцеление? Не, защото в молитвата той можеше да намери сили да устои на изкушението.

12. Ако злините в живота трябваше да бъдат разделени на две части, първата се състои от това, което хората не могат да избегнат, и втората е съставена от тревоги, чиято първоначална причина са самите хора чрез тяхното безхаберие и прекаляване (вижте Глава 5, т.4), то човек би

видял, че втората е много по-голяма по бройка от първата. По този начин е очевидно, че хората са автори на повечето от своите страдания, и че е можело те да си ги спестят, ако винаги бяха действали с мъдрост и предпазливост.

Не по-малко сигурно е, че подобни беди са резултат от нашите нарушения срещу Божиите закони, и че ако ние бяхме съблюдавали правилно тези закони, ние щяхме да сме напълно щастливи. Ако ние не бяхме прескочили границата необходима за задоволяване на нашите нужди, ние нямаше да страдаме от болестите, които са последица от крайностите, както и от превратностите, които такива болести водят. Ако ние можехме да поставим една граница на нашата амбиция, ние не бихме се страхували от разруха. Ако ние не искахме да се издигнем на по-високо от това, на което сме способни, ние нямаше да се страхуваме от един провал. Ако ние бяхме скромни, ние нямаше да страдаме от разочарованията от унижената гордост. Ако ние практикувахме закона за милосърдието ние нямаше да злословим, да завидваме или да сме ревниви, и ние щяхме да избягваме караници и спорове. Ако ние не правехме зло на никого, ние нямаше да се страхуваме от отмъщение, и т.н.

Нека признаем факта, че хората не могат да направят нищо за другите злини, и че всички молитви да бъдат освободени от тях са неефективни; не би ли било достатъчно, ако те биха могли да се освободят от всички злини, които произхождат от тяхното собствено поведение? В такъв случай действието на молитвата е лесно да се породи, защото нейния ефект е да призове здравословното вдъхновение на добрите духове и да ги помоли за силата да се устои на злите мисли, чието изпълнение би било катастрофално за нас. В този момент *не злото е, което добрите духове отклоняват от нас, а вместо това те отклоняват нас от мисълта, която може да причини злото; те по никой начин не нарушават декретите на Бог, нито изключват хода на природните закони; по-скоро те пазят ние самите да не нарушим тези закони като наставляват нашата свободна воля.* И все пак, те го правят без ние да сме наясно за това, за да не се намесват в нашата воля. Хората, следователно, са в положението на онези, които искат добър съвет и го прилагат на практика; т.е. те винаги са свободни да го последват или не. Бог желае това да е по този начин, за да могат те да поемат отговорност за своите дела, както и да им остави заслугата от избора между доброто и злото. Това хората могат винаги да бъдат убедени, че могат да получат, ако го искат пламенно, и към това са специално приложими тези думи: "Искайте и ще ви се даде."

Ефективността на молитвата, дори сведена до тази пропорция, не би ли имала един огромен резултат? Беше запазено за Спиритизма да ни докаже нейното действие, чрез разкриване на връзките между телесния и духовния свят. Но нейните ефекти не са ограничени единствено в това.

Молитвата се препоръчва от всички Духове; да се откажете от молитвата означава да игнорирате Божията доброта; да откажете за себе си помощта на Бог, а за другите, доброто, което ние можем да сторим за тях.

13. Удовлетворявайки една молба, Бог често цели да награди намерението, отдадеността и вярата

на този, който се моли; ето защо молитвата на един добър човек е по-похвална в Божиите очи и винаги по-ефективна, защото един извратен и зъл човек не може да се моли с онзи плам и упование, които идват единствено от едно чувство на истинско благочестие. От сърцето на един егоистичен човек, който се моли единствено с устните, само думи ще излязат, но не и импулсите на милосърдието, които дават на молитвата цялата нейна сила. Човек разбира това толкова добре, че реагира инстинктивно и предпочита да повери себе си на молитвите на онези, в които възприема едно поведение, което би трябвало да радва Бог, усещайки, че на тях бива отговорено с повече готовност.

14. Ако молитвата упражнява един вид магнитно действие, човек може да предположи, че нейните резултати зависят от флуидната сила - и все пак, това не е така. След като духовете упражняват такова действие върху хората, духовете компенсират слабостта на онези, които се молят, когато е необходимо, било чрез директна намеса в тяхно име, или моментно давайки им изключителна сила, когато бъдат считани за достойни за такова едно благоволение или че то може да е полезно.

Хора, които не мислят, че са достатъчно добри, за да окажат едно здравословно влияние не бива да се въздържат от молитви за други те, мислейки си, че не заслужават да бъдат чути. Осъзнаването на тяхната малоценност е показване на смирение, което винаги е благосклонно пред Бог, който взема предвид милосърдното намерение, което ги вдъхновява. Техния плам и упование в Бог са една първа стъпка за завръщане към доброто, за което добрите духове с радост ги окуражават. Молитвите, които се отхвърлят, са молитвите на горделивите, които вярват в своята собствена сила и достойнства, и които мислят, че те могат да заменят волята на Вечния Единствен.

15. Силата на молитвата е в мисълта; тя не е свързана нито с думите, нито с мястото и времето, в което е направена. За това човек може да се моли навсякъде и по всяко време, сам или в група. Влиянието на мястото и времето е свързано с обстоятелствата, които могат да благоприятстват самоанализ. Молитвата в една група е по-силна, когато всички онези, които се молят са обединени от една и съща прочувствена мисъл и имат една и съща цел, защото това е като да говорят всички в един глас и в унисон; но какво значение има да сте събрани в един голям брой, ако всеки човек действа сам и за своя собствена полза! Сто човека могат да се молят заедно егоистично, докато двама или трима обединени в общ стремеж могат да се молят като истински братя и сестри в Бога, и тяхната молитва ще има повече сила от молитвата на стоте. (Вижте Глава 28, т. 4 и 5)

Разбираеми Молитви

16. **Ако аз не разбирам какво означават думите аз ще бъда един чужденец за онзи, на когото говоря и той ще бъде чужденец за мен. Ако аз се моля на език, който аз не разбирам, моят дух се моли, но умът ми не печели. Ако вие хвалите Бога само със своя дух, как би могъл някой от онези, които разбират само своя собствен език да отговорят "Амин" на края на вашето отдаване**

на благодарност, ако те не разбират какво казвате? Не означава, че вашето благодарение не е добро, а че останалите не се поучават от него.

(I во Послание към Коринтяни: 14:11, 14, 16 и 17)

17. Една молитва е толкова добра, колкото е мисълта, която е свързана с нея, а не е възможно да свържем една мисъл с нещо, което е неразбрано, защото онова, което не е разбрано не може да докосне душата. За повечето хора молитвите изговорени по един неразбираем начин са само една група думи, които не казват нищо на духа. За да може една молитва да докосва всяка дума трябва да разкрива една идея, и ако човек не я разбира, тя не може да разкрие нищо. Човек я повтаря като една проста формула, която има повече или по-малко сила според броя пъти, които е повторена. Мнозина се молят по задължение; други за да спазят навика. Ето защо те си мислят, че са пречистени след като са казали една молитва определен брой пъти и по такъв и такъв начин. Бог чете в дълбините на сърцето и вижда мисълта и искреността, и ако вярваме, че Бог е впечатлен от формата, отколкото от дълбочината, означава да принизим Бог.

(Вижте Глава 28, т.2)

Молитви за Мъртвите и за Страдащи Духове

18. Страдащите духове просят молитви. Молитвата е полезна за тях, защото когато те видят, че за тях си спомнят, те се чувстват по-малко забравени и по-малко нещастни. И все пак, молитвата има едно по-пряко въздействие върху тях: тя изгражда наново техния кураж и подбужда у тях желанието да се повдигнат чрез разкаяние и поправка, и тя може да ги отклони от злите мисли. В този смисъл, тя може не само да облекчава, но и да съкращава техните страдания. (Вижте “Рай и Ад”, Част 2: Примери)

19. Някои хора не вярват в молитвите за мъртвите, защото в тяхната система от убеждения съществуват само две алтернативи за душата: да бъде спасена или да бъде обречена на вечно наказание; във всеки от случаите молитвата е безполезна. Без да обсъждаме стойността на едно такова вярване, нека за един миг признаем реалността на вечно и непростимо наказание, и че нашите молитви са безсилни да сложим край на това наказание. Ние бихме попитали: ако случаят е такъв, логично ли е, милосърдно ли е, Християнско ли е да отказваме молитва на окаяния? Колкото и безсилна да е една такава молитва, за да го освободи, не е ли тя за него една демонстрация на съжаление, която може да смекчи неговото страдание? На земята, когато индивиди получат една доживотна присъда, дори ако те нямат никаква надежда да я смекчат, забранено ли е на милосърдния човек да помогне да облекчи тежестта от тяхното наказание? Когато някой е обсаден от една nelечима болест, защото няма никаква надежда за едно изцеление, трябва ли той или тя да бъдат изоставени без никакво облекчение? Представете си, че сред окаяните може да има човек, който ви е бил скъп, може би един приятел, баща, майка или син, и въпреки, че според вас те не биха могли да очакват каквато и да е милост, вие бихте ли им отказали една чаша вода да утолите тяхната жажда? Един балсам да покриете раните им? Не

бихте ли сторили за тях това, което бихте направили за един затворник? Не бихте ли им показали малко любов, една утеха? Ако ли не, то това не би било Християнско. Една вяра, която втвърдява сърцата не може да се сприятели с вярата в един Бог, който поставя любовта към ближния начело в списъка на задълженията.

Фактът, че наказанието не е вечно, не означава едно отричане на временното наказание, защото Бог, поради божествената справедливост, не може да смесва добро и зло. Така да се отрича ефективността на молитвата в този случай би значело да се отрече ефективността на утехата, куража и добрия съвет. Би било да отречем силата, която човек извлича от моралното подпомагане от онези, които ни желаят доброто.

20. Други основават своето мнение на едно привидно по-привлекателно основание: неизменност на божествените декрети. Бог, казват те, не може да промени своите решения по молба на своите създания; в противен случай в света нищо не би било стабилно. Следователно човека не може да иска от Бог нищо; той може само да му се подчинява и да го боготвори.

В тази идея съществува едно неправилно прилагане на неизменността на божествения закон, или по-скоро невежество по отношение на закона за бъдещите наказания. Този закон беше разкрит от Духовете на Господа сега, когато човеците са достатъчно зрели за да разберат какво, в рамките на вярата, е в съответствие или противоречи на божествените дефиниции.

Според догмата за абсолютната вечност на наказанието съжалението и разкаянието на виновните не се взема предвид. За тях всяко желание да подобрят себе си е излишно, защото те са обречени завинаги да останат в злото. Ако те са осъдени за един определен период от време тяхното наказание ще приключи, когато това време изтече; но кой може да каже, че до тогава те ще имат по-добри чувства? Кой може да каже, базирайки се на примера на мнозина осъдени на земята, че когато те излязат от затвора, те няма да бъдат също толкова зли, колкото и преди? В предния случай би означавало да се държат в болката на наказанието онези, които се връщат към доброто; в следващия случай - да се прости на онези, които заслужават укор. Законът на Бог е по-предвидлив от това. Винаги справедлив, безпристрастен и милостив, той не поставя каквато и да е длъжина на наказанието, каквото и да е то; и той може да бъде обобщен по следния начин:

21. "Човеците винаги понасят последиците от техните прегрешения. Не съществува нито едно нарушение на Божия закон, което да води до наказание."

"Суровостта на наказанието е пропорционална на тежестта на прегрешението."

"Продължителността на наказанието за всяко зло *не е предопределена и зависи от разкаянието на виновния и неговото връщане към доброто*. Наказанието трае докато трае упоритостта в злото; то би било вечно, ако упоритостта в злото е вечна; то ще е с кратка продължителност, ако разкаянието също не се забави."

"Веднъж щом виновните молят за милост, Бог ги чува и им изпраща надежда. И все пак обикновено съжаление за извършеното зло не е достатъчно; изисква се поправка. Ето защо виновните са подложени на нови изпитания, в които винаги чрез използването на тяхната

свободна воля, те могат да вършат добро, с цел да поправят злото, което са извършили.”
“Следователно, хората винаги са господарите на своята собствена съдба; те могат да съкратят своето наказание или да го удължат неограничено. Тяхното щастие или нещастие зависи от желанието им да правят добро.”

Такъв е закона, един неизменен закон в съответствие с Божията доброта и справедливост.

Така виновния и нещастен дух винаги може да спаси себе си: Божият закон казва при какви условия това може да се случи. Това, което най-често липсва на този дух е желание, сила и кураж. Ако чрез нашите молитви ние вдъхновим у него това желание; ако ние го повдигнем и окуражим; ако чрез нашето съветване ние му дадем просветлението, което му липсва, тогава вместо да искаме от Бог да измени Божественния закон, ние ставаме инструменти за изпълнението на Божия закон за любов и милосърдие, в който Бог ни позволява да участваме за да докажем своето собствено милосърдие. (Вижте Рай и Ад, Част 1, Глави 4, 7, 8)

Указания на Духовете.

Как да се молим

22. Първото задължение на всички индивиди, първото действие, което би трябвало да даде знак за тяхното връщане към активен живот всеки ден е молитвата. Почти всички от вас се молят, но колко малко от вас знаят как да се молят! Каква важност имат за Господ изреченията, които вие казвате механично едно след друго по навик, защото това е едно задължение за изпълнение и като всяко задължение ви тежи?

Молитвите на Християни, на Спиритисти, или каквато и да е вяра, би трябвало да се правят в момента, когато духа се върне обратно в ярема на телесното. Те би трябвало да се повдигнат до нозете на божественото величие със смирение, със задълбоченост, във един възторг на благодарност за всички ползи, които са им дадени до този конкретен ден; и също за нощта, която е преминала и през която на вас ви е било позволено - макар и вие да не си спомняте - да бъдете с вашите приятели и вашите наставници с цел да получите повече сила и устойчивост от контакта с тях. Вашите молитви би трябвало скромно да се издигнат до нозете на Господа, да поверите на него своите слабости, да помолите за неговата подкрепа, опрощение и милост. Те би трябвало да са дълбоки, защото душата ви е тази, която трябва да се издигне до Създателя, която трябва да се преобрази, както Исус на планината Тавор и да стане бяла и сияеща с надежда и любов.

Вашата молитва трябва да включва една молба за благословиите, от които се нуждаете, но нуждата трябва да е истинска. Така че би било безполезно да молите Господ да ви съкрати изпитанията, да ви даде радост и богатство. Вместо това помолете го да ви даде най-ценните притежания на търпение, смирение и вяра. Не казвайте, както мнозина от вас правят: “Няма полза да се моля, тъй като Бог така или иначе не ми отговаря.” Какво искате вие през повечето време? Често ли се сещате да го помолите за вашето нравствено подобрение? О не, въобще не е често! Вместо това вие си мислите да го молите за успех във вашите земни начинания, а след това

възкликвате: “Бог не е загрижен за нас; ако беше, то нямаше да съществува толкова несправедливост.” Колко глупаво! Колко неблагодарно! Ако вие можете да се задълбаете в недрата на своето съзнание, вие почти винаги ще намерите у себе си началната точка на всички злини, от които се оплаквате. За това, преди всичко останало, помолете за своето подобрене и вие ще видите какъв порой от благословии и утеха ще се излеят над вас. (Вижте Глава 5, т. 4)

Вие трябва да се молите без да спирате, но без да е нужно да ходите в църква или да коленичите на обществените площади. Ежедневната молитва е изпълнение на вашите задължения, на всички ваши задължения без изключение, от каквото и естество да са те. Не е ли акт на любов към Господ, когато вие помагате на своите братя и сестри във всяка морална или физическа нужда? Не е ли един акт на признателност да повдигнете мислите си към него, когато на вашия път дойде радостта, когато е предотвратен един инцидент, или дори когато една трудност ви одраска минимално, като си кажете наум: Благословен да си, Отче мой! Не е ли един акт на разкаяние да смириш себе си пред върховния съд, когато усетите, че сте се провалили, дори ако е само чрез една мимолетна мисъл, като му кажете: Прости ми, Боже мой, аз съгреших (от гордост, егоизъм или липса на милосърдие); дай ми силата да не се провалям отново и куража да извърша една поправка?

Освен обичайните молитви сутрин, вечер и в светите дни, тази молитва се прави също; но както виждате, една молитва може да се предложи във всеки един момент без да причинява каквото и да е прекъсване на вашия труд; точно обратното, казана по този начин, тя осветява вашите дейности. Вие може да сте сигурни, че дори само една такава мисъл извираща от сърцето, е много повече чута от вашия небесен Отец, отколкото дългите молитви казани по навик, често без един определен мотив, и към които обичайното време на деня ви призовава.

В. Монод (Бордо, 1862)

Радостта от молитвата

23. Елате, вие, които искате да повярвате: небесните духове бързат да ви обявят велики неща. Бог, деца мои, отваря своите съкровищници, за да раздели на вас благата им. Ах, неверници! Ако само знаехте колко добра за сърцето е вярата и как тя води душата към разкаяние и молитва! Молитва! Ах! Колко са вълнуващи думите, които напускат устните, във времето, когато някой се моли! Молитва е една божествена мъгла, която разрушава най-високата точка на страстите; първородна дъщеря на вярата, тя ни води по пътеките, които ни отвеждат при Бог. В интроспекция и усамотение вие сте с Бог; за вас повече не съществуват мистерии, защото той ви се разкрива. О, Апостоли на мисълта, животът е пред вас. Вашата душа се отделя от материята и се насочва върху тези безкрайни и ефирни светове, които бедните човешки същества не успяват да признаят. Дерзайте напред! Упорствайте напред по пътищата на молитвата и вие ще чуете гласовете на ангелите. Каква хармония! Няма ги вече обърканите шумове и пронизителните звуци на земята, а лирите на архангелите и сладките нежни гласове на серафимите, по-леки от сутрешните бризове,

които свирят сред листата на вашите големи гори. Сред какви наслади ще вървите вие! Вашият език не може да опише такова блаженство; то влиза през всичките ви пори, толкова жив и освежителен е изворът, от който пиете чрез молитва! Без объркването на телесните желания, всички стремежи са божествени. И вие също се молете като Христос, когато носи своя кръст към Голгота, към разпятието. Носете своя кръст и ще усетите сладките емоции, които са преминали през душата му, дори когато е носел позорния кръст. Той щеше да умре, но с цел да живее небесния живот в обиталището на своя Отец.

Св. Августин (Париж, 1961)

Колекция Спиритистки Молитви

1. Предговор

Духовете винаги са казвали: „Формата не означава нищо, мисълта е всичко. Молете се според убежденията си и по начина, който най-много ви вълнува, защото една добра мисъл струва много повече от безброй думи, които не докосват сърцето.“

Духовете не определят една абсолютна формула за молитвите. Когато те дадат една молитва, то е само за да фокусират мислите на човек и най-много, за да привлекат вниманието му към определени принципи на Спиритистката Доктрина. Отделна причина имат онези, които изпитват трудности да изразят своите идеи, защото има хора, които мислят, че не са успели да се молят добре, ако не са успели да формулират мислите си добре.

Колекцията от молитви включени в тази глава са една селекция от молитвите, които Духовете са ни продиктували в различни случаи. Несъмнено те можеше да ни продиктуват и други молитви, в различни условия и подходящи за различни идеи и специални случаи. Но формата няма почти никакво значение, ако определящата мисъл по своята същност е еднаква. Целта на молитвата е да въздигнем своята душа към Бог. Разнообразието на формулите на молитвите не би трябвало да създава каквото и да е различие между тези, които вярват в Бог и още по-малко между последователите на Спиритизма, защото Бог приема всички тях, когато те са искрени.

За това не бива да мислите за тази колекция молитви като за абсолютно определена формула, а по-скоро за една разнообразна селекция на молитви базирани на уроците дадени от Духовете. Те са приложение на принципите на Евангелския морал, които са развити в тази книга, едно допълнение към техните диктати по отношение задълженията на човек към Бог и към ближния, в които всички принципи на учението отново ни се напомнят.

Спиритизма признава, че молитвите на всички вероизповедания за добри, стига те да идват от сърцето, а не само от устните. Той нито налага никакви молитви, нито отрича. Според Спиритизма Бог е далеч по-велик за да отхвърли един глас, който Го търси или които пее хваления за Него, само защото е направен по един определен начин, а не по друг. Всички онези, които искат да обявят анатема срещу всички молитви, които не отговарят на техните собствени формули, показва, че не знаят нищо за величието на Бог. Да вярваме, че Бог има някакъв вид привързаност към една определена формула, това означава да Му припишем дребнавостта и човешките страсти.

Според Свети апостол Павел едно от съществените условия на молитвата (вижте глава 27, точка 16) е тя да бъде разбираема, така че да развълнува духа ни. За това не е достатъчно това да бъде продумана на език, разбираем само от този, който се моли. Съществуват молитви на обикновен език, които не казват на умът ни повече, отколкото ако бяха изговорени на един непознат чужд език, и точно по тази причина те не достигат сърцето. Малкото идеи, които те съдържат, обикновено биват задушени от свръх изобилстващите думи и мистицизма на езика.

Основното изискване на една молитва е тя да бъде ясна, проста и стегната (кратка), без излишна фразеология или излишество от епитети, които не са нищо друго освен крещяща

декорация. Всяка дума трябва да бъде важна, да разкрива една идея и да докосва една струна в душата ни. Накратко тя трябва да накара човек да се замисли. Това е единствения начин, по който молитвата може да достигне целта си, в противен случай тя си остава само един шум. Но човек вижда с каква разсеяност и непостоянство се казват молитвите през повечето време. Човек вижда, че устните се движат, но от изражението на лицето, от звука на гласа, можем да разберем, че това е само външно механично действие, към което душата остава безразлична.

Молитвите в тази колекция са разделени на 5 категории, както следва: 1) Общи молитви; 2) Молитви за себе си; 3) Молитви за живите; 4) Молитви за починалите и 5) Специални молитви за болните и обсебените.

С цел да привлечем специално внимание към предмета на всяка молитва и да направим важността и по-разбираема, пред всяка от тях сме поставили предварителни инструкции, един вид изложение на обосновката (логичната основа) под заглавието Въведение.

I ОБЩИ МОЛИТВИ

Отче Наш (Господнята Молитва)

2. ВЪВЕДЕНИЕ. – Духовете препоръчаха да поставим молитвата Отче Наш в началото на тази колекция, не само като молитва сама по себе си, но също и като един символ. От всички молитви те поставят тази най-високо, дали защото е дошла директно от самия Исус (вижте Матей 6: 9 – 13), или защото тя може да замести всички други, в зависимост от мисълта, която човек прикрепи към нея. Тя е най-перфектния модел за стегнатост; един истински шедьовър на величието в своята простота. В действителност в своята силно сбита форма тя обобщава всички задължения на човека пред Бог, пред самия себе си и пред ближния си. Тя включва една изповед на вярата, един акт на преклонение и послушание, една молба за необходимите за живота неща и принципа на милосърдието. Когато я казвате в името на друг човек, това е същото като да молите за тях това, което бихте искали за самите себе си.

И все пак заради своята краткост, дълбокото значение, съдържащо се в някои от думите, които я съставляват, убягва на повечето хора. Ето защо тя обикновено бива изричана без човек да насочва мислите си към всяка от частите и. Тя бива казвана просто като една механична формула, чиято ефикасност е пропорционална на броя пъти, който е повторена. Този брой почти винаги е кабалистичен: три, седем или девет, изхождайки от древното суеверно вярване в силата на числата и тяхната употреба в магията. С цел да запълнят неяснотата, която сбитостта на тази молитва често оставя в ума, следвайки съвета на Духовете и с тяхна помощ беше добавен един коментар към всяка от фразите, който развива тяхното значение и показва тяхното приложение. В съответствие с обстоятелствата и времето, с което разполагате, човек може да каже Господнята Молитва или в простата и форма, или в по-развития и модел.

3. МОЛИТВА

Отче Наш, който си на небесата, да се свети Твоето име!

Господи, ние вярваме в теб, защото всичко разкрива твоята доброта и твоята сила. Хармонията във Вселената е свидетелство за една мъдрост, благоразумие и предвидливост, които надминават всички човешки способности. Името на едно изключително велико и мъдро Съществуване е записано върху всички произведения на Творението, от стръкчето трева и най-

малкото насекомо до небесните тела, които пътуват в космоса. Навсякъде ние виждаме доказателства за една бащинска загриженост, за това онези, които не разпознават Теб в Твоите дела са слепи, а онези, които не Те възхваляват са горделиви и онези, които не Ти благодарят са неблагодарни.

Да дойде Твоето царство!

Господи, Ти даде на мъжете и жените закони изпълнени с мъдрост, които да ги направят щастливи, само ако ги спазват. С тези закони те биха могли да установят царуване на справедливостта и мира; те могат да си помагат един на друг вместо да си причиняват взаимно вреда, както го правят. Силните биха поддържали слабите, вместо да ги смазват. Те биха избягвали злините, които пораждат насилие и крайности от всякакъв вид. Всички нещастия в този свят произлизат от нарушаването на Твоите закони, защото няма дори едно едничко нарушение, което да не води до неизбежни последици.

Ти си дал на животните инстинкта, който бележи границите на техните нужди и на който те механично се подчиняват. И все пак на човеците освен инстинкт Ти също даде интелект и разум. Още повече, Ти им даде свободата да спазват или да нарушават тези от Твоите закони, които засягат всеки един индивидуално, т.е. да избират между добро и лошо, така че да имат заслуга и да поемат отговорност за своите деяния.

Никой не може да се преструва, че е невеж за Твоите закони, защото в Твоята бащина предвидливост Ти пожела те да бъдат записани в съзнанието на всеки един, без разлика на религия и националност. По този начин онези, които ги нарушават правят това, защото не те признават.

Ще дойде ден, когато според Твоето обещание всички ще ги спазват. Тогава ще е изчезнала скептичността; всички ще признаят в Теб Върховния Господ на всички неща и царуването на Твоите закони ще бъде Твоето царство на Земята.

О, Господи, благоволи да ускориш идването му като дадеш на хората необходимата светлина, което ще го води по пътя на истината!

Да бъде Твоята воля, както на небето, така и на земята!

Ако послушанието е дълг на децата към техните родители, на подчинените към висшестоящите, колко по-голям е дългът на създанията към техния Създател! Да правим Твоята воля, Господи, означава да се подчиняваме на Твоите закони и да бъдем покорни без да се оплакваме от твоите божествени декрети (постановления). Хората ще станат послушни, когато разберат, че Ти си източника на цялата мъдрост и че без Теб те не могат да сторят нищо. Тогава те ще сторят Твоята воля на Земята, както го правят избраните на небето.

Дай ни днес насъщния хляб!

Дай ни храната за поддържане на силата на нашето тяло; също ни дай духовна храна за развитието на нашия дух.

Животните намират своите пасища, но човеците зависят от своята собствена активност и умствени ресурси, защото Ти си ги създал свободни. Ти им каза: „Вие ще изкарвате хляба си с пот на челото,“; така Ти превърна труда в едно задължение, така че те да могат да упражняват интелекта си в търсене на средствата да задоволят своите нужди и своето добруване: някои

чрез физически труд, други чрез интелектуална работа. Без работа те биха останали инертни и не биха могли да се устремят към блаженството на Духовете от висш ранг.

Ти помагаш на хората с добра воля, които се уповават на Теб за нуждите си, но не и на онези, които се наслаждават на мързела си и биха искали да получават всичко без никакво усилие, нито на онези, които търсят излишеството. (Вижте Глава 25)

Колко много загиват по своя собствена вина, поради небрежност, поради това, че са били разточителни, поради липса на предвидливост или от свои амбиции, защото не са били доволни от това, което Ти си им дал! Те са автори на своите собствени нещастия и нямат право да се оплакват, защото са наказани според греховете си. Но Ти не изоставяш дори тях, защото Ти си безкрайно милостив. Ти протягаш към тях ръка за помощ, ако те искрено се върнат към теб както блудния син (Вижте Глава 5, т. 4).

Преди да се оплакваме от лошата си съдба, нека се запитаме дали това не е наше собствено дело; при всяко нещастие, което ни сполети, нека се запитаме дали не е можело да го избегнем; нека също кажем, че Бог ни е дал нужния интелект, за да сме в състояние да се измъкнем от всяко блато и че от нас зависи да го използваме.

След като закона за труда е изискване за човечеството на Земята, дай ни куража и силата да го изпълним. Дай ни също благоразумие, предвидливост и въздържаност, за да не изгубим плодовете на нашия труд.

Тогава Господи, дай ни днес насъщния хляб, а това са инструментите да постигнем чрез труд нещата, от които се нуждаем в живота, защото никой няма право да моли за излишество.

Ако ни е невъзможно да се трудим, ние ще се уповаваме на Твоята божествена предвидливост.

Ако твоята воля е да ни изпитваш чрез най-смазващите лишения, въпреки усилията ни, ние ще ги приемем като едно справедливо изкупление за грешките, които сме допуснали в този живот или в предишния, защото Ти си справедлив.

Ние знаем, че не съществуват незаслужени санкции и че Ти никога не наказваш без причина.

Господи запази ни от завист към онези, които имат това, което ние нямаме или към онези, които имат излишества на разположение, докато на нас ни липсва най-необходимото. Прости им, Господи, ако забравят закона за милосърдието и любов към ближния, на който Ти ни научи. (Вижте глава 16, т. 8).

Също премахни от духа ни идеята да отричаме Твоята справедливост, когато виждаме как злото просперира и нещастията понякога смазва добрите хора. Благодарение на новото просветление, което Ти беше добър да ни дадеш, ние знаем, че Твоята справедливост винаги се изпълнява и никога не пропуска никого; че материалния просперитет на злите е толкова мимолетен, колкото и телесното им съществуване и че те ще преживеят ужасни обрати, докато радостта запазена за онези, които страдат със смирение, ще бъде вечна. (Вижте Глава 5, т. 7, 9, 12 и 18).

И прости ни дълговете, както ние простихме на нашите длъжници!

Господи, всяко едно от нашите нарушения срещу Твоите закони е една обида срещу Теб, един договорен дълг, който рано или късно ще трябва да платим. За тях ние умоляваме прошката на безкрайната ти милост и ние обещаваме да положим всяко усилие, за да не правим нови дългове.

Ти направи милосърдието един изричен закон за всички; но милосърдието не се състои само в помощ към нашите ближни във всичките им нужди. А също и в забрава и опрощение на техните обиди. С какво право ние изискваме твоето опрощение, ако ние самите не го показваме към онези, от които се оплакваме?

Мили Боже, дай ни силата да задушим цялото негодувание, цялата омраза и ненавист в душата ни. Не позволявай смъртта да ни изненада, когато имаме едно желание за отмъщение в сърцето. Ако Ти е угодно да ни вземеш от този свят днес, помогни ни да успеем да се представим пред Теб напълно пречистени от неприязън, следвайки Христовия пример, чийто последни думи бяха в полза на Неговите мъчители (Вижте Глава 10).

Преследванията, които злите ни причиняват, съставляват част от нашите земни изпитания; ние трябва да ги приемем без оплакване, както трябва да приемем всички други изпитания, без да говорим лошо за онези, които чрез своите злодеяния в действителност отварят за нас пътя към вечното щастие, което Ти каза посредством Исус: „Блажени са страдащите за справедливост!“ Следователно, нека благословим ръката, която ни наранява и унижава, защото унижението на тялото укрепва душата и тогава ние ще бъдем въздигнати от своите унижения. (Вижте Глава 12, т. 4)

Блажено да е името Ти, Господи, защото ти си ни научил, че съдбата ни след смъртта не е безвъзвратно определена; ние ще открием и в други съществуващи средства, чрез които можем да изкупим и изплатим всички наши минали дългове, и ще бъдем в състояние да осъществим в един друг живот онова, което не сме успели в този, за нашия прогрес. (Вижте Глава 4; Глава 5 , т.5)

По този начин всички привидни нередности на живота най-накрая са обяснени. Светлината е хвърлена над нашето минало и над нашето бъдеще, като един ярък знак за Твоята върховна справедливост и за Твоята безкрайна доброта.

Не ни позволявай да падаме в изкушение, а ни предпази от всяко зло.¹

О Господи, дай ни силата да устоим на внушенията на злите духове, които ни изкушават да се отклоним от пътеката на доброта като ни вдъхват лоши мисли.

Ние също сме несъвършени Духове инкарнирани на Земята, за да изкупим греховете си и да станем по-добри същества. Първата причината за злото лежи дълбоко в нас и лошите Духове само се възползват от нашите низши тенденции, подкрепят ни в тях за да могат да ни изкушават.

Всяко несъвършенство е една отворена врата за техните влияния; точно както те са безсилни и се отказват от всякакви опити срещу съвършените същества. Всичко, което ние бихме могли да направим, за да ги държим настрана е безполезно, ако ние не им се възпротивим с една непоклатима воля за правене на добро и с цялостно изоставяне от

¹ В някои преводи се чете: "И не ни въвеждай в изкушение;" тази интерпретация би подвела човек да помисли, че изкушението идва от Бог; че Бог умишлено подтиква хората да вършат зло, една толкова богохулна мисъл, която приравнява Бог със Сатана. Следователно не може Исус да е имал предвид това. Това между другото е в съответствие с общоприетата доктрина по отношение ролята на демоните. (Виж "Рай и Ад", глава 10, Демони) - от автора.

злото. Следователно към нас самите трябва да насочим своите усилия и тогава злите Духове съвсем естествено ще стоят настрана, защото злото е това, което ги привлича, докато доброто ги пропъжда (Вижте по-надолу в тази глава: Молитви за Обсебените.)

Господи, поддържай ни в слабостта ни, вдъхновявай ни чрез гласовете на нашите Ангели-Пазители и добрите Духове с желанието да поправим нашите несъвършенства, така че да успеем да предотвратим достъпа на злите Духове до душата ни. (Вижте по надолу т. 11)

Злото не е Твое творение, о Господи, защото източника на цялото добро не може да поражда зло по никой начин. Ние сме, които го създаваме, когато нарушаваме Твоите закони и чрез лошото използване на свободата, която Ти си ни осигурил. Когато хората най-накрая започнат да спазват Твоите закони, злото ще изчезне от Земята, точно както вече е изчезнало от по-напредналите светове.

Злото не е една фатална необходимост за никого и то изглежда неустойливо за онези, които съучастнически се оставят на него. Ако ние имаме волята да вършим зло, ние също имаме волята да вършим добро. За това, мили Боже, ние молим за твоята помощ и помощта на добрите духове да устоим на изкушението.

Амин! (Да бъде.)

О Господи, дано ти е угодно да се осъществяват нашите желания! И независимо от това, ние се прекланяме пред Твоята безкрайна мъдрост. По отношение на всички неща, които не ни е дадено да разберем, нека бъде сторено според Твоята свята воля, а не нашата, защото Ти ни желаеш само добро и знаеш по-добре от нас кое ни е полезно.

Ние ти отправяме тази молитва към теб, Господи, за себе си, но също я отправяме и за всички страдащи души, били те инкарнирани и дезинкарнирани, за нашите приятели и враговете ни, за всички онези, които търсят нашата помощ, и по-специално за Х... (името на човека, ако се молим за друг).

Ние молим Твоята милост и благословия за всички.

Бележка: Тук вие може да благодарите на Бог за всичко, което ви е дал и да формулирате молба, независимо за себе си или за другите. (Вижте надолу, молитви 26 и 27).

Преди Спиритистки събирания

4. "Където се съберат двама или трима в мое име, там ще бъда и аз сред тях". (Матей 18:20)

5. ВЪВЕДЕНИЕ. Да бъдете събрани в името на Исус не означава, че е достатъчно да бъдете физически събрани, а да бъдете събрани духовно чрез общение на намерения и мисли за добро. Тогава Исус се намира сред събранието - било самият той, или чисти духове, които го представляват. Спиритизма прави възможно да разберем по кой начин могат духовете да бъдат сред нас. Те са сред нас с тяхното флуидно или духовно тяло и във вид, който бихме разпознали, ако се направят видими. Колкото е по-висока позицията им в йерархията, толкова по-голяма е силата им на излъчване. По такъв начин те притежават дарът на въздесъщие

(повсеместно присъствие) и могат да бъдат в едно и също време на няколко места: всичко което е нужно е излъчване на тяхната мисъл.

Чрез тези думи Исус е искал да покаже ефекта от единството и братството. Него не го привлича по-големия или по-малкия брой хора, защото вместо двама-трима души, той можеше да каже десет или двапет; по-скоро това е чувството на милосърдие, което оживява всеки един по отношение на другите. За това, за да се осъществи това, и само двама са достатъчни. И все пак ако тези двама човека всеки се моли сам в свой собствен акорд (а не в обща хармония), тогава дори те да се обърнат към Исус, между тях не съществува никакво общение на мисълта, особено ако те не са мотивирани от чувство на взаимно доброжелателство. По същия начин, ако те се отнасят един към друг с предразсъдъци, с ненавист, завист или ревност, флуидните потоци на техните мисли ги отблъскват вместо да ги обединяват в един общ импулс на симпатия. Тогава, те не са събрани в името на Исус; Исус е само претекст за събранието, но не и истинския мотив. (Вижте глава 27, т. 9)

Това не означава, че Исус е глух за гласа на един сам човек. Ако той не е казал "Аз ще дойда при всеки, който ме повика", то е защото той изисква над всичко останало любов към ближния, която по-добре може да бъде показана в група, отколкото в изолация, и защото всяко индивидуалистично чувство я отблъсква. От тук следва, че ако на едно голямо събиране само двама или трима души са обединени в сърцето чрез чувството на истинско милосърдие, докато другите се изолират и концентрират себе си върху егоистични или светски идеи, Исус ще бъде с първите, но не и с последните. За това не е едновременността на думите, химните или външните актове, която съставлява събранието в името на Исус, а общението на мислите в съответствие с духа на милосърдие персонализиран в Исус (Вижте Глава 10, т. 7, 8; Глава 27, т. 2-4)

Такъв трябва да бъде характера на сериозните Спиритистки събирания, онези, в които е желано струпването на добри духове.

6. МОЛИТВА. (В началото на срещата). Ние се молим на Всемогъщия Господ Бог да ни изпрати добри духове да ни помагат, да държат настрана духове, които могат да ни поведат към грешка и да ни осигурят необходимата светлината да различаваме истината от измамата.

Също дръжте настрана инкарнирани или дезинкарнирани злонамерени духове, които може да се опитат да посеят дисхармония между нас и да ни отклонят от милосърдието и любовта към ближния. Ако някой се опита да дойде тук не им позволявайте достъп до нашите сърца.

Добри Духове, които идвате да ни учите, направете ни податливи за вашите съвети. Дръжте далеч от нас всяка мисъл на егоизъм, гордост, завист или ревност. Вдъхновете ни да бъдем снизходителни и благосклонни към ближните си, били те присъстващи или отсъстващи, приятелски или враждебни. Накрая позволете ни да признаем вашето благотворно влияние чрез чувството, което ни оживява.

Дайте на медиумите, на които се доверявате да предават вашите учения, святата яснота за мандата, който им е поверен, и за сериозността на действието, което се готвят да извършат, така че те да могат да употребят нужните страст и концентрация за да го сторят.

Ако на това събиране съществуват хора, които са били привлечени от чувства различни от доброто, отворете очите им за светлината и им простете, ако са дошли с лоши намерения. Ние по-специално се молим на духът на ... (Име), нашият духовен водач, да ни помага и да наглежда.

7. (В края на срещата) Ние благодарим на Добрите Духове, които пожелаха да дойдат и да общуват с нас. Ние молим за тяхната помощ да приложим на практика ученията, които са ни

дали и да помогнат на всеки един от нас да напусне това място, чувствайки се по-силен за практикуване на доброто и любовта към ближния.

Ние също желаем техните учения да бъдат от полза на страдащите, невежите и лошите духове, които може да са присъствали на тази среща и за които ние молим Божиата милост.

За Медиуми

8. "И в последните дни, казва Бог, ще излея от Духа си на всяка твар (плът); и синовете ви и дъщерите ви ще пророкуват; юношите ви ще виждат видения и старците ви ще сънуват сънища. В онези дни аз ще излея Духът си над моите слуги и те ще пророкуват."

(Деяния: 17-18)

9. ВЪВЕДЕНИЕ. Господ е пожелал светлината да заблести за всички хора и да влезе навсякъде чрез гласът на Духовете, така че всеки да може да получи доказателство за безсмъртието. С тази цел днес Духовете се появяват от всяка точка на Земята, и медиумизма разкриващ сред хората от всички възрасти и всякакви условия, сред мъже и жени, и сред деца и възрастни, е един от знаците, че пророкуваните времена се изпълняват.

С цел да знаят нещата от видимия свят и да открият тайните на материалната природа, Бог е дал на човешките същества телесно зрение, сетива и специални инструменти. С телескопа те могат да потопят очите си в дълбините на космоса, а с микроскопа те могат да открият света на безкрайно малкото. С цел да проникнат в невидимия свят Бог им е дал медиумизма.

Медиумите са преводачите отговорни за предаването учението на Духовете на човеците; или по-скоро те са материалните инструменти, чрез които Духовете се изразяват с цел да станат осезаеми за човечеството. Тяхната мисия е свята, защото целта и е да отворят хоризонтите за вечния живот.

Духовете идват да инструктират човеците за тяхната бъдеща съдба и да ги поведат по пътя на доброто, но не им спестяват физическите усилия, които те трябва да положат в този свят за техния напредък, нито улесняват тяхната амбиция и алчност. Това медиумите трябва да го разберат много ясно, така че да не злоупотребяват със своите способности. Онези, които схванат сериозността на указа, който им е възложен, ще го изпълняват съвестно. Тяхната съвест би ги порицала за светотатствения акт, ако за тях самите или за другите, те превърнат в една форма на забавление или разсейване една способност дадена с такава сериозна цел, която ги поставя в общуване със създанията отвъд гроба.

Както се тълкуват ученията на Духовете, медиумите трябва да изпълняват една важна роля в моралната трансформация, която се случва. Служението, което те могат да правят, ще се дължи на добрата посока, която дават на своята способност, а онези, които са на грешния път, са повредни отколкото полезни на каузата на Спиритизма. Чрез лошите впечатления, които те създават, те са възпрепятствали повече от едно превръщане (във вярата). За това от тях ще се търси отчет за употребата на на способността им, която им е била дадена за да правят добро на ближния си.

Медиуми, които искат да задържат помощта на добрите духове, трябва да работят за своя собствен напредък; онези, които искат да видят как способността им расте и се развива, самите

те трябва да израстват морално и да се въздържат от всичко, което може да ги отклони от тяхната провиденческа цел.

Ако понякога добрите духове използват несъвършени инструменти, то е за да дадат добър съвет и да се стремят да ги поведат към доброто; и все пак, ако те срещнат закоравели, безразлични сърца и ако предупрежденията им останат незабелязани, те се оттеглят и тогава полето е оставено широко отворено за зли духове. (Вижте Глава 24, т. 11 и 12)

Опитът показва, че сред онези, които не са способни да се възползват от съветите, които те получават от добрите духове, комуникациите, които за известно време са показвали една брилянтност малко по малко деградират и свършват с изпадане в грешка, многословие и глупост, един неопровержим знак, че добрите духове са си тръгнали.

Да получат помощта на добрите духове и да отклонят лекомислените и измамните трябва да е цел на постоянните усилия на всички сериозни медиуми; в противен случай медиумизма е безплодна способност, която дори може да се обърне във вреда на този, който я притежава, защото може да деградира в едно опасно обсебване.

Вместо да се ласкаят за една способност, която не им принадлежи, след като може да им бъде отнета, медиумите, които разбират своя дълг приписват на Бог добрите неща, които получават. Ако тяхната комуникация заслужава похвала, те не се ласкаят от нея, защото знаят че такива комуникации са независими от тяхната лична заслуга и те отдават благодарност на Бог, че е позволил добрите духове да се проявяват през тях. Ако тези комуникации повдигнат критика, те не са обидени от това, защото те не са дело на собствения им дух. Те си казват, че не са били добри инструменти и че не са притежавали всички нужни качества да се противопоставят на намесата на зли духове; впоследствие те търсят да придобият такива качества и чрез молитва те молят за силата, която им липсва.

10. МОЛИТВА - Всемогъщи Боже, позволи на добрите духове да ми помогнат в комуникацията/общуването, за което моля. Пазете ме от предположението, че аз съм в безопасност от злите духове, от гордостта, която може да ме подведе по отношение на ценността на това, което притежавам и всички чувства противоположни на милосърдието по отношение на други медиуми. Ако аз съм подведен към грешка вдъхновете някого с мисълта да ме предупреди и вдъхновете мен със смирението да приема и призная критиката, и да взема за себе си, не за другите, съветите, които добрите духове пожелаят да ми диктуват.

Ако се изкуша да злоупотребя по какъвто и да е начин способността, която Ти беше угодно да ми дадеш или се лаская заради нея, аз моля да я отнемеш вместо да позволяваш тя да бъде отклонявана от провиденческата си цел, която е доброто за всички и моят собствен морален напредък.

II МОЛИТВИ ЗА СЕБЕ СИ

Молитва към своя ангел пазител и дух защитник

11. ВЪВЕДЕНИЕ. Всички ние имаме един дух-защитник, който е свързан с нас още от нашето раждане и който ни държи под своя грижа и наглежда. С нас той изпълнява мисията на един баща с неговото дете: води ни по пътя на доброто и прогреса през изпитанията на живота. Той

е щастлив, когато ние отговаряме на неговата грижа; той страда, когато ни вижда да се поддаваме.

Неговото име има малко значение, защото той може да има име непознато на Земята; за това ние го призоваваме като нашия ангел-пазител, като нашия добър дух. Ние можем дори да го призовем използвайки името, на който и да е дух от висш ранг, с който ние се чувстваме особено свързани.

Освен нашия ангел-пазител, който винаги е един дух от висок ранг, ние имаме духове-защитници, които макар да са по-малко еволюирали, но са също така добри и доброжелателни. Те могат да бъдат роднини, приятели и понякога индивиди, които въобще не сме познавали в настоящия си живот. Те ни помагат със своите съвети и често чрез намесата си в действията в нашия живот.

Симпатизиращи духове са онези, които са свързани с нас по определено сходство на вкусовете и наклонностите: те могат да бъдат и добри и зли, според природата на нашите наклонности, които привличат тях към нас.

Изкушаващи духове правят усилия да ни отклонят от пътя на доброто, внушавайки ни зли мисли. Те се възползват от всички наши слабости, сякаш те са едни отворени врати даващи им достъп до душата ни. Има такива, които ни преследват сякаш сме плячка, но те се отдръпват веднъж като осъзнаят своето безсилие да се борят с нашата воля.

Бог ни е дал един главен и върховен водач в лицето на нашия ангел-пазител и вторични водачи в лицето на нашите духове-защитници и познати духове; и все пак погрешно е да се мисли, че ние неизбежно имаме един зъл дух до нас, който е бил поставен за противовес на добрите влияния. Злите духове идват преднамерено в зависимост от това, колко достъп имат те до нашите слабости или нашето нехайство да следваме вдъхновенията от добрите духове.. Следователно самите ние сме тези, които ги привличаме. Истината по темата е, че на никой никога не му е отказвана помощта на добрите духове и че от нас зависи да отблъснем злите. Поради своите несъвършенства човешките същества са главната причина за нещастията, които трябва да понесат и най-често сами те са своя зъл дух. (Вижте Глава 5, т. 4)

Молитвата към ангелите-пазителите и духовете-защитници би трябвало да има за цел да изпроси тяхното посредничество пред Бог, като ги молим за силата да устояваме на злите внушения и помощта им в нуждите на живота.

12. МОЛИТВА. Мъдри и доброжелателни духове, посланици на Бога, чиято мисия е да подпомагате хората и да ги водите по пътя на доброто, поддържайте ме по време на изпитанията в този живот. Дайте ми силата да ги понасям без оплакване. Дръжте ме далеч от зли мисли и ми помогнете да не давам достъп на никой от злите духове, които може да опитат да ме подтикнат към зло. Осветлете съвестта ми, за моите грешки и повдигнете от очите ми воала на гордостта, който ми пречи да ги възприема и да си ги призная пред себе си.

Особено ти, (...Име...) мой ангел-пазител, който най-много ме наглеждаш, и всички вие духове-защитници, които сте проявили интерес към мен, направете така, че да стана достоен за вашето благоразположение. Вие знаете моите нужди; нека те се изпълнят според Божията воля.

13. (Друга молитва) Мили Боже, позволи на добрите духове, които ми помагат, да ми се притекат на помощ, когато съм в беда, и да ме поддържат, ако се поколебая. Ах, Господи, направи възможно те да ме вдъхновяват с вяра, надежда и милосърдие. Нека за мен те бъдат

една подкрепа, една надежда и едно доказателство за твоята милост. Накрая, направи така, че да мога да намеря в тях силата, която ми липсва в житейските изпитания, и с цел да устоявам на злите внушения, да намеря вярата, която спасява и любовта, която утешава.

14. (Друга) Обичани духове, ангели-пазители, вие, на които Бог в неговата безкрайна милост позволява да наглеждате човечеството, бъдете мои защитници в изпитанията на земния ми живот. Дайте ми сила, кураж и смирение. Вдъхновете ме с всичко добро и ограничете склонностите ми към зло. Нека вашето нежно влияние влезе в душата ми. Направете възможно да усетя наблизо един отдаден приятел, който вижда моето страдание и споделя радостите ми. И ти, добри мой Ангеле, не ме забравяй. Аз имам нужда от цялата ви грижа с цел да понеса с вяра и любов изпитанията, които Бог ще ми прати.

Да държим злите духове надалеч

15. Горко вам, книжници и фарисеи, лицемери, защото чистите външността на чашата и блюдото, а отвътре те са пълни с грабеж и насилие. Слепи фарисеино, очисти първо вътрешността на чашата и блюдото, за да бъде и външността им чиста. Горко вам, книжници и фарисеи, лицемери, защото приличате на варосани гробници, които отвън се виждат хубави, а от вътре са пълни с мъртвешки кости и с всякаква нечистота. Също така и вие от вън се виждате на човеците праведни, но отвътре сте пълни с лицемерие и беззаконие. (Матей 23:25 до 28)

16. ВЪВЕДЕНИЕ. Злите духове отиват само там, където намират нещо, което задоволява тяхната извратеност. С цел да ги държим на разстояние не е достатъчно да ги помоли или дори да им заповядваме да стоят настрана; човек трябва да се отърве от това, което ги привлича. Злите духове надуват раните на душата, както мухите надуват раните на тялото. Точно както вие бихте пречистили тялото, за да държите паразитите на страна, пречистете своята душа от нечистотиите за да държите злите духове настрана. След като ние живеем в един свят, където гъмжи от духове, добрите качества на сърцето не винаги ни предпазват от техните опити, но те ни дават силата да им устоим.

17. МОЛИТВА. В името на Всемогъщия Бог, нека злите духове стоят надалеч от мен и нека добрите духове послужат като мое укрепление срещу тях!
Лоши духове, които вдъхновяват хората със зли мисли; измамни и лъжливи духове, които ги заблуждават; подигравателни духове, които се забавляват с тяхната наивност, аз ви отблъсквам с цялата сила на душата си и си затварям ушите за вашите внушения, и все пак аз моля за Божията милост над вас.

Добри духове, които се съгласихте да ми помагате, дайте ми силата да устоя на влиянието на зли духове и необходимото разбиране да не бъда жертва на техните уловки. Пазете ме от гордост и предположение; пазете сърцето ми от ревност, омраза, злонамереност и всички чувства противни на милосърдието, тъй като всички са едни отворени врати за злите духове.

Молитва за коригиране на грешка

18. ВЪВЕДЕНИЕ. Нашите зли инстинкти са резултат от несъвършенството на нашия дух и не на тялото ни, в противен случай човешкия вид би бил изключен от всякакъв вид отговорност. Нашия напредък зависи от нас, защото всички хора ще харесат да използват своите качества във всички неща и ще имат свободата да правят или не; на тях им липсва само желанието да правят добро. (Вижте глава 15, т. 10, и глава 19, т. 12)

19. МОЛИТВА. Господи, ти си ми дал нужния интелект, за да различава доброто от злото. Така в момента, когато аз различа, че нещо е зло, аз съм виновен ако не направя усилие да му устоя. Пази ме от гордостта, която може да ми попречи да видя грешките си и от злите духове, които може да ме подтикнат да съм постоянен в тях.

Сред моите несъвършенства аз осъзнавам, че съм специално склонен към (....)

И ако аз не устоя на тази склонност, то е поради моя навик да и се отдавам.

Ти не си ме създал виновен, защото си справедлив; но си ме създал с еднаква склонност, както за добро, така и за зло. Ако аз съм последвал злия път, това е резултат от моята свободна воля. Но по същата причина, поради която аз имам свободата да върша зло, аз също мога да правя добро. Следователно аз мога да сменя своя курс.

Настоящите ми вини са остатъци от несъвършенствата, които съм запазил от предишни съществувания. Това е моят първороден грях, от който аз мога да се освободя с моята воля и помощта на добрите духове.

Добри духове, които ме наглеждате и особено ти, мой Ангел-пазител, дайте ми сила да устоя на злите внушения и да изляза победител от битката.

Греховете/вините са бариери, които ни разделят от Бог и всеки един, който е преодолян, е една стъпка в посока пътеката на прогреса, която трябва да ме доведе по-близо до него. Господ, в неговата безкрайна милост, е пожелал да ми даде това настояще съществуване да послужи за напредъка ми. Добри Духове помогнете ми да се възползвам от него и да не го пропиляя, и когато Бог прецени да ме вземе от него, да може да тръгна по-извисен, отколкото съм влязъл. (Вижте Глава 5, т. 5; Глава 17, т. 3)

Молитва за Сила да устоиш на изкушението

20. ВЪВЕДЕНИЕ. Всяка лоша мисъл може да има два източника: собствените несъвършенства на душата, или едно зло влияние, което влияе върху нея; при последния случай това винаги е индикация за една слабост, която ни прави предразположени да получим такова влияние и така е индикация за една несъвършена душа; следователно онези, които са се провалили не могат да използват извинението, че са били повлияни от един външен дух, защото такъв дух не би могъл да подтикне някого към зло, ако е преценил, че човека е недостъпен за изкушение.

Когато една зла мисъл се появи ние по това можем да предположим, че един злонамерен дух ни подтиква към зло, на което ние сме напълно свободни да се поддадем или да устоим, все едно сме били изкушени от един жив човек. По същото време ние би трябвало да си представим нашия ангел пазител или дух-защитник, който от своя страна преборва злото

влияние в нас и нетърпеливо чака нашето решение. Нашето колебание да правим зло е гласът на един добър дух, който прави така, че да го чуем в нашата съвест.

Една мисъл се признава като зла, когато тя ни отвлича от милосърдието, което е основата за цялата морална истина; когато източника на мисълта е гордостта, суетата или егоизма; когато действието по нея може да причини каквото и да е вреда на друг човек; и накрая, когато тя ни подмамва да правим на другите онова, което не бихме искали те да правят на нас. (Вижте Глава 28, т. 15, Глава 15, т. 10)

21. МОЛИТВА. Всемогъщи Боже, не ме оставяй да се поддам на изкушението, което може да ме отведе към грешка. Доброжелателни духове, които ме наблюдавате, вземете тази лоша мисъл от мен и ми дайте силата да устоя на внушенията на злото. И ако аз се подам аз ще заслужа изкуплението на моето прегрешение в този живот или в другия, защото аз съм свободен да направя избор.

Благодарност за победа над едно изкушение

22. ВЪВЕДЕНИЕ. Тези, които устояват на едно изкушение дължат това на помощта на добрите духове, чийто глас те са чули. Те би трябвало да благодарят на Бог и на своя ангел-пазител.

23. МОЛИТВА. Мили Боже, аз ти благодаря, че ми позволи да изляза победител от борбата, която издържах срещу злото; нека тази победа ми даде силата да устоя на изкушението; нека тази победа ми даде силата да устоявам на нови изкушения.

И ти мой ангел-пазител, аз ти благодаря за помощта, която си ми дал. Нека моето подчинение на твоите съвети заслужи твоята протекция и следващия път.

Молитва за Съвет

24. ВЪВЕДЕНИЕ. Винаги, когато ние не сме сигурни в правенето или не правенето на нещо, ние би трябвало, преди всичко да запитаме себе си следните въпроси:

- Може ли това нещо, което нямам желание да направя да причини вреда на някой друг?
- Може ли да е полезно за някого?
- Ако някой друг го направеше на мен, щях ли аз да съм щастлив от това?

Ако въпроса опира само до нас самите ние би трябвало да претеглим сбора от предимствата и недостатъците, които могат да дойдат за нас от това.

Ако става въпрос за други хора, и ако правенето на добро за един човек може да произведе зло за друг, тогава човек трябва да претегли сбора на доброто и злото за да се въздържи или да действа.

Накрая дори за най-добрите неща човек трябва все пак да обмисли възможността и околните обстоятелства, защото едно нещо, което принципно е добре може да доведе до лоши резултати в неумели ръце, ако не се прави с благоразумие и предпазливост. Преди да го предприеме човек трябва да отчете силата на волята си у средствата за изпълнение.

При всички случаи човек винаги може да пита за помощ от своя дух-защитник, спомняйки си тази мъдра максима: Ако си в съмнение въздържай се. (Вижте Глава 28, т. 38)

25. МОЛИТВА. В името на Всемогъщия Бог аз моля добрите духове, които ме наглеждат да вземат най-доброто решение в несигурността, в която се намирам аз. Насочете мисълта ми към доброто и отклонете влиянието на онези, които ще ме изкушат да сляза от пътя.
По време на житейски изпитания

26. ВЪВЕДЕНИЕ. Ние може да молим Бог за земни услуги и той може да ни ги осигури, ако те имат полезна и сериозна цел; и все пак след като ние преценяваме полезността на нещата от наша собствена гледна точка и тъй като нашето виждане е ограничено до настоящето, ние не винаги виждаме лошата страна на това, което желаем. Бог, който вижда по-добре от нас и който желае само доброто за нас, може за това да ни откаже, точно както един баща отказва да даде на детето си онова, което може да му навреди. Ако това, което искаме не се даде, ние не трябва да се обезкуражаваме. Точно обратното ние трябва да мислим, че отказа на това, което ние желаем ни бива наложен като едно изпитание или изкупление, и че нашата отплата ще бъде пропорционална на смириенето, с което сме го понесли. (Вижте Глава 27, т. 6, Глава 2, т. 5-7)

27. МОЛИТВА. Всемогъщи Боже, който виждаш нашето нещастие, благоволи да чуеш с благоразположение молбите, които ти отправям в този момент. Ако молбата ми е неподходяща, прости ми; ако е справедлива и полезна в твоите очи, то нека добрите духове, които изпълняват твоята воля ми дойдат на помощ за нейното изпълнение. Каквото и да може да дойде към мен, мили Боже, нека се изпълни твоята воля. Ако моите желания не бъдат чути, то това е защото в твоя замисъл е да ме изпиташ и аз ти се предавам без оплакване. Направи така, че да не се обезкуража от това и нека нито вярата ми, нито моята решимост не бъдат разклатени.
(Изкажете си искането).

Благодарност за получена услуга

28. ВЪВЕДЕНИЕ. Човек не трябва да счита единствено нещата от голяма важност за щастливи събития; онези най-последни на вид са тези, които често имат най-голямо влияние върху нашата съдба. Хората с лекота забравят доброто и по-специално запомнят това, което ги измъчва. Ако ние си спомняме всеки ден ползите, кои сме получили без да сме молили за тях, често бихме се удивлявали от броя, които се е изплъзнал от паметта ни и бихме се смирили от своята неблагодарност.

Всяка нощ, когато въздигаме душата си към Бог, ние трябва да запомним добрините дадени ни през деня и да благодарим за тях. Нещо повече, особено когато почувстваме резултатите от добротата на Бог и защитата, ние би трябвало в един спонтанен жест да дадем благодарност. В този случай е достатъчно да издигнете една мисъл приписвайки сполуката на Бог, без да е нужно да прекъсвате работата си.

Божиите блага не се състоят само в материални неща; ние трябва да благодарим също и за добрите идеи и щастливото вдъхновение, които са ни подсказани.

Докато гордите приписват заслугата на себе си, а неверниците ги считат за случайност, онези които имат вяра отдават благодарност на Бог и добрите духове. За това не са нужни дълги фрази. "Благодаря ти, Боже мой, за добрата мисъл, с която ме вдъхнови" казва повече от множество думи. (Вижте Глава 27, т. 7 и 8)

29. МОЛИТВА. Безкрайно добри Боже, нека името ти бъде благословено за благата, с които си ме дарил. Аз бих бил недостоен за тях, ако ги припиша на случайността или като моя собствена заслуга.

Добри Духове, които сте изпълнили Божията воля, и особено ти мой ангел-пазител, аз ви благодаря. Пазете ме да не се гордея за това, което съм получил или да не го използвам за нещо, което не е добро. И по-специално ви благодаря за ...

Молитва като акт на подчинение и смирение

30. ВЪВЕДЕНИЕ. Когато един повод за страдание ни връхлети, ако ние потърсим неговата причина често ще намерим, че той е последица от собственото ни неблагоприятно поведение, липса на предвидливост или предишно действие; в този случай ние трябва да го припишем само на себе си. Ако причината за едно нещастие е независима от каквото и да е наше участие, това е или изпитание за този живот или едно изкупление за минало съществуване, и в последния случай природата на изкуплението може да ни помогне да разберем характера на злото, защото ние винаги сме наказвани, където сме сгрешили. (Вижте Глава 5, т. 4, 6 и следващите)

По отношение на това, което ни измъчва обикновено ние виждаме само настоящата злина, а не последните събития благоприятствали страданията ни. Често доброто идва след едно временно зло, точно както лечението на една болест е резултат от болезнените средства използвани, за да го постигнем. При всички случаи ние би трябвало да се предадем на Божията Воля и смело да понасяме превратностите на живота, ако искаме те да бъдат взети под внимание, така че тези думи на Христос да бъдат приложими за нас: Блажени за онези, които страдат. (Вижте Глава 5, въпрос 18)

31. МОЛИТВА. Мили Боже, ти си върховно справедлив; следователно всеки миг на страдание на този свят трябва да има своя причина и полза. Аз приемам причината за това страдание, което изживявам като едно изкупление за моите минали прегрешения и като едно изпитание за бъдещето.

Добри Духове, които ме наглеждате, дайте ми силата да го понеса без оплакване; направете възможно то да бъде за мен едно здравословно предупреждение; нека повиши моят опит; нека победи гордостта ми, амбицията, глупавата суета и егоизма, и нека така допринесе за моя напредък.

32. (Друга молитва) Мили Боже, аз чувствам нужда да ти се помоля да ми дадеш

сила да понеса изпитанията, които си ми пратил. Позволи светлината да заблести ярко вътре в моя дух, така че аз да мога да оценя пълния обхват на една любов, която ме мъчи с цел да ме спаси. Аз се предавам със смирение, Боже мой; но горко ми! Човешките същества са толкова слаби, че ако ти не ме поддържаш аз се опасявам, че ще пропадна. Не ме забравяй, Господи, защото без теб аз съм нищо.

33. (Друга молитва) Аз вдигам взора си към теб, Вечний, и аз се чувствам по-силен. Ти си моята сила; не ме забравяй. Мили Боже, аз съм смазан под тежестта на своите грехове! Помогни ми. Ти познаваш слабостта на моята плът; не отвърщай поглед от мен!

Аз съм завладян от изгаряща жажда; нека бликне твоя извор с жива вода и жаждата ми ще бъде утолена. Нека устата ми се отваря само, за да пее хваления към теб и да не се оплаква от страданията в живота ми. Господи, аз съм слаб, но твоята любов ще ме поддържа.

Вечний, само ти си велик, само ти си причината и целта на моя живот! Нека името ти бъде благословено, дори ако ме караш да страдам, защото ти си Господа и аз съм твоя верен слуга. Аз ще преклоня главата си без да се оплаквам, защото велик си само ти, целта на моя живот си само ти.

В момент на непосредствена опасност

34. ВЪВЕДЕНИЕ. Чрез опасностите, пред които се изправяме, Бог ни напомня за нашата слабост и крехкостта на нашето съществуване, показвайки ни, че нашия живот е в неговите ръце и че ние сме поддържани от една нишка, която може да се скъса в момент, когато най-малко го очакваме. От тази гледна точка никой не е привилегирован, защото и големите и малките са обект на едни и същи алтернативи.

Ако човек изследва природата и последиците от опасността, той ще види, че най-често такива последици, ако са се случили, са наказание или за извършено зло или за пренебрегнато задължение.

35. МОЛИТВА. Всемогъщи Боже, и ти, мой ангел-пазител, помогнете ми! Ако аз бъда победен, да бъде Божията воля. Ако бъда пощаден, нека за останалата част от живота си аз поправя злото, което със сигурност съм извършил и за което сега аз се разкайвам.

Даване на благодарност след избегната опасност

36. ВЪВЕДЕНИЕ. Чрез опасностите, през които преминаваме Бог ни показва, че във всеки един момент ние можем да бъдем повикани да дадем отчет за начина, по който използваме живота си. За това той ни предупреждава да концентрираме себе си и да изменим похватите си.

37. МОЛИТВА. Мили Боже, и ти мой ангел-пазител, аз ви благодаря за помощта, която сте ми пратили по време на опасността, която ме заплаши. Нека ми бъде едно предупреждение и нека ме просветли относно прегрешенията, с които съм я довел до себе си. Господи, разбирам, че моят живот е в твоите ръце, и че когато поискаш ти можеш да го отнемеш от мен. Вдъхнови в мен, чрез добрите духове, които ми помагат, мисълта как да оползотворя времето, което си ми дал в този свят.

Мой ангел-пазител, поддържай ме в решението, което съм взел, да поправя грешките си и да направя всичко добро по моите възможности, така че да мога да дойда с по-малко несъвършенства в духовния свят, когато Бог пожелае да ме повика.

38. ВЪВЕДЕНИЕ. Сънят е почивката на тялото, но духа няма нужда от почивка. Докато сетивата са вцепенени, душата частично се освобождава от материята и се радва на своите характеристики като дух. Сънят е даден на човешките същества да възстановява техните органични и ментални енергии. Докато тялото възстановява енергиите, които е похабило в будно състояние, духът се обновява сред други духове. Той възприема каквото види и чуе, а от съветите, които са му дадени той приема идеите, които на събуждане идват при него под формата на интуиция. Сънят е временното връщане на изгнаника в неговата истинска родна страна; това е временно дадената свобода на затворника.

И все пак, както се случва с порочния затворник, духът не винаги се възползва от този момент на свобода за своя напредък. Ако той пази зли инстинкти, то тогава вместо да търси компанията на добри духове, той отива да намери равните нему и посещава места, където може да се отдаде свободно на склонностите си.

Нека онези, които са наясно с тази истина повдигнат мислите си, когато усетят, че идва съня. Нека помолят за съветите на добрите духове и на всички онези, чиято памет им е скъпа, така че да могат да ги видят през краткото време, което им е дадено, и на събуждане те ще се чувстват по-силни срещу злото и с повече кураж срещу бедите.

39. МОЛИТВА. Сега моята душа отива, за да бъде с други духове за кратко. Нека добрите духове дойдат да ми помогнат с техните съвети. Мой ангел-пазител направи така, че на събуждане да задържа едно дълготрайно и здравословно впечатление от тях.

При усещане на приближаващата смърт

40. Вярата в бъдещето и насочване на мислите на човек по време на живота в посока на бъдещите дестинации подпомагат бързото освобождаване на духа, тъй като отслабват връзките, които го държат към тялото и много често телесния живот все още не е изтекъл, когато нетърпеливата душа вече се е издигнала в полета си към безкрая. От друга страна за хора, които са концентрирали всичките си мисли върху материални неща, тези връзки са по-здрави, разделението е по-мъчително и болезнено, и събуждането отвъд гроба е изпълнено с притеснение и тревога.

41. МОЛИТВА. Мили Боже, аз вярвам в теб и твоята безкрайна доброта; за това аз не мога да повярвам, че ти си дал на хората интелекта да те опознават и си им дал вдъхновението за бъдещето само, за да ги потопиш в нищото. Вярвам, че тялото ми е само една тленна обвивка на моята душа, и че когато то спре да живее аз ще се пробудя в света на духовете. Всемогъщи Боже, аз чувствам, че връзките, които са обвързали душата ми с моето тяло се разкъсват и скоро аз ще трябва да дам отчет за употребата на живота, който оставям назад.

Аз ще си понеса последиците и за доброто и за злото, което съм извършил; в онзи свят вече няма илюзии, и увъртането повече не е възможно. Моето минало изцяло ще се отвори пред мен и аз ще бъда съден според делата си.

Аз не ще взема никое от моите притежания на земята; почести, богатства, удовлетворение на суетата и гордостта - всичко свързано с тялото ще остане в този свят. Нито един фрагмент няма да ме последва, и нищо от това няма да бъде ни най-малко от помощ в духовния свят. Аз ще взема със себе си само това, което е свързано с душата ми, това са нейните добри качества и лошите и черти, които ще бъдат претеглени на везните на строгата справедливост, и аз ще бъда съден със същата суровост според позицията си на земята, която ми е дала възможности да направя добро, което не съм извършил. (вижте Глава 16, т. 9) Милостиви Боже, нека моето разкаяние те достигне. Благоволи да протегнеш твоето низхождание над мен.

Ако ти сметнеш за угодно да продължиш моето съществуване, то нека остатъкът бъде използван да поправа колкото е възможно злото, което може да съм сторил. Ако времето ми е изтекло без връщане назад, аз се утешавам от мисълта, че ще ми бъде позволено да се поправа чрез нови изпитания, така че един ден аз да заслужа щастието на избраните. Ако не ми е дадено веднага да изпитам безмерното блаженство, давано единствено на отличилите се праведници, аз зная, че надеждата ми не е забранена завинаги и че с труд аз ще постигна целта си рано или късно според усилията си.

Аз знам, че добрите духове и моят ангел-пазител са наблизко, за да ме поемат; след малко аз ще ги видя, както те виждат мен. Аз знам, че ще срещна онези, които съм обичал на земята, ако съм го заслужил, и че онези, които оставям назад ще дойдат да ме видят пак и че един ден ние ще бъдем събрани отново завинаги, и че до тогава, аз ще съм способен да идвам да ги посещавам.

Аз също зная, че ще срещна отново онези, които съм наранил; дано могат да ми простят за това, за което може да ме упрекват: моята гордост, моята непреклонност, моята несправедливост, така че аз да не се покрия в срам в тяхно присъствие! Аз прощам на онези, които са ми сторили вреда или са ми я пожелали в този свят; аз не тая никаква ненавист срещу тях и моля Бог да им прости.

Господи, дай ми сили с лекота да оставя грубите удоволствия на този свят, които са нищо в сравнение с чистите удоволствия на света, в който се готвя да вляза. Там за праведния няма повече мъки, страдания и нещастия. Само виновните страдат, но за тях остава надеждата. Добри духове и ти, мой ангел-пазител, не ми позволявайте да падна във върховния момент: осветете с Божествената светлина очите ми, за да съживите вярата ми, ако се разклати. (Бележка: вижте по надолу, раздел V Молитви за Болните и Обсебените)

III Молитви за Другите

За някой в страдание

42. ВЪВЕДЕНИЕ. Ако е в интерес на страдащия човек да продължи неговото изпитание, то няма да бъде съкратено по наша молба; но би било липса на вяра да се отчайваме, ако на молбата ни не се отговори. Нещо повече, дори изпитанието да не спре, човек може да се надява да получи някаква друга утеха, която да смекчи горчилката му. Това, което наистина е полезно за

онзи, който страда е куража и смирението, без които изпитанието е безуспешно, защото ще трябва да бъде започнато от начало. И така по тази причина човек по-специално трябва да насочи усилията си, дали като моли добрите духове за помощ за страдащите или като изгради на ново морала на страдащия човек чрез съвети и окуражаване, или накрая чрез материална помощ за човека, ако е възможно. В този случай молитвата трябва да има директен ефект насочвайки един флуиден поток над човека за морална сила. (Вижте Глава 5, т. 5; Глава 27, т. 6 и 10)

43. МОЛИТВА. Мили Боже, който си безкрайно добър, благоволи да облекчиш горчивата ситуация на (... Име на човека) ако е такава волята ти.

Добри духове, в името на Всемогъщия Бог, аз ви моля да му/и помогнете в неговите/нейните страдания. Ако е в негов/неин най-добър интерес те да не могат му/и бъдат спестени, помогнете му/и да разбере, че те са необходими за неговия/нейния напредък. Дайте му/и упование в Бог и в бъдещето, което ще го/я направи по-малко непримирим. Дайте му/и също силата да не се поддава на отчаянието, което ще причини загуба на спечеленото и ще доведе до една дори по-болезнена бъдеща ситуация за него/нея. Водете мисълта ми към него/нея така, че да може да подкрепя неговия/нейния кураж.

Благодарност за Успех даден на друг човек

44. ВЪВЕДЕНИЕ. Онези, които не са ръководени от егоизъм се радват на доброто, което се случва на ближния, дори когато не е било поискано чрез молитва.

45. МОЛИТВА. Мили Боже, бъди благословен за щастието, което дари на (...име). Добри духове, направете така, че той/тя да го види като един ефект на Божиата добрина. Ако успехът, който той/тя е получил е едно изпитание, то вдъхновете го/я с мисълта да го оползотвори добре и да не се възгордява, така че този успех да не се превърне в негова/нейна вреда в бъдеще.

Вие, добри мои духове, вие които се грижите за мен и желаете моето щастие, дръжте настрана всяко чувство на завист и ревност.

Молитва за нашите врагове и онези, които ни мислят злото

46. ВЪВЕДЕНИЕ. Исус е казал: Обичай враговете си. Тази максима ни разкрива най-върховния аспект на Християнското милосърдие. И все пак с това Исус няма предвид, че ние трябва да изпитваме към враговете си същата привързаност, каквато имаме към приятелите си. С тези думи той ни казва ние да забравим техните обиди, да простим злото, което са ни сторили, да се отплатим на тяхното зло с добро. Освен заслугата за това пред Божиите очи, то показва на другите какво е истинската висота. (Вижте Глава 12, т. 3 и 4)

47. МОЛИТВА. Мили Боже, аз прощavam на (... Име на човека) за злото, което той/тя ми е сторил и иска да ми стори, така както искам Ти да ми простиш и той/тя да ми прости за грешките, които може да съм извършил. Ако ти си поставил него/нея на моя път като едно изпитание, нека бъде твоята воля.

Мили Боже, дръж надалеч от мен мисълта за злословие по негов/неин адрес и всяко зло желание срещу него/нея. Направи така, че да не се радвам на нещастията, които могат да му/и се случат, както и да не съм разстроен от успехите, които може да получи, така че душата ми да не бъде опетнена от безполезни за един Християнин мисли.

Нека твоята доброта, о Господи, се разпростре над него/нея така отвеждайки го/я да изпитва по-добри чувства към мен.

Добри духове, вдъхновете ме да забравя злото и да запомня доброто. Нека нито омразата, нито ядът, нито желанието да отвърна на злото със зло да не влизат в душата ми, защото омразата и отмъщението принадлежат само на злите духове, били те инкарнирани или дезинкарнирани. Вместо това, нека аз да бъда готов, с желание да протегна ръка за помощ и да се отплатя на неговото/нейното зло с добро и да му/и се притека на помощ, ако мога.

За да докажа искреността на моите думи аз желая възможност да бъда полезен на него/нея; но повече от всичко мили Боже, предпази ме да не правя това от гордост или показност и да не го потисна с унизителна щедрост, което ще ме лиши от ползата от моето дело; защото тогава аз ще заслужа тези думи на Исус да бъдат приложени към мен: "Вече получи своята награда". (Вижте Глава 13, т. 1 и нататък)

Благодарност за добро дадено на нашите врагове

48. ВЪВЕДЕНИЕ. Да не желаеш злото на врага си е само наполовина милосърдно. Истинското милосърдие се състои в това да им пожелаеш онова, което е добро за тях и да си щастлив от успехите, които те получават. (Вижте Глава 12, въпрос 7, 8)

49. МОЛИТВА. Мили Боже, в твоята справедливост ти си преценил да изпълниш сърцето на (име на човека) с радост. Аз ти благодаря за това въпреки злото, което той/тя е направил или иска да ми направи. Ако той/тя го използва да ме унижи, аз ще го приема като изпитание, за моето милосърдие.

Добри духове, които се грижите за мен, не ми позволявайте да чувствам каквото и да е нещастие за това. Дръжте ме далеч от завистта и ревността, които само ме принизяват. Вместо това ме вдъхновете с великодушието, което извисява.

Унижението лежи в злото, а не в доброто, и ние знаем, че рано или късно на всеки му ще бъде раздадено справедливост според делата.

Молитва за враговете на Спиритизма

50. "Блажени, които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се наситят. Блажени гонените заради правдата, защото е тяхно небесното царство.

Блажени сте, когато ви хулят и ви гонят, и говорят против вас лъжливо, всякакво зло заради Мене; радвайте се и веселете се, защото е голяма наградата ви на небесата, понеже така гониха пророците, които бяха преди вас". (Матей, 5:6 и 10 до 12)

"Не бойте се от ония, които убиват тялото, а душата не могат да убият; но по-скоро бойте се от оновова, който може и душа и тяло да погуби в пъкъла". (Матей, 10:28)

51. ВЪВЕДЕНИЕ. От всички свободи най-ненарушимата е свободата на мисълта, която също включва свободата на съзнанието. Хвърлянето на анатема срещу онези, които не мислят като нас означава да изискваме такава свобода за себе си, докато я отказваме на другите, нарушавайки така първата заповед на Исус: милосърдие и любов към ближния. Да ги преследваме заради техните вярвания означава да атакуваме най-свещеното право, което всички хора имат да вярват в това, което им приляга и да почитат Бог според своите разбирания. Да им

налагаме външни действия, както нашите собствени би означавало да покажем, че ние придаваме повече значение на външния вид, отколкото на убежденията. Отричането насила никога не довежда вяра; то създава само лицемерие. Това е една злоупотреба с материална сила, която не показва истината. Истината е сигурна в себе си и за себе си; тя убеждава, а не преследва, защото няма такава нужда.

Спиритизмът е едно мнение, една вяра; дори и той да беше една религия, защо да нямат хората толкова свобода да казват, че са Спиритисти, колкото имат да кажат, че са католици, евреи или протестанти, привърженици на тази или онази философия, или тази или онази икономическа система? Едно вярване е или лъжливо или истинно; ако е лъжливо, то ще се провали от само себе си, защото грешката не може да надделее над истината, когато умовете са просветлени; ако е истинно преследването не може да го направи лъжливо.

Преследването е кръщението на всяка нова идея, която е велика и справедлива; то се увеличава с величието и важността на идеята. Яростта и грубостта на враговете и е пропорционална на страха, който тя им вдъхва. По тази причина в миналото Християнството е било преследвано, а днес това е Спиритизма, но с разликата, че преследването на Християнството е било направено от езичници, а Спиритизма е преследван от Християни.

Времената на кървавите преследвания са отминали, това е вярно, но ако никога вече не убива тялото, то душата бива измъчвана, атакувана в най-личните ѝ чувства, в онова което и е най-скъпо. Семейства са разделени; майка се настройва срещу дъщеря; съпруга срещу съпруг. Дори тялото е атакувано в неговите физически нужди като се отнема начина хората да изкарват за насъщния хляб, за да бъдат измъчвани чрез глада и да оставят вярата си. (Вижте Глава 13, т. 9 и нататък)

Спиритисти не се огорчавайте от ударите, с които ви принуждават да се справите, защото те доказват, че у вас е истината; в противен случай вие бихте били оставени на спокойствие и без да се опитват да ви наранят. Това е един тест за вашата вяра, защото поради вашия кураж, смирение и устойчивост Бог ще ви признае като част от верните му слуги, за които дори сега той си води бележки да отплати полагащото се според делата им.

За това следвайки примера на земните Християни, бъдете горди да си носите кръста. Вярвайте в думите на Христос, който е казал: "Блажени гонените заради правдата, защото е тяхно небесното царство. Не бойте се от ония, които убиват тялото, но душата не могат да убият." Той също е казал: "Обичайте враговете си, правете добро на тези, които ви правят зло и се молете за тези, които ви преследват." Покажете, че вие сте негови истински ученици и че вашата доктрина е добра, като правите каквото той е казал и каквото е правил.

Преследването ще продължи само за известно време; за това чакайте търпеливо изгрева, защото е изгряла вече на хоризонта сутрешната звезда.

52. МОЛИТВА. О Господи, чрез Исус ти ни каза "Блажени гонените заради правдата; прости на враговете си; моли се за тези, които те преследват"; и Той сам ни показва как се моли за своите убийци.

Следвайки неговия пример ние умоляваме твоята милост за онези, които не знаят твоите божествени предписания, единствените, които могат да осигурят мир в този свят и другия. Като Христос ние ти казваме "Прости им Отче, те не знаят какво правят."

Дай ни търпение търпеливо и смирено да понесем техните подигравки, обиди, клевети и преследвания като изпитания за нашата вяра и смирение. Дръж далеч от нас всяка мисъл за компенсация, защото часът на твоята справедливост ще настъпи за всички и ние го очакваме, предавайки се на твоята свята воля.

Молитва за новородено дете

53. ВЪВЕДЕНИЕ. Духовете достигат съвършенство само след като са минали през изпитанията на земния живот. Онези в духовния свят чакат Бог да им позволи да предприемат едно друго съществуване, което ще ги оборудва със средства за напредък, било чрез изкупление на техните минали прегрешения, чрез средствата на превратностите, които трябва да изтърпят, или чрез осъществяването на една мисия, която е полезна за човешкия род. Техния напредък и бъдещо щастие ще бъдат пропорционални на начина, по който те ще са употребили времето, което трябва да прекарат на земята. Работата да направляват техните първи стъпки и да ги насочват към доброто е поверена на техните родители, които ще отговорят пред Бог за начина, по който са изпълнили своето задължение. С цел да улесни неговото изпълнение Бог е направил родителската и синовната любов един закон на природата, закон който никога не е нарушаван безнаказано.

54. МОЛИТВА. (От родителите) Дух, който беше инкарниран в тялото на нашето дете, бъди добре дошъл сред нас. Всемогъщи Боже, който ни го прати, бъди благословен.

Това е един депозит-инвестиция, която ни е поверена и за която един ден ние трябва да дадем отчет. Ако той принадлежи към новото поколение добри духове, които ще населят земята, ние ти благодарим Боже, за такава благосклонност. Ако той е една несъвършена душа, наш дълг е да му помогнем да прогресира по пътя на доброто чрез нашите съвети и нашите добри примери. Ако той падне в злото заради нас, ние ще сме отговорни пред теб, защото няма да сме изпълнили мисията си за него.

Господи поддържай ни в нашата задача и ни дай силата и волята да я изпълним. Ако това дете трябва да бъде обект на едно изпитание за нас, нека бъде твоята воля!

Добри духове, които сте дошли да контролират неговото раждане и които ще го придружавате по време на неговия живот, не го забравяйте. Дръжте далеч от това дете злонамерените духове, които могат да се опитат да го подтикнат към зло; дайте му силата да устои на техните внушения и куража търпеливо и себеотрицателно да понесе изпитанията, които го очакват на земята. (Вижте Глава 14, т. 9)

55. (Друга молитва) Боже, ти ми повери съдбата на един от твоите духове; направи така, Господи, че да бъде достоен за задачата, която ми е била наложена; осигури ми твоята грижа;

просветли умът ми, така че аз от рано да мога да разпозная наклонностите на детето, което трябва да подготвя да влезе в твоя мир.

56. (Друга молитва) Боже на доброто, след като си сметнал за добре да позволиш на духът на това дете да дойде още веднъж да премине през земните изпитания определени да спомогнат прогреса му, дай му твоята светлина, така че то да се научи да те признава, обича и почита. Чрез своето всемогъщество направи възможно тази душа да възстанови себе си в извора на твоите божествени уроци. Под насоките на неговия духовен водач нека интелекта му да расте, да се развива за да се приближава повече и повече към теб. Нека знанието на Спиритизма бъде сияещата светлина, която го просветлява за изборите му в живота. Накрая, нека той се научи да оценява пълния обхват на твоята любов, която ни слага на тестове, за да ни пречисти. Господи, наглеждай бащински семейството, на което си поверил тази душа; нека те разберат важността на тяхната мисия и спомогнат добри семена да покълнат в това дете до деня, в който чрез неговите собствени стремежи то ще може да се въздигне към теб. Мили Боже, благоволи да отговориш на тази скромна молитва в името и чрез заслугата на Единия, който каза "Оставете децата да дойдат при мен, защото Божието Царство е за тези, които са като тях."

За умиращ човек

57. ВЪВЕДЕНИЕ. Смъртните спазми са една прелюдия за разделението на душата от тялото. Някой може да каже, че в този момент човека е с единия крак в в този свят, а с другия крак в отвъдното. Този преход е болезнен понякога за онези, които са дълбоко привързани към материята и които са живели повече за притежанията на този свят, отколкото за тези на другия свят, или за онези чиято съвест е обезпокоена от печал и съжаление. И обратното, за онези, чиито мисли са издигнати към Безкрайното и които са непривързани към материята, връзките са по-лесни за разкъсване и финалните моменти по никакъв начин не са болезнени. Така душата е свързана с тялото само чрез една нишка, докато в

първия случай тя е държана от дълбоки корени. Във всеки случай обаче молитвата оказва едно силно въздействие върху разделянето. (Вижте по надолу: Молитви за болните; и книгата "Рай и Ад", част 2, Глава 1 Преходът)

58. МОЛИТВА. Всемогъщи и милостиви Боже, това е една душа, която се готви да остави своето земно тяло назад, за да се върне в духовния свят, нейната истинска родина. Нека влезе в мир, разпрости над нея своята милост.

Добри духове, които сте я следвали, докато е на Земята, не я забравяйте в този върховен момент. Дайте и сили да издържи последното страдание, което тя трябва да изпита в този свят заради бъдещия си напредък. Вдъхнете я така, че с последните проблясъци на разума тя да може да се концентрира върху разкаянието за грешките си.

Направлявайте моите мисли, така че с действието си да направят усилията по разделението по-малко мъчителни, да дадат утеха на тази душа и надежда в момента на напускане на земята.

Молитви за онези, които вече не са на Земята

За някой, който току що е починал

59. ВЪВЕДЕНИЕ. Молитвите за духове, които току що са напуснали Земята нямат за цел единствено да им засвидетелстват една симпатия, но те също имат и ефекта да подпомогнат отделянето на душата, съкращавайки така състоянието на объркване, което винаги следва отделянето и правят пробуждането по-спокойно. И тук, както и в други обстоятелства, ефективността на молитвата се състои в искреността на мисълта, а не в изобилието на изговорените думи, повече или по-малко помпозни, в които сърцето често не участва. Молитвите идващи от сърцето резонират около духа - чиито мисли все още са объркани - като приятелски гласове, които са дошли да го извадят от съня. (Вижте Глава 27, т. 10)

60. МОЛИТВА. Всемогъщи Боже, нека милостта ти се разпростре над душата на (... Име на човека), когото ти викаш при себе си. Нека изпитанията, които той/тя е понесъл на земята бъдат взети предвид и нека нашите молитви омекотят и съкратят страданието, което той/тя може все още да чувства като дух!

Добри духове, които сте дошли да го/я приемете и по-специално ти, негов/неин ангел-пазител, помогни му/и да се освободи от материята; дайте му/и необходимите просветление и осъзнатост, за да се измъкне от объркването, което съпътства прехода от телесния към духовния живот. Вдъхнови в него/нея разкаяние за прегрешенията, които той/тя може да е извършил и знанието, че на него/нея му е разрешено да ги поправи с цел да ускори своя напредък към вечното блаженство.

(.....личното име), ти току що навлезе в света на духовете; и все пак, ти си все още тук сред нас; ти можеш да ни видиш и чуеш, защото няма нищо между теб и нас, само тленното тяло, което ти остави и което скоро ще бъде сведено до прах. Ти остави назад грубата обвивка, предмет на превратности и смърт, и задържа само етерната обвивка, не тленна и недостъпна за страдание. Ако ти вече не живееш чрез тялото, то ти живееш живота на духовете и този живот е освободен от нещастията, които измъчват човечеството.

Ти вече нямаш пред себе си воала, който крие от очите ни красотите на бъдещия живот; от сега нататък ти можеш да се радваш на нови чудеса, докато ние все още сме потопени в тъмнина.

Ти ще пътуваш из пространството с пълна свобода и ще посещаваш светове, докато ние ще се влачим мъчително по земята, където ще крепим своето физическо тяло като един тежък товар. Хоризонта на Безкрая ще се разкрие пред теб и в присъствието на такова величие ти ще разбереш суетата на земните желания, на светските амбиции и безплодните удоволствия, които съставляват наслаждение за човечеството.

За човеците смъртта е само едно физическо разделение, което трае няколко мига. От едно място на изгнание, където Бог ще ни задържи още поради задълженията, които трябва все още да изпълним в този свят, ние ще те следваме с мисъл до момента, в който ни бъде разрешено да се присъединим към теб, така както ти се присъедини към онези, които те предшестват.

Ако ние не можем да отидем там, където си ти, за да бъдем край теб, ти можеш да дойдеш да бъдеш близо до нас. За това ела да бъдеш сред тези, които те обичат и които ти обичаш; поддържай ги в житейските изпитания; наглеждай онези, които са ти скъпи; наглеждай ги

според твоята възможност и олекотявай скръбта им с мисълта, че сега ти си по-щастлив, и с утешителната увереност, че един ден те ще се съберат с теб в един по-добър свят.

В света, където си ти сега, всички земни негодувания трябва да спрат. В името на твоето бъдеще щастие нека от днес нататък ти да си недостъпен за тях. За това прости на онези, които са извършили неправди срещу теб, така както те ти прощават за онези, които може ти да си извършил срещу тях.

Бележка: Няколко специални могат да се добавят към тази обща молитва в съответствие със специфичните обстоятелства на семейството или отношенията и положението на починалия. Ако това е дете, Спиритизмът ни учи, че това не е наскоро създаден дух, а че той е живял и преди и може да е доста напреднал. Ако последното му съществуване е било кратко, така е защото то е било само една добавка към едно изпитание, било то за него или за родителите. (Вижте Глава 4, т. 21)

61. (Друга молитва²)

Всемогъщи Боже, нека милостта ти се разпростре над нашите братя, които току що оставиха земята зад себе си. Нека светлината ти засияе пред очите им. Пази ги от тъмнината; отвори техните очи и уши. Нека твоите добри духове ги обгърнат и спомогнат те да чуят думи на надежда и мир.

Господи, макар и недостойни, ние дръзваме да молим за твоето милостиво опрощение от името на този наш брат, който е повикан от изгнание. Нека неговото завръщане бъде като на Блудния Син. О Господи, забрави прегрешенията, които той може да е извършил и запомни само доброто, което може да е направил. Твоята справедливост е неизменна, ние знаем, но любовта ти е голяма. Ние те молим да смекчиш твоето правосъдие чрез извора на доброта, която се излъчва от теб.

Нека светлината сияе над теб, братко, който оставяш Земята зад себе си. Нека добрите духове на Господа слязат при теб, да те обгърнат и да ти помогнат да се освободиш от земните си връзки. Разбери и виж величието на нашия Господ.

Подчини се без да се оплакваш на неговата справедливост, защото никога няма да се разочароваш от неговата милост.

Братко мой! Нека едно истинско връщане към твоето минало отвори пред теб вратите към бъдещето и ти помогне да разбереш прегрешенията, които оставяш назад и работата, която остава за теб, за да ги поправиш. Нека Бог ти прости и нека добрите духове те поддържат и окуражават. Твоите братя и сестри на земята ще се молят за теб и молят и ти да се молиш за тях.

² Тази молитва беше продиктувана на един медиум от Бордо, Франция, в момент, когато покрай неговия прозорец преминава погребалната процесия на един непознат човек. - автора.

62. ВЪВЕДЕНИЕ. Колко ужасяваща е идеята за небитието! Колко много трябва да съжаляваме онези, които вярват, че гласовете на приятелите оплакващи своите другари е изгубен в празнотата, неспособни да намерят никакво ехо, което да им отговори. Онези, които вярват, че всичко умира с тялото, никога не са познали истинските и свети чувства; че духът, който е осветил света със своя обширен интелект е една комбинация от материя, която изчезва завинаги унищожена като глътката въздух; че от най-обичаното същество като един баща, една майка или едно обичано дете, не остава нищо, а само шепа прах, която времето разпръсква безвъзвратно.

Как може един човек, който има сърце, да остане безчувствен при такава мисъл? Как може идеята за пълно унищожение да не го смрази от ужас или поне да го накара да се надява това да не е така? Ако досега неговите причини, не са били достатъчни, за да премахнат съмненията му, Спиритизма се е появил, за да разсее всяка несигурност по отношение на бъдещето, давайки материално доказателство за оцеляването на душата и съществуване на създанията отвъд гроба. Ето защо такава доказателство е прието с радост навсякъде; увереността е възродена, защото хората знаят от този ден нататък, че животът на земята не е нищо освен един кратък престой, който води към по-добър живот; че усилията им в този живот не са изгубени за тях и че най-светите им чувства не са безнадеждно унищожени. (Вижте Глава 4, т.18, Глава 5, т. 21)

63. МОЛИТВА. Мили Боже, благоволи да приемеш с благосклонност молитвата, която ние отправяме от името на духът на (.....името на човека); помогни той/тя да възприеме твоята божествена светлина и направи лесен пътя към вечното щастие. Позволи на добрите духове да отнесат думите и мислите ми към него/нея.

Ти, който ми беше скъп в този живот, чуй гласът ми, който те зове, за да ти предостави ново доказателство за моята привързаност. Бог ти е позволил да бъдеш освободен пръв; аз не мога да скърбя за това без да бъда егоист, защото би означавало аз да искам ти все още да се измъчваш в страданията и болките на живота. За това аз смиренно чакам момента на нашето събиране в този по-щастлив свят, в който ти ме изпревари.

Аз знам, че нашата раздяла е само моментна и че без значение колко дълга може да ми се стори, нейната продължителност изчезва пред вечното блаженство, което Бог обещава на своите избрани. Нека неговата доброта ме пази от всичко, което може да отложи жадувания миг и така да ми спести болката от това да не те срещна при напускане на моя земен плен.

Ах! Колко сладка и успокояваща е увереността, че между нас съществува само една материална завеса, която те крие от погледа ми! Това, че ти може да си точно тук редом до мен и ме чуваш и виждаш както преди, а дори може би по-добре от преди; че ти няма да ме забравиш, така както аз няма да те забравя; че нашите мисли няма да спрат да се смесват и че твоята мисъл ме следва и поддържа винаги. Нека Божия мир бъде с теб.

64. ВЪВЕДЕНИЕ. С цел да разберем утехата, която молитвата може да даде на страдащите души, човек трябва да си спомни начина и на действие, както обяснихме по-рано. (Вижте Глава 27, т. 9, 18 и нататък). Онези, които са вдъхновени с тази истина се молят по-пламенно поради убедеността, че не се молят напразно.

65. МОЛИТВА. Всеопрощаващ и милостиви Боже нека твоята доброта се разпростре над всичко духове, които молят за нашите молитви, особено душата на (.....име на човека). Добри духове, които правите само добро, застъпете се с мен за тяхна утеха. Направете така, че лъча на надеждата да засияе пред очите им и нека Божествената светлина ги просветли по отношение на несъвършенствата, които ги държат извън местообитанието на блажените. Отворете сърцето им към разкаяние и желание да се пречистят за да ускорят своя напредък. Направете възможно те да разберат, че посредством техните усилия те могат да съкратят времето на своите изпитания.

Нека Бог в своята добрина им даде силата да устоят в техните добри решения! Нека тези доброжелателни духове смекчат тяхното страдание като им покажат, че има хора на земята, които им симпатизират и желаят тяхното щастие.

66. (Друга молитва) Ние се молим на теб, Господи, да излееш благословиите на твоята любов и милост над всички страдащи духове, били те дезинкарнирани в духовния свят или инкарнирани сред нас. Имай милост над нашите слабости. Ти си ни направил склонни да грешим, но си ни дал силата да устояваме и да преодоляваме злото. Нека милостта ти се разпростре над всички онези, които не могат да устоят злите си наклонности и които все още са обвързани с грешния път. Нека твоите добри духове ги обърнат; нека твоята светлина засияе пред очите им, и привлечени от нейната животворна топлина нека те паднат пред краката ти смирени, разкаяни и послушни.

Ние също се молим на теб, о Татко на Милостта, за нашите братя и сестри, които не са имали силата да понесат своите земни изпитания. Ти си ни дал един товар да носим, о Господи, и ние трябва да се освободим от него само в твоите нозе; и все пак голяма е нашата слабост и понякога смелостта ни изоставя по пътя ни.

Съжали се над тези мързеливи слуги, които са изоставили своята работа преди да е дошло времето. Нека твоята справедливост ги пощади и позволи твоите добри духове да им донесат облекчение, утеха и надежда за бъдещето.

Надеждата за прошка укрепва душата; посочи този факт Господи на отчаяните грешници и подхранвани от такава надежда те ще имат сили, колкото и да са огромни прегрешенията и страданията им, да изкупят своето минало и да се подготвят да завладеят бъдещето.

За починал враг

67. ВЪВЕДЕНИЕ. Милосърдието към нашите врагове би трябвало да ги последва отвъд гроба. Ние трябва да осъзнаем, че злото, което те са ни сторили, е било едно изпитание, което може да е било полезно за нашия напредък, ако ние сме съумели да се възползваме от него. То може да е било за нас дори по-полезно от чисто материалните страдания, защото ни е позволило, успоредно с куража и смирението, да прибавим милосърдие и забрава за обидите. (Вижте Глава 10, т. 6; Глава 12, т. 5 и 6)

68. МОЛИТВА. Господи, беше твоята воля да повикаш душата на (име) преди моята. Аз му/и прощавам за злото, което той/тя ми стори и лошите му/й намерения към мен. Нека той/тя се разкае за това сега, когато вече не се намира в илюзиите на този свят. Нека твоята милост, о Господи, се простре над него/нея и ме предпази от мисълта да се радвам за неговата/нейната смърт. Ако аз съм действал лошо към него/нея нека той/тя ми прости, така както аз прощавам на тези, които са постъпвали по този начин с мен.

Молитва за престъпник

69. ВЪВЕДЕНИЕ. Ако ефективността на молитвите беше пропорционална на тяхната дължина, най-дългите трябва да бъдат запазени за най-грешните хора, защото те имат повече нужда от онези, които са водили праведен живот. Да откажем молитви на престъпници означава да ни липсва милосърдие и да не разбираме Божията милост. Да вярваме, че молитвите са безсмислени, защото един човек е извършил това или онова прегрешение, означава да осъждаме предварително справедливостта на Всевишния. (Вижте Глава 11, т. 14)

70. МОЛИТВА. О Господи, милостиви Боже, не отхвърляй този престъпник, който напусна земята. Човешкото правосъдие може и да го е ударило, но не го е спасило от твоето, след като сърцето му не беше докоснато от съжалението. Премахни от очите му превръзката, която крие от него/нея сериозността на неговите/нейните дела. Нека неговото/нейното разкаяние намерят твоето благоволение и да облекчиш страданията на душата му/и! Нека нашата молитва и застъпничеството на добрите духове също да му/и донесе надежда и утеха. Вдъхнете го/я с желанието да поправи своите лоши постъпки в едно ново съществуване, и му/и дайте силата да не падне в новите битки, които ще предприеме. Господи, имай милост към него/нея.

За самоубиец

71. ВЪВЕДЕНИЕ. Човешките същества никога нямат правото да се освобождават от собствения си живот, защото само Бог може да ги вземе от земния им плен, когато сметне за добре. И все пак суровата божествена справедливост може да бъде смекчена в зависимост от

обстоятелствата, но тя е запазена в цялата си строгост за онези, които са пожелали да избягат от изпитанията на живота. Самоубийците са като затворници, които бягат от затвора преди да са излежали своята присъда и които, когато отново с заловени, са пазени по-строго. Такъв е случаят със самоубийците, които вярват, че се спасяват от сегашните си нещастия само, за да се потопят в едно дори по-голямо нещастие. (Вижте Глава 5, т.14 и нататък)

72. МОЛИТВА. Боже, ние знаем каква съдба е запазена за онези, които нарушават твоите закони като преднамерено съкращават своите дни. Но ние също знаем, че твоята милост е безкрайна: благоволи да я разпростреш над душата на (.....име). Нека нашите молитви и твоето съчувствие смекчат горчилката на неговите/нейните страдания за това, че не е имал куража да изчака края на своите изпитания!

Добри духове, чиято мисия е да подпомагате окаяните, поемете го/я под своите грижи. Вдъхнете го/я с разкаяние за своите дела и нека вашата помощ му/и даде силата да понесе по-смирено новите изпитания, които ще трябва да понесе, за да се поправи. Дръжте от него/нея надалеч злите духове, които може още веднъж да го поведат към зло и да удължат неговото/нейното страдание, правейки така, че той/тя да загуби плодовете от своите бъдещи изпитания.

Ти, чието нещастие е обект на нашите молитви, нека нашето съчувствие облекчи твоето огорчение и пробуди в теб надежда за едно по-добро бъдеще! Това бъдеще е в твои ръце; вярвай в добротата на Бог, чиято гръд е отворена да прегърне всички онези, които се разкайват, докато остава затворена само за безчувствените сърца.

За разкайващи се духове

73. ВЪВЕДЕНИЕ. Не би било справедливо да поставяме в категорията на злите духове онези страдащи и разкайващи се духове, които умоляват за молитви. Те може да са били зли, но вече не са такива, когато признаят и тъжат за своите прегрешения; те са само нещастни. Някои дори са започнали да изпитват едно относително щастие.

74. МОЛИТВА. Милостиви Боже, който приемаш искреното разкаяние на грешника, бил той инкарниран или дезинкарниран, тук има един дух, който е изпитвал удоволствие в злото, но който сега признава своите грешки и навлиза по пътя на доброто. Мили Боже, благоволи да ги приемеш като един блуден син и да му простиш.

Добри духове, чиито глас той/тя не е успял/а да разпознае, той/тя иска сега да ви чува от този ден насетне. Позволете му/и да види предварително щастието на Божиите избраници, за да е устойчив/а в желанието си да се пречисти с цел да го достигне. Поддържайте го/я в нейните добри решения и му/и дайте силата да устои на злите си инстинкти.

Дух на (.....името на човека) поздравяваме те за промяната ти и благодарим на добрите духове, които са ти помогнали.

Ако преди си изпитвал удоволствие в правенето на зло, то е защото не си разбирал колко е сладка радостта от правенето на добро; ти също се чувстваше твърде ниско, за да се надяваш да я постигнеш. Но от мига, в който ти стъпи на пътя на доброто, за теб започна да грее една светлина; ти започна да изпитваш непознато щастие и в душата ти навлезе надежда. Бог винаги чува молитвите на разкайващи се грешник и не отхвърля никого от онези, които го търсят.

За да навлезеш напълно в неговата милост постарай се от сега нататък не само да не вършиш повече зло, но да правиш добро и по-специално да поправяш злото, което си извършил. Тогава ти ще си удовлетворил Божията справедливост.

Всяко добро дело ще изтрива едно от твоите минали прегрешения.

Първата стъпка е направена. Сега колкото повече напредваш, толкова по-лесен и по-приятен ще ти се струва пътя. За това бъди устойчив и един ден ти ще изпиташ славата да бъдеш зачислен към добрите и щастливи духове.

За безчувствените духове

75. ВЪВЕДЕНИЕ. Злите духове са онези, които все още не са били докоснати от покаянието, които изпитват удоволствие от злото и не чувстват никакво съжаление за него; които са нечувствителни към упреците, които отхвърлят молитвата и много често хулят Божието име. Това са вкоравени души, които след смъртта си отмъщават на инкарнираните за страданието, което са изпитали и преследват с омразата си онези, които са мразели и приживе, било чрез средствата на обсебването* или чрез всякакъв вид вредно влияние.

Сред перверзните духове има две различни категории: онези, които са отявлено зли и онези, които са лицемерни. Първите могат да бъдат поведени към доброто безкрайно по-лесно от вторите. Те по-често са брутални и груби по натура, подобно на това, което ние виждаме сред инкарнираните, които извършват зло повече заради инстинкт, отколкото поради намерение, и които не се опитват да изкарат себе си по-добри, отколкото са в действителност. В тях обаче има едно спящо семенце, което трябва да се извади напред и човек почти винаги може да направи това с устойчивост и твърдост в комбинация с доброжелателство, както и чрез добър съвет, обосноваване и молитва. В медиумизма трудността, която имат те в написване Божието име е един знак за инстинктивен страх, за един вътрешен глас на съвестта, който им казва, че са недостойни за него. Онези, за които това е валидно се намират на прага на превръщането и човек може да възложи всякакви надежди на тях.

Лицемерните духове почти винаги са високо интелигентни, но те нямат дори една чувствителна fibra в сърцето си; тях нищо не ги разтърсва. Те симулират всички добри чувства и се радват, когато се появи някой толкова глупав, че да ги възприеме за святи и когато те могат да подчинят на волята си. Божието име не вдъхновява у тях ни най-малък страх, а им служи за маска, с която да прикриват своите престъпления. В невидимия свят, както и във видимия, лицемерите са най-опасни, защото те действат в сенките, без никой да ги подозира. Те си придават вид, че имат вяра, но тази вяра не е истинска.

76. МОЛИТВА. О Господи, благоволи да погледнеш с добро на несъвършените духове, чиито все още се намират в мрака на невежеството и все още не те познават, особено духът на (.....името на човека).

Добри духове, помогнете ни да го/я накараме да разбере, че склонявайки хората към зло, обсебвайки ги, измъчвайки ги, той/тя ще удължи своето собствено страдание. Позволете примера на щастието, на което се радвате вие да стане източник на окуражение за него/нея. Дух, които все още радваш на злото, ти чу молитвата, която предлагаме за теб; тя би трябвало да ти покаже, че ние желаем да ти сторим добро, въпреки че ти вършиш зло.

Ти си нещастен, защото не е възможно да бъдеш щастлив вършейки зло. Тогава защо да оставаш в страдание, когато от теб зависи да се измъкнеш от него?

Огледай се в добрите духове около теб; виж колко са щастливи те, няма ли да бъде по-приятно да се радваш на същото щастие!

Ти ще кажеш, че за теб това не е възможно; но нищо не е възможно за тези, които го искат, защото Бог ти е дал, както и на всичките си създания, свободата да избират между доброто и злото, а това е между щастието и нещастieto, и никой не е обречен да върши зло. Ако имаш воля да правиш зло, то също така имаш волята и да правиш добри дела и да бъдеш щастлив. Обърни очите си към Бог; повдигни в мисъл само за миг себе си към него и един лъч от неговата божествена светлина ще дойде да те просветли. Кажете с нас тези прости думички: Боже Мой, аз се разкайвам; прости ми. Опитай се да се разкаеш и да правиш добро вместо зло и ще видиш, че неговата милост бързо ще се разпростре над теб, и че едно непознато благоденствие ще замени страданието, което сега чувстваш.

Веднъж като направиш една стъпка по пътя на доброто, останалата част от пътя ще ти се стори лесна. Тогава ти ще разбереш колко благословено време си пропилял по своя собствена вина. Но едно светло бъдеще и изпълнено с надежда ще се отвори пред теб и ще те накара да забравиш нещастното си минало, изпълнено с проблеми и психично терзание, което би било ад за теб, ако трябваше да продължава вечно. Ще дойде ден, когато мъката ти ще бъде такава, че без значение каква е цената, ти ще искаш тя да спре. Колкото повече чакаш обаче, толкова по-трудно ще става.

Не вярвай, че ще останеш вечно в настоящето си състояние; не, това не е възможно. Ти имаш две възможности пред себе си: първата - страдание дори по-голямо от това, което си изпитал досега, и втората - да бъдеш щастлив, колкото добрите духове, които те заобикалят. Първата е неизбежна, ако ти упорстваш в своя инат, но едно просто усилие на твоята воля е достатъчно, за да те извади навън от настоящето ти лошо положение. За това побързай, защото всеки ден на забавяне е изгубен ден от твоето щастие.

Добри духове, позволете тези думи да намерят път до тази изоставаща душа, така че да и помогнат да се приближи към Бог. Ние те молим в името на Исус Христос, който има такава огромна сила над злите духове.

V Молитви за Болните и за Обсебените

За болните

77. ВЪВЕДЕНИЕ. Болестите са част от изпитанията и перипетиите на земния живот; те са присъщи на грубостта на нашата материална природа и на ниската степен на еволюция на света, който ние населяваме. Страсти и прекалявания от всякакъв вид посяват в нас нездрави семена, понякога наследствени. В светове, които са по-напреднали физически и морално, по-пречистеният и по-малко материален човешки организъм не е обект на същите заболявания и тялото не е така тихомълком увреждано от опустошението на страстите. (Вижте Глава 3, т. 9) За това ние трябва да се примирим и да понесем последствията от средата, в която нашата по-малко развита същност ни е поставила, докато не заслужим едно прехвърляне. Докато чакаме това да се случи, не бива това да пречи да правим онова, което зависи от нас, за да подобрим настоящето си положение; но ако въпреки нашите усилия ние не успеем да направим това, Спиритизма ни учи смирено да понесем нашите преходни беди.

Ако Бог не е поискал страданията на тялото да се разсеят или смекчат в някои случаи, той не би поставил целебни средства на наше разположение. Божията провиденческа загриженост в това отношение, в съответствие с инстинкта за самосъхранение, посочват, че е наша грижа да ги търсим и прилагаме.

Успоредно с обичайните медикаменти разработени от науката, магнетизма ни способства да разберем силата на флуидното действие; след което Спиритизма дойде да ни разкрие още една сила в лечебното медиумство и влиянието на молитвата. (Вижте споменат по-надолу въпрос 81 по тема лечебно медиумство)

78. МОЛИТВА. (да се казва от болния човек) О Господи, ти си самата справедливост; аз трябва да съм заслужил болестта, която ти прецени да ми изпратиш, защото ти не караш никой да страда безпричинно. Аз предавам себе си и моето излекуване на твоята безкрайна милост; ако твоята воля е да възстановиш здравето ми, благословено да е името ти. От друга страна, ако аз трябва да страдам още малко, то нека името ти отново бъде благословено. Аз се оставям без оплакване на твоята божествени повели, защото всичко, което ти правиш, не може да има никаква друга цел освен доброто на твоите създания.

О Господи, направи така, че тази болест да бъде едно здравословно предупреждение за мен и да ме отведе да си направя една преоценка. Аз я приемам като едно изкупление за миналото и като изпитание за вярата ми и подчинението ми на твоята свята воля. (Вижте молитва 40)

79. МОЛИТВА. (За болния човек) О Господи, твоя замисъл е неразгадаем и в своята мъдрост ти сметна за правилно (.....) да страда от болест. Аз се моля да погледнеш със състрадание на неговото страдание и да се смилиш да ги прекратиш.
Добри духове, служители на Всевишния, аз ви моля да подкрепите моето желание за негово/нейно облекчение. Насочете моята мисъл, така че аз да мога да излея един здравословен балсам върху неговото/нейното тяло и утеха върху неговата/нейната душа. Вдъхновете го/я с търпение и подчинение на Божията воля. Дайте му/и силата да изтърпи своята болка с Християнско смирение, така че да не загуби плода на това изпитание. (Вижте молитва 57)

80. МОЛИТВА. (Да се казва от лекуващия медиум) Мили Боже, ако би ме удостоил да си послужиш с мен, недостоен какъвто съм, аз мога да изцеля това страдание, ако такава е волята ти, защото имам вяра в теб; но без теб аз не мога да правя нищо. Позволи на добрите духове да ме дарят със своите здравословни флуиди, за да мога аз да ги излъча към този болен човек и дръж далеч от мен всяка мисъл на гордост и егоизъм, които могат да изменят тяхната чистота.

За Обсебените

81. ВЪВЕДЕНИЕ. Обсебването е постоянното действие, което един зъл дух осъществява върху един индивид. То представя много различни характеристики от обикновено морално влияние, без никакви забележими външни знаци до пълното разстройство на организма и менталните способности. То заличава всички медиумни способности; при писмения медиумизъм то се показва чрез упорството на един конкретен дух да проявява себе си изключвайки всички останали.

Злите духове изобилстват навсякъде около Земята като резултат от ниската степен на морално развитие на нейните обитатели. Техните злонамерени действия съставляват част от страданията насочени към човечеството в този свят. Като всички болести и превратности в живота, обсебванията трябва да се разглеждат като едно изпитание или едно изкупление и да се приемат като такива.

Точно както болестите са резултат от физически несъвършенства, които правят тялото податливо на пагубни външни въздействия, обсебването винаги е резултат от едно морално несъвършенство, което излага тялото на един зъл дух. На една физическа причина човек прилага една физическа сила; на една морална причина е необходимо да се приложи една морална сила. За да предотврати болестите човек укрепва тялото; за да избегне обсебване човек трябва да укрепи душата; така обсебения човек е необходимо да работи за своето собствено подобрене, което често е съвсем достатъчно, за да освободи себе си от своя обсебор без помощта на други хора. И все пак такава помощ става необходима, когато обсебването дегенерира в подтисничество и подчиняване, защо тогава понякога пациентите губят своята воля и свободен избор.

Обсебването почти винаги е резултат от отмъщение провеждано от един дух и най-често то има своя корен във връзките, които обсебения човек е имал с духа в едно предишно съществуване. (Вижте Глава 10, т. 6; Глава 12, т. 5,6)

В случай на тежки обсебвания обсебения човек сякаш е обвит и пропит от един отровен флуид, който неутрализира и отблъсква действието на здравословните флуиди. За това е необходимо да отървем човека от този зловреден флуид; и все пак един зъл флуид не може да бъде елиминиран от друг подобен зъл флуид.

Чрез действие подобно на това на един медиум лечител при случаи на заболявания е необходимо злия флуид да бъде прогонен чрез помощта на по-добър флуид, който създава ефект на противодействие. Това е механичното действие, но не е достатъчно; също така е особено необходимо да действаме върху разумното създание, към което трябва да се обърнем с авторитет, а този авторитет се извлича само от морално превъзходство - колкото е по-голямо превъзходството, толкова е по-голям авторитета.

И това не е всичко. За да подсигурим освобождението лошия дух трябва да бъде убеден да се откаже от своите зли намерения; с помощта на умело насочени инструкции и лични призовавания, направени с цел неговото морално обучение, необходимо е у него да се пробуди разкаянието и желанието да прави добро.

Тогава ние можем да получим двойно удовлетворение от освобождението на един инкарниран и превръщането на един несъвършен дух.

Задачата става по-лесна, когато обсебения човек разбира своята ситуация и насочва силата на волята си в молитви. Това не може да се случи, ако човека съблазнен от измамния дух, е заблуден относно качествата на обсебора и изпитва удоволствие от прегрешението, в което се е потопил, защото тогава, вместо да помага обсебения човек отблъсква всякаква помощ. Това е случаят при омайването, винаги безкрайно по-бунтуващо се в сравнение с най-жестокото подчиняване. (Вижте Книга на Медиумите, Глава 23)

При всички случаи на обсебване, молитвата е най-силната помощ за действие върху духа-обсебор.

82. МОЛИТВА. (Да се казва от обсебения човек) Мили Боже, позволи на добрите духове да ме освободят от злия дух, който се е прикрепил към мен. Ако това е акт на отмъщение, което той преследва за прегрешенията, които аз може да съм извършил срещу него в миналото и ти си позволил, мили Боже, за мое наказание, аз понасям последствията от моите грешки. Нека

моето покаяние заслужи твоята прошка и моето освобождение! Но каквато и да е причината, аз моля твоята милост да се простре над моя преследвач. Благоволи да направиш по-лесен неговия път към прогреса, който ще отклони мисълта му от вършене на зло. От моя страна, нека аз да мога да отвърна на злото с добро, така повеждайки го към по-добри чувства. Но аз също знам, мили Боже, че моите несъвършенства са ме направили достъпен за влиянието на несъвършени духове. Дай ми необходимото просветление да ги разпозная; особено да преборя в себе си гордостта, която ме заслепява за моите собствени грешки. Колко недостоеен трябва да съм аз, че съм позволил зъл дух да ме подчини!

Мили Боже, нека този удар по моята суета послужи за един урок за бъдещето; нека ме укрепи в решението, което съм взел да пречистя себе си чрез практикуване на доброто, милосърдието и смирението, така че от тук нататък аз да мога да поставя бариера за злите влияния. Господи, дай ми сила да понеса това изпитание с търпение и смирение. Аз разбирам, че също, както всички други изпитания, то ще помогне за моя напредък, ако аз не проваля плодовете му като се оплаквам, след като то ми предлага възможността да покажа моето послушание и да практикувам милосърдие към един нещастен брат/сестра, прощавайки злото, което той/тя ми е сторил. (Вижте Глава 12, т. 5, 6; Глава 28, т. 15 и нататък, 46, 47)

83. МОЛИТВА. (За обсебения човек) Всемогъщи Боже, благоволи да ми дадеш способността да освободя (.....име на човека) от духа, който го обсебва. Ако е в твоята воля да сложиш край на това изпитание, дай ми милостта да говоря на този дух с необходимия авторитет.

Добри духове, помогнете ми, и ти мой ангел-пазител дай ми своята подкрепа. Помогнете ми да го/я освободя от нечистия флуид, който го/я обгръща.

В името на Всемогъщия Бог аз моля настойчиво злия дух, който го измъчва да се оттегли.

84. МОЛИТВА. (За Духа обсесор) Господи, който си безкрайно добър, аз моля за милостта ти за духа, който обсебва (..... името на човека). Направи възможно той да зърне Божествената светлина, за да може да види грешния път, по който е поел. Добри Духове, помогнете ми да го накарам да разбере, че ще загуби всичко, ако практикува злото и всичко ще спечели правейки добро.

Нека духът, който се радва на изтезаването на (.....име на човека) да ме чуе, защото аз ти говоря в името на Бога.

Ако ти помислиш за това ти ще разбереш, че злото не може да надделее над доброто, и че ти не можеш да бъдеш по-силен от Бог и добрите духове.

Те могат да защитят (.....име на човека) от всеки удар от твоя страна, и ако не са направил така, то е защото той/тя има да изтърпи изпитание. Но когато това изпитание достигне своя край, те ще блокират всички твои действия срещу него/нея. Вместо да го/я нараниш, злото, което си направил ще послужи за неговия/нейния напредък и за това той/тя ще бъде единствено щастлив. Така твоята злина ще бъде напразна за теб и ще се обърне срещу теб.

Бог, който е Всемогъщ, и духовете от висш ранг, негови делегати, които са по-силни от теб, ще сложат край на това обсебване, когато пожелаят, и твоето упорство ще се пречупи пред този върховен авторитет. И все пак, защото Бог е добър, той иска да остави на теб заслугата да се оттеглиш по своя собствена свободна воля. Това в отсрочка, която ти се дава; ако не се възползваш от нея, ти ще изстрадаш нейните ужасни последици; голямо наказание и жестоки страдания те очакват; ти ще бъдеш накаран насила да молиш за милостта и молитвите на твоята жертва, която вече ти е простила и се моли за теб, което е голяма заслуга в Божиите очи и ще ускори неговото/нейното освобождение.

За това си помисли, докато все още има време, защото Божията справедливост ще те порази, както всички останали бунтовни духове. Осъзнай, че злото, което ти правиш сега със сигурност ще има една граница, докато ако ти си настоятелен в упорството си, твоите страдания ще се увеличават без да спират.

Когато ти си бил на Земята не смяташе ли, че е глупаво да жертваш едно голямо добро за мъничкото удовлетворение на мига? Същото е валидно и сега, когато си дух. Какво ще спечелиш от това, което правиш? Тъжното удоволствие от това да измъчваш някого, което не те предпазва от това да си нещастен, без значение какво ти би казал; това би те направило само още по-нещастен.

Нещо повече, виж ти какво губиш; погледни добрите духове около теб и виж дали тяхната ситуация не е за предпочитане пред твоята. Щастието, на което те се радват ще бъде твоя участ, когато ти пожелаеш. Какво трябва да сториш? Моли се, на Бог и прави добро вместо зло. Аз знам, че ти не можеш изведнъж да се промениш, но Бог не иска невъзможното; това, което той иска е добра воля. За това опитай и ние ще ти помогнем. Направи така, че скоро ние да можем да кажем за теб молитвата за покаяли се духове (Молитва 73) и повече да не те причисляваме сред злите, докато чакаш времето, когато ти ще можеш да бъдеш причислен към добрите.

(Вижте също точка 75, Молитва за безчувствени духове)

Коментар: Лечението на тежките обсебвания изисква много търпение, устойчивост и отдаденост. Също така изисква такт и умение да водиш често изключително перверзни, безчувствени и хитри духове към доброто, защото има такива, които са бунтовни до най-висша степен. В повечето случаи човек трябва да действа според обстоятелствата; но какъвто и да е характера на духа, сигурен факт е, че нищо не може да бъде получено с насилие или заплаха; всяко влияние лежи в моралното издигане на човека. Една друга истина, също доказана от опита, както и от логиката, е пълната неефективност на екзорсизма, формулите, свещените думи, амулетите, талисманите, външните практики или какъвто и да е материален символ.

Дълго продължилото обсебване може да предизвика патологични разстройства и понякога изисква едновременно или последователно магнетизиращо или медицинско лечение, за да се възстанови организма. Веднъж, когато причината е унищожена, всичко, което остава е да се преборят ефектите.

(Вижте "Книга на Медумите" Глава 23: Обсебване; списание "Revue Spirite" февруари и март 1864; април 1865: "Примери от за изцеления от обсебвания.")

превод: Павлина Николова

Духовна подкрепа и изучаване на Християнския Спиритизъм основан от Алан Кардек - <http://spiritismallankardecbg.blogspot.com>

Фейсбук група – [Спиритизъм/Spiritism](#)

YouTube канал: [Спиритизъм / Spiritism](#)

**БИОГРАФСКИ ОЧЕРЦИ НА НЯКОИ ОТ ДУХОВЕТЕ-КОМУНИКАТОРИ,
ЧИИТО СЪОБЩЕНИЯ СА ПУБЛИКУВАНИ В ТАЗИ КНИГА**

Ерастус, (или Ераст в българския превод на Библията) - Ученик на апостол Павел; Ковчежник от Коринт, той бил ученик на Павел от Тарс, като го придружил при мисията му в Ефес. Той е цитиран в книгата Деяния, 19:22 - „Така той изпрати в Македония двама от тях, които му служеха, Тимотей и Ераст; но самият той остана в Азия за още един сезон“; и в книгата Римляни, 16:23 - „Поздравява ви Гаий, гостоприемникът на мене и на цялата църква. Поздравява ви градският ковчежник Ераст и брат Кварт“; и в 2 Тимотей, 4:20 - "Ераст остана в Коринт, а Трофима оставих болен в Милит."

Франсоа де ла Салиняк де Ла Мот ФЕНЕЛОН - френски прелат, роден през 1651 г., който се дезинкарнира през 1715 г. Той принадлежал на семейство, известно в областта на оръжията и дипломатията. Един ръкоположен свещеник, той посветил себе си на своето служение, въпреки нетолерантността на епохата. За своите кралски ученици той написал един дидактически труд, озаглавен „Басните“, „Диалог с мъртвите“ и "Приключенията на Телемаха". Тази последна книга изпада в немилост поради въпроса за Квиетизма¹, който беше учение проповядвано от мадам Гийон. Фенелон защитава Квиетизма, докато Босюе го осъжда. По-късно той бива осъден от Папата, така че отново става един обикновен свещеник. Оставя много литературни творби, най-вече по въпроси на политиката, религията и образованието.

Делфин дьо Жирарден – Моминското ѝ име е Делфин Гей. След сключване на брак с Емил де Жирарден, политик, издател и писател, тя става г-жа Емил дьо Жирарден. Тя публикува много поетични творби под името Делфин Гей. През 1827 г., когато е на двадесет и три години, тя се прочува на Капитолият², когато пътува през Италия. След като се омъжва тя публикува различни стихотворения и романи. Тя със сигурност е един великолепен вдъхновен медиум. На 6 септември 1853 г. тя слиза на остров Джърси с цел да прекара кратко време със семейството на Виктор Юго, където провежда многобройни медиумни сесии с помощта на „говорещите-маси“.

Кристиан Фридрих Самуел Ханеман - от немски произход, той е роден в Майсен, Саксония на 10 април 1755 г. Завършва медицина в университета в Ерланген през 1779 г. и упражнява своята професия до 1789 г., когато изоставя медицинската си практика поради голямо недоволство от пълна липса на насоки по това време при прилагането на лекарствени средства. Най-накрая той открива Хомеопатията около 1790 г. и продължава да изследва и експериментира в тази област, като успява да оцелява чрез превод на книги. През 1796 г. той представя своето откритие пред света под формата на монография, като продължава да практикува новото си откритие. Тъй като Хомеопатията е много рационална, скоро тя се превръща в успех, което довежда до преследване от неговите бивши колеги. Поради това той получава защита от управляващия херцог на Анхалт-Кьотен, където той отива да живее през 1821 година. Но омразата го последвала и местните лекари подбудили хората срещу него и веднъж къщата му била замеряна с камъни. Въпреки това той продължил да живее там и станал богат и много търсен заради своите лечения. През 1835 г. се премества в Париж, а през 1843 г. се връща в духовния свят на 88 годишна възраст. Той е положен да почива в гробището Монмартър. През 1900 г. тленните му останки бяха прехвърлени от членове на Международния Хомеопатичен конгрес в гробището Пер Лашез, където неговите ученици му издигат паметник. На същия ден във Вашингтон, американският президент Маккинли открива

¹ Квиетизъм -(в християнската вяра) - предано съзерцание и изоставяне на волята като форма на религиозен мистицизъм.

² един от седемте хълма на Рим.

статуя на Ханеман, която струва на американските хомеопатични лекари седемдесет хиляди долара.

Хайнрих Хайне - Той е немски поет, роден в Дюселдорф през 1797 г., дезинкарнирал се в Париж през 1856. Той е един от най-значимите немски поети на XIX век и автор на стихове с болезнено меланхоличен характер. Освен поезия създава и много сатирични и публицистични творби.

Йоан Евангелист - Апостол на Исус Христос, син на Зеведей и брат на апостол Яков. Той е автор на четвъртото Евангелие и три Послания. Докато е в изгнание на гръцкия остров Патмос той получава чрез средствата на медиумизма последната книга от Библията - Апокалипсис³. Той живее почти сто години. Заедно с апостолите Петър и Яков Старши той е неизменно призоваван от Исус и става свидетел на най-важните събития, случили се по време на Неговата мисия.

Жан Батист Анри Лакордер - Това е свещеникът Лакордер, посочен в *Revue Spirite*, списанието за Спиритизъм, иницирано от Алан Кардек през 1858 г. Той има брат със същата забележителна репутация, Жан-Теодор Лакордер, който е натуралист, учител и журналист, роден през 1801 г. Сигурно е, че ние си имаме работа с този брат, който е свещеник и е роден през 1802 г., който умира през 1861 г. Той е блестящ проповедник и ученик на Ламенаж, с когото той прекъсва отношенията през 1834. Лакордер е викарий на Нотр-Дам и след пет години уединение той влиза в Доминиканския орден през 1839. Той бил член на Френската Академия, като принципните му трудове са две много различни лекции: „Животът на Свети Доминик“ и „Съображения относно философската система на М. де Ламенаж“.

Фелисите Роберт де Ламенаж (LAMENNAIS) - Роден е в Сен Мало през 1782 г., и се дезинкарнира в Париж през 1854. Ръкоположен е за свещеник през 1816 г. На следващата година той публикува „Есета за религиозното безразличие и тяхното влияние върху политическия и граждански ред“, което е превод на „Имитация на Исус Христос“; а също и „Съвременното Робство“. Той основава вестник „L'Avenir“ (Бъдещето), в който той възхвалява съюза на Църквата със Свободата. Папа Григорий XVI отхвърля неговото правомощие да държи подобни мнения в едно циркулярно писмо, озаглавено „Mirari vos“ (Поглед върху нас). След това той публикува „Думи на един вярващ“, което е осъдено в циркулярно писмо „Singulari pos“. Но той продължава без прекъсване със „Задачите на Рим“, „Книгата на Народа“, „Очерк на една философия“ и др. През 1840 г. той е осъден на затвор. През 1848 г. е избран за Народното Събрание. Накрая на живота си моли да бъде погребан сред бедните.

Франсоа Николас Маделейн Морло - френски прелат, Архиепископ на Париж и Кардинал. Роден е през 1795 г., той се дезинкарнира през 1862 година.

Апостол Павел - Роден в процъфтяващия град на Тарс в Киликия, вероятно в година 10 или 12 от тази епоха; той се превръща в мъченик на вярата в Рим през 67 г. сл. Хр. Получава прозвището „Апостол на Езичниците“. Той е един от най-забележителните разпространители на християнските идеи, който отнася словото на Исус Христос в големите центрове на населението от онова време, това са Антиохия, Атина, Ефес, Коринт, Македония, Йерусалим и Рим. Той написва голям брой Писма, които се съдържат в книгата на „Деяния на апостолите“, където също могат да бъдат намерени много разяснителни описания на неговото апостолство и неговите несравними дейности в полза на раждането на Християнството. Първоначалното му

³ Откровение на свети Йоан Богослов или още Апокалипсис е единствената пророческа книга в Новия Завет.

име е Саул, което по-късно е променено на Павел. Въпреки, че той не е бил един от апостолите на Исус, той заслужава титлата апостол поради великолепните задачи, които той изпълнява.

Блез Паскал - Той е френски геометрик, физик, философ и писател, роден в Клермон през 1623г и починал в Париж през 1662 г. Когато бил на единадесет години, той съставя един трактат върху звука; на дванадесет години открива 32 теорема от Първата книга на Евклид. На шестнадесет години той написа своето „Есе за коничните сечения“. На деветнадесет, за да помогне на математическата работа на своя баща, той замисля своя машина за математика, която му отнема десет години. Той също пише творби по темите на космоса, изчисления на вероятностите и, след един период от време, в който живее светски живот, той се връща към религията и се посвещава на създаването на произведения от метафизично и духовно естество. В действителност той е един от големите представители на религиозната и философска мисъл на неговото време.

Свети Августин, (Аврелий Августин, 354-430 г. сл. Хр.) - епископ на Хипон, той е теолог, философ, моралист и диалектик. След едно нарушено детство той е привлечен от религиозния живот от Духа на просветления Амвросий. По настояване на майка му Моника, той напуска Африка, за да отиде в Италия с надеждата да намери по-обещаваща кариера в Римската империя. Той написва много проповеди, помага на бедните и през втората част от живота си поддържа твърдата цел да служи на Църквата и Христос. Той се превръща в най-празнуваната от всички личности на Католическа църква. Той се стреми да хармонизира учението на Платон с католическите догми и интелекта с вярата. Главните му творби са „Градът на Бог“, „Изповед“ и трактат върху благодатта.

Свети Луи (Луи IX) - крал на Франция, живял от 1215 до 1270 г. Той започва своето управление под регентството на майка му Бланш Кастилска. Участва в седмия и осмия Кръстоносни походи и се дезинкарнира като жертва на чумата при обсадата на Тунис. Той е добър и благочестив човек и е канонизиран от Католическата Църква през 1297 г. Постоянно е цитиран в *Revue Spirite* благодарение на многобройните комуникации, получени от неговия Дух.

Свети Винсент де Пол (1576-1660) – (Свети Винкентий от Паола), той е френски свещеник, почитан заради своите действия на милосърдие. Той е инициатор на центрове и болници на милосърдието. Когато провинциите на Лорен, Пикарди и Шампан са опустошени от война и глад, този апостол на милосърдието дава всичко, което има за да минимизира трудностите на населението на тези региони.

Жан-Мари Батист Виане - Живял от 1786 до 1859 г. Докато е на Земята, той е викарий на Арс. През изминалия век той придобива голяма популярност благодарение на многобройните изцеления, които успява да направи и братското внимание, което раздава на всякакви болни, които го търсят в негово затънтено село. Той защитава своята енория чрез чистата сила на феномените на медиумизма, за които той е посредник и които хората смятат за автентични чудеса. Славата му накарала останалите свещеници да се почувстват по-нисши, въпреки че енорията му се смятала за такава, където „дори нямало място къде да положиш глава за отдих“. Те казвали: „Той е неграмотен, и беше ръкоположена от състрадание и милосърдие. Той не знае дори три думи от латински и нищо от богословието, а дръзва да предлага изповед на множеството и често третира сложни и опасни случаи" и с тези обвинения забраняват на неговите последователи да го посещават. Игуменът на Боржон му пише: „Скъпи викарий, когато имате толкова малко знания по теология, не би трябвало да желаете да влизате на изповед." При получаването на това писмо викарият на Арс избухнал в ридания и възкликнал: "Истина е, вярно е!" Отговаряйки на тази критика той размишляваше: „Мой достопочтени братко, имам толкова много причини да ви обичам! Вие сте единственият, който ме познава добре. Моля, помогнете ми да придобия благодатта, за която се молих толкова дълго време, и

когато бъда заменен в позицията си, в чието упражнение не се считам за достоен поради голямото си невежество, да мога да се оттегля в някое малко селце, където ще мога да плача над своя беден живот."

Обяснителни бележки¹

Днес те вярват и тяхната вяра е непоклатима, защото се основава на доказателства и демонстрация, и защото удовлетворява разума. (...) Такава е вярата на Спиритистите и доказателството за тяхната сила е, че те се стремят да се подобряват, да контролират своите зли наклонности и да прилагат на практика Христовите максими, считайки всички човешки същества за братя и сестри, без значение на раса, класа, или вероизповедание, прощавайки на своите врагове и отвърщвайки на злото с добро в съответствие с божествения модел. (КАРДЕК, Алан, *Revue Spirite*, 1868).

Едно строго рационално и научно изследване на фактите, които разкриват комуникациите на човешки същества с духове, осъществено от Алан Кардек, довежда до кодификацията на Спиритистката Доктрина, която беше систематизирана според научните, философски и религиозни аспекти.

Поставяйки началото през 1854 г. и продължавайки до своята смърт 1869 г. начинанието на Кардек обхваща 5 основни творби: *Книга на Духовете* (1857), *Книга на Медиумите* (1861), *Евангелието според Спиритизма* (1864), *Рай и Ад* (1865) и *Генезис* (1868), в допълнение към книгата *Какво е Спиритизъм* (1859) и серия брошури и 136 издания на списанието *Revue Spirite* (Януари 1858 – април 1869). След неговата смърт книгата сборник *Посмъртни Творби* бива създадена (1890).

Педантично и неограничено изследване на тези трудове ще ни спомогне да си извадим редица заключения:

- 1) всички човешки същества са безсмъртни духове създадени от Бог при еднакви условия, обект на еднакви природни закони на прогреса, които постепенно водят всички към съвършенство.
- 2) прогреса се случва чрез последователни съществувания в безброй прераждания, които по необходимост обхващат всички социални класи, което е единственият начин духът да може да акумулира учебния опит, от който се нуждае за своето развитие.
- 3) в периода между преражданията духът живее в светът на духовете и може да комуникира с човеците.
- 4) прогреса се подчинява на моралните закони, на които учи и живее Исус, нашият водач и модел, който е еталонът за всички хора, които желаят да се развиват съзнателно и преднамерено.

На няколко момента от своя труд Кодификаторът говори за духове, които са се инкарнирали в необразовани и примитивни племена, които са съществували по онова време в няколко региона на планетата, и че при контакт с други сегменти от цивилизацията, преминали безброй трансформации – много от които очевидно били полезни за техните членове – в резултат на общия прогрес, на който са обект всички етноси, без значение цвета на тяхната кожа.

¹ Тези обяснителни бележки целят да покажат липсата на каквато и да е дискриминация или предразсъдък в определени пасажии на творбите на Алан Кардек, като всички се характеризират с поддържане принципите на Християнско братство и солидарност съдържащи се в Спиритистката Доктрина.

Във времената на Кардек френологичните идеи на Франц Йозеф Гал и физиономичните идеи на Йохан Каспар Лаватер били приети от видни учени. Също публикуването през 1859 г. – 2 години след издаването на Книга на Духовете – на книгата на Чарлс Дарвин Еволюция на Видовете, съдържаща естествените погрешни схващания и недоразумения, които всяка нова наука съдържа, предизвиква огромно вълнение в средствата за комуникация в научните среди и обикновеното население. Нещо повече, вярването, че лицевите черти разкриват характера на една личност е древно и означава, че съществува привидна връзка между физиката и моралното поведение на човек. Кодификаторът не се съгласил с много аспекти на т.нар. науки. Поради това, той се опитал да оцени изводите на такива видни учени в светлината на Спиритисткото откровение извеждайки за дискусия духовния елемент като решителен фактор в разрешението на въпросите по отношение на човешкото разнообразие и неравенство.

В принципите на Спиритистката Доктрина Кардек намерил обяснения, които сочат към мъдри и превъзходни закони, поради което той потвърждава, че Спиритизма способства „... разрешаването на хиляди исторически, археологически, антропологически, теологически, психологически, морални, социални и т.н. проблеми.“ (*Revue Spirite* – 1862). В действителност, вселенските закони за любов, милосърдие, безсмъртие на душата, прераждане и еволюция съставляват нови параметри за разбиране развитието на човешките групи в множеството региони на планетата.

Това разбиране на Кардек за Божествените Закони му позволява да заяви:

Тялото произхожда от тяло, но духът не произхожда от дух. Не съществува друга връзка освен кръвно родство между потомците. (*Книга на Духовете*, въпрос 207)

(...) Спиритизма, възстановявайки на духа неговата истинска роля в сътворението демонстрирайки превъзходството на ума над материята, естествено слага край на всички установени различия между човешките същества според телесни или светски предимства, върху която единствена база гордостта основала кастите и глупавите предразсъдъци по цвят на кожата. (*Revue Spirite* – 1861)

Привилегиите на расите имат своя произход в абстракцията, в която обикновено хората превръщат духовния принцип, вземайки само външното физическо същество под внимание. От физическата сила или слабост на някои, разликата в цвета на други, раждането в богатство или в бедност, благородническото или плебейско потекло, те заключават, че съществува едно естествено превъзходство и малоценност. Върху такива данни те основали техните социални закони и расови привилегии. От тази ограничена гледна точка – защото те вземат предвид само физическия живот – определени класи изглежда принадлежат – и в действителност принадлежат – на различни раси. И все пак, ако те приемеха тяхната гледна точка от позиция на духовно същество, значимото и прогресивно същество, т.е. духа, съществуващ преди и оцеляващ над всичко, чието тяло не е нищо повече от един временен калъф, който, както облеклото варира по форма и цвят; нещо повече, ако от изучаването на духовните същества се докаже, че тези същества имат идентична природа и произход, че съдбата им е еднаква и че всички тръгват от една и съща точка и клонят към една и съща цел; че телесният живот не е нищо повече от един инцидент, една от фазите в живота на духовете, и е необходима за тяхното интелектуален и морален напредък; че в светлината на този напредък духът може успешно да се облича в много различни обвивки, да бъде роден в различни обстоятелства, тогава те биха стигнали до съществено важната последица за равенство по природа, и от там, равенство на социалните права за всички човешки индивиди и премахване на расовите привилегии. Това учи Спиритизма. Вие, които отричате съществуването на духа с цел да зачетете само телесния индивид, който е

продължението на разумното същество, с цел да гледате само към настоящия живот, вие отхвърляте единствения принцип, върху който равенството на правата, което изисквате за себе си и своите събрата е правилно основано. (*Revue Spirite* – 1867)

С прераждането расовите и класови предразсъдъци падат, тъй като един и същи дух може да бъде прероден богат или беден, велик лорд или пролетарий, началник или подчинен, свободен или роб, мъж или жена. От всички аргументи срещу несправедливостта на крепостничеството и робството, срещу подчиняването на жените пред закона на най-силния, няма нито един, който логически да надделява над материалния факт на прераждането. Следователно, ако прераждането почива върху един закон на природата – принципа за универсално братство – той също почива върху закона за равенство на социалните права, и, в последствие, закона за свободата. (Генезис, Глава 1, т.36; вижте също *Revue Spirite*, 1867).

По онова време Кардек знаеше само, че различни автори бяха писали за африканските примитивни племена, които винаги бяха понижавани до почти напълно животинско състояние, когато не бяха безмилостно поробвани.

Базирайки се на „научната“ информация на времето, но използвайки други думи, Кодификаторът повторил това, което европейските учени описали при завръщането си от пътуванията си до Черна Африка. И все пак било изключително важно той да засегне въпроса за расовите предразсъдъци:

Ние се трудим да дадем вяра на онези, които не вярват в нищо; да разпространяваме вяра, която ги окуражава да се държат по-добре един към друг, която ги учи да прощават на враговете си и да гледат един на друг като на братя и сестри без разграничение по раса, класа, вероизповедание, цвят или политическо или религиозно мнение; с други думи, една вяра, която ражда истинското чувство на милосърдие, братство и социален дълг. (*Revue Spirite*, Януари, 1863).

Моралните хора са мили, човечни и доброжелателни към всички, без значение на раса или потекло, защото те се отнасят към всички хора като към техни братя и сестри. (Евангелието според Спиритизма, Глава 17, т. 3)

Също е важно да разберем, че текстовете публикувани от Кардек в *Revue Spirite*, бяха предназначени да подложат на общо внимателно изследване комуникациите получени от духовете, както и да сравнят техните поучения с теориите и системите на мислене, които са в сила в онези времена. В една бележка към Глава 11, т. 43 на книга Генезис Кодификатора обяснява тази методология:

В Януарското издание от 1862 г. на *Revue Spirite*, когато ние публикувахме една статия върху *интерпретация на доктрината за падналите ангели*, ние представихме тази теория като една хипотеза, без никакъв друг авторитет освен на едно спорно лично мнение, защото по онова време ни липсваха елементи, които да са достатъчно завършени за едно пълно потвърждение. Ние го поставихме като тестово есе, търсейки да предизвикаме изследване по темата, напълно решени да го изоставим или модифицираме, ако има нужда. Днес, все пак, тази теория издържа на теста на универсален контрол. Тя не само е приета от мнозинството Спиритисти като най-рационалната и в най-голямо съгласие с Божията справедливост, но също беше потвърдена от повечето инструкции дадени от Духовете по темата. Същото се отнася и за произхода на Адамовата раса. (Генезис, Глава 11, т. 43)

Накрая човек трябва да осъзнае, че основния обхват на Спиритистката Доктрина лежи в процеса по морално усъвършенстване на човешкото същество, което е причина защо научното и/или философско изследване и преглед заемат една второстепенна, макар и важна, позиция, считайки техния второстепенен характер в резултат на цялостния прогрес и подобрене. В този смисъл предупреждението на Кодификатора е оправдано:

Вярно е, че тази и други теми лежат извън моралната гледна точка, която е същностната цел на Спиритизма. Следователно би било една грешка да ги превръщаме в обект на постоянни грижи. Нещо повече, с уважение към принципа на нещата, ние знаем, че след като духовете не знаят всичко, те говорят това, което знаят или си мислят, че знаят. Все пак, след като има хора, които може да си съставят от отклонението на тези теории една причина срещу единството на Спиритизма, именно защото те са били формулирани от Духовете, полезно е да сме в състояние да сравняваме причините за и против, в интерес на самата Доктрина, и да подкрепим на база на мнозинството, оценката, която може да бъде направена, за стойността на определени комуникации.
(*Revue Spirite*, 1862)

В светлината на горните съображения, човек трябва да стигне до заключението, че в Спиритистката Доктрина се отдава абсолютно уважение на човешкото разнообразие, и отговорност на Спиритиста е да сътрудничи за прогреса на човечеството, прилагайки милосърдие в неговия най-широкообхватен смисъл („доброжелателство към всички, снизхождение към несъвършенствата на другите и прошка за обидите“), точно както Исус, нашия водач и модел учеше, без предразсъдъци от какъвто и да е сорт, като цвят, етнос, пол, потекло или икономическо, социално или морално положение.